CEL MAI NOU ROMAN DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI *REȚEAUA ALICE*

KATE QUINN

NUME DE COD: TRANDAFIRUL

LITERA

blue MOON

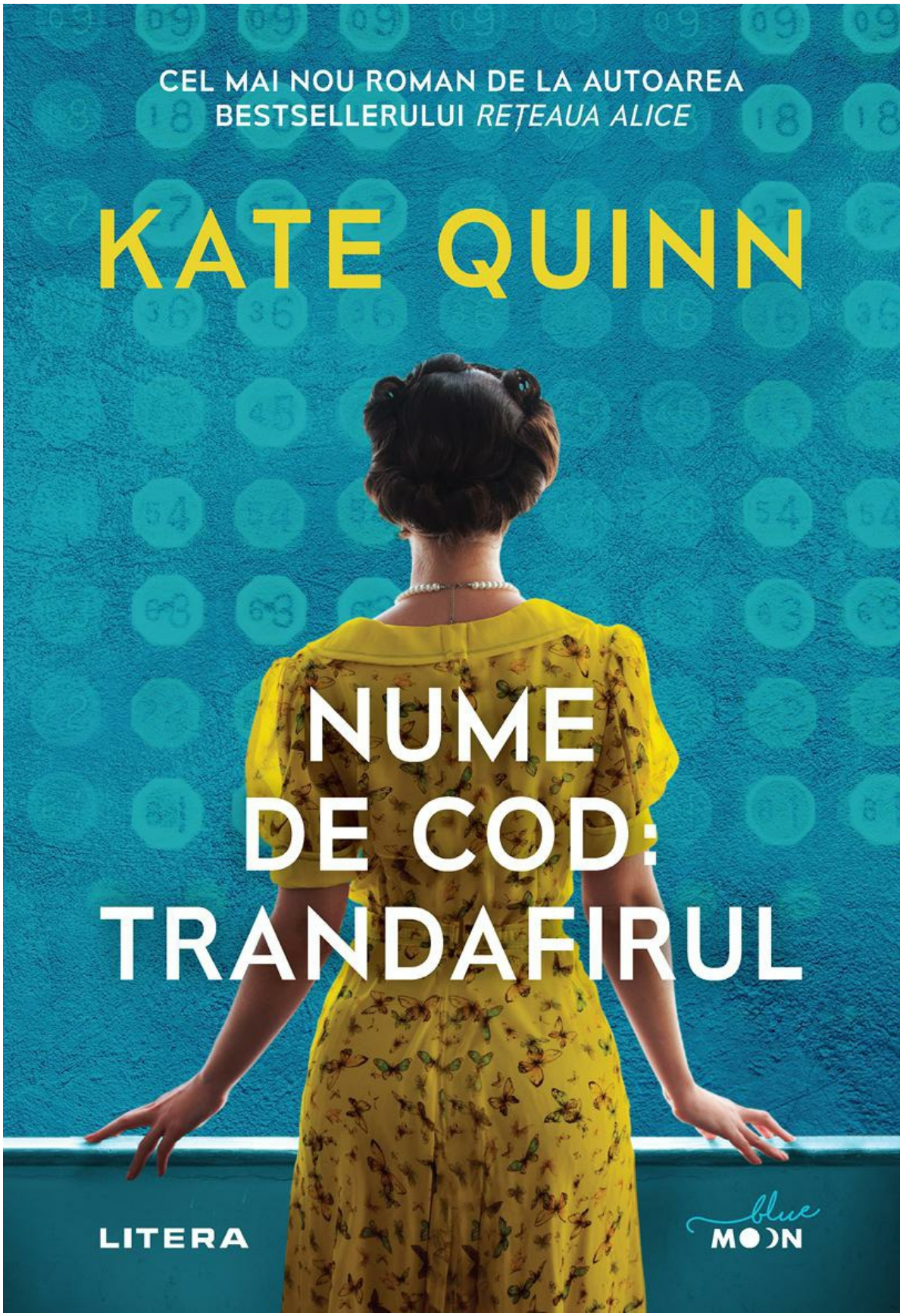
CEL MAI NOU ROMAN DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI *REȚEAUA ALICE*
KATE QUINN
NUME DE COD: TRANDAFIRUL
LITERA
blue MOON

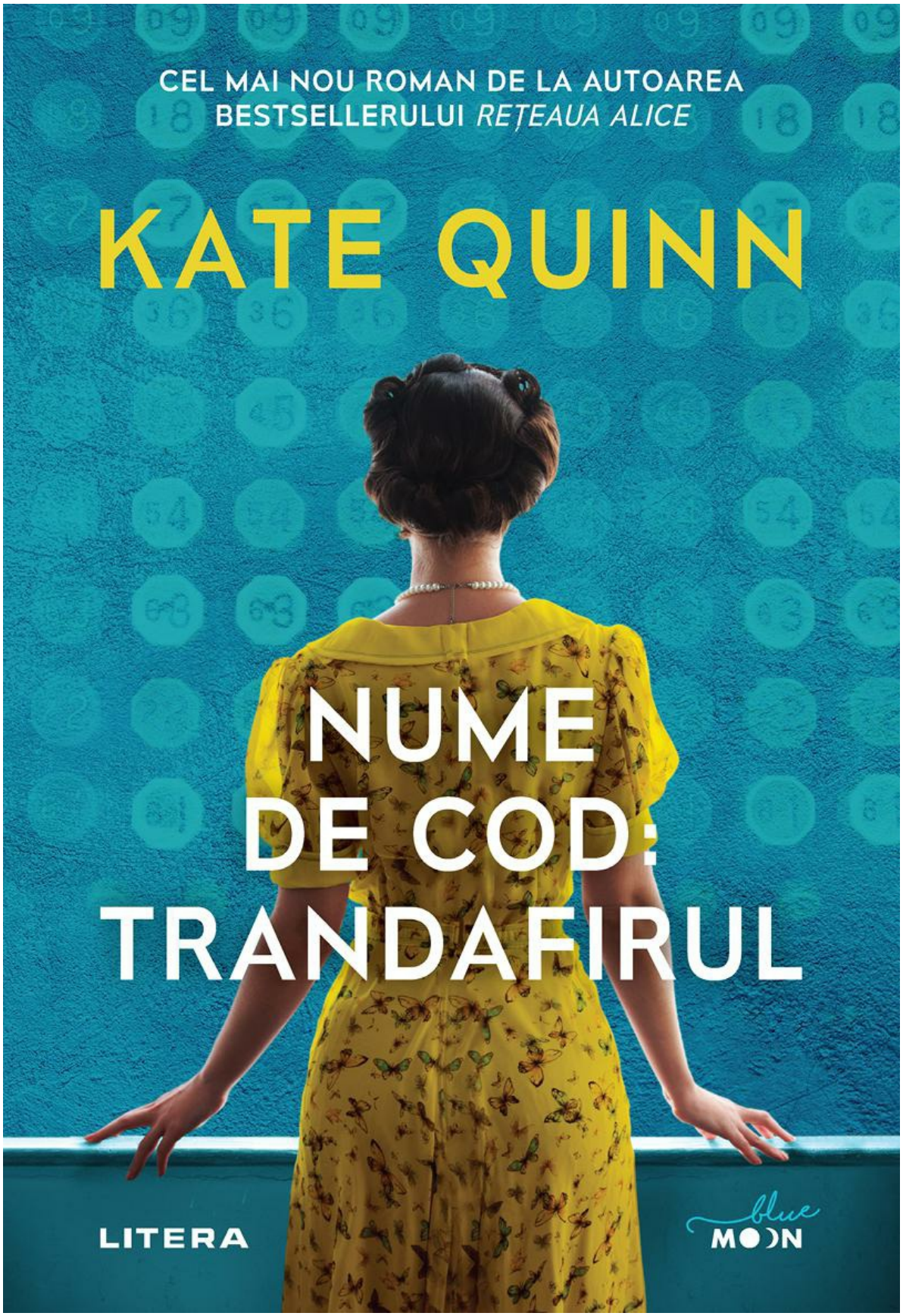
CEL MAI NOU ROMAN DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI *REȚEAUA ALICE*
KATE QUINN
NUME DE COD: TRANDAFIRUL
LITERA
blue MOON

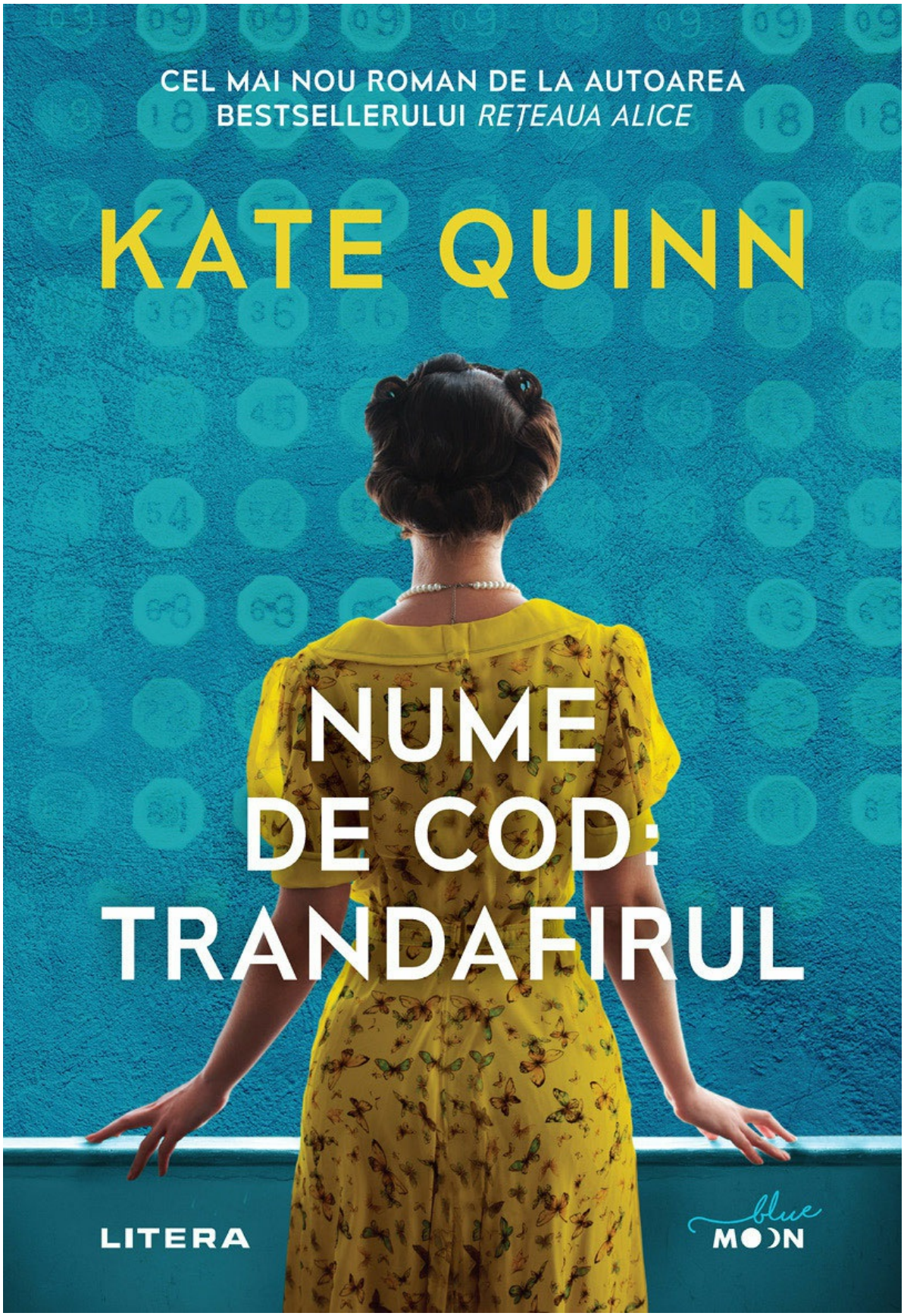
CEL MAI NOU ROMAN DE LA AUTOAREA BESTSELLERULUI *REȚEAUA ALICE*
KATE QUINN
NUME DE COD: TRANDAFIRUL
LITERA
blue MOON

MOON

KATE QUINN

NUME DE COD: TRANDAFIRUL

Traducere din limba engleză și note
GABRIELA GHIRCOIAȘ

LITERA
București

The Rose Code

Kate Quinn

Copyright © 2021 Kate Quinn

Toate drepturile rezervate

Ediție publicată prin înțelegere cu William Morrow Paperbacks, un imprint al HarperCollins Publishers

Credit foto: Lee Avison / Arcangel Images

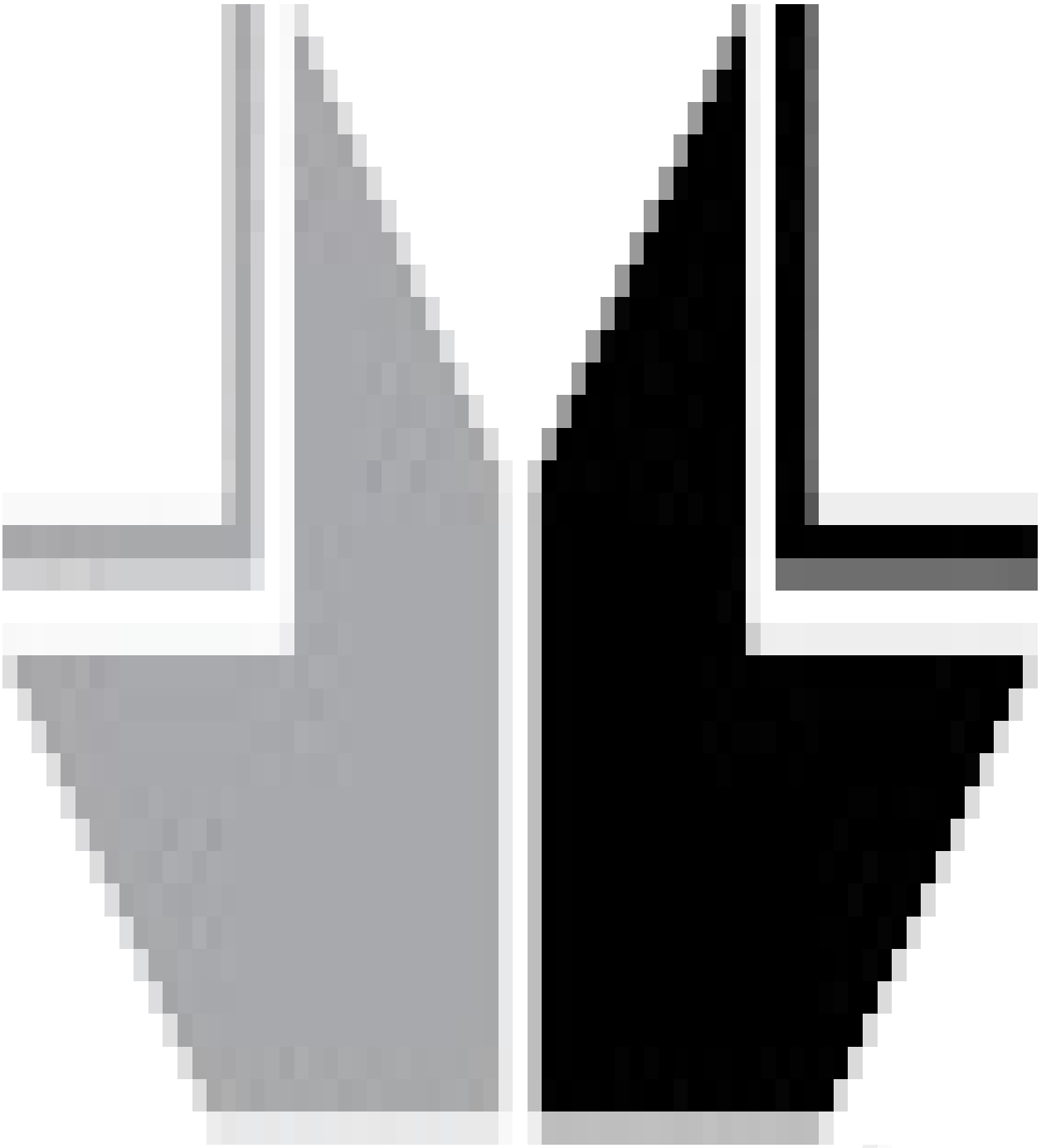

LITERA

Editura Litera

Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19

e-mail: contact@litera.ro

www.litera.ro

Nume de cod: Trandafirul

Kate Quinn

Copyright © 2021 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu şi fiii

Redactor: Rodica Bogdan

Corector: Raluca Chiriac

Copertă: Bell Studio

Tehnoredactare și prepress: Ana Vârtosu

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-8082-2

ISBN EPUB 978-606-33-8229-1

Veteranilor de la Bletchley Park – voi ați schimbat lumea

Introducere

În toamna anului 1939, înaintarea armatei lui Hitler părea de nestăvilit.

În armata germană, comunicațiile se efectuau prin cifruri de mână, telex și, mai presus de toate, prin Enigma, mașini de criptare compacte, care generau ordine cifrate pentru a putea fi transmise în Morse prin radio, apoi descifrate pe câmpul de luptă.

Chiar dacă Aliații interceptau ordinele cifrate, acestea nu puteau fi decodate de nimeni. Germanii credeau că Enigma era imbatabilă.

S-au înșelat.

Prolog

8 noiembrie 1947

Londra

Enigma a sosit cupoșta de la amiază, într-un plic sigilat, murdar și într-o stare jalnică.

Osla Kendall, douăzeci și șase de ani, brunetă, cu gropițe în obraji, stătea încruntată în mijlocul unui mic apartament din Knightsbridge, care arăta de parcă fusese aruncat în aer de iuncheri. În afară de furoul din dantelă franțuzească, etala doar proastă dispoziție în timp ce se uita la mormanele de rochii din mătase și din satin azvârlite oriunde vedeai cu ochii. Douăsprezece zile până la nunta secolului, anunțase ediția de dimineață a ziarului Tatler. Osla lucra pentru Tatler și fusese nevoită să scrie tot articolul ăla scârbos. „Ce ai de gând să porți?“

Osla a ridicat o rochie de seară trandafirie, din satin, cu aplicație de mărgele din cristal.

„Pe tine?“, întrebă ea, ținând în mâini rochia și privind-o. „O să sugerezi că voi arăta pur și simplu răvășitor și că puțin îmi pasă că se însoară cu alta?“

Ce naiba porți la o nuntă când vrei ca ținuta să spună „Nu o pot eclipsa pe blestemata aia de mireasă, dar aș da orice“? Lecțiile de etichetă la pension nu menționau niciodată așa ceva. Orice ar fi purtat, toată congregația ar fi știut că, înainte să apară mireasa, Osla și mirele fuseseră…

Bătea cineva la ușă. Osla și-a tras un halat pe ea ca să răspundă. Apartamentul era micuț, atât își permitea din salariul de la Tatler dacă voia să locuiască singură și să fie în miezul tuturor lucrurilor. „Draga mea, nu ai menajeră? Nici portar?“ Mama ei fusese de-a dreptul revoltată. „Mută-te cu mine până îți găsești un soț. Nu ai nevoie de slujbă.“ Numai că, după ce

împărțise dormitorul cu colegele de muncă în timpul războiului, Osla ar fi locuit și într-o debara, numai să fi fost a ei.

– A venit poștașul, domnișoară Kendall! Cu tenul ei acneic, fiica proprietarei stătea în ușă și numaidecât i-au fugit ochii la rochia trandafirie atârnată pe brațul Oslei. O, asta o să purtați la nunta regală? Arătați strașnic în roz!

„Nu ajunge să arăt strașnic“, și-a spus Osla, luându-și teancul de scrisori. „Vreau să eclipsez o prințesă, o prințesă adevărată, născută să poarte tiară, și adevărul este că nu am cum.“

„Încetează!“, s-a admonestat îndată ce a închis ușa în nasul fetei. „Nu te lăsa pradă disperării, Osla Kendall!“

În toată Anglia, femeile își pregăteau ținuta pentru cel mai impresionant eveniment de la Ziua Victoriei în Europa încoace. Londonezii urmau să stea la coadă cu orele, să vadă trecând caleștile de nuntă încărcate de flori, iar Osla fusese invitată chiar la ceremonia de la Westminster Abbey. Să nu fi fost recunoscătoare pentru asta, ar fi însemnat că nu s-ar fi deosebit câtuși de puțin de nesuferitele alea din Mayfair, care bodogăneau întruna, lamentându-se cât de obositor era să participi la evenimentul social al secolului, câtă cazină să scoată diamantele din seiful băncii și, vezi Doamne, ce năpastă să fii atât de privilegiată!

„O să fie extraordinar!“, a scrâșnit Osla din dinți, întorcându-se în dormitor și aruncând rochia trandafirie peste o veioză. „Pur și simplu, extraordinar!“ Într-o Londră care defila cu drapele și confetti și care se lepăda prin febra nunții atât de frigul lui noiembrie, cât și de mohorâta atmosferă postbelică, mariajul de basm al prințesei Elizabeth Alexandra Mary cu frumosul locotenent Philip Mountbatten (fost prinț Philip al Greciei) avea să marcheze zorii unei noi epoci, poate chiar una lipsită de rații, în care puteai să-ți pui cât unt voiai pe tartine. Osla era întru totul de acord să întâmpine această nouă epocă cu o petrecere somptuoasă. În fond, conform standardelor oricărei femei, își dusese propriul basm către un final fericit. O slujbă onorabilă în timpul războiului, chiar dacă nu putea vorbi niciodată, dar niciodată despre asta, un apartament în Knightsbridge plătit cu propriul salariu, un șifonier plin cu rochii după ultima modă, un post la Tatler, unde scria articole de divertisment… A, și un logodnic care-i pusese un smarald scânteietor pe

deget, să nu uităm de el! Nu, Osla Kendall nu avea nici o scuză să fie amărâtă. În fond, relația cu Philip se terminase cu mulți ani în urmă.

Dacă ar fi putut totuși să găsească o scuză ca să plece din Londra, să fie geografic în altă parte (în deșertul Sahara, în pustietatea de la Polul Nord, oriunde) în clipa în care Philip își înclina ciuful blond și își spunea jurămintele față de viitoarea regină a Angliei, Osla ar fi făcut-o fără preget.

Trecându-și mâna prin buclele negre și dezordonate, s-a uitat prin scrisori. Invitații, facturi, alte invitații… și un plic pătrat și pătat. Fără nici o scrisoare în el, doar o foaie ruptă pe care erau înșirate litere scrise anapoda.

Preț de o clipă, i-a fugit pământul de sub picioare, după care Osla s-a întors în timp, la mirosul cuptoarelor de cocs și al puloverelor de lână ude, în locul celui de lac de mobilă și al șervețelelor, la scrâșnetul creioanelor pe hârtie, în locul claxoanelor din traficul londonez. „Os, ce înseamnă Klappenschrank? Cine are dicționarul german?“

Osla a clipit, întorcându-se în prezent. Nu s-a obosit să se întrebe cine trimisese mesajul – i s-au activat numaidecât sinapse care, pe vremuri, spuneau vehement: „Nu pune întrebări, treci la treabă“. Deja urmărea cu degetele literele alambicate din pătrat. A durat puțin până să își amintească, iar atunci, încă o dată, i-a fugit pământul de sub picioare.

„Cifrul Vigenère“, îi explica vocea blândă a unei femei. „Uite cum se sparge cu cheie. Cu toate că se poate și fără.“

„Eu nu pot“, a mormăit Osla.

Nu se numărase printre geniile care spărgeau cifruri cu un capăt de creion și ceva deducție.

Pe plic era un timbru pe care nu-l recunoștea. Nici o semnătură. Nici o adresă. Literele cifrului erau așa grabnic notate, că putea fi scrisul oricui, doar că Osla a întors bucata de hârtie pe dos și a văzut un antet, ca și cum pagina ar fi fost ruptă dintr-un carnețel oficial.

SANATORIUL CLOCKWELL

„Nu, nu…“, a șoptit Osla, dar scotea deja un capăt de creion din primul sertar. Altă amintire, o voce care râdea intonând: Cu creionul, pe hârtie, de la Bletchley ți-au vestit mândrele noastre și declinul, și zdrobirea, însă tu n-ai auzit![1]

Osla știa care va fi cheia cifrului: MÂNDRELE.

S-a aplecat cu creionul asupra hârtiei și, încet-încet, cifrul și-a dezvăluit secretele.

„Stonegrove 7602“

Osla a tras aer în piept, în vreme ce vestea își croia drum de-a lungul cablurilor telefonice până la Yorkshire. Uluitor cum poți recunoaște o voce din două vorbe, chiar dacă nu ai auzit-o de mulți ani.

– Eu sunt, a spus Osla în cele din urmă. Ai primit?

Tăcere.

– Pa, Osla! a spus cu răceală vechea ei prietenă.

– Nu-mi închide, doamnă… Mă rog, cum te-o mai chema acum.

– Poartă-te frumos, Os! Ești indispusă că nu cu tine se însoară prințul în două săptămâni?

Osla și-a înfipt dinții în buză, ca să nu muște și ea.

– Să știi că nu mă bag în seamă aiurea. Ai primit scrisoarea sau nu?

– Ce să primesc?

– Cifrul Vigenère. Al meu te menționează.

– Abia m-am întors acasă după un weekend la mare. Încă nu am verificat poșta. Se auzea un foșnet de hârtie la celălalt capăt. Auzi, de ce mă suni? Nu…

– Este de la ea, pricepi? De la azil.

Șoc și tăcere absolută.

– N-are cum, a venit apoi răspunsul.

Osla știa că amândouă se gândeau la fosta lor prietenă. Cel de-al treilea vârf al stelei care strălucise în război.

Alt foșnet, un sunet de hârtie ruptă, apoi Osla a auzit o răsuflare și a știut că departe, în Yorkshire, încă un mesaj codificat scosese capul din plic.

– Descifrează-l, așa cum ne-a învățat. Cheia este „mândrele“.

– Cu creionul, pe hârtie, de la…

A tăcut, înainte să citească următorul cuvânt. Secretomania era un obicei mult prea împământenit la amândouă ca să spună ceva semnificativ la telefon. După șase ani și jumătate cu contractul de confidențialitate ca un laț de gât, te obișnuiai numaidecât să-ți disimulezi orice cuvânt sau gând. Osla auzea creionul pe hârtie la celălalt capăt și s-a trezit că se fâțâia prin cameră, trei pași înainte, trei înapoi. Mormanele de rochii aruncate de-a valma prin dormitor arătau ca prada neînsemnată a unui pirat, țipătoare și pe jumătate cufundate într-o mare de bucăți de hârtie și de cutii de carton, de amintiri și de vremuri apuse. Trei fete care râdeau în timp ce-și încheiau nasturii una alteia într-o cameră de oaspeți burdușită: Se ține dans la Bedford, vine o trupă americană care cântă toate piesele noi ale lui Glenn Miller…

Vocea de la Yorkshire s-a făcut auzită într-un final, înfrigurată și căpoasă.

– Nu știm că-i de la ea.

– Nu fi toantă, evident că de la ea este. Hârtia are antetul de la… Osla și-a ales cu grijă cuvintele. Cine altcineva să ne ceară ajutorul?

Răspunsul s-a întors cu furie, pur și simplu.

– Nu-i sunt datoare nici cu un capăt de ață.

– Și totuși, ea are o cu totul altă părere.

– Cine știe ce-i în capul ei? Doar e nebună, ai uitat?

– A avut o cădere nervoasă. Asta nu înseamnă că este într-o ureche.

– Stă în azil de trei ani și jumătate. Nici o emoție în glas. Habar nu avem cum o fi acum. Cert este că pare într-o ureche, chestiile astea pe care le vehiculează…

Nu aveau cum să spună la telefon ce vehicula fosta lor prietenă. Osla și-a lipit vârfurile degetelor de ochi.

– Trebuie să ne întâlnim. Altfel nu putem vorbi despre asta.

Fosta ei prietenă scuipa vitriol:

– Arză-te-ar iadul, Osla Kendall!

– Ai uitat că acolo am făcut toate armata?

În celălalt capăt al Angliei s-a trântit receptorul. Osla a lăsat și ea receptorul cu calm, dar tremurând. „Trei fete și-un război“, și-a spus. Cândva, cele mai bune prietene.

Până în Ziua Z, cea fatală, când s-au rupt una de alta și au rămas două fete care nu se mai suportau între ele și încă una, care dispăruse într-un azil de nebuni.

În interiorul ceasornicului

În depărtare, o femeie sfrijită se uita pe fereastra celulei și se ruga să fie crezută. Nu prea trăgea nădejde. Locuia în casa celor țicniți, unde adevărul devenea nebunie și nebunia adevăr.

Bun venit la Clockwell.

Aici, viața era ca o ghicitoare – o ghicitoare pe care o auzise în timpul războiului, într-o Țară a Minunilor, pe nume Bletchley Park:

– În ce direcţie se rotesc limbile ceasului?

– Ăăă… în sensul acelor de ceasornic? răspunsese frustrată.

– Nu și dacă ești în interiorul ceasornicului.

„Acum sunt în interiorul ceasornicului“[2], se gândea. „Unde totul merge invers, iar nimeni nu crede o iotă din ceea ce spun.“

În afară, poate, de cele două femei pe care le trădase, care o trădaseră la rândul lor, care-i fuseseră însă cândva prietene.

„Vă rog“, implora femeia din azil, privind spre sud, unde zburaseră mesajele ei cifrate asemenea unor păsări fragile din hârtie, „credeți-mă“.

Poezie scrisă de Dilly Knox, savant britanic criptograf care a lucrat la cifrurile Enigma, pentru a celebra victoria de la Matapan cu ocazia înfrângerii lui Mussolini

Joc de cuvinte. Numele instituției conține cuvântul „ceasornic“.

Cu opt ani în urmă

Decembrie 1939

Capitolul 1

– „Aș vrea să fiu o femeie pe la treizeci și șase de ani, îmbrăcată în satin negru și cu un șirag de perle la gât“, citea Mab Churt cu voce tare. Ăsta-i primul lucru rațional pe care l-ai spus până acum, nătăfleață ce ești.

– Ce citești? a întrebat mama ei, răsfoind o revistă veche.

– *Rebecca, Daphne du Maurier. Mab a dat pagina.*

Făcea pauză de la lista ei cu colțuri îndoite, 100 de opere literare clasice pentru o doamnă cultivată, nu că Mab nu ar fi fost o doamnă foarte cultivată, dar intenționa să fie și una, și alta. După ce intrase cu avânt în numărul 56, Întoarcerea bățtinașului (bleah, Thomas Hardy), Mab și-a spus că își câștigase dreptul să citească ceva mai plăcut, cum ar fi Rebecca. Eroina este o insipidă, iar eroul, unul dintre bărbații ăia visători care te terorizează, iar chestia asta ar trebui să te atragă. Cumva însă, n-o pot lăsa din mână. Poate doar din cauză că, atunci când Mab se închipuia pe sine la treizeci și șase de ani, se vedea purtând, fără îndoială, satin negru și perle. Tot în această fantezie, la picioarele ei se lungea un labrador, într-o cameră plină cu cărți care-i aparțineau, nu doar exemplare cu paginile îndoite, împrumutate de la bibliotecă. Și Lucy era în visul ăsta, îmbujorată, cu un sarafan de culoarea prunei, de genul celor pe care le purtau fetele care se duceau la școlile de bogătani și călăreau ponei.

Mab a ridicat ochii din carte ca să se uite la surioara ei, care sărea cu degetele peste garduri imaginare: Lucy, patru ani, prea slăbănoagă pentru gustul lui Mab, îmbrăcată cu un pulover și o fustă soioase, trăgându-și tot timpul șosetele din picioare.

– Lucy, încetează! I-a tras șoseta la loc în picior. Este prea frig să umbli

desculță ca orfanii lui Dickens. Mab îl studiase pe Dickens cu un an în urmă, de la numărul 26 până la 33, citind avidă în pauzele de prânz. Ce prostie, Martin Chuzzlewit.

– Poneii nu poartă șosete, a spus cu severitate Lucy.

Era înnebunită după cai. În fiecare duminică, Mab o ducea în Hyde Park să se uite la călăreți. Oh, ce ochi făcea Lucy văzând fetițele cu numai câțiva ani mai mari decât ea când treceau la trap, în pantaloni și cu cizme de călărie. Mab tânjea s-o vadă pe Lucy călare pe un Shetland frumos țesălat.

– Poneii nu poartă șosete, dar fetițele, da, i-a răspuns. Altfel, răcesc. Nu le mai da jos, Lucy!

– Tu te-ai jucat toată viața desculță și nu ai mai răcit, zise mama lui Mab, clătinând din cap.

Moștenise de la ea înălțimea de un metru și optzeci, dar Mab își ținea capul sus și umerii drepți, pe când doamna Churt stătea mereu gheboșată. I se legăna țigara între buze când s-a apucat să lectureze cu voce tare din mult uzata revistă Bystander: „Două debutante ale anului 1939, Osla Kendall și distinsa Guinevere Brodrick, au făcut conversație cu Ian Farquhar între curse“.

– Ia te uită ce blană de nurcă poartă Kendall asta…

Mab a aruncat un ochi pe pagină. Mamei ei totul i se părea fascinant – nu știu ce fiică a Lordului X a făcut plecăciune în fața reginei, nu știu ce soră a lui Lady Y a apărut la Ascot în tafta violet – însă Mab studia paginile sociale ca pe un manual de instrucțiuni: ce ținută se putea imita la bugetul unei vânzătoare?

– Mă întreb dacă la anul se mai ține sezonul[3] cu războiul ăsta.

– Cred că majoritatea debutantelor se vor înrola în Wrens[4]. Cele ca noi au parte doar de Armata femeilor[5] sau de ATS[6], în vreme ce fetele sofisticate se duc toate la Marina Regală. Cică însuși Molyneux a creat uniforma, ăla de le îmbracă pe Greta Garbo și pe ducesa de Kent.

Mab s-a încruntat. În perioada aceea vedeai uniforme pretutindeni – singurul semn până atunci că începuse războiul. Stătea în același apartament din estul Londrei și fuma încordată, împreună cu mama ei, cu o senzație de răceală ciudată, în timp ce ascultau la radio anunțul făcut din strada Downing, atunci când vocea frântă a lui Chamberlain[7] a anunțat: „Țara este în război cu Germania“, dar de atunci, nici o veste de la nemți.

Mama ei citea din nou cu glas tare:

– „Distinsa Deborah Mitford, stând în același padoc cu Lord Andrew Cavendish“. Uită-te ce dantelă, Mabel…

– Mab, mamă…

Dacă tot o chema „Churt“[8], a naibii să fi fost dacă avea de gând să tolereze și numele „Mabel“. Când trecuse prin tragediile lui Shakespeare (prima lectură pe lista lui Mab), dăduse peste replica lui Mercutio: „Văd că te-a vizitat regina Mab“, astfel că pe loc și-a însușit numele: „regina Mab“. Suna a nume de fată care purta perle, îi cumpăra surorii mai mici un ponei și se mărita cu un gentleman.

Nu că Mab visa la duci deghizați sau la milionari cu iahturi în Mediterană, doar viața nu era un roman precum Rebecca. Nici un erou misterios și înstărit nu avea să curteze o fată din Shoreditch, oricât de cultivată ar fi fost ea. Dar un domn, un bărbat amabil, plăcut, cu o educație acceptabilă și o profesie bună, da, un astfel de soț era la îndemână. Era el undeva. Mab nu trebuia decât să-l cunoască.

– Mab! Mama ei a clătinat amuzată din cap. Cine te crezi, atunci?

– Cineva care poate ajunge mai departe decât Mabel.

– Tu și pretențiile tale. Ce-i destul de bun pentru noi nu este și pentru tine?

„Nu“, și-a spus Mab, știind că nu era cazul să o spună cu glas tare, pentru că învățase că oamenii nu te plăceau când îți doreai mai mult decât aveai. Era a cincea dintre cei șase copii, îngrămădiți cu toții în acest apartament infim, care duhnea a ceapă prăjită și a regret, cu un closet pe hol, pe care trebuiau

să-l împartă cu alte două familii – a naibii să fi fost dacă s-ar fi ruşinat vreodată cu asta, dar şi mai a naibii dacă i-ar fi fost îndeajuns. Era chiar aşa îngrozitor să-şi dorească să facă mai mult decât să muncească într-o fabrică până se mărita? Să îşi dorească de la soţul ei să fie mai mult decât unul dintre muncitorii de la fabrică, care probabil ar bea prea mult şi care, până la urmă, ar da bir cu fugiţii ca tatăl ei? Mab nu încerca niciodată să le spună alor ei că puteau mai mult. Pe ea nu o deranja dacă ei se mulţumeau cu ceea ce aveau, aşa că ei de ce nu puteau s-o lase în pace?

– Te crezi prea preţioasă ca să munceşti? o întrebase mama ei atunci când, la paisprezece ani, Mab protestase, refuzând să se lase de şcoală. Cu atâţia copii şi cu taică-tău plecat…

– Nu sunt prea preţioasă ca să muncesc, răbufnise Mab. Dar voi lucra pentru ceva.

Chiar şi la paisprezece ani, când muncea la băcănie şi se ferea de angajaţii care o ciupeau de fund, tot spre viitor privea. Învăţase să se poarte şi să privească omul în ochi când vorbea. Apoi a primit de lucru ca vânzătoare şi a început să urmărească felul în care vorbeau şi cum se îmbrăcau clienţii mai de soi. După ce s-a uitat un an la fetele care lucrau la magazinele Selfridges, a intrat pe uşa dublă de pe strada Oxford, într-un costum ieftin şi cu pantofii buni cumpăraţi cu salariul pe şase luni, şi s-a angajat imediat ca vânzătoare la raionul de cosmetice şi parfumuri.

– Ce noroc pe tine! spusese mama ei, de parcă nu făcuse nici un efort pentru asta.

Iar Mab mai avea încă multe de făcut. Tocmai terminase un curs rapid de secretariat şi intenţiona să înceapă noul an la un birou frumos, scriind după dictare, înconjurată de oameni care ştiau să salute o fată cu „Bună dimineaţa, domnişoară Churt“, nu cu „Salut, Mabel“.

– Ce-ai de gând cu toate planurile astea? voia să ştie mama ei. Să-ţi faci rost de un iubit sofisticat, care să-ţi plătească cina la restaurant de câteva ori?

– Nu mă interesează iubiţii sofisticaţi.

În ceea ce o privea pe Mab, poveștile de dragoste erau bune pentru romane. Nu dragostea era scopul, nici măcar căsătoria nu era scopul. Un soț bun ar fi fost cea mai rapidă metodă de ascensiune spre siguranță și prosperitate, dar nu și singura cale. Mai bine să rămână fată bătrână la un birou frumos și cu un salariu în bancă, câștigat cu mândrie prin sudoarea frunții, decât să sfârșească dezamăgită și îmbătrânită înainte de vreme, din cauza nesfârșitelor ore la fabrică și a prea multor nașteri.

Orice era mai bun de-atât.

Mab s-a uitat la ceas. Trebuia să plece la muncă.

– Pupă-mă, Luce. Ce-ți face degetul? Mab a pupat articulația pe care i-a întins-o Lucy, cea în care îi intrase o așchie în urmă cu o zi. Ca nou. Doamne, ce murdară ești! a continuat ea, ștergând obrajii fetei cu o batistă curată.

– Mâine-i ziua de baie, a spus doamna Churt.

– Îți fac eu baie când mă întorc acasă.

Mab a pupat-o, încercând să nu se enerveze pe mama ei. „Este obosită, atâta tot.“ Mab încă se strâmba când își amintea ce furioasă fusese mama că trebuia să suporte încă o progenitură atât de târziu, când deja se chinuiau cu cinci copii.

– Sunt prea bătrână să mai alerg după copii, suspinase maică-sa, privind-o pe Lucy, care se târa ca un rac pe jos.

Totuși, nu era ca și cum aveau altceva de ales decât să se descurce.

„Cel puțin încă o vreme“, s-a gândit Mab. Dacă se alegea cu un soț ca lumea, s-ar fi dat bine pe lângă el să-i ajute sora, încât Lucy să nu fie nevoită să se lase de școală pentru a munci de la paisprezece ani. Dacă el accepta, Mab nu i-ar mai fi cerut nimic altceva.

Imediat ce a ieșit grăbită în stradă, frigul a lovit-o direct în obraji. Mai erau cinci zile până la Crăciun, dar nu ninsese încă. Două fete în uniforme ATS au trecut în grabă pe lângă ea, iar Mab se întreba unde s-ar fi înrolat în cazul în

care armata ar fi devenit obligatorie.

– Ai chef de o plimbare, dragă? Pe lângă ea a început să meargă un tip în uniformă RAF[9]. Sunt în permisie, oferă-mi puțină distracție.

Mab i-a aruncat privirea pe care o perfecționase la paisprezece ani, una feroce, pe sub sprâncenele foarte negre și foarte drepte, după care a grăbit pasul. „Te-ai putea înscrie în WAAF“[10], și-a spus, văzând uniforma tipului și amintindu-și că RAF avea o divizie de femei. Mai bine decât la WLA, unde ar fi ajuns să strângă cu lopata balega de vacă din Yorkshire.

– Haide, nu-i frumos să te porți așa cu un bărbat care se duce la război. Dă-mi un pupic…

A cuprins-o cu brațul de mijloc, strângând-o de șold. Mab simțea duhoare de bere, pomadă de păr și, din abisul amintirilor, a scos capul un crâmpei oribil de odinioară, pe care l-a alungat pe loc, mârâind mai fioros decât și-ar fi dorit:

– Cară-te!

Și i-a tras pilotului un șut în fluierul piciorului, iute și eficient. Omul a țipat, clătinându-se pe piatra cubică alunecoasă. Mab i-a smuls mâna de pe șold și a pornit spre metrou, ignorând înjurăturile și înfiorându-se din pricina amintirii. Partea bună – erau străzile pline de soldați care pipăiau fete, dar mulți dintre ei voiau să ducă fata la altar, nu doar în pat. Nunțile pripite erau o consecință a războiului. Mab observase deja în Shoreditch: miresele își spuneau jurămintele fără să mai aștepte rochia de nuntă la mâna a doua, făceau orice ca să capete inelul înainte să le plece logodnicii pe front. Iar domnii erudiți dădeau fuga la război la fel de repede ca bărbații din Shoreditch. Nu avea de gând să spună că războiul era un lucru bun, îi citise pe Wilfred Owen și pe Francis Gray, chiar dacă poezia de război fusese considerată prea nedelicată pentru 100 de opere literare clasice pentru o doamnă cultivată, dar ar fi trebuit să fie idioată să nu își dea seama că războiul urma să-i schimbe lumea dincolo de rațiune.

Poate că, în fond, nu trebuia să aibă nevoie de un post de secretară. Oare era de lucru undeva în Londra pentru o fată care excela în dactilografie și

stenografie, un post de unde Mab să-şi poată aduce contribuţia faţă de rege şi de ţară, unde să cunoască un bărbat drăguţ sau doi şi să aibă grijă de familia ei?

Dintr-odată, uşa unui magazin s-a deschis, iar dinăuntru a răsunat colindul „The Holly and the Ivy“ la radio. Până la Crăciunul lui 1940, şi-a spus Mab, lucrurile se puteau schimba semnificativ. Anul acesta, lucrurile urmau să se schimbe cu certitudine.

Războiul presupunea schimbare.

În epoca victoriană, prezentarea la Curte a tinerelor („debutante“) care se lansau în societate însemna că ele deveneau disponibile pentru măritiş.

Women’s Royal Naval Service, divizia femeilor din Marina Regală britanică

WLA, Women’s Land Army, organizaţie, care încuraja femeile să lucreze în agricultură şi în fabrici, în locul bărbaţilor plecaţi pe front

Serviciul teritorial auxiliar, branşa femeilor voluntare din Armata britanică în timpul celui de-al Doilea Război Mondial

Neville Chamberlain, prim-ministrul Angliei între 1937 şi 1940

„A pârţâi“, în argoul limbii engleze

Royal Air Force, Forţele Aeriene Regale

Women’s Auxiliary Air Force, divizia femeilor din RAF

Capitolul 2

„Am nevoie de o slujbă.“ Ăsta fusese primul gând al Oslei când se întorsese în Anglia, la sfârşitul lui ’39.

– Draga mea, nu trebuia să fii în Montreal? exclamase Sally Norton.

Osla şi distinsa ei prietenă Sarah Norton aveau acelaşi naş şi fuseseră prezentate la Curte la un an diferenţă. Sally fusese prima persoană pe care o sunase Osla când păşise pe pământ englezesc. Parcă te trimisese maică-ta la verii tăi când a izbucnit războiul.

– Sal, chiar crezi că mă ţinea pe mine ceva să mă fofilez înapoi acasă?

Şase săptămâni, după ce mama ei o trimisese la Montreal, scrâşnise de furie şi pusese la cale întoarcerea. Flirtase cu nerușinare cu câţiva bărbaţi influenţi pentru a obţine permisele de călătorie, îşi minţise cu imaginaţie verii canadieni, făcuse un picuţ de fraudă acolo – biletul de avion de la Montreal la Lisabona stătea mult mai bine în mâinile Oslei decât ale proprietarului de drept – şi, după un drum cu vaporul din Portugalia, voilà[11]!

– Adio, Canada! cânta Osla, azvârlindu-şi valiza în portbagajul maşinii lui Sally.

S-o fi născut Osla în Montreal, dar nu-şi amintea mai nimic dinaintea sosirii în Anglia, când avea patru ani şi călca pe urmele proaspăt divorţatei mame, a cuferelor şi a scandalului. Canada era frumoasă, dar Anglia era casa ei. Mai bine sub bombardamente, acasă, printre prieteni, decât la adăpost, putrezind în exil.

– Am nevoie de o slujbă, i-a spus Osla lui Sally. Mă rog, mai întâi am nevoie de o coafeză, pentru că am luat păduchi pe vaporul de la Lisabona şi arăt îngălat. Abia pe urmă am nevoie de o slujbă. Maman este furibundă şi m-a

lăsat fără alocație, dar n-o învinuiesc. Și-apoi, trebuie să ridicăm miza și să punem umărul și noi la război. Pentru regescul tron și-acel ostrov măreț în vreme de restriște, și așa mai departe. Nu aveai cum să fii dat afară din atâtea internate, ca Osla Kendall, fără să înveți un pic de Shakespeare.

– Wrens…

– Mai lasă aiurelile, Sal, toată lumea așteaptă de la fete ca noi să se înroleze în WRNS.

Osla era prea obișnuită să fie numită „debutantă prostuță“ ca să o mai afecteze și „frumușica expansivă“, „vampă“, „bombonica distinsă“. Ei bine, bombonica asta avea să le arate tuturor că o tânără mondenă își putea murdări mâinile. Hai să ne înrolăm în WLA. Sau să facem avioane, ce zici?

– Aveți cea mai vagă idee cum se fac avioanele? râsese Sally, imitând-o pe supraveghetoarea nesigură de la fabrica Hawker Siddeley din Colnbrook, unde se duseseră câteva zile mai târziu.

– Știu să scot brațul rotativ al unui automobil ca să nu-l fure nemțălăii dacă ne invadează, a răspuns Osla impertinent.

Și una-două au băgat-o într-o salopetă și i-au pus burghiul în mână, ca să înceapă formarea profesională, opt ore pe zi în fabrică, alături de alte cincisprezece fete. O fi fost munca plictisitoare, dar câștiga un salariu și era independentă pentru prima oară în viață.

– Mă gândeam că o să lucrăm la Spitfire[12] și că o să flirtăm cu piloții, s-a plâns Sally, de peste bancul de lucru, în ajunul revelionului. Nu doar că o să dăm toată ziua cu burghiul.

– Nu vă mai plângeți, le-a avertizat instructorul, auzindu-le. Parcă nu știți că-i război.

Numai asta spunea toată lumea în ultimul timp, observase Osla. Nu mai ai lapte? Este război! Ți s-au găurit ștrampii? Este război!

– Nu-mi spune că nu-ți displace chestia asta, a murmurat Sally, bătând în

foaia de aluminiu, iar Osla s-a uitat la a ei cu scârbă.

Durol era folosit la fabricarea învelişului exterior al avioanelor Hurricane, cu care zburau escadrilele RAF (asta în cazul în care escadrilele RAF chiar aveau vreo misiune în acest război, în care aparent încă nu se întâmpla nimic) şi, de două luni, Osla învăţa să îl sfredelească, să-l şlefuiască şi să-l nituiască. Metalul se împotrivea, scuipa şi o bombarda cu aşchii care îi intrau peste tot, în păr şi în nas, de înnegrea apa când se spăla. Nu bănuise că ar fi putut nutri o ură atât de profundă pentru un aliaj, dar iată…

– Ai face bine să salvezi viaţa unui pilot speriat când vei ajunge pe aripile unui Hurricane, spuse Osla îndreptând burghiul spre foaia de aluminiu, ca un pistolar într-un film cu cowboy.

– Slavă Domnului că diseară avem liber să petrecem de revelion! a zis Sally, când a bătut în sfârşit ora şase seara şi toată lumea a pornit spre ieşire. Ce rochie ţi-ai adus?

– Pe cea verde din satin. Pot să mă schimb în apartamentul mamei de la Claridge.

– Te-a iertat că ai fugit din Montreal?

– Mai mult sau mai puţin. Zilele astea o mulţumeşte orice, întrucât are un nou amorez.

Osla spera doar să nu fie al patrulea tată vitreg.

– Apropo de admiratori, i-am promis unui tip superb că i te prezint. Sally şi-a arcuit sprânceana spre Osla. Este ce trebuie.

– Sper că-i brunet. Blonzii, pur şi simplu, nu sunt de încredere.

S-au hlizit ieşind pe poarta fabricii şi pornind la drum. Având doar douăzeci şi patru de ore libere la fiecare opt zile, nu avea rost să piardă nici o clipă din acele preţioase ore, ducându-se în vizuinile lor. Au făcut autostopul şi s-au dus direct la Londra, cu un Alvis antic, care avea farurile prevăzute cu măşti crestate, aşa cum cerea regulamentul de camuflare[13], condus de doi

locotenenți deja afumați bine. Au cântat cu toții „Anything Goes“ până a ajuns mașina la Claridge și, în timp ce Sally flirta de zor, Osla a urcat treptele în fugă spre portarul care, de câțiva ani, era și majordom, și unchi, și secretar totodată.

– Salutare, domnule Gibbs!

– Bună seara, domnișoară Kendall. Aţi venit cu domnișoara Norton? Lord Hartington întreba de ea.

Osla a coborât tonul.

– Sally îmi face lipeala cu cineva. Ajută-mă să-mi fac o idee.

– Așteaptă înăuntru. Salonul principal, uniformă de cadet al Marinei Regale. Domnul Gibbs părea uns cu toate alifiile. Cred că vă potriviți. Să-i spun că veți coborî într-o oră, după ce vă schimbați?

– Dacă nu mă place în salopetă, nu merită să mă împopoțonez pentru el.

Sally a venit degrabă și a început să-l interogheze pe Gibbs în legătură cu Billy Hartington, iar Osla a intrat agale. O cam distrau privirile înțepate ale bărbaților la frac și ale femeilor în rochii de seară din satin, în timp ce ea trecea ca o boare prin sala art déco în salopeta soioasă. „Uitați-vă la mine!“, îi venea să strige. „Tocmai am terminat o zi de opt ore într-o uzină de avioane, iar acum o să dansez conga la Café de Paris până în zori! Uitați-vă la mine, Osla Kendall, optsprezece ani și în sfârșit utilă!“

L-a zărit la bar în uniforma de cadet, cu spatele întors, încât nu-i putea vedea chipul.

– Nu cumva cu tine am întâlnire? l-a întrebat pe bărbatul al cărui spate arăta splendid. Domnul Gibbs așa zice, și oricine a trecut vreodată pe la Claridge știe că domul Gibbs nu se înșală.

El s-a întors, iar primul ei gând a fost: „Sally, nenorocito, ai fi putut să mă avertizezi!“ De fapt, ăsta a fost al doilea gând. Primul a fost că, în ciuda faptului că nu-l mai văzuse vreodată, știa exact cine era. Îi văzuse numele în

Tatler și în Bystander. Știa cine era familia lui și gradul de rudenie cu regele. Știa că avea exact vârsta ei, că era cadet la Dartmouth și că se întorsese de la Atena la cererea regelui când izbucnise războiul.

– Bănuiesc că tu ești Osla Kendall, a spus prințul Philip al Greciei.

– Zău?

Îi venea să-și aranjeze părul, dar s-a abținut. Să fi știut că avea întâlnire cu un prinț, ar fi făcut un mic efort să-și scoată așchiile metalice din bucle.

– Domnul Gibbs spunea că trebuie să apari, iar domnul Gibbs nu se înșală niciodată. Prințul s-a sprijinit de bar. Avea un bronz auriu, un păr sclipitor ca o coroană și ochi foarte albaștri, care te priveau fix. S-a uitat la salopeta ei murdară și, până la urmă, a zâmbit strengărește. „Mamă-mamă, ce mai zâmbet!“, și-a zis Osla. O ținută absolut superbă, a spus el. Asta se poartă anul ăsta?

– Asta poartă Osla Kendall anul ăsta. A luat poziție de revistă, refuzând să regrete că nu purta rochia verde de satin pe care o avea în geantă. Nu mă las prinsă în cercul strâmt al năravurilor unei țări…

– Henry V, a exclamat el pe loc.

– O, cunoaștem Shakespeare…

– Mi-au băgat un pic pe gât la Gordonstoun. A dat din cap spre barman, iar la cotul sprijinit pe bar al Oslei s-a materializat o cupă de șampanie înspumată. Când nu făceam drumeții sau navigam.

– Evident că navighezi…

– De ce evident?

– Arăți ca un viking. Sigur ai dat ceva la vâsle… Ai ancorat corabia după colț?

– Doar Vauxhallul unchiului Dickie. Îmi pare rău că te dezamăgesc.

– Văd că vă înţelegeţi de minune, a râs Sally, ivindu-se lângă ei. Os, naşul nostru, Lord Mountbatten, este unchiul lui Phil, iată legătura! Unchiul Dickie zicea că Phil nu cunoaşte pe nimeni în Londra şi dacă ştiu eu o fată cumsecade care să-l însoţească.

– O fată „cumsecade“, a mormăit Osla, luând o duşcă de şampanie. Nimic mai letal decât să fii considerat „cumsecade“.

– Eu nu te consider cumsecade, a spus prinţul.

– Debordezi de amabilităţi… Îşi dădu capul pe spate. Şi atunci cum?

– Cel mai drăguţ lucru în salopetă.

– Să mă vezi cum nituiesc.

– Când doreşti, prinţesă!

– Dansăm sau nu? s-a plâns Sally. Hai sus să ne schimbăm, Os!

Prinţul Philip părea curios.

– Dacă te-aş provoca…

– Ai grijă! l-a aţâţat şi Osla pe loc. Nu mă dau înapoi de la provocări.

– Este vestită pentru asta, a spus Sally. La Miss Fenton, fetele mai mari o provocau să pună praf de scărpinat în chiloţii directoarei.

De la înălţimea de un metru optzeci şi trei cât avea, Philip s-a uitat în jos la Osla, rânjind din nou.

– Ai făcut-o?

– Firește. Pe urmă i-am furat jartiera, m-am cățărat pe acoperișul capelei și am agățat-o de cruce. Ce mai tărăboi a ieșit… Tu ce propui?

– Să vii la dans aşa cum eşti, a provocat-o prinţul, cu ochii la salopetă. Nu îţi pune ce-oi avea tu de satin în geanta aia.

– S-a făcut!

Osla a dat pe gât restul de şampanie şi au ieşit hohotind din salonul principal. Domnul Gibbs i-a făcut cu ochiul Oslei în timp ce deschidea uşa. A luat o gură de aer rece în noaptea înstelată – în bezna camuflării se vedeau stele pe tot cerul Londrei – şi s-a uitat peste umăr la prinţul Philip, care se oprise şi el să privească cerul. Simţea şampania curgându-i în sânge şi a băgat mâna în geantă.

– Pe ăştia pot să-i port? A scos încălţările de dans: sandale verzi din satin, cu sclipici. Prinţesele nu pot dansa fără condurii de cleştar.

– Îţi îngădui.

Prinţul Philip i-a smuls sandalele, i-a luat mâna şi i-a aşezat-o pe umărul lui. Copăcel… S-a pus în genunchi chiar acolo, pe treptele hotelului Claridge, ca să-i desfacă Oslei şireturile botinelor, apoi aşteptând ca ea să se descalţe şi scoţându-i şosetele de lână. În lumina palidă a lunii, mâinile lui bronzate îi încheiau sandalele de satin pe gleznele ei albe. S-a uitat apoi în sus la ea, cu ochii umbriţi.

– Hai, serios… Osla a rânjit, privindu-l de sus. Cu câte fete ai încercat asta, băiete?

A râs şi el, neputând rămâne sobru prea mult. Mai să se prăbuşească de râs, şi-a sprijinit o clipă fruntea de genunchiul ei, iar ea i-a atins părul auriu. Încă îi ţinea cuprinsă glezna cu mâna lui caldă în noaptea rece. Osla vedea cum se holbau trecătorii la fata în salopetă, pe treptele celui mai bun hotel din Mayfair, şi la bărbatul în uniformă care stătea în genunchi în faţa ei şi l-a lovit uşor, în joacă, peste umăr.

– Gata cu privirile languroase.

El s-a ridicat.

– Cum doreşti.

Au intrat în noul an dansând, împleticindu-se pe scara cu covoare scumpe a

clubului subteran Café de Paris.

– Bravo, măi! a șoptit Sally. Majoritatea fetelor ar face orice să i se vâre pe sub piele lui Phil. Oribilă chestie, se plictisește de moarte cu ele.

„Cu mine nu se plictisește“, și-a spus Osla, dănțuind în brațele lui Philip. Era un dansator agil și teribil de bun.

– Nu știam că dansați foxtrot în Grecia! a strigat Osla, încât să acopere sunetul trombonului.

– Nu sunt grec.

A rotit-o, însă Osla obosise deja prea tare ca să continue până să se tempereze muzica într-un vals romantic. Philip a luat-o mai încet, aranjându-și părul răvășit înainte s-o apuce pe Osla cu un braț de mijloc. Osla și-a așezat mâna într-a lui și și-au sincronizat imediat ritmul.

– Cum adică nu ești grec? a întrebat.

De jur-împrejurul lor, perechile se izbeau de ei și râdeau. Café de Paris avea o intimitate plăcută, ca nici un alt club de noapte din Londra, poate pentru că era la șase metri sub pământ. Aici, muzica părea mereu mai tare, șampania mai rece, sângele mai cald și șoaptele mai directe.

Philip a ridicat din umeri.

– M-au scos din Corfu într-o ladă de fructe când n-aveam nici măcar un an, chiar înaintea sosirii unei hoarde de revoluționari. N-am petrecut prea mult timp acolo, nu prea știu limba și nu am nici un motiv s-o învăț.

Se referea la faptul că nu urma să fie rege, Osla știa asta. Avea vagi cunoștințe despre monarhii greci care-și recâștigaseră tronul, însă Philip era prea departe în succesiune, dar cu bunicul și unchiul englezi, arăta și vorbea ca oricare alt verișor princiar.

– Pari să fii mai englez decât mine.

– Tu ești canadiancă…

– …lucru de care au insistat să-mi amintească toate fetele cu care am fost la Curte. Însă, până la zece ani, aveam accent german.

– Ești spion neamț? A ridicat din sprânceană. Nu dețin secrete militare pentru care să merite să mă seduci, dar sper că asta nu te descurajează.

– Ești foarte obraznic pentru un prinț. O reală amenințare.

– Ca toți cei buni. De ce accent german?

– Mama a divorțat de tata și a venit în Anglia când eram mică. Osla a făcut o piruetă sub mâna lui și i s-a întors la piept. M-a lăsat cu o guvernantă nemțoaică la țară, unde lunea, miercurea și vinerea vorbeam doar germană, iar marțea, joia și sâmbăta, doar franceză. Până m-am dus la internat, vorbeam engleză doar o zi pe săptămână, și asta o făceam cu accent german.

– O fată din Canada cu accent german, care locuiește în Anglia. Philip schimbă și el în germană. Și ce țară a pus stăpânire pe inima Oslei Kendall?

– England fur immer, mein prinz![14], a răspuns Osla, revenind la engleză înainte să fie acuzați că erau spioni nemți în acea încăpere plină de londonezi patrioți și beți. Vorbești perfect germana. Ce limbă vorbești acasă?

A râs, dar nu era râsul lui.

– Cum adică „acasă“? Momentan, locuiesc temporar în sufrageria unchiului Dickie. Acasă înseamnă o invitație undeva, poate la un verișor.

– Știu cum e.

Părea sceptic.

– În momentul ăsta, locuiesc cu Sally. Înainte de asta, am locuit în Montreal la niște veri înfiorători, care nu mă voiau. Iar mai înainte de asta, m-a lăsat nașul meu să stau la el în timpul sezonului londonez. Osla a ridicat din umeri. Mama are un apartament permanent la Claridge, unde sunt de trop[15] dacă rămân mai mult de-o noapte, iar tata a murit acum câțiva ani. Nu aș ști să-ți spun unde mi-e casa. A zâmbit extrem de vesel. Dar n-am de gând să mă

frământ pentru asta! Toate prietenele mele care locuiesc cu părinții abia așteaptă să se mute, așa că cine are noroc?

– În clipa asta? Philip a cuprins-o de mijloc. Eu.

Au dansat tăcuți o vreme, cu trupurile în perfect tandem. Ringul de dans era lipicios de la șampania vărsată, cântăreții tărăgănau. Era aproape patru dimineața, dar ringul era în continuare plin. Nu voia nimeni să se oprească, nici măcar Osla. S-a uitat peste umărul lui Philip și a văzut un afiș pe perete, unul dintre obișnuitele afișe care apăruseră precum ciupercile după ploaie în toată Londra, pretinzând victoria: I-AM ÎNVINS O DATĂ, ÎI ÎNVINGEM ȘI DE DATA ASTA!

– Aș vrea să înceapă mai repede războiul, a spus Osla. Așteptarea asta… Știm că ne vor ataca. Într-un fel, aș vrea s-o facă odată. Cu cât începe mai repede, cu atât se termină mai repede. A ridicat ochii la el. Nu vrei să înceapă și să se termine?

– Ba da, a răspuns laconic, apoi și-a luat ochii de la ea, lipindu-și obrazul de părul ei. Îi venea să-și tragă una. Foarte bine, zici că vrei să înceapă războiul, însă tu, reprezentantă a sexului delicat, nu vei lupta pe front.

Osla considera că toată lumea trebuia să lupte pentru rege și pentru țară, dar era perfect conștientă că poziția era una pur teoretică dacă erai femeie.

– Vreau să lupt, a spus Philip, citindu-i parcă gândurile. Să mă duc pe mare, să-mi aduc contribuția. Mai mult decât orice, ca să nu se mai întrebe oamenii dacă nu cumva sunt neamț de fapt.

– Poftim?

– Trei dintre surorile mele s-au măritat cu naziști. Nu că erau naziști când s-au cunoscut… Mă rog. Aș vrea să le închid gura ălora care cred că sunt ușor suspect din cauza simpatiilor rudelor.

– Eu aș vrea să le închid gura celor care cred că o debutantă amețită nu poate face nimic util. Pleci curând pe mare?

– Nu știu. Unchiul Dickie încearcă să-mi găsească un post de ofițer cadet pe o navă de război. Poate mâine. Poate peste un an.

„Sper că peste un an“, s-a gândit Osla, simțindu-i umărul ferm și rigid sub palmă.

– Așadar, tu te duci să vânezi submarine germane, iar eu o să nituiesc în Slough – nu-i de colo pentru o mondenă prostuță și un prinț ușor suspect.

– Ai putea face mai mult decât să nituiești. A tras-o mai aproape, fără să-și dezlipească obrazul de părul ei. L-ai întrebat pe unchiul Dickie dacă nu există vreun post la departamentul de război pentru o fată cu talentele tale lingvistice?

– Mai bine construiesc avioane și mă murdăresc pe mâini. Prefer să fac ceva mai important în război decât să dactilografiez într-un birou.

– Război… De-asta ai fugit din Montreal după ce ai fost trimisă acolo?

– Dacă îți este țara în pericol și ai vârsta la care s-o poți apăra, asta faci, a declarat Osla. Nu profiți de pașaportul canadian…

– Sau de cel grecesc…

– …și pleci spre un port de escală mai sigur. Nu se face.

– Perfect de acord.

Valsul s-a terminat. Osla a făcut un pas în spate și a ridicat ochii la prinț. El a coborât privirea, cu ochii din nou umbriți.

– Ar trebui să mă duc acasă, a spus ea mâhnită. Sunt ruptă de oboseală.

Philip le-a dus cu mașina pe Osla și pe Sally, care căsca încontinuu, la Old Windsor, conducând la fel de sălbatic precum dansase. A ajutat-o pe Sally să coboare din spate, ea l-a pupat adormită pe obraz și a traversat cu grijă strada întunecată. Osla a auzit-o însă călcând într-o baltă și țipând, strigându-i apoi amărâtă:

– Ai grijă la pantofi, Os, avem ditamai balta la uşă.

– Ar fi bine să-mi pun botinele la loc, a râs Osla, ducând mâna la catarama sclipitoare, dar Philip a luat-o numaidecât pe braţe.

– Prinţesă, nu putem să punem în pericol condurii de cleştar.

– Nu mai spune, l-a luat ea peste picior, înconjurându-i gâtul cu braţele. Cât de viclean să fii, băiete?

Mai că-i simţea rânjetul în vreme ce o purta pe braţe în beznă. Atârnate de cot, botinele şi poşeta de seară se loveau de spatele lui, iar el mirosea a loţiune după bărbierit şi a şampanie. Părul lui Philip era răvăşit şi transpirat de la dans, iar buclele i se înfăşurau pe degetele întrepătrunse la ceafă.
A călcat în baltă şi, înainte să o aşeze pe Osla pe treaptă, ea l-a sărutat uşor.

– Ca să scăpăm, a spus ea cu nerușinare. Ca să nu stăm stângaci în faţa uşii şi să ne întrebăm dacă o să se întâmple sau nu.

– Până acum nu m-a sărutat nici o fată ca să scape de asta. Zâmbea cu gura lipită de a ei. Cel puţin fă-o ca lumea…

A sărutat-o din nou, prelung şi pe îndelete, fără s-o lase din braţe. El avea gust de mare albastră încălzită de soare, iar la un moment dat, Osla a scăpat botinele în baltă.

În cele din urmă, a lăsat-o pe treaptă şi au rămas o clipă pe întuneric, timp în care Osla încercă să îşi recapete respiraţia.

– Nu ştiu când plec pe mare, a zis el în cele din urmă. Dar înainte s-o fac, aş vrea să te mai văd.

– Nu-i mare lucru de făcut aici. Când nu batem aluminiu, eu şi Sal mâncăm terci şi ascultăm muzică la gramofon. Nimic interesant.

– Nu cred că eşti atât de neinteresantă. De fapt, fac pariu că din contră. Pun rămăşag că pe tine nu te uită nimeni aşa uşor, Osla Kendall.

Îi veneau nenumărate replici neînsemnate de flirt. Flirtase toată viaţa,

instinctiv, defensiv. „Și tu joci același joc“, și-a spus uitându-se la Philip. „Ești șarmant cu toată lumea ca să nu te atașezi.“ Întotdeauna apărea cineva dornic să se apropie de o brunetă frumoasă, al cărei naș era Lord Mountbatten și al cărei tată îi lăsase o grămadă de acțiuni la compania canadiană de căi ferate. Iar Osla putea să pună rămășag că erau și mai mulți dornici să se împrietenească cu un prinț frumos, chiar și unul cu imaginea șifonată de cumnații naziști.

– Philip, poți să vii în orice seară, a spus Osla simplu, fără să se joace, și i-a săltat inima când el a salutat cu degetele la pălărie și s-a întors la mașină.

Începea anul 1940, iar ea dansase tot revelionul într-o salopetă de fabrică și în sandale de satin cu un prinț. Se întreba ce urma să mai aducă anul.

Iată (în limba franceză, în original)

Avioane de vânătoare britanice, Supermarine Spitfire

Acoperirea surselor de lumină, ca protecție împotriva vizibilității inamicului pe timp de noapte

Anglia pe veci, prințul meu (în limba germană, în original)

În plus (în limba franceză, în original)

Capitolul 3

Iunie 1940

Mab făcea tot posibilul să se piardă în Bâlciul deșertăciunilor, luată de la bibliotecă, dar nici măcar când Becky Sharp arunca un dicționar pe fereastra trăsurii nu putea fi atentă, având în vedere că trenul care pleca din Londra era foarte aglomerat, iar bărbatul care ședea pe bancheta din fața ei se mângâia prin buzunarul pantalonilor.

– Cum te cheamă? croncănise el, după ce Mab a urcat în tren cu valiza maro de carton, iar ea i-a aruncat cea mai rece privire pe care o putea afișa.

Fusese silită să se bage într-un colț când se umpluse compartimentul de bărbați în uniformă, majoritatea ținându-se plini de nădejde după o brunetă superbă, îmbrăcată în mantou cu guler de blană. Numai că, pe măsură trenul ce ieșea prin nordul Londrei, compartimentul s-a golit la fiecare stație de soldați, iar când au rămas doar Mab și bruneta, onanistul a început să croncăne din nou.

– Ia zâmbește frumos, drăguță!

Mab nu l-a băgat în seamă. Pe jos era un ziar călcat în picioare și murdar de noroi, pe care încerca să-l ignore, al cărui titlu anunța cu litere mari „Dunkirk“ și „dezastru“.

– Ne-a venit rândul, se pronunțase mama lui Mab la prăbușirea Danemarcei, a Norvegiei, a Belgiei și a Olandei, una după alta, ca bolovanii care se rostogolesc inexorabil de pe stânci. Apoi a picat blestemata Franță, iar doamna Churt a scuturat și mai sumbru din cap. Ne-a venit rândul, declara oricui îi dădea ascultare, de-i venea lui Mab să-i sucească gâtul. „Mamă, nu vrei să nu mai vorbești despre nemțălăi care ucid și violează și despre ce or să ne facă?“ Fusese mare tărăboi prima dată când încercase Mab s-o convingă

pe maică-sa să plece cu Lucy din Londra. „Doar pentru o vreme“, îi ceruse, dar replica maică-sii fusese: „Plec din Shoreditch doar cu picioarele înainte“.

Și acel tărăboi fusese cu atât mai rău, cu cât Mab primise cu o săptămână în urmă un ordin ciudat legat de un post la Buckinghamshire. Lucy nu prea înțelegea cum e cu plecarea surorii ei. Când Mab a strâns-o în brațe în acea dimineață înainte să plece la gară, înclinase capul într-o parte și spusese „seara“, care însemna „Ne vedem diseară“.

„Nu ne vedem diseară, Luce.“ Mab nu mai plecase peste noapte fără Lucy, nici măcar o dată.

Ei bine, avea să ia trenul spre Londra în prima zi liberă. Indiferent ce fel de post era, sigur oferea zile libere, chiar și pe timp de război. Și poate că traiul ei în orășelul ăsta – indiferent cum se chema el – avea să fie destul de decent încât să-și mute și familia acolo, la țară. Mai bine în pustietatea câmpurilor verzi decât în Londra, care urma să fie bombardată în scurt timp. Mab s-a cutremurat și a revenit la Bâlciul deșertăciunilor, unde și Becky Sharp pleca la țară pentru un post nou, fără să-i pese prea mult că propria țară era invadată. Dar pe vremea lui Becky era Napoleon, iar Napoleon nu avea nenorocitele alea de avioane Messerschmitt, nu?

– Cum te cheamă, drăguță? Între timp, onanistul își îndreptase atenția către bruneta minionă cu mantou îmblănit, singurul alt pasager din compartiment în acel moment. Mâna a început să i se joace în buzunar. Doar un zâmbet, frumoaso…

Roșind, bruneta a ridicat ochii din carte, iar Mab se întreba dacă era cazul să intervină. În mod normal, respecta regula strictă a londonezilor care spunea să nu-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala, dar bruneta părea un miel rătăcit în pădure. Exact genul de femeie pe care Mab o și detesta puțin, dar pe care o și invidia – cu haine scumpe, sigură pe ea, minionă și frumușică, așa cum își doreau toate femeile să fie și la care pofteau toți bărbații, cu genul de ten pe care proza romantică îl descria ca fiind de alabastru. Pe scurt, genul de debutantă prostuță pe care o vedeai pe toate drumurile, care crescuse călărind ponei și care nu ar fi fost nevoită să ridice un deget ca să se aleagă cu un soț înstărit și educat, dar care altminteri era complet inutilă. Orice fată din Shoreditch se descurca în tren cu un destrăbălat, dar puicuța asta putea fi

mâncată de vie.

Pufnind, Mab a lăsat cartea din mână, iritată de onanist şi de bruneta neajutorată. Numai că înainte să apuce să se răţoiască cu „Uite care-i treaba, măi…“, a glăsuit bruneta.

– Vai, mie, ia te uită câtă măciuca ai în pantaloni! Nu cred că am mai văzut ceva atât de evident. Majoritatea bărbaţilor găsesc o soluţie creativă să se acopere cu pălăria când ajung în halul ăsta. Individului i-a încremenit mâna în buzunar. Bruneta şi-a înclinat capul, mărind ochii inocent. S-a întâmplat ceva? Doar nu te doare, nu? Băieţii par mereu că se chinuie când ajung în punctul ăsta, a naibii să fiu dacă ştiu de ce…

Onanistul, a remarcat Mab, roşise până-n vârful urechilor şi îşi scosese mâna din buzunar.

– Serios, ai nevoie de doctor? Pari absolut terminat…

Insul a fugit mormăind din compartiment. Bruneta minionă s-a uitat la Mab cu ochii scânteind.

– I-am arătat eu lui…

Încălţată cu ciorapi de mătase, şi-a pus un picior peste celălalt cu o satisfacţie vădită.

– Bravo! a felicitat-o Mab, fără să vrea. Deci, nu era o păpuşică chiar atât de neajutorată, cu toate că fata nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani. Eu, dacă trebuie să scap de un astfel de tip, mă bazez pe privirea glacială şi pe un şut în fluierul piciorului.

– Nu-mi pot salva viaţa cu o privire glacială. Faţa mea refuză să se încrunte. Dacă încerc, bărbaţii spun că sunt adorabilă şi nu-i nimic mai enervant decât să ţi se spună că eşti adorabilă când eşti nervoasă. Tu eşti evident înaltă şi ai sprâncene de împărătească, aşa că nu mă îndoiesc că ştii să te uiţi foarte urât.

Şi-a înclinat capul, lansând parcă o invitaţie.

Mab se pregătea să se apuce din nou de citit, dar nu s-a putut abţine. Şi-a

arcuit sprânceana, și-a privit vârful nasului și a strâmbat din gură.

– O uitătură impecabilă, care face să-ți înghețe sângele-n vene! Eu doar dau din gură și fac pe proasta și merge de minune, dar durează o veșnicie. Bruneta a întins mâna. Osla Kendall.

Mab i-a strâns mâna, mirată să simtă bătături.

– Mab Churt.

– Mab, nemaipomenit! Osla era mulţumită. Aș fi pariat pe Boadicea sau Scarlett O'Hara. Cineva care știe să mâne o șaretă în timp ce mânuiește pumnalul sau să împuște yankei pe scări. Eu m-am ales cu „Osla", pentru că mama s-a dus la Oslo și a zis că era mult, mult prea frumos. Voia să spună că acolo m-a conceput. Așa că m-a botezat după un oraș invadat de germani, dar încerc să nu o iau ca pe o profeție.

– Se putea și mai rău. Dacă ai fi fost concepută în Birmingham? Mab încă încerca să-și dea seama ce era cu mâinile aspre ale fetei, atât de diferite de vorbirea ei tărăgănată din Mayfair. Sunt sigură că bătăturile alea nu au apărut la absolvirea școlii.

– Află că am diplomă de mecanic de aeronave. Osla a salutat. Cel puțin, asta am fost. Cine știe ce o să fiu acum. Am fost chemată la un interviu la Londra. Habar n-am cum au dat peste mine… După interviu, am primit cel mai straniu ordin, în care mi se cerea să mă duc la gara Bletchley.

– Păi, acolo merg și eu!

Tresărind, Mab a scos scrisoarea din poșetă, și mai nedumerită decât atunci când o primise în Shoreditch. Întorcându-se, a văzut o scrisoare identică în mâna Oslei. Au pus hârtiile una lângă alta.

Scrisoarea Oslei cuprindea următoarele:

Vă rugăm să vă prezentați în șapte zile la Stația X din localitatea Bletchley, Buckinghamshire.

Adresa dumneavoastră este Cutia Poştală 111, via Ministerul de Externe. Asta este tot ce trebuie să ştiţi.

Comandantul Denniston

Cea a lui Mab era mai oficială:

Secretarul-şef doreşte să vă informez că aţi fost selecţionată pentru funcţia de angajat temporar… trebuie să vă prezentaţi la datorie în patru zile, venind cu trenul de 10.40 dimineaţa, plecare din Londra (Euston), trei staţii (până la Bletchley)…

Destinaţia era evident aceeaşi.

– Mai curios şi mai curios.[16] Osla căzuse pe gânduri. Ei bine, mă declar învinsă – n-am auzit nici de Bletchley, nici de Staţia X.

– Şi eu, a rostit Mab, dorindu-şi să fi spus „nici eu“. Timbrul rafinat al Oslei şi jargonul ei degajat o făceau să se sfiască. Şi eu am avut interviu la Londra, m-au întrebat despre dactilografie şi stenografie. Probabil au dat de mine prin cursul de secretariat pe care l-am făcut anul trecut.

– Pe mine nu m-au întrebat nimic despre dactilografie. O femeie cu o mutră de criminal mi-a testat germana şi franceza, după care m-a trimis acasă. La două săptămâni după interviu, primesc asta. Osla a bătut în scrisoare. Ce ar putea vrea de la noi, când nici măcar nu ne-au testat aceleaşi competenţe?

Mab a ridicat din umeri.

– Sunt la dispoziţia lor cât timp ţine războiul şi voi lucra ce vor ei. Important

este să câștig bani pentru a trimite familiei și să fiu destul de aproape de Londra, încât să mă duc acasă în ziua liberă.

– Fără glumă, parcă pătrundem în propria poveste scrisă de Agatha Christie, Misterul de la Staţia X…

Mab o adora pe Agatha Christie.

– Crimă la Staţia X: un mister dezlegat de Hercule Poirot.

– Eu o prefer pe Miss Marple, a spus hotărât Osla. Seamănă perfect cu guvernantele celibatare pe care le-am avut. Doar că ea dezleagă misterele crimelor, nu scrie cu creta pe tablă.

– Mie-mi place Poirot. Mab s-a așezat turcește, conștientă că pantofii ei, oricât i-ar fi lustruit, păreau ieftini pe lângă cei țesuți de mână ai Oslei. „Cel puțin am picioare la fel de frumoase ca ale ei“, și-a spus Mab fără să vrea. Ba chiar mai frumoase. Părea o meschinărie și o răutate, dar Osla Kendall era cu siguranţă o fată care le avea pe toate. Hercule Poirot ar da ascultare unei fete ca mine, a continuat ea. Cele ca Miss Marple îmi aruncă o privire și decid că sunt fufă.

Când, în sfârșit, a oprit trenul în cea de-a treia gară, Osla a chiuit:

– Pe cai!

După mai puțin de un kilometru de târât valiza dinspre gara mohorâtă și aglomerată, au ajuns la un gard din plasă, înalt de doi metri și jumătate, cu sârmă ghimpată în vârf. Doi paznici plictisiți stăteau de strajă la poartă.

– Nu puteți intra! le-a anunțat unul, în timp ce Mab căuta actele. Nu aveți permis.

Mab și-a dat părul din față. De dimineață își făcuse cu cleștele Kirby niște bucle perfecte, care acum se pleoșteau, iar ea mai era și transpirată și iritată.

– Să știți că habar n-avem ce facem aici…

– Atunci, aţ’ venit la locu’ potrivit, a spus paznicul cu un accent rural pe care

abia îl deslușea. Majoritatea par să nu știe un' se află și 'mniezău știe ce fac aci.

Mab i-a aruncat o privire glacială, dar Osla a făcut un pas în față, cu ochii mari și buzele tremurând, iar paznicul în vârstă s-a înduplecat.

– Vă conduc până la clădirea principală. Dacă vreți să știți unde vă aflați, sunteți la Bletchley Park, a adăugat.

– Dar ce-i aia? voia Mab să știe.

Paznicul mai tânăr a chicotit.

– Este cel mai mare azil de nebuni din Anglia.

Conacul dădea spre o mare pajiște verde și un lac mic – în stil victorian, din cărămidă roșie, cu dom verde din cupru, doldora de ferestre și frontoane, ca o budincă de Crăciun înțesată cu cireșe glasate.

– Lavabou gotic.

Osla s-a înfiorat, dar Mab se uita încântată, luând-o aiurea spre lac. O casă ca lumea de țară, cu teren ca la Thornfield Hall sau la Manderley, de tipul celor pe care le închiriau burlacii buni de însurătoare în romane. Totuși, chiar și aici, războiul lăsase asupra conacului și a personalului amprenta urâtă a lucrurilor produse în masă. Peste tot vedeai barăci din prefabricate, iar oamenii mergeau iute și anapoda pe alei – erau mai puțini bărbați în uniformă decât vedea Mab la Londra și, cu siguranță, mai multe femei decât se aștepta. Distrați sau încruntați, forfoteau între barăci și conac.

– Zici că s-au rătăcit cu toții într-un labirint fără ieșire, a remarcat Osla, mergând în urma lui Mab spre lac, în timp ce paznicul aștepta nerăbdător pe alee.

– Exact. Unde crezi că am…?

S-au oprit amândouă. Din lac, ud și tapetat cu frunze de trestie, se târa un bărbat dezbrăcat, cu o cană de ceai în mână.

– Ei, salutare! a strigat vesel. Recruţi noi? Era şi timpul. Du-te înapoi, David! i-a strigat pazniculuinerăbdător. Le conduc eu la Conac.

Mab a observat uşurată că bărbatul nu era complet dezbrăcat, ci purta lenjerie de corp. Avea pieptul concav şi pistruiat, braţe subţiri, un chip precum un gargui prietenos şi părul, deşi ud leoarcă, roşu ca focul.

– Eu sunt Talbot, Giles Talbot, s-a prezentat, cu accent de Oxbridge, ducându-se spre mormanul de haine de pe mal, în timp ce Osla şi Mab s-au prezentat şi ele, mormăind şi încercând să nu se uite prea atent la el. Am sărit în lac după cana lui Josh Cooper. A aruncat-o în stuf în timp ce-şi bătea capul cu o problemă. Pantalonii, a mormăit Giles Talbot, scuturându-şi hainele, mi i-au ascuns iar măgarii ăia de la Baraca 4…

– Ne poţi spune unde ar trebui să mergem? l-a întrerupt Mab, iritată. Trebuie să răspundă cineva de casa asta de nebuni.

– Aşa ai zice, nu? Giles Talbot şi-a încheiat nasturii, apoi şi-a tras pe el un sacou în carouri uzat. Comandantul Denniston ar fi oarecum şeful. Bine, atunci, haideţi!

Sărind de pe un picior pe altul ca să-şi pună pantofii direct pe piele, a pornit spre Conac, cu cămaşa fluturând peste lenjeria udă şi peste pulpele albe. Mab şi Osla s-au uitat una la alta.

– Asta-i de ochii lumii, a şoptit Osla. Vom fi drogate îndată ce punem piciorul în casa aia hidoasă şi pe urmă vândute ca roabe, stai să vezi!

– Dacă aveau de gând să ne tragă pe sfoară, trimiteau pe cineva mai apetisant decât barza asta despuiată, a spus Mab. De fapt, ce naiba înseamnă roabe?

Holul principal al Conacului era spaţios, cu camere pe fiecare parte şi cu un tavan despre care Osla mormăia că semăna foarte mult cu o cascadă de sâni. Pe un panou era agăţat un exemplar din Times, venea apoi o seră plină cu birouri în loc de plante, o scară mare… Giles le-a uşuit pe scări într-un birou plin cu dulapuri şi duhnind a fum de ţigară, unde un bărbat micuţ şi chinuit, cu frunte de cărturar, a ridicat privirea de la masă. N-a comentat nimic despre picioarele goale ale lui Giles, ci a remarcat:

– Ai găsit cana de ceai a lui Cooper?

– Și recruți noi, proaspăt sosiți cu trenul de la Londra. Nu-i așa că vin din ce în ce mai frumoase? Domnișoarei Kendall, aici de față, sigur îi pică toți la picioare. Giles radia uitându-se la Osla, apoi a ridicat ochii la Mab, care era cu jumătate de cap mai înaltă. Doamne, ce-mi plac femeile înalte! Sper că nu tânjești după vreun pilot, nu? Nu-mi frânge inima!

Mab se întreba dacă să-i arunce privirea glacială, însă nu era cazul. Toată atmosfera era pur și simplu mult prea ciudată ca să se supere.

– Cine vorbea de frumusețe, Talbot… Zău dacă am văzut ceva mai neapetisant ca voi, savanții schilozi de la Cambridge.

Comandantul Denniston – cel puțin Mab bănuia că el era – a clătinat din cap uitându-se la picioarele albe ale lui Giles, înainte să verifice documentele și scrisorile Oslei și ale lui Mab.

– Kendall, Churt, nu sunteți specialiste în limba italiană, așa-i?

– Franceză și germană, a spus Osla. Este posibil ca nașul meu, Lord Mountbatten, să vă fi dat numele meu.

Omul s-a relaxat vizibil.

– Atunci, domnișoara Churt este cea recrutată din domeniul secretariatului din Londra. S-a ridicat, dându-le actele înapoi. Bun. Ați fost amândouă recrutate pentru Bletchley Park, sediul GC&CS.

„Ce-i aia?“, se întreba Mab.

Citindu-i parcă gândurile, Giles le-a explicat:

– Clubul de golf, brânză și șah.[17]

Comandantul Denniston avea aerul unui om suferind, dar a continuat:

– Vi se va aloca o baracă, iar șeful barăcii vă va spune ce aveți de făcut. Înainte de asta, treaba mea este să vă menționez foarte clar că veți lucra în cel

mai secret loc din Marea Britanie şi că toate activităţile de aici sunt esenţiale pentru soarta războiului.

S-a oprit. Mab încremenise şi o simţea şi pe Osla la fel de inertă. „Mama dracului! Ce este locul ăsta?“, s-a întrebat Mab.

– Munca prestată aici este atât de secretă, încât veţi afla doar ceea ce este necesar să ştiţi şi nu veţi încerca niciodată să aflaţi mai mult decât ceea ce vi se spune. Pe lângă respectarea securităţii de ordin intern, veţi fi atente şi la cea de ordin extern. Nu veţi menţiona niciodată numele acestui loc, nici familiei, nici prietenilor. Veţi vedea, colegii voştri îl numesc BP şi veţi face la fel. Mai presus de toate, nu veţi dezvălui niciodată, nimănui, natura muncii prestate aici. Cel mai mic detaliu poate pune în pericol întreaga desfăşurare a războiului.

S-a lăsat încă o dată tăcerea. „Ne instruiesc să devenim spioni?“, s-a întrebat Mab uluită.

– Veţi spune familiei şi prietenilor că faceţi muncă de birou obişnuită. Trebuie să pară plictisitoare. Cu cât mai plictisitoare, cu atât mai bine.

„În cazul ăsta, probabil că nu ne paraşutează în Franţa“, şi-a spus Mab, uşurată brusc, în timp ce Osla a intervenit:

– Domnule, ce anume vom face?

– Doamne, Dumnezeule, fato, tu auzi ce spun aici? Glasul lui Denniston trăda nerăbdarea. Nu ştiu exact ce veţi face şi nu vreau să ştiu. A deschis un sertar din care a scos două coli de hârtie gălbuie, punând câte una în faţa fiecăreia. Acesta este Legea pentru protecţia informaţiilor clasificate. Specifică în mod clar că, dacă procedaţi altfel decât v-am instruit, dacă dezvăluiţi cea mai mică informaţie care ar fi utilă inamicului, veţi fi acuzate de trădare.

Linişte mormântală.

– Iar pentru trădare puteţi fi condamnate şi să primiţi cele mai severe sentinţe, a încheiat comandantul Denniston blajin. Nu ştiu în momentul ăsta dacă asta înseamnă eşafod sau plutonul de execuţie.

Mai liniște de-atât nu se putea, iar Mab simțea că liniștea asta devenea palpabilă. A tras adânc aer în piept.

– Domnule, avem voie să… refuzăm postul?

El a tresărit.

– Nu vi se pune pistolul la tâmplă. Nu suntem la Berlin. Puteți refuza și veți fi scoase de pe proprietate, cu instrucțiuni stricte să nu menționați vreodată acest loc.

„Și nu voi ști niciodată ce se petrece aici“, și-a spus Mab.

El a așezat două stilouri în fața lor.

– Vă rog să semnați. Sau nu.

Mab a tras aer în piept din nou și a semnat în partea de jos. A văzut că și Osla făcea la fel.

– Bun venit la BP! a spus comandantul Denniston, zâmbind mulțumit pentru prima oară.

Și uite așa s-a terminat interviul. Giles Talbot, tot cu cămașa udă plesnindu-i picioarele goale, le-a condus pe hol. Osla a apucat-o de mână pe Mab imediat ce s-a închis ușa după ele, însă Mab nu a fost deloc mândră s-o strângă și ea.

– În locul vostru nu aș lua-o prea în serios. Incredibil, Giles chicotea. Prima dată când auzi discursul, ți se înmoaie genunchii. Denniston nu era aici când mi-a venit mie rândul, iar discursul mi l-a ținut un colonel care a scos pistolul din sertar și a zis că mă împușcă dacă divulg orice secret etc. Dar te obișnuiești. Haideți să vi-l prezint pe ofițerul care se ocupă de cazare.

Mab s-a oprit lângă scară, încrucișându-și brațele la piept.

– Uite care-i treaba, chiar nu putem afla nimic despre ce se petrece aici?

– Nu e limpede? Părea mirat. GS&CS – îi spunem Clubul de golf, brânză și șah pentru că forfotesc numai campioni la șah de la Cambridge și membri ai

consiliului de la Oxford, dar este cartierul general al comunicațiilor guvernamentale. Probabil că Mab și Osla păreau zăpăcite, căci el a rânjit. Spargem cifrurile germanilor.

„Curiouser and curiouser“, replica incorectă gramatical din Alice în Țara Minunilor

Government Code and Cypher School (GC&CS), sediul principalei organizații de criptanaliză a Regatului Unit, numit și „Golf, Cheese and Chess Society“

Capitolul 4

În ziua în care la Bletchley Park trebuiau să ajungă chiriașele, Beth Finch rătăcise o oră în fața unui trandafir.

– Zău, Bethan, mai strig mult după tine? De când adulmeci floarea aia?

„Nu o adulmecam“, și-a spus Beth, fără să o corecteze pe mama ei. Să adulmeci o floare era cel puțin firesc, iar trandafirii miroseau frumos, toată lumea era de acord cu asta. Totuși, nu toată lumea se uita la un trandafir și rămânea cuprins de admirație, nu doar de miros, ci de fractal în sine, de felul în care se suprapuneau petalele, unduind spre interior, din ce în ce mai adânc. Își trecuse ușor degetul de-a lungul spiralei, spre centru, numai că în mintea ei nu era un centru cu stamină și polen. Era doar o spirală infinită. Suna foarte poetic: „Ce se află în centrul unui trandafir?“, dar nici poezia, nici mirosul nu o fascinau pe Beth. Ci fractalul.

Până una-alta pierduse o oră, iar mama ei părea supărată.

– Trebuie să sosească din clipă-n clipă și uită-te în ce hal este camera! Doamna Finch a luat vaza micuță de la Beth, a așezat-o pe policioară și a potrivit-o puțin mai la stânga. Șterge oglinda, îndreaptă covorul! A ridicat pămătuful abandonat de Beth. Oricine ar fi fetele astea, să nu aibă de ce se plânge în casa noastră. Deși, cine știe ce fel de fete se duc să stea în gazdă, departe de casă? Să-și lase familia pentru o slujbă…

– Este război, a murmurat Beth, însă doamna Finch era într-o continuă stare de agitație de când aflase că, fiind în posesia unei camere în plus, cu două paturi înguste, li se cerea să găzduiască două femei care lucrau în apropiere, la Bletchley Park.

– Mai lasă-mă cu războiul. Sunt fete nestatornice care caută orice scuză ca să fugă de-acasă și să dea de necaz.

Doamna Finch făcea mișcări iuți și inutile prin cameră, îndreptând milieul de pe noptieră, aranjând fața de pernă. Ea și Beth aveau același păr blond-cenușiu, aceleași gene și sprâncene aproape invizibile, însă Beth era zveltă și stătea cu umerii aduși, pe când mama ei era impunătoare, prezentabilă, cu bustul ca o proră. Ce-o să facă ele pentru război de la Bletchley?

– Cine știe?

Războiul făcuse valuri în cătunul lor adormit: înrolarea tinerilor, pregătirile pentru camuflare noaptea, prezența supraveghetorilor de la Apărarea Civilă împotriva atacurilor aeriene. Bletchley Park, pe aceeași stradă, devenise dintr-odată un furnicar cu activități misterioase. Toată lumea era curioasă, mai ales că de-acum veneau și femei la muncă, nu doar bărbați. În acea perioadă, femeile porneau în tot soiul de aventuri, ziarele erau pline de povești cu fete care se înrolau în FANY[18] ca infirmiere sau plecau peste hotare cu femeile din Wrens. Ori de câte ori încerca Beth să își privească patriotismul dintr-un astfel de rol, o lua cu transpirații reci. Știa că trebuia să-și aducă și ea contribuția la război, dar ar fi trebuit să se ofere voluntar într-o muncă de culise, unde să facă ceva ce nici măcar un idiot nu ar fi putut strica. Poate la primul-ajutor la ARP, unde să pregătească bandaje de tifon și ceai. Beth nu se pricepea la mai nimic. Asta auzise toată viața, și așa și era.

– Sper că aceste chiriașe sunt fete decente. Doamna Finch nu mai avea stare. Dacă ne trezim cu două fufe de la Wapping?

– Nu cred, a liniștit-o Beth.

Nici măcar nu știa ce-i aia fufă. Era un reproș universal, pe care mama ei îl făcea oricărei femei care se dădea cu ruj, mirosea a parfum franțuzesc sau citea romane. Complet vinovată, Beth simțea în buzunar greutatea ultimei cărți împrumutate de la bibliotecă. Bâlciul deșertăciunilor.

– Bethan, dă fuga la poștă! Doamna Finch era singura care-i spunea pe numele întreg. Presimt că mă ia durerea de cap. Își masa tâmplele. Dar mai întâi fă-mi o compresă. După poștă, dă fuga la prăvălie cu lista.

– Da, mamă!

Doamna Finch a bătut-o pe umăr cu drag.

– Cine-i salvatoarea mea mică?

Și asta auzise Beth toată viața: „Beth este mica mea salvatoare“, se lăuda doamna Finch prietenelor. „Mare mângâiere să știu că-mi va fi alături la bătrânețe.“

– Poate se mărită totuși, spusese văduva din vecini, la ultima ședință de la Institut[19]. Beth făcea atunci ceai în bucătărie, dar șoaptele bătrânei tot i-au ajuns la urechi. Douăzeci și patru de ani, nu-i chiar imposibil. Nu prea deschide ea gura, dar asta nu sperie bărbații. Poate ți-o ia totuși vreun soldat de pe cap, Muriel.

– Nu vreau să mi-o ia nimeni „de pe cap“, încheiase doamna Finch într-un mod ferm și tăios, care făcea ca totul să pară predestinat.

„Cel puțin nu sunt o povară“, și-a reamintit Beth. Majoritatea fetelor bătrâne erau o pacoste pentru familie. Ea era o alinare, avea locul ei, era de mare ajutor pentru mama. Era o norocoasă.

Trăgând de coada subțire, împletită care-i atârna peste umăr, Beth s-a dus să pună de ceai, storcând o cârpă înmuiată în apă rece, așa cum îi plăcea mamei. S-a dus cu ea la etaj și a coborât degrabă să își vadă de drumuri. Toate surorile lui Beth se mutaseră la casele lor din afara orașului când se măritaseră, dar nu trecea nici o amiază fără ca Beth să fie trimisă la poștă cu o scrisoare plină de sfaturi materne sau cu un decret matern. Astăzi, Beth a trimis un pachet pătrățos surorii celei mai mari care tocmai născuse: una dintre tăbliţele mamei, cu o coroniță de trandafiri roz în jurul cuvintelor „Un loc pentru tot și totul la locul lui“. O tăbliță identică atârna deasupra patului lui Beth și deasupra patului fiecărui nou-născut din familia Finch. Mama zicea că nu era niciodată prea devreme să întipărești cuiva noțiunile cuvenite, ca să știe fiecare unde îi este locul.

– Au sosit chiriașele? a întrebat dirigintele. Ciudați oameni mai sunt ăștia. Doamna Bowden de la hanul Shoulder of Mutton are un grup de oameni de știință de la Cambridge, care vin și pleacă la orice oră! Beth a încuviințat mută. E ceva în neregulă cu cea mai tânără fată Finch, i-a șoptit dirigintele

funcţionarului când s-a întors ea cu spatele, iar Beth şi-a dat seama că s-a făcut roşie ca racul.

De ce nu reuşea să facă cea mai banală conversaţie? Nu ajungea că era proastă (şi Beth ştia că era), trebuia să mai fie şi sensibilă, şi penibilă? Alte fete, chiar şi cele mai toante, păreau capabile să se uite în ochii oamenilor când li se vorbea. Una era să nu vorbească, alta era să înlemnească în orice adunare socială, ca un iepure speriat. Numai că Beth nu avea ce face.

A dat fuga acasă, la timp cât să ia ceainicul de pe foc. Cel puţin familia Finch se asigurase că va primi fete, nu bărbaţi. Dacă viaţa ar fi fost un roman, misterioasele chiriaşe ar fi fost de fapt nişte tineri burlaci de ispravă, care s-ar fi bătut numaidecât pe mâna lui Beth, iar ea nu-şi putea imagina ceva mai cumplit.

– Beth, a strigat absent domnul Finch din fotoliul lui, unde dezlega rebus. „Peşte de apă dulce din familia crapului“, cinci litere.

Beth şi-a aruncat coada peste umăr, pregătind ceaiul.

– Linul.

– Mă gândeam la brama.

– Brama presupune un „B“ pe 17 vertical. Beth s-a întins spre ceainic, văzând perfect cu ochii minţii rebusul la care aruncase un ochi dimineaţă, când punea ziarul lângă farfuria tatei. Iar 17 vertical este „codifica“.

– 17 vertical… „A sistematiza şi a reuni într-un cod normele juridice“, opt litere – exact, „codifica“. Tatăl ei a zâmbit. Nu ştiu cum reuşeşti.

„Singurul meu talent“, şi-a spus Beth, mâhnită. Nu ştia să gătească, nu ştia să tricoteze, nu ştia să facă nici conversaţie, dar, slavă Domnului, putea termina rebusul de duminică în opt minute, fără nici cea mai mică greşeală!

– „Nenorocos sau nenorocit“, nouă litere… începuse tatăl ei, dar, înainte ca Beth să spună „nefericit“, s-au auzit paşi la uşă şi chiriaşele intrau, trăgând zgomotos valizele după ele.

Domnul Finch a ținut ușa, doamna Finch a țâșnit la parter ca un copoi în vizuina iepurelui și, până să se ocupe Beth de ceainic, se făceau deja prezentările. Două fete, ambele mult mai tinere decât Beth, au intrat în bucătăria imaculată, părând pe loc să absoarbă tot aerul. Ambele erau brunete, dar în rest nu aveau nimic în comun. Una avea gropițe, era frumoasă, îmbrăcată cu un mantou cu guler de blană și vorbea cu un accent foarte sofisticat. Cealaltă avea un metru optzeci, trăsături severe, un ruj roșu impecabil și sprâncene negre pronunțate, arcuite ca săbiile cavaleriei. Beth s-a pleoștit toată. Fetele astea erau exact genul care o făceau să se simtă stângace, proastă și, ei bine, nefericită.

– Sunt extrem de încântată să vă primesc în casa mea, a spus doamna Finch în cele din urmă, cu buzele țuguiate.

A măsurat-o din cap până-n picioare pe bruneta înaltă, care i-a răspuns cu o privire glacială. „Fufă“, asta gândea mama lui Beth. Nu era clar în privința celei cu gropițe, dar cea cu sprâncenele sigur fusese băgată la categoria „fufe“ înainte să scoată o vorbă.

– Suntem foarte mulțumite că ne-au trimis aici, a spus fata cu gropițe, cu un entuziasm exprimat până și de genele ondulate. Întotdeauna îți dai seama când ai de-a face cu oameni cumsecade, nu-i așa? Am știut încă din clipa în care am zărit superba grădină de legume.

Beth își dădea seama că maică-sa începea să se topească în fața sofisticatei pronunții.

– Sperăm că vă veți acomoda de minune aici, a spus, adoptând brusc un accent ceva mai nordic. Veți avea o cameră lângă a fiicei mele, la primul etaj. Toaleta – adică buda – se află în capătul grădinii.

– Afară?

Bruneta minionă a tresărit. Cea înaltă i-a aruncat o privire amuzată.

– O să te obișnuiești, Osla Kendall. Nu am avut niciodată toaleta înăuntru.

– Ia mai taci, regină Mab!

Doamna Finch s-a încruntat.

– Fetelor, ce veți face la Bletchley Park?

– Muncă de birou, a rostit Osla netulburată. Mare plictiseală.

Altă încruntătură, însă mama lui Beth a lăsat-o baltă de data asta.

– Stingerea la zece. Băi calde lunea, fără să o lungim în cadă. Avem telefon – a spus-o cu mândrie, puține case din sat aveau – dar numai pentru urgențe. Dacă vreți să urcați…

Bucătăria părea să reverbereze după ce au ieșit nou-venitele. Tata, care nu scosese o vorbă după ce strânsese mâinile chiriașelor, s-a așezat la loc cu ziarul. Beth s-a uitat la tava cu ceai, frecându-și mâinile în susul și în josul șorțului.

– Bethan… Doamna Finch s-a întors iute în bucătărie. Nu sta așa, du ceaiul sus!

Beth a evadat, bucuroasă să scape de discursul pe care, fără îndoială, avea să-l țină maică-sa în urma studierii musafirelor. S-a oprit în fața ușii camerei de oaspeți, făcându-și curaj să bată, și a auzit foșnetul lucrurilor pe care le despachetau.

– …o baie pe săptămână? Era vocea lui Mab, tăioasă și disprețuitoare. Câtă zgârcenie! Nu vreau apă caldă, nu mă deranjează să mă spăl cu apă rece, dar vreau să am părul curat, orice-ar fi.

– Măcar avem chiuvetă. Bună! a exclamat Osla Kendall, când a intrat Beth. Ceai, splendid! Ești o scumpă!

Beth nu-și amintea să-i mai fi spus cineva că era o scumpă.

– Vă las, a murmurat, dar apoi a dat cu ochii de Bâlciul deșertăciunilor, scoasă dintr-o valiză, și a exclamat fără să vrea: o, este foarte bună!

– Ai citit-o?

Beth s-a făcut roşie toată.

– Nu-i spuneţi mamei.

– Nici vorbă! Osla a luat o brioşă de pe aproape cel mai bun set de porţelan al doamnei Finch. Nimeni nu ar trebui să dezvăluie mamei mai mult de o treime din orice face. Acum, spune-mi…

Fără să ştie cum de s-a întâmplat, Beth s-a trezit cocoţată la capul patului Oslei. Nu a fost cine ştie ce conversaţie, că abia dacă a scos două vorbe în timp ce fetele trăncăneau vrute şi nevrute despre Thackeray şi dacă să întemeieze un club de lectură, dar din când în când îi zâmbeau amândouă, aruncându-i priviri încurajatoare.

Poate că, până la urmă, nu erau atât de înspăimântătoare.

Oare nu există mici capitole în viaţa fiecăruia care par a nu avea nici o noimă şi totuşi afectează restul istoriei? Beth citise asta în Bâlciul deşertăciunilor chiar de dimineaţă.

Greu de spus, era prea devreme, dar poate că acesta urma de fapt să fie unul dintre ele.

First Aid Nursing Yeomanry – unitate independentă de femei şi organizaţie de caritate britanică

British Women’s Institute, organizaţie comunitară britanică pentru femei

12 zile până la nunta regală

8 noiembrie 1947

Capitolul 5

În interiorul ceasornicului

Trei fete și o carte, așa a început totul. Cel puțin așa i se părea femeii de la azil, care zăcea în celula ei, unde se lupta cu cocktailul de letargie ce-i fusese pompat în vene.

– Avem o instituție progresistă, spusese un medic chelios când o aduseseră scuipând și mârâind aici, la sanatoriul Clockwell. Cu trei ani și jumătate în urmă, pe 6 iunie, ziua în care fusese invadată Normandia, ziua în care începuse eliberarea Europei și propria încarcerare. Poate ați auzit povești despre pacienți legați cu lanțurile de ziduri, udați cu furtunul cu apă rece și așa mai departe. Aici credem în blândețe, în moderație și în sedative pentru calmarea nervilor, domnișoară Liddell.

– Nu așa mă cheamă, mârâise la el.

O ignorase.

– Luați-vă pastilele, ca o fată cuminte.

Pastile dimineața, pastile seara, pastile care-i fumegau în vene și îi înțesau craniul cu vată. Cui îi mai păsa atunci de „moderație“? De jur-împrejurul imensei clădiri cenușii din piatră erau unelte boante pentru grădina de trandafiri, în salonul principal se împleteau coșuri, existau și romane cu pagini lipsă, dar foarte puțini pacienți foloseau toate aceste lucruri. Prizonierii de la Clockwell se plimbau în derivă prin salon, moțăiau în fotolii, ședeau afară clipind la soare, indiferenți și visători, din cauza pâclei pe care o înghițeau în fiecare dimineață sub formă de tabletă.

„Tratament progresist“. Era un loc în care nu se punea problema de lanțuri sau de șocuri electrice. Nici de bătăi, nici de băi reci. Era un borcan de studiat

insecte, un devorator de suflete.

În prima săptămână aici, refuzase să înghită orice îi dădeau doctorii. În schimb, o ţintuiseră infirmierii ca să-i facă injecţii, după care se întorsese clătinându-se în celula ei. Aceştia îi ziceau cameră, dar orice încăpere încuiată doar din exterior era de fapt o celulă: ferestre cu grilaj, pat pironit în podea, un tavan atât de înalt, încât să nu ajungă să se spânzure de lampă.

Chiar în acea primă săptămână se gândise să se spânzure, dar asta ar fi însemnat să se dea învinsă.

– Arătaţi bine azi! Doctorul radia la vizita de astăzi. Încă mai tuşiţi puţin de la pneumonia din primăvară, nu-i aşa, domnişoară Liddell?

Femeia înregistrată cu numele „Alice Liddell“[20] nu se mai obosea să-l corecteze. Îşi înghiţea cuminte pastilele, apoi, imediat ce pleca el, se ducea la vasul de plastic pe care-l folosea ca oală de noapte. Îşi băga degetele pe gât, vărsa tabletele cu bilă cu tot, după care vâra degetul mare cu indiferenţă în vomă şi strivea totul, ca să nu bage de seamă infirmierele. Învăţase câteva lucruri în trei ani şi jumătate. Cum să vomite pastile. Cum să prostească doctorii. Cum să se strecoare pe lângă infirmierii nesuferiţi şi să îşi facă prieteni printre cei amabili. Cum să rămână întreagă la cap printre nebuni, pentru că ar fi fost simplu, extrem de simplu, să îţi pierzi cu adevărat minţile aici.

„Nu este cazul meu“, îşi spunea femeia de la Bletchley Park. Era adevărat că stătea într-o celulă la azilul de nebuni, lividă şi tuşind, dar nu fusese aşa dintotdeauna.

„Voi supravieţui. Voi ieşi de-aici. Voi ţine minte cine sunt.“

Nu că ar fi fost uşor. Zidurile din jurul instituţiei Clockwell erau înalte şi prevăzute cu sârmă ghimpată. Mersese pe lângă ele de o mie de ori şi văzuse cum se înălţau ameninţătoare. Toate intrările – porţile mari din faţă, uşile mai mici de acces folosite de personal – erau încuiate, iar cheile, bine păzite. Şi, chiar dacă ar fi putut trece de acel zid, cel mai apropiat oraş era la câţiva kilometri distanţă, dincolo de mlaştinile sterpe din Yorkshire. O femeie în papuci şi halat de spital nu avea nici o şansă. Ar fi rătăcit aiurea printre tufele

de orz sălbatic până o prindeau din nou.

Știuse din a doua săptămână a ei aici că, dacă era să iasă, avea nevoie de ajutor.

Cu o săptămână în urmă, izbutise să transmită mesajele cifrate. Două misive disperate, lansate în gol, asemenea unor mesaje în sticlă, trimise către două femei care nu aveau nici un motiv să o ajute.

„M-au trădat“, i-a șoptit un gând.

„Tu le-ai trădat pe ele“, i-a răspuns șoapta.

Oare primiseră scrisorile?

Londra

În furoul de dantelă și în halat, Osla stătea și se uita la mesajul care tocmai îi pusese bețe-n roate. Încă răsuna ecoul receptorului trântit la celălalt capăt, în Yorkshire, odată cu vocea gâtuită a fostei ei prietene: „Arză-te-ar iadul, Osla Kendall!“

În colț ticăia un ceas, iar o rochie albastră de satin a alunecat din mormanul de pe pat. Ce urma să poarte când avea să se uite cum se căsătorea prințesa Elizabeth cu fostul ei iubit părea acum cea mai stupidă problemă din lume. Osla a aruncat pe jos bucata de hârtie, iar soarele a scânteiat peste liniile de cod cu raze verzui, reflectate din uriașul smarald pe care i-l pusese logodnicul ei pe mâna stângă cu patru luni în urmă.

Orice altă femeie, se gândea Osla, ar fi dat fuga la logodnicul ei dacă primea scrisori de amenințare din partea unui prizonier al azilului de nebuni. Era genul de lucru despre care ai fi vrut să știe logodnicul, în cazul în care ai fi fost amenințată de un țicnit, doar că Osla știa că nu avea să spună nimănui. Câțiva ani la Bletchley Park transformau orice femeie într-o cochilie ermetică.

Uneori, Osla se întreba câte femei ca ea mai erau în Anglia, care să își mintă familia toată ziua, în fiecare zi, în legătură cu ceea ce făcuseră în război, fără să declare vreodată: „Oi fi eu gospodină acum, dar pe vremuri spărgeam cifruri germane în Baraca 6“ sau „Oi arăta eu ca o mondenă fără creier, dar am tradus ordine navale în Baraca 4“. Câte femei… Până la sfârșitul războiului în Europa, Bletchley Park și punctele sale de lucru din afara moșiei aveau patru femei la un bărbat, sau așa părea când vedeai voluminoasele bucle victoriene și hainele utilitare care se iveau din toate părțile la schimbarea turei. Unde erau acum toate femeile acelea? Câți dintre bărbații care luptaseră în război își citeau ziarul de dimineață fără să știe că femeia care lua micul dejun cu ei luptase și ea? Poate că doamnele de la BP nu înfruntaseră gloanțe sau bombe, dar luptaseră – o, da, luptaseră! Iar acum erau lăsate la vatră ca gospodine, profesoare, debutante prostuțe, iar ele își mușcau limba și își ascundeau rănile, pentru că doamnele de la BP își luaseră și ele porția de vătămare în război.

Femeia care-i trimisese codul Vigenère Oslei nu era singura care clacase și sfârșise într-o casă de nebuni, incoerentă de stres.

Trebuie să mă scoateți de-aici. Îmi sunteți datoare.

Mesajul mai spunea și alte lucruri…

Când a țiuit telefonul, Osla s-a speriat de moarte. A înșfăcat receptorul.

– Te-ai răzgândit în legătură cu întâlnirea?

Se mira și ea cum se ușurase dintr-odată. Era limpede că ea și fosta ei prietenă nu se mai înghițeau, dar dacă avea cu cine să înfrunte chestiunea de față…

– Ce întâlnire, domnișoară Kendall? Era o voce de bărbat mieroasă, mai năclăioasă decât pomada din părul unui vânzător de pantofi din Cheapside. Încotro? Ai rendez-vous cu logodnicul princiar, poate?

Osla s-a îndreptat de spate, iar starea de nervozitate a cedat în fața aversiunii nemascate.

– Nu mai știu pentru ce fițuică de scandal scrii, dar nu mai bate câmpii și scutește-mă!

A trântit receptorul. Disperații o hăituiseră de când fusese anunțată logodna regală. Era irelevant că nu aveau ce afla, voiau scârnăvii. Cu o oră în urmă, căuta orice scuză să scape de ei, de isteria nunții, de toată Londra…

A auzit din nou vocea furioasă de la telefon: „Arză-te-ar iadul, Osla Kendall!“

– Ia, gata! a exclamat Osla cu voce tare, brusc hotărâtă. Vin să vorbim, fie că vrei, fie că nu.

Pentru că despre femeia de la casa de nebuni nu se putea vorbi la telefon, iar fosta ei colegă de cameră locuia în York acum. Departe, foarte departe de Londra.

Doi iepuri dintr-o lovitură.

Numele fetiței care l-a inspirat pe Lewis Carroll să scrie Alice în Țara Minunilor

Cu șapte ani în urmă

Iunie 1940

Capitolul 6

Dragă Philip, lucrez într-o adevărată casă de nebuni… Asta îşi închipuia Osla că-i scria prinţului ei blond, nu că i-ar fi putut da detalii despre noul loc de muncă în scrisorile pe care le trimitea pe nava lui Philip, dar se obişnuise să vorbească în gând cu el, transformând rutina zilnică în nepreţuite povestiri distractive. Este o casă de nebuni mai mică într-una mai mare. Cea mare este Bletchley Park, cea mică este Baraca 4. Baraca 4 sfidează pur şi simplu orice descriere.

Se prezentase la prima ei tură la nouă dimineaţa, după ce semnase contractul de confidenţialitate, peste măsură de încântată că făcea ceva mai important decât să nituiască foi de aluminiu. Tot ce îşi dorea pe lumea asta era să se facă remarcată, să demonstreze o dată pentru totdeauna că o gâsculiţă din Mayfair, cu perle şi pene, care făcuse plecăciuni în faţa regelui, putea să ridice miza pe timp de război şi să fie la fel de utilă ca oricine altcineva. Ba chiar să facă ceva semnificativ.

Ei bine, să pună cap la cap un avion putea fi util, dar asta era o cu totul altă categorie. Osla deja jurase că va rămâne aici până la capăt, oricât de greu ar fi fost. Îi părea rău doar că ea şi Mab nu vor lucra împreună.

Dragă Philip, colega mea de cameră este pur şi simplu divină şi îţi interzic să o cunoşti vreodată, pentru că probabil te vei îndrăgosti pe loc de ea, iar atunci va trebui să o urăsc. Nu pe tine, tu nu te-ai putea abţine. Mab ar ridica din superba ei sprânceană la tine şi ar fi îndeajuns, dar nu-mi pot permite s-o urăsc, căci este limpede că voi avea nevoie de aliaţi dacă e să supravieţuiesc în casa Teribilei doamne Finch. Despre ea, cu altă ocazie.

În acea dimineaţă însorită de iunie, Osla şi Mab ajunseseră agale la porţile de la Bletchley Park, unde Mab era consemnată la Baraca 6, iar Osla la 4.

– Ia să văd aici un singur burlac bun de însurătoare şi n-avem nici o

problemă.

Osla spera ca Mab să fie întâmpinată de un specimen mai atrăgător decât tipul care a răspuns când a bătut ea la uşă: scund şi îndesat, chelios, purtând un pulover cu model multicolor.

– Departamentul naval german, a întâmpinat-o acesta pe Osla, care a intrat în clădirea lungă şi vopsită în verde, arătând ca o broască lângă conac. Eşti cu germana, deci?

– Mă întrebi dacă ascund ceva în poşetă? a glumit Osla. Mi-e teamă că nu, dragule.

A privit-o inexpresiv. Ea a suspinat, recitând Schiller în impecabila ei Hochdeutsch[21]. El i-a făcut semn să se oprească.

– Bine, bine. Vei ajuta la registre, sortare radiotelegrafică, telex…

A invitat-o în baracă şi i-a arătat două camere mari, separate doar de o uşă, o cameră mică în capăt, altă cămăruţă după aceea, care fusese şi ea subîmpărţită. Mese lungi cu hârtii şi atlase, scaune rotative, dulapuri cu multe compartimente, fişete din oţel verde… Era înăbuşitor de cald, iar bărbaţii stăteau în cămăşi, în timp ce femeile îşi tamponau feţele năduşite cu batista. Preocupat, i-a aruncat un „Vezi tu!“ şi i-a pasat-o pe Osla unei femei mămoase între două vârste, care a primit cu un rânjet nedumerirea vădită a celei proaspăt sosite.

– N-ai înţelege nimic nici dacă ţi-ar explica. Ăştia de la Oxbridge nu se pricep să explice nimic.

Dragă Philip, am pătruns în lumea criptanalizei cu un „Vezi tu“.

Femeia între două vârste s-a prezentat ca fiind domnişoara Senyard şi i-a făcut cunoştinţă cu ceilalţi: câteva fete ca Osla, toate cu jargonul de Mayfair şi cu perle, câteva care purtau în frunte ştampila universităţii, toate eficiente şi prietenoase în timp ce-i arătau fetei celei noi ceea ce avea de făcut. Unele sortau radiotelegrame, altele strângeau coduri navale germane necunoscute şi identificau indicatoarele de apel şi frecvenţele mâzgălind cu creionul. Osla a

primit un vraf uriaș de hârtii neprinse între ele și un perforator.

– Draga mea, ia indicatoarele astea și leagă-le bine, ca să poată fi îndosariate. Sunt de la începutul transmisiunilor navale ale Enigmei, iar dulapurile bietului domn Birch dau pe dinafară, de-asta trebuie să le îndosariem.

Osla s-a uitat atent la foaie: un soi de raport, tradus neinteligibil din germană, de parcă nu ajunseseră toate bucățile frazei.

– De ce asta este în germană și aia nu? a întrebat-o pe fata de lângă ea, dând din cap spre fișele cu chei și indicatoare de apel, majoritatea de neînțeles.

– Astea nu au fost descifrate. Le înregistrăm, le clasificăm și pe urmă ajung la geniile de la navală care le sparg. Geniile sunt ăia deștepți, a spus cu admirație. Cine știe ce fac sau cum o fac, dar chestiile nedescifrate se întorc la noi într-o germană inteligibilă.

– Ah!

Așadar, acolo se făcea munca importantă. Osla se chinuia cu perforatorul, încercând să nu se pleoștească și mai mult. Să dea găuri ca să prindă niște hârtii între ele și să le bage în dulapuri – era oare acesta cel mai bun mod în care-și putea folosi competențele lingvistice? Reușise din nou să ajungă într-un loc în care adevărata muncă o făcea altcineva? Nu că ar fi făcut mare caz că ea era importantă, dar voia să fie folosită cu cap.

„Lasă…“, s-a dojenit ea. „Totul este important. Și este abia prima ta zi.“

– Și pe urmă ce facem cu toate rapoartele și indicatoarele? În afară de faptul că le băgăm în cutii.

– Totul se traduce, se înregistrează, se analizează. Cutiile cu dosare ale domnișoarei Senyard conțin copiile fiecărui indicator al forțelor aeronavale germane – din când în când, vine cineva în mare grabă și cere un raport sau altul. Iar noi trimitem criptogramele decodificate în formă brută la amiralitate și raportăm la telefon. Avem linie directă. Hinsley sună, că el este ofițerul de legătură. Pe urmă ei îl trimit la plimbare, iar el înjură o oră după aceea.

– De ce îl trimit la plimbare?

– Păi, tu ce-ai crede dacă un slăbănog din mijlocul pustiului, student la Cambridge, te-ar suna să-ți spună unde se află haitele de submarine[22] și, când îl întrebi cum a obținut informația, să-ți răspundă că „nu este treaba ta“?

Dragă Philip – amiralitatea, care ia în acest moment decizii pentru iubita ta forță maritimă, bâjbâie printre umeri ridicați, cutii de pantofi și ignoranță. Să fie tot războiul condus de idioți? Asta explică motivul pentru care o să fim invadați dintr-o clipă în alta. Nu că i-ar fi scris vreodată ceva atât de direct lui Philip. Osla prefera scrisorile vesele și distractive. Ultimul lucru de care avea nevoie un bărbat pe front era tristețea de-acasă. Dar, în sine, în mintea ei, nu o deranja pesimismul. Era din ce în mai dificil să țină capul sus în vreme ce își imagina cum ar fi arătat Londra odată ce veneau nemții și schimbau numele străzilor din Piccadilly și St. John's Wood în germană, iar Cămășile brune făceau paradă pe Rotten Row. Era posibil. Nu o spunea nimeni, dar cu toții erau stresați că se putea întâmpla.

Americanii nu săreau în ajutor. Cea mai mare parte din Europa cedase. Franța se clătina și ea pe picioare și, după ce se prăbușea, urma Anglia. Asta era crunta realitate.

„Este posibil să aflu vestea aici“, și-a spus Osla, întinzând mâna spre alt raport. Putea afla înaintea oricui din țară – înaintea lui Churchill, înaintea regelui – când erau invadați, pentru că următorul raport descifrat putea conține ordine ca o haită de distrugătoare să se îndrepte spre Dover. Doar pentru că băieții geniali de-aici puteau descifra mesajele dintre naziști, asta nu însemna că îi și puteau opri.

„Nu știu ce faceți acolo, dar grăbiți-vă!“ Osla vorbea în gând cu geniile care spărgeau coduri pentru haitele de submarine ce vânau nave precum cea a lui Philip.

Chiar era curioasă.

– Dacă aici este departamentul naval, putem căuta propriile nave în rapoartele decriptate, ca să vedem dacă le-au semnalat germanii în transmisiuni? Cum ar fi HMS Ramillies, care escorta convoaie de nave destinate transportului de

trupe australiene și neo-zeelandeze, care se îndreptau spre Egipt. Sau nu avem voie să punem astfel de întrebări?

Ordinele fuseseră să nu discute cu nimeni dincolo de Bletchley și să nu vorbească cu nimeni înăuntru sau afară despre munca lor, dar acele instrucțiuni lăsau mereu zone incerte. Osla nu avea de gând să încalce contractul de confidențialitate încă din prima zi. Dragă Philip, voi fi spânzurată pentru trădare, poate chiar împușcată de plutonul de execuție.

– Cu toții vorbim în barăci, a liniștit-o răspunsul. Este în regulă dacă tot ceea ce afli rămâne în baracă. Poți încerca să cauți o navă dacă ai pe cineva la bord, dar nu poți transmite nimic din ceea ce afli mamei lui, oricât de îngrijorată ar fi.

Asta nu ar fi o problemă, se gândea Osla. Philip nu-i vorbise despre mama lui. Vorbea despre surori, despre cele care se căsătoriseră cu naziști și cărora nu le mai putea scrie, despre sora care murise într-un accident aviatic împreună cu toată familia ei, cu câțiva ani în urmă, și chiar îl menționase pe tatăl de mult înstrăinat, însă niciodată pe mama lui.

– Și? Cine este amicul de la bord? Întrebarea a venit însoțită de un ghiont. Logodnicul?

– Ah! Doar un iubit, a murmurat Osla, țăcănind perforatorul.

Avusese iubiți de la șaisprezece ani, îndrăgosteli obișnuite, la dans, târziu în noapte, și câte un sărut pe bancheta din spate a taxiului. Nimic serios.

Philip plecase pe mare în februarie. Se știau abia de șase săptămâni, mai dansau la Café de Paris când avea Osla o seară liberă de la fabrica de avioane, seri lungi când o ducea cu mașina la apartamentul comun, unde stătea cu capul în poala ei, în timp ce ascultau discuri la gramofon și vorbeau despre una-alta.

– Te îndrăgostești de frumosul tău prinț? a tachinat-o Sally Norton într-o seară, după ce plecase Philip, aproape de miezul nopții.

– Nu-i prințul meu, răspunsese Osla. Caută și el o fată cu care să se distreze

înainte să plece la război. Pentru mine este un iubit oarecare.

Numai că Philip era singurul care o făcea să se topească. Primele săruturi din viața ei care i se păruseră periculoase.

Știuse atunci că era mai bine să nu se complice, mai ales că el pleca așa curând la război, dar cu o seară înainte să plece pe Ramillies, îi strânsese mâna mai tare decât de obicei când îi urase „noapte bună“ și spusese brusc:

– O să-mi scrii, Os? Dacă îmi scrii, îți scriu și eu. Zău că n-am cui altcuiva să-i scriu.

– O să-ți scriu, îi promisese, fără să glumească, fără să-l tachineze. El se aplecase într-unul dintre acele săruturi prelungi și încinse din fața ușii, cele care nu se mai terminau, mângâindu-i spatele, în timp ce ea își afunda mâinile în părul lui. Înainte să se dezlipească de ea, îi pusese ceva în mână, se aplecase și își lipise îndelung și cu putere buzele de pumnul ei.

– Pe curând, prințesă!

Deschisese pumnul și văzuse insigna lui, o mică bijuterie. În timp ce și-o prindea la rever ca pe o broșă, își spuse: „Ai grijă!“ Mama ei dezvolta mereu obsesii pentru bărbați nepotriviți, iar Osla era decisă să fie așchia care sare departe de trunchi.

În acel moment a venit cineva la ea, genul de cărturar cu puloverul deșirat, și i-a întrerupt șirul gândurilor.

– Mă ajutați, fetelor? Îmi trebuie copia raportului… și a expus o serie de cifre.

– Fă-i o copie, dragă, i-a cerut domnișoara Senyard, scoțând raportul, iar Osla s-a supus, în timp ce bărbatul mai că tropăia din picioare.

Și-a adus aminte când îi spusese roșcovanul Giles că acolo era un furnicar de profesori universitari de la Oxford și de campioni la șah de la Cambridge și se întreba unde lucra acesta – era unul dintre geniile care lucrau pe scena principală a operațiunilor: scotea păsărească din transmisiunile germanilor,

chestiile pe care le clasificau și le înregistrau, după care le dezlegau până ieșea ceva care putea fi citit, tradus, analizat și îndosariat, precum cel de față?

– Mulțumesc!

Bărbatul a și zburat cu raportul, iar Osla a rămas atât mulțumită, cât și dezumflată, după care s-a întors la indicatoarele pe care trebuia să le pună cap la cap. Habar nu avea ce se întâmplase adineauri, nu avea să știe vreodată motivul pentru care fusese nevoie de acel raport. Nici o problemă. Era important pentru cineva, iar ea își făcuse treaba, dar, fără doar și poate, munca ei era mult mai ușoară decât sperase. Ritmul era într-adevăr frenetic, însă și dacă aveai jumătate de creier și puțină atenție pentru detalii puteai lega un dosar.

Dragă Philip, sunt oare o vacă nerecunoscătoare dacă am ajuns de la a-mi dori să fac mai mult pentru război decât să nituiesc aluminiu la a-mi dori să fac mai mult pentru război decât să perforez?

– Slujba mea este plictisitoare, așa că spune-mi despre a ta, i-a zis Osla colegei de cameră în acea seară. Mab tocmai venise de la buda de-afară, iar Osla stătea întinsă pe patul îngust în furou și chiloți, încercând să mai termine un capitol din Bâlciul deșertăciunilor înainte de stingere. Ziua unu – cum a fost?

– Deloc rea. Mab și-a scos halatul pe care și-l pusese ca să coboare și a rămas tot în furou și chiloți. Dar nu pot să spun mai multe, nu? Toată tăinuirea asta… Oare avem voie să ne întrebăm una pe cealaltă cum este la muncă?

Furoul lui Mab era din nailon și foarte uzat. Osla, în mătase de culoarea piersicii cu dantelă franțuzească, își aducea aminte de fetele din sezonul ei londonez care trăncăneau despre fetele sărace, adică cele care purtau aceeași rochie la Ascot de două ori într-o săptămână. O văzuse pe Mab scoțând exact patru rochii din valiza ei, pe care le pusese în șifonierul comun, toate perfect călcate, și nu-i venise să scoată ea mai mult de patru din valiza ei.

– Știi, a adăugat Mab luând peria de păr în mână, nu prea cred că gazda noastră băgăcioasă dă doi bani pe contractul nostru de confidențialitate. Ai văzut cum își țuguie buzele la cină dacă nu-i răspundem la întrebări?

– Și n-are nimeni loc să vorbească de ea.

Osla încercase să îi pună două-trei întrebări anemicei fiice, însă biata de ea nu izbutise să scoată un cuvânt în torentul de întrebări ale mamei. Osla tot nu era sigură dacă o chema Beth sau Bess. Se întreba dacă îi putea spune dragă“ până la sfârșitul războiului.

– Pot să-ți spun un lucru despre baraca mea. Părul lui Mab a scos un zgomot în timp ce-l peria viguros. Undeva, în ea, se află viitorul meu soț. În viața mea n-am văzut atâția burlaci tentanți.

– O! Apetisanți?

– Am zis tentanți, nu apetisanți. Mab a rânjit în stilul caracteristic, cel care-i trăda expresia precaută pe chipul destul de sever și care o făcea să arate ca un pirat care zărise la orizont un galion spaniol plin de comori. „HMS Queen Mab, la vânătoare de burlaci, pe care-i ia prin surprindere la Bletchley Park, se gândea Osla.“ Ție ți-a atras atenția cineva din baraca ta?

– Ah! Nu-mi caut pe nimeni, a spus Osla visătoare.

Dragă Philip, este o casă de nebuni și poate slujba mea nu este așa pretențioasă, dar cred că-mi place aici.

Germana standard

U-boat wolf-packs în original, tactica haitei de lupi se referă la atacul în grup al convoaielor navale ale aliaților, în timpul Bătăliei Atlanticului, efectuat de submarinele Kriegsmarine.

Capitolul 7

Iunie 1940

Dacă Bletchley Park ar fi avut un motto, acela ar fi trebuit să fie „N-ai tu treabă“.

– Și celelalte barăci sunt aranjate la fel? a întrebat Mab, care era condusă degrabă pe coridorul central al Barăcii 6.

– N-ai tu treabă, a spus noua supraveghetoare, o femeie între două vârste, cu accent scoțian curat. Ești repartizată la Decriptare.

Și a băgat-o pe Mab într-o veritabilă colivie, cu linoleum și draperii negre, fișete și mese de lemn pe capre. Însă cele două mașini o făceau pe Mab să se holbeze: niște ciudățenii cu trei rânduri de taste, un set de rotoare pe o parte, niște role mari de bandă atașate cumva. Lui Mab i se păreau a fi o combinație între o mașină de scris, o casă de bani și un tablou de comandă. O femeie bătea de zor la una dintre mașini, cocoșată precum Quasimodo (Cocoșatul de la Notre Dame fusese Numărul 34 pe lista ei de 100 de opere literare clasice pentru o doamnă cultivată).

– Domnișoara Churt, da? Scoțianca a condus-o pe Mab la mașina neocupată. Majoritatea fetelor de-aici sunt de la Newnham College sau de la Girton. Dumneata ce facultate ai absolvit?

– Cursul de secretare de la Claybourn, prima din clasa mea.

„Sâc, Girton!“ Mab nu avea de gând să se rușineze pe seama lipsei de educație, cum nu avea de gând să se rușineze cu furoul ei de nailon în fața Oslei, care purta unul de dantelă franțuzească.

– Nu contează, a spus sceptic scoțianca. Asta este mașina ta Typex. Este

construită pentru a descifra mesajele codificate pe care le trimit germanii prin radio către ofițerii de pe front. Fiecare serviciu al forțelor armate germane trimite astfel de mesaje, folosind o cheie specifică serviciului respectiv, prin rețelele de comunicații proprii, dar acestea sunt schimbate zilnic. Stațiile noastre de ascultare din toată Anglia și din străinătate interceptează aceste mesaje, le transcriu și le trimit la BP. Până să ajungă la Decriptare, ajung la tine ca mesaje cifrate – ridică un deget; vei primi niște setări, alta pentru fiecare cheie – al doilea deget; îți vei regla mașina conform acelor setări – al treilea deget; apoi vei introduce mesajele codificate, ca să poată fi descifrate în germană – al patrulea deget. Pricipit? Pricepi? clarifică ea.

„Nu tocmai.“

– Da, desigur.

– Atunci, treci la treabă. Ai pauză de masă o oră la prânz, iar toaleta este afară. Aici se muncește fără întrerupere, domnișoară Churt. Vei avea o tură de paisprezece zile de la nouă la patru, iar alte paisprezece, de la patru la miezul nopții; apoi, douăsprezece zile, de la miezul nopții la nouă dimineața.

Scoțianca a plecat degrabă în alt compartiment al Barăcii 6. Fata de la cealaltă mașină Typex, gheboșată ca un melc în puloverul cu ochiuri mărunte, a împins un teanc de hârtii spre ea, iar Mab s-a așezat.

– Ăsta-i restul de Roșu pe ziua de azi, a spus fără preambul. Cam târziu. Băieții de la Baraca 3 devin țâfnoși dacă nu-l primesc până dimineață. Uite setarea. I-a arătat lui Mab cum să-și potrivească mașina pentru descifrarea transmisiunilor cu cod Roșu: ordinea celor trei rotoare, apoi ceva de-i zicea Ringstellung înșira cifre care corespundeau fiecare în parte unei litere din alfabet. Lui Mab i se învârtea capul în timp ce o urmărea. Pe urmă verifici, ca să te asiguri că poziția este corectă. Potrivești rotoarele la AAA și scrii alfabetul conform tastaturii. În cazul în care corespunde literă cu literă, poți să te-apuci de treabă. Înțelegi?

„Nu tocmai.“

– Da, desigur.

– Și te-apuci să baţi cât poţi de repede. Arăta spre rolele mari de bandă atașate de mașină. Scrii chestiile cifrate și apar litere simple. Dacă pare germană, pui în tava aia. Dacă pare o prostie, o pui deoparte, iar una dintre fetele mai experimentate încearcă s-o spargă din nou.

– Nu știu germană…

– Nu-i nevoie. O recunoști. Șmecheria este să vezi dincolo de grupurile de cinci litere, cum sunt toate aranjate, dar îți dai tu seama.

Mab s-a uitat la teanc.

– Nu o să le terminăm niciodată.

– De când a fost cotropită Franța, ies o mie de mesaje pe zi cu cod Roșu, a spus fata, lucru care nu o făcea pe Mab să se simtă mai bine. A ridicat cu tact primul mesaj. Grupuri de litere: ACDOU LMNRS TDOPS – care continuau pe toată pagina. Mab s-a uitat la partenera ei, aplecată peste o foaie identică cu grupuri de litere anapoda, și se întreba ce făcea Lucy acasă. „Luce, nu ar fi trebuit să te las pentru asta. Ești singură cu mama într-un oraș care poate fi bombardat în orice zi, iar eu stau într-o baracă și dactilografiez prostii.“

Dar cum nu avea rost să se plângă, Mab s-a îndreptat de spate, a scris câteva grupuri de litere așa cum o învățase cealaltă fată ca să pregătească mașina, după care a început cu mesajul principal: ACDOU LMNRS TDOPS FCQPN YHXPZ. Spre mirarea ei, literele ieșeau diferit: KEINE BESON DEREN EREIG NISSE.

– Keine besonderen Ereignisse, a spus fata din stânga lui Mab. O să-l vezi din când în când pe ăsta. Deja am învățat ceva germană, înseamnă „Nimic nou“.

Mab se holba la mesaj. „Nimic nou“. Așadar, nu era un mesaj important… sau poate că era. Poate venea dintr-un loc în care trebuia să se întâmple ceva. Poate era o știre indispensabilă. A continuat să dactilografieze, iar mașina a tot scuipat grupuri de câte cinci litere în germană până la sfârșit.

– Ce facem cu astea când…?

– Notezi poziţia finală a rotoarelor sub setarea mesajului, semnezi, prinzi criptograma originală de el şi îl pui în tavă. Mergi mai departe cu teancul – mai încolo o să fie mai uşor, dar acum ne grăbim să descifrăm tot ce este Roşu.

– Dar ce este Roşu? Dacă pot întreba…

– Roşu este cheia comunicaţiilor forţelor aeriene germane.

– De ce Roşu? a întrebat Mab fascinată.

A ridicat din umeri.

– Cu creionul ăla lucrau geniile când au început să-i dea de capăt. Avem şi Verde, Albastru, Galben, chei diferite pentru transmisiuni diferite.

– Cine sunt geniile?

– Băieţii deştepţi care fac decriptarea iniţială. Ei stabilesc setarea pentru fiecare cifru în parte; dacă nu ar face asta, noi nu am şti cum să ne reglăm maşinile pentru a descifra toate mesajele. A bătut prietenește cele trei rotoare. Nemţii schimbă setările zilnic, aşa că, la fiecare tură de noapte, din momentul în care bate miezul nopţii, geniile o iau de la capăt şi încearcă să găsească noua setare pentru fiecare cheie în parte.

– Cum?

– Cine ştie? Uneori greşesc setarea şi o iau de la capăt, dar dacă nu, o descifrăm, iar pe urmă ajunge la Baraca 3, unde este tradusă şi analizată.

Mab bănuia că asta făceau fetele vorbitoare de germană, ca Osla: luau aiurelile alea de cinci litere şi le transformau în rapoarte care puteau fi citite frumos în engleză. Toate comunicaţiile forţelor armate şi aeriene, interceptate prin staţii de ascultare îndepărtate (ce-or fi fost şi alea – Mab îşi imagina bărbaţi cu căşti pe urechi, poate chiar şi femei, care ascultau canalele de radio germane şi scriau disperaţi în Morse), erau apoi încredinţate diverselor barăci de la Bletchley, să le spargă băieţii de la universitate, să le descifreze dactilografele ca Mab, apoi să le traducă fetele bilingve ca Osla. Asemenea

unei benzi rulante la fabrică. „Îți citim scrisorile“, și-a spus Mab, luând următorul raport. „Sâc, Herr Hitler!“

A mai bătut un mesaj la mașină, l-a lipit cu bandă, l-a pus în tavă și s-a întins spre altul. Până la prânz, deprinsese cum să depisteze care dintre grupurile de cinci litere erau prostii și care germană. O durea spatele de cât stătuse cocârjată, o dureau degetele de cât bătuse în tastele rigide, dar zâmbea. „Ia te uită, Mabel din Shoreditch descifrează informațiile secrete ale afurisiților de naziști.“ Maică-sa nu ar fi crezut nici dacă Mab i-ar fi putut mărturisi.

Mai avea două zile până să dea cu ochii de bărbații pe care colega ei îi numea genii.

– Cutia asta cu creioane și alte materiale trebuie să ajungă la băieții de alături, nu la Decriptare. Domnișoară Churt, du-o și nu tărăgăna. Mab s-a supus, moartă de curiozitate să-i cunoască pe rezidenții de la Baraca 6. Zveltul roșcovan Giles Talbot a deschis ușa.

– Ah! Tu erai! a exclamat el. „Zeița divin de înaltă…“

– Tennyson, a spus ea, mulțumită să recunoască citatul.

A rânjit la ea.

– Nu-mi spune că ai ajuns în cercul infernului nostru, domnișoară Churt.

– La Decriptare, a răspuns Mab, gândindu-se că i se părea ciudat să-l vadă pe Giles în pantaloni, nu cu picioarele goale și pline de alge. Zi-mi pe nume, te rog, nu „domnișoara Churt“.

– Dacă îmi spui Giles, o, frumoasă regină!

– Spenser! Și da, așa voi face.

Mab i-a dat cutia, uitându-se în jur. Încă o încăpere înțesată de bărbați aplecați peste birouri, cu vrafuri de hârtii, capete de creioane și bucăți de hârtie cu texte alambicate pe fiecare suprafață posibilă. Concentrarea bărbaților care mormăiau și scriau era ca un nor la fel de dens precum cel de la fumul de țigară. Păreau cu toții la capătul puterilor, parcă picaseră de pe

altă planetă, dar Mab putea să jure că ei erau geniile care spărgeau cheile de decriptare și sigur erau cu toții fie de la Cambridge, fie de la Oxford.
A început să tragă nădejde. Diplomele universitare nu se găseau pe toate drumurile în Shoreditch.

Acum, sigur, o universitate bună nu presupunea neapărat un bărbat bun. Dintre toți, Mab știa asta cel mai bine. A respins acea amintire înainte să i se pună ca un sloi de gheață în stomac – „Du-te dracului de-aici!“ – și a zâmbit spre încăperea plină de potențiali soți. „Numai unul. Unul dintre voi să fie amabil, educat și politicos, iar eu o să fiu cea mai bună nevastă la care ați putea visa vreodată.“

– Cum se distrează fetele aici când se termină tura? l-a întrebat Mab pe Giles, cu un zâmbet răpitor.

– Sunt mai multe cluburi de recreere decât ai crede. Competiții de dans scoțian, clubul de șah…

– Nu le am cu dansul și cu jocurile. Îți plac cărțile? Eu și Osla Kendall punem bazele unui club de lectură…

– Ador o carte bună. Al tău sunt.

„Oi fi“, și-a spus Mab, care ticluise pe loc clubul de lectură. Acasă, nu așa ar fi momit băieții, dar cu cei de față…

– Prima întâlnire este duminica viitoare. Vino cu băieții.

A afișat încă un zâmbet de jur-împrejur și s-a întors la mașina ei. În sfârșit, urma să facă ceva după haosul din primele două săptămâni.

– Sunt ruptă, a mormăit Osla duminica următoare. Nu-i grea munca, dar parcă se dublează ritmul pe zi ce trece.

– Și la mine. Pe vreme de pace, ritmul ăsta frenetic ar fi convins-o pe Mab să se transfere, dar cum era război, nu puteai decât să strângi din dinți. A ridicat mâna să-și înfoaie părul, dezvăluind un zâmbet. Lasă munca o seară. Hai să ne distrăm!

Hanul Shoulder of Mutton urma să găzduiască prima întâlnire a clubului de lectură de la Bletchley Park – Giles spunea că nu puteau rata fish & chips și, după tocănițele grele ale doamnei Finch, nimic nu părea mai apetisant ca o porție de pește cu cartofi pai.

– Apropo, am făcut rost de un tip pentru astă-seară, doar pentru tine. Osla părea și ea hotărâtă să lase în urmă săptămâna foarte lungă, laolaltă cu războiul și cu tot ce mai era neplăcut. Lucrează în Baraca 8 și este pur și simplu grozav. Cel mai înalt om din lume, făcut clar pentru o soție de un metru optzeci. Nu va trebui să porți pantofi fără toc toată viața.

– Nu mă deranjează bărbații mai scunzi ca mine. Mă deranjează cei care au o problemă cu faptul că sunt mai scunzi ca mine.

– Atunci, ce părere ai de Giles? Este prea mucalit ca să îl deranjeze ceva.

– Am senzația că este burlacul veșnic. Vom vedea la sfârșitul serii. Mab a rânjit. Partea bună cu întâlnirile aici este că bărbații nu se pot lăuda cu ceea ce fac. Chiar trebuie să vorbească despre cărți sau despre vreme.

– Sau, Doamne ferește, să te întrebe câte ceva despre tine. A rânjit și Osla, legănându-și poșeta din piele de crocodil. Te duci chez Finch[23] mai întâi, ca să te schimbi pentru întâlnire?

– Da, în rochia roșie cu imprimeu.

– O să arăți răvășitor. Eu nu cred că mă obosesc să mă schimb, mă prezint pur și simplu ciufulită și plină de cerneală și n-o să se uite nimeni la mine când o să-ți faci apariția dezinvolt.

Osla putea să se tăvălească în mocirlă și tot s-ar fi uitat oricine la ea, își spunea Mab. Și la capătul unei ture foarte lungi era șifonată și adorabilă, nu amețită și extenuată. Osla putea fi detestată cu ușurință, dar Mab nu prea reușea. Cum să detești o fată care vâna bărbați de peste un metru optzeci ca să-i găsească alteia un soț?

– Aici erai! a întâmpinat-o doamna Finch pe Mab, când aceasta a intrat în bucătăria imaculată. Văd că lucrezi duminica.

– Nu-i timp de odihnă pe vreme de război, doamnă Finch.

Mab a dat să se strecoare pe lângă ea, dar doamna Finch i-a ținut calea.

– Chiar nu vrei să ne spui cu ce te ocupi? a chicotit. Doamne, ce faceți oare voi dincolo de porțile alea…

– Serios, nu-i deloc interesant.

– Poți avea încredere în mine. Doamna Finch nu avea de gând să cedeze. Vorbea duios, dar avea un anume licăr în ochi. Doar o idee. Îți dau mai mult la porția de zahăr.

– Nu, mulțumesc, a răspuns Mab cu răceală.

– Ce discretă ești…

Doamna Finch a bătut-o ușor pe braț și i-au scânteiat ochii, dar s-a dat la o parte, bombănind că trebuia udată grădina. Mab și-a dat ochii peste cap când gazda s-a întors cu spatele și s-a retras, fără să-și dea seama că fiica palidă a doamnei Finch stătea în colțul bucătăriei, unde curăța mazăre, până ce a auzit glasul aproape stins al acesteia.

– Ar trebui să-i spui ceva mamei. Nu va fi mulțumită până nu va ști.

Mab s-a uitat la fată. Un fel de-a spune fată. Avea douăzeci și patru de ani și, când nu o călca maică-sa în picioare, lucra ca voluntar la Apărarea civilă, comitetul de prim-ajutor, însă arăta ca o fată, cu un chip străveziu, pe care i se citea orice formă de emoție, și cu acei ochi care nu se ridicau nicicând să întâmpine altă privire. Mab s-a enervat fără să vrea.

– Nu-i treaba mea să-i satisfac mamei tale curiozitatea, Bess.

Fata a roșit ușor.

– Beth, a spus aproape imperceptibil. Stătea cu umerii aplecați, ca un cățeluș a cărui smerenie invita pe oricine să-i tragă un șut zdravăn. În timp ce curăța mazăre la bufet, Mab i-a zărit conturul coperții ascunse în buzunarul fustei.

– Ai terminat cu Bâlciul deşertăciunilor?

Beth a început să se joace cu capetele sârmoase ale cozii împletite.

– Sper că nu i-ai zis mamei.

– Aoleu, ce…

Mab s-a abţinut să înjure până la capăt. O femeie de douăzeci şi patru de ani nu ar trebui să-şi ceară scuze faţă de mama ei că îi place să citească. Îi venea să-i spună: „Ia-ţi inima-n dinţi. Şi dacă tot faci asta, fă ceva cu părul ăla şi încearcă să te uiţi în ochii oamenilor.“ Mab nu suporta defel femeile şleampete. Femeile din familia ei numai perfecte nu erau, din contră, majoritatea erau nişte vaci desăvârşite, dar cel puţin nu erau şleampete.

Beth s-a rezemat de masă. Probabil că ar fi stat toată noaptea acolo dacă n-o trimitea maică-sa la culcare.

– Beth, ia-ţi pardesiul! s-a auzit Mab spunând.

– C… ce?

– Îmbracă-te până mă schimb. Vii la prima întâlnire a clubului de lectură Bletchley Park.

„Acasă la Finch“ (în limba franceză, în original)

Capitolul 8

Hanul Shoulder of Mutton scotea capul de stuf la intersecţia străzilor Buckingham şi Newton. Era o bodegă plăcută şi luminată, avea un salon privat ademenitor şi cu bârne joase. Tot ce o speria mai mult pe Beth la adunările sociale se afla aici, laolaltă: camere mici, zgomote puternice, fum de ţigară, conversaţie ageră, oameni ciudaţi şi bărbaţi. Anxietatea o sugruma şi se ţinea de coada împletită ca de o vestă de salvare.

– …aici eşti cazat, Giles? îl întreba cineva pe roşcatul deşirat. Mamă, ce noroc pe tine!

– Păi, nu? Doamna Bowden este o comoară. N-avem treabă cu raţiile. Jur că-i regina pieţei negre. Avem o încăpere doar pentru noi, luaţi-vă paharele…

Beth s-a trezit cu mâna încleştată pe un pahar de sherry, din care nu îndrăznea să soarbă. Dacă adulmeca mama ei că băuse?

– Dă-l pe gât şi mai ia unul, a sfătuit-o Mab.

– C… ce?

Beth se uita la grupul care se aduna în jurul mesei: Osla care râdea, în vreme ce un locotenent îi aprindea ţigara, câţiva profesori deşiraţi care se holbau la Mab ca nişte căţeluşi, roşcovanul Giles şi un bărbat brunet, extrem de masiv, care trebuia să stea aplecat sub bârne. Toţi lucrau la acest misterios Bletchley Park, aşa că Beth ce căuta printre ei? Nu ştia ce să creadă despre toţi oamenii ăştia – unii păreau aşa de îngălaţi în costumele lor ponosite, că mama ei i-ar fi luat drept vagabonzi, dar cu toţii vorbeau cu accent foarte tărăgănat şi cultivat, de nu înţelegea o iotă.

– Relaxează-te, a spus Mab. Avea un pahar cu bere şi îşi pusese un picior peste altul foarte elegant şi destins. Am venit să vorbim despre cărţi. Tu

citești. Așa că termină băutura și hai să vorbim.

– N-am ce căuta aici, a șoptit Beth.

– Este un club de lectură, nu bordel.

– Nu pot rămâne. Beth a lăsat paharul din mână. O să facă mama criză.

– Și?

– Este casa ei și…

– Este și casa ta. Și zău, este casa tatălui tău!

Beth a rămas fără cuvinte. Nu avea cum să explice cât de neînsemnată era prezența tatălui ei în casa Finch. Niciodată nu punea piciorul în prag. Nu era genul ăla de soț sau de tată. „Cel mai bun bărbat“, spunea mereu mama ei, cu înfumurare, când celelalte femei din sat se plângeau de bărbații lor asupritori. „Cel mai bun bărbat!“

– Nu pot rămâne, a repetat Beth.

– „Cei mai mari tirani ai femeilor sunt femeile“, a citat Mab. Ai ajuns la asta în carte? A ridicat din sprânceană și s-a adresat bărbaților de la masă. Așadar, votăm o carte pe lună? Cum să ținem socoteala?

– Prin vot popular, spunea unul dintre profesorii slăbănogi. Altfel, ne pun doamnele de față să citim prostii romantice.

– Prostii romantice? a sărit Osla, înghesuindu-se în stânga lui Beth. Ultima carte pe care am citit-o a fost Bâlciul deșertăciunilor!

– Și nu este despre fete? a protestat Giles.

– Este scrisă de un bărbat, așa că-i în regulă, a spus Mab caustic.

– De ce se pierd bărbații când trebuie să citească orice au scris femeile? s-a mirat Osla. Nu a trecut un secol de când se semna biata Charlotte Bronte „Currer Bell“ ca să o publice?

A venit mâncarea, doldora de grăsime. Beth nu îndrăznea să se atingă de porția ei, cât nici de sherry. Fetele cuminți nu mâncau în cârciumi. Fetele cuminți nu fumau, nu beau, nu intrau în dezbateri cu bărbații.

„Osla este fată cuminte“, s-a gândit Beth, lăsând argumentele pe mai târziu. Mab nu avea să câștige acceptul doamnei Finch, însă Osla era cu totul altceva. „S-a prezentat la Curte. Nu poți spune că nu este o doamnă, mamă!“ Dar aici, Osla ronțăia bucăți de cod prăjit, dădea sherry pe gât și se certa cu Giles pe cartea lui Lewis Carroll, Alice în Țara Oglinzilor, distrându-se de minune.

Cumva, Beth nu credea că mama ei avea să fie impresionată de acest argument. Doamna Finch avea să știe doar că Beth a ieșit în oraș, fără consimțământul ei.

– Eu votez pentru Conan Doyle, spunea uriașul brunet din dreapta lui Beth. Cui nu-i place Sherlock Holmes?

– Harry, ai citit deja tot ce a scris Doyle…

Nu arăta a „Harry“, și-a spus Beth, încercând să nu se holbeze la bărbat. Era mai mult decât enorm, cu un cap mai înalt decât Mab, destul de lat cât să intre aproape pieziș pe ușă, dar era brunet și oacheș, cu pielea închisă la culoare. Parcă le și auzea pe femeile din sat: „O fi negrotei sau macaronar?“ Numai că nu avea accent străin. Vorbea cu același accent universitar ca toți ceilalți.

– Maltez, arab și egiptean, a spus el, uitându-se în ochii lui Beth.

Ea a tresărit.

– Poftim?

– Tata este maltez, iar mama provine dintr-o familie de bancheri egipteni și diplomați arabi. A rânjit. Nu-ți fie jenă. Toată lumea vrea să afle. Apropo, Harry Zarb.

– Vorbești engleză foarte bine, a îngăimat ea.

– Păi, familia mea trăiește de trei generații în Londra, am fost botezat în ritul

Bisericii Anglicane, pe urmă am fost la facultate la Kings College în Cambridge, ca tata, bunicul şi străbunicul înaintea mea, aşa că… ar fi cam penibil dacă nu aş vorbi bine engleza.

– Î… îmi pare foarte rău, a şoptit Beth îngrozită.

– Când arăţi ca mine, toată lumea crede că te-ai născut într-un cort pe o dună de nisip.

A zâmbit din nou, dar Beth era prea stânjenită ca să răspundă. A lăsat conversaţia să treacă, s-a întins spre ziarul abandonat pe masa de lângă ea şi a dat pagina la rebus. Era aproape şters de grăsime, dar s-a apucat de el recunoscătoare, cu un capăt de creion din buzunarul jachetei.

– Ca o campioană l-ai terminat, a râs Osla, dar Beth nu-şi lua ochii din pământ până nu o lăsa toată lumea în pace.

Se mai încheia noaptea asta?

O singură privire spre mama, care şedea la masa din bucătărie cu Biblia în mână şi cu obrajii încinşi, că Beth s-a cutremurat toată.

– Nu vă supăraţi, doamnă Finch, a încercat Osla să zâmbească răpitor, cum numai ea putea, când au intrat pe rând în bucătărie. Nu este vina lui Beth…

– Noi am luat-o de-acasă, a adăugat Mab. Serios…

– N-ar fi mai bine să vă duceţi la culcare, fetelor? Doamna Finch s-a uitat la ceasul din bucătărie. Stingerea în douăzeci de minute.

Cele două nu aveau decât să urce. Doamna Finch a strâmbat din nas la mirosul de fum de ţigară, de bere şi de sherry, toate atât de străine în bucătăria ei impecabilă.

– Îmi pare rău, mamă, a început Beth, dar n-a mai apucat să spună nimic înainte s-o înşface maică-sa de braţ.

– Tot satul o să vorbească. La asta te-ai gândit? Doamna Finch nu ţipa, ci vorbea cu mâhnire. Mult mai rău. Nerecunoştinţa, Beth… Ruşinea. A întins

Biblia, deschisă la Deuteronom: „Cine are un fiu încăpăţânat şi răzvrătit ce nu ascultă de tată sau mamă şi, dojenit fiind, nici măcar nu-i aude…“

– Mamă…

– Credeai că la fiice nu se aplică? „Ei vor spune bătrânilor cetăţii: «Această fiică a noastră este încăpăţânată şi răzvrătită, nu vrea să ne asculte, este lacomă şi beţivă… »“

– O picătură n-am pus în gură…

Doamna Finch a clătinat lent din cap, cu Biblia întinsă. Beth a luat cartea grea şi a lungit braţele, cu ochii înlăcrimaţi lipiţi de pagina Deuteronomului. Cel mai mult reuşise s-o ţină ridicată treizeci de minute. Dar fiind aşa târziu…

– M-ai dezamăgit, Bethan. Pe mama ta, care te iubeşte…

O ciupitură zdravănă în interiorul braţului când a început să-l coboare, înainte să curgă reproşurile, cu duhul blândeţii, dar înfierat. Beth se purtase ruşinos. Îşi făcuse de ruşine mama care îngrijea de ea, aşa proastă cum era şi cu capul în nori ca să aibă grijă de sine. Beth avea noroc că nu urma să se mărite şi să facă vreodată copii, ca să nu ştie în veci cum îţi frâng ei inima… Cincisprezece minute mai târziu, Beth plângea cu sughiţuri, lacrimile i se prelingeau pe obrajii încinşi, iar braţele îi tremurau prea tare de durere ca să mai ţină cartea la nivelul ochilor.

– Sigur că te iert, Bethan. Aşa este creştineşte. Poţi lăsa Biblia. A atins-o uşor pe braţ, în loc s-o ciupească, atunci când a lăsat cartea. Asta o să-mi dea o durere de cap…

Cu ochii în lacrimi, Beth a dat fuga după o compresă rece şi după taburet. Abia jumătate de oră mai târziu s-a putut duce la culcare. Braţele o dureau şi îi atârnau ca tăieţeii. Îndrăzni, în sfârşit, să-şi maseze carnea moale de sub cot – doamna Finch avea degete puternice, muncite şi ciupeau foarte tare. Beth a ajuns la etaj şi a auzit voci la uşa Oslei şi a lui Mab.

– …biata Beth, spunea Osla.

– Ar putea să-şi ia inima-n dinţi, a răspuns Mab cu acreală. Să-mi facă mie mama una ca asta la anii mei, să vezi cum i-aş zice vreo două.

– Ea nu-i ca tine, regină Mab. În veci n-am văzut o copie fidelă atât de cruntă a lui Fanny Price. Mab a scos un sunet întrebător. Ştii tu, eroina călcată în picioare din Mansfield Park, care-i şleampătă şi strică tuturor cheful. Nu-mi spune că n-ai citit Austen…

Beth n-a stat să mai asculte. Cu lacrimile şiroind din nou şi obrajii arzând de umilinţă, a intrat clătinându-se în camera ei. Ce stupid, ce penibil să creadă că dacă fetele de la Bletchley Park i-au aruncat câteva cuvinte frumoase, cum arunci un os unui câine, chiar o plăceau câtuşi de puţin. Şi era şi mai stupid, şi mai penibil să creadă că, dacă acel conac din cărămidă roşie din apropiere devenise un furnicar de oameni pe timp de război, viaţa avea să se schimbe vreun pic.

Pentru Beth nu avea să se schimbe nimic, niciodată.

Capitolul 9

Iunie i-a făcut loc lui iulie, iar Osla murea de nerăbdare să primească un proiect. Munca în departamentul naval german avea un ritm frenetic, însă din punct de vedere intelectual, parcă juca X și 0. „Am nevoie de o provocare“, și-a spus Osla căscând, în timp ce o ajuta pe domnișoara Senyard să înregistreze coduri germane necunoscute, care urmau să treacă mai departe pentru a fi identificate. „Sau cel puțin o să am când o să lucrez iar ziua…“ Tura de la nouă la patru nu era așa de rea, dar când îi venea rândul să lucreze de la patru la miezul nopții, Osla făcea eforturi să nu se deprime. Una era să te duci acasă după miezul nopții pentru că ai dansat toată noaptea la Café de Paris și cu totul altceva să-ți petreci seara într-o baracă încinsă, pregătindu-te pentru momentul în care va bate inamicul la ușă.

– Se fac pregătiri pentru a organiza o secție mobilă a GC&CS, le-a spus domnișoara Senyard fetelor ei, destul de firesc. Acei membri ai departamentului naval german selecționați vor fi fotografiați și vor primi pașapoarte speciale în vederea unei plecări subite.

„Ca să-și ia catrafusele imediat și să lupte în continuare odată ce ne cotropesc germanii“, și-a spus Osla, simțind un gol în stomac. Una era să privești abstract invadarea țării tale, ca pe un nor negru la orizont, și cu totul altceva să vezi pregătiri practice pentru ziua în care aveau să intre tancurile germane în satul Bletchley.

Dacă domnișoara Senyard ar fi făcut anunțul în tura ei de zi, Osla și-ar fi dat capul pe spate sfidător, gândind: „Nu vom avea nicicând nevoie de o stație mobilă GC&CS ca să fugim de-aici, pentru că nu îți va reuși invazia, Herr Hitler. Va trebui mai întâi să treci cu tancurile peste cadavrul meu și ale tuturor englezilor.“

Numai că în strania beznă și zăpușeală a nopții, anunțul domnișoarei Senyard și implicațiile sale s-au strecurat ca otrava în venele Oslei. Dacă se emiteau

documente şi se dădeau ordine, era limpede că Germania urma să-i cotropească foarte curând.

Dragă Philip… dacă nu mai primeşti scrisorile mele…

– Cel puţin încă nu am ajuns în tura de noapte, a căscat una dintre operatoare, observând îndelunga tăcere a Oslei. Şi geniile lucrează de la miezul nopţii la nouă, pentru că nemţii schimbă toate setările cifrului la miezul nopţii.

– Mă întreb cum o fac, cum sparg cifrurile. Osla se întreba dacă ar putea şi ea să înveţe, ca să se transfere de la îndosariere la o secţie mai importantă. Să facă ceva care să-i ţină mintea ocupată şi să nu se gândească la invazie. Nu că ar întreba cineva vreodată, doar ştim că ne-ar târî comandantul Denniston afară din Conac şi ne-ar împuşca. Dar cum să nu te întrebi? Cred că sunt nişte băieţi teribil de deştepţi.

– Nu doar băieţi. Răspunsul a mirat-o pe Osla. La Knox sunt o grămadă de fete, ştii, anexa aia mică lângă grajduri? „Harem“ îi zic aici, pentru că Knox recrutează doar fete.

– Nu-mi zice – sunt toate superbe şi nici una peste douăzeci de ani.

Osla nu avea chef de genul ăla de transfer, oricât şi-ar fi dorit să fie de utilă.

– Nu, ai înţeles greşit. Hinsley a făcut un scandal monstruos acum vreo lună, fiindcă Knox a acaparat o fată vorbitoare de germană pe care o voia el pentru departamentul nostru, Jane. Ei bine, am văzut-o pe această Jane şi are cioc de raţă. Nu o alegi pe una ca ea dacă vrei doar frumuseţi. Este deşteaptă însă. Fetele deştepte se duc la Dilly Knox. Habar n-am ce fac acolo.

Asta era chestia la Bletchley Park, bârfa curgea liber, dar nu ştia nimeni nimic sigur.

Era întuneric şi senin la miezul nopţii, când a ieşit Osla căscând din Baraca 4. Criptanaliştii şi lingviştii nu ştiau cum să plece mai repede din barăci spre casele lor, în timp ce alt val de profesori ciufuliţi şi de fete în rochii de crep venea. Erau deja frânţi de oboseală şi mergeau târşâindu-şi picioarele, pentru a-şi începe crâncena tură de noapte.

– Dacă mai bate doamna F. la uşa noastră la şase dimineaţa, o să fac o criză de nervi, a mormăit Mab venind spre Osla. În noaptea asta trebuie să-mi fac somnul de frumuseţe. Mâine, înainte să-mi încep tura, iau masa cu Andrew Kempton.

– Regină Mab, el este cel de-al treilea care îţi cere întâlnire?

– Al patrulea. Mab nu o spunea cu înfumurare, era doar sinceră. S-a născut în Whitstable, a studiat filosofia germană la Cambridge, nu are părinţi…

– Caută-l şi la dinţi dacă tot ai început. Ai de gând să îţi încerci mâna şi cu deliciosul Harry Zarb?

– Este căsătorit, a spus Mab mâhnită. El, cel puţin, a spus-o imediat. Majoritatea îţi spun după ce încearcă să… ştii tu ce.

– Căsătorit, ce păcat… Voi doi aţi fi făcut nişte copii aşa de înalţi, bruneţi şi frumoşi… Toate discuţiile despre căsătorie o făceau pe Osla să se gândească la eterna fată bătrână din casa Finch, iar latenta dorinţă de a avea un proiect a reapărut după cumplita obsesie faţă de invazia germană. Trebuie să facem ceva în legătură cu Beth. La mère[24] Finch o ţine sub papuc.

– Nu poţi ajuta pe nimeni cu forţa. Nici măcar nu se mai uită în ochii noştri de când cu clubul de lectură.

După acea seară, cu două săptămâni în urmă, Osla era sigură că văzuse vânătăi pe partea interioară a braţului lui Beth, asemenea celor cauzate de nişte degete puternice care ciupesc intenţionat pielea sensibilă de sub cot, asemenea unei păsări care ciuguleşte cea mai moale parte a prunei. Să aducă un pic de efuziune şi distracţie în viaţa lui Beth fără s-o ia maică-sa razna, ăsta da proiect!

Osla şi Mab dădeau colţul în satul Bletchley, mergând pe mijlocul drumului ca să ocolească făgaşele pline de noroi de pe margine, când s-a ivit o pereche de faruri în spatele lor. Osla a ţipat şi a ţâşnit într-un boschet, iar Mab s-a clătinat şi a căzut într-un şanţ adânc. Maşina s-a oprit brusc, iar portiera şoferului s-a deschis larg.

– Aţi păţit ceva? Bărbatul care ocolea maşina prin spate avea o umbră vânjoasă, fără pălărie. În lumina farurilor, a ridicat-o pe Osla lejer din tufiș. Nu v-am văzut până n-am dat colţul.

– Este şi vina noastră, a spus Osla trăgându-şi sufletul. Mab…

Îmbăţoşată, prietena ei s-a ridicat singură. Osla s-a strâmbat. Chiar şi în lumina indirectă a farurilor acoperite, se vedea că rochia de bumbac scrobită a lui Mab se umpluse de noroi din cap până-n picioare. Aplecându-se, Mab şi-a scos pantoful stâng şi s-a uitat la tocul rupt, iar Osla a observat pe întuneric cum se posomora. O vedea pe Mab în fiecare seară cum lustruia pantofii ăia ieftini înainte de culcare, oricât de obosită era.

„Sunt sigură că-l reparăm“, a dat să spună Osla, dar expresia mohorâtă a lui Mab s-a evaporat. Şi-a luat avânt şi a azvârlit pantoful stricat direct în pieptul bărbatului care fusese cât pe ce să dea cu maşina peste ele.

– Ce-i cu tine de coteşti cu viteza aia, nenorocitule?! a zbierat ea. Eşti orb?

– Aşa se pare, a răspuns el, abia prinzând pantoful. Era cu jumătate de cap mai scund decât Mab, cu un ciuf cafeniu care i-a căzut în ochi când a înclinat capul pe spate să se uite la ea. Scuzele mele!

– Dar chiar mergeam pe mijlocul drumului, a subliniat Osla, numai că Mab nu avea chef să fie corectă.

Stătea cu un picior încălţat în noroi şi îşi încorda muşchii în faţa străinului. El a primit ocara mai mult admirativ decât îngrozit.

– Ai făcut şi pană, a încheiat Mab cu o privire ucigătoare. Se pare că va trebui să te afunzi în noroi ca să schimbi roata.

– Aşa aş face dacă aş putea, a răspuns el. O să las maşina aici şi o să mă duc la gară. Mai sunt trenuri la ora asta?

Mab şi-a încrucişat braţele la piept, roşie de indignare.

– E mai simplu să pui roata de rezervă dacă ai trusa la tine.

– Nu mă pricep.

Mab şi-a scos celălalt pantof, i l-a aruncat în braţe, a mărşăluit în ciorapii de mătase prin noroi până la portbagajul maşinii, pe care l-a deschis violent.

– Repară-mi pantofii cum trebuie şi îţi schimb afurisita asta de roată.

– Batem palma.

Se uita rânjind la Mab, care smulgea uneltele din trusă.

– Cum naiba de ştii să schimbi o roată? a întrebat Osla. Eu n-am nici cea mai vagă idee.

– De la un frate care lucrează la un service. Mab şi-a suflecat fusta la brâu ca să n-o murdărească şi mai tare. Privirea ei inexpresivă îi promitea străinului o moarte lentă şi atroce dacă se holba la picioarele ei. Ai lanternă? Luminează, ca să văd ce fac.

El a aşezat pantofii distruşi ai lui Mab pe portbagaj şi a aprins lanterna, rânjind în continuare.

– Lucraţi amândouă la BP?

Osla a zâmbit politicos, fără să răspundă la întrebare în mijocul drumului.

– Dar dumneavoastră, domnule…?

– Gray. Şi nu. Eu lucrez la unul dintre birourile din Londra. „Spionaj“, şi-a zis Osla, mulţumită de răspunsul lui vag. Am fost la comandantul Denniston cu nişte informaţii de la şeful meu. A întârziat cu răspunsul, de-asta eram pe drum la miezul nopţii.

Osla a întins mâna. El i-a strâns-o peste raza lanternei.

– Osla Kendall. Iar cea care blestemă lângă roată este Mab Churt.

– Am nevoie de ajutor să pun maşina pe cric, s-a auzit vocea iritată a lui Mab. Nu tu, Os, nu are sens să ne stricăm amândouă ciorapii.

Osla a stat și s-a uitat la domnul Gray care și-a oferit ajutorul. A mai ajutat să târască roata de rezervă în beznă și să-i mai dea niște unelte, până când Mab s-a răstit:

– Îmi stai în cale, domnule Gray! Ține lanterna și-atât!

– Păcat că nu lucrezi la BP, ci la Londra, domnule Gray, a spus Osla când el s-a îndreptat de spate. Greu de spus pe întuneric, dar părea să aibă cam treizeci și șase-treizeci și șapte de ani, fața lată, relaxată și străbătută de riduri de zâmbet. Avem nevoie de mai mulți bărbați în clubul nostru de lectură.

– Club de lectură? Avea un accent rural, cu vocale atenuate, ca în nord. Vorbea cu Osla, dar se uita la Mab care manevra incredibil de agil roata de rezervă. Credeam că fetele de la BP se ocupă doar de matematică și de rebusuri.

Lui Osla i-a venit o idee, ceva legat de rebusuri.

– Așa! Mab s-a îndreptat de spate și și-a dat părul de pe obrazul murdar. Acum o să ajungi la Londra, domnule Gray, și poți să o peticești pe cealaltă. A ridicat din sprâncene. Aștept să-mi aduci pantofii ca noi.

– Ai cuvântul meu, domnișoară Churt! A luat roata cu pană pe umăr ca s-o arunce în portbagaj. Nu vreau să fiu găsit mort în șanț.

Mab a încuviințat îmbufnată, întorcându-se spre Osla.

– Mergem, Os?

– Ia-o înainte, a spus Osla, în timp ce domnul Gray își lua rămas-bun în beznă și se strecura în mașină. Parcă-i picase fisa când auzise partea cu rebusurile. Mi-a venit o idee strașnică.

Nu mai fusese în Conac din prima zi. Chiar și la miezul nopții, zumzăia ca un stup plin de bărbați extenuați, îmbrăcați doar în cămașă. Osla nu putea intra la comandantul Denniston, însă roșcovanul Giles era în seră, unde flirta cu o dactilografă, iar Osla l-a apucat de braț.

– Giles, știi cumva dacă Denniston mai recrutează?

– Vai de mine, normal! Rata comunicațiilor este în creștere și nu găsesc oameni destul de repede.

– Parcă am auzit ceva legat de rebusuri…

– Există o teorie conform căreia cei care se pricep la rebusuri, la matematică și jucătorii de șah o scot la capăt cu treburile pe care le facem noi. Eu, unul, cred că-i o prostie, habar n-am să deosebesc un pion de un nebun…

Osla l-a întrerupt:

– Fiica proprietarei mele este un geniu al rebusurilor.

– Șoricica aia pe care ai adus-o la cârciumă? Ai înnebunit, debutantă toantă?

Osla și-a adus aminte cât de repede terminase Beth rebusul în cârciumă. „Osla Kendall, nu numai că nu ești o debutantă toantă, ci ești un geniu!“ Pentru că Beth avea nevoie poate de ceva peroxid în păr, o nouă rochie după ultima modă și o întâlnire cu doi-trei piloți, dar cum să aibă parte de ele când ea nu ieșea din casă? Și dacă stătea la mașina de scris sau pregătea dosare în tura de noapte era mai bine, decât să trudească ca sclavul pentru la mère Finch, până veneau naziștii în Bletchley și schimbau numele străzilor în germană.

– O cheamă Beth Finch. Și nu-mi mai spune așa. Giles, fii amabil și pune o vorbă bună la Denniston. Beth își va găsi locul numaidecât la Bletchley Park.

Mama (în limba franceză, în original)

Capitolul 10

August 1940

– Aţi fost acceptată.

Beth se holba complet îngrozită.

– V-aţi îngrijorat, domnişoară Finch? Bărbatul istovit – şeful serviciului financiar, Bradshow, se prezentase la începutul interviului cu Beth – a ştampilat o hârtie în dosarul din faţa ei. Să ştiţi că nu avem numai absolvenţi de la Oxford aici. Aveţi un trecut impecabil şi, localnică fiind, nu va trebui să vă găsim şi gazdă. Începeţi mâine cu tura de zi. Va trebui să semnaţi aici.

Beth nici măcar nu mai auzea consecinţele grave cu care o ameninţa contractul de confidenţialitate care i se citea. „Nu ştiu de ce m-au angajat“, şi-a spus cuprinsă de panică. Nu se gândise în veci că Bletchley Park ar putea s-o angajeze, nici măcar când o chemaseră la interviu, cu o săptămână în urmă.

– Scrie doar să mă prezint la interviu, a liniştit-o Beth pe mama ei, care tăiase plicul imediat ce venise şi ceruse explicaţii. Imediat ce o să vadă că nu ştiu să dactilografiez, o să mă trimită acasă.

– Să facă bine! a pufnit doamna Finch. Că nu mă descurc fără mica mea salvatoare!

După aceea, Beth nici nu se mai gândise la scrisoare. Se prezentase pentru că o chemaseră, dar Bletchley Park nu ar fi avut ce să-i dea de făcut. „Mult prea proastă“, s-a gândit, întrebându-se cum dăduseră de ea, de fapt. Iar interviul, ţinut într-o cameră înăbuşitoare din spate, dincolo de scările conacului din cărămidă roşie, păruse o banală rutină: întrebări despre dactilografie şi îndosariere, la care Beth nu se pricepea, educaţie, ceea ce Beth nu avea, şi limbi străine, pe care Beth nu le vorbea. Răspundea monosilabic, în şoaptă,

cu mintea şi la lucrurile stranii pe care le văzuse în drum spre Conac: un bărbat care trecea pe poartă cu bicicleta şi care purta o mască de gaz, de parcă aştepta un atac în orice clipă, şi patru bărbaţi şi două femei care jucau oină pe peluză. Chiar şi în timp ce venea pe alee, Beth era deja uşurată la gândul că urma să se întoarcă acasă şi să-i spună mamei că se terminase.

Şi, dintr-odată, a auzit:

– Aţi fost acceptată.

– Cred că aţi făcut o greşeală, s-a bâlbâit.

Numai că domnul Bradshow împingea stiloul spre ea.

– Vă rog să semnaţi contractul.

Buimacă, Beth s-a supus.

– Excelent, domnişoară Finch. În ceea ce priveşte legitimaţia permanentă… Domnul Bradshow a tăcut, auzind agitaţie afară. Doamne, criptanaliştii ăştia fac mai mult tărăboi decât mâţele când se bat!

Şi dus a fost. Beth a clipit.

– Criptanalişti?!

Ieşind şi ţinându-se după el pe coridor, a văzut un domn epuizat, în cămaşă, apărând din camera care-i fusese descrisă ca fiind biroul comandantului Denniston.

– Dilly, bătrâne, nu mai zbiera, te rog!

Se adresa unui individ cărunt, cu aspect de profesor, care se fâţâia pe coridor, şchiopătând vizibil.

– N-am chef! răgea bărbatul.

Lui Beth i se părea că arăta precum Cavalerul Alb din Alice în Ţara Oglinzilor, pe care o citeau Osla şi Mab pentru prima lectură a clubului: lung

şi deşirat, oarecum amuzant, cu ochii cât cepele în spatele ochelarilor cu ramă de corn. Denniston, nu accept ca munca mea să fie făcută în dorul lelii!

– Dilly, nu ai oameni şi îi tot respingi pe cei noi pe care ţi-i trimit.

– Nu îmi trebuie o grămadă de infirmiere trase la indigo…

– Nici măcar nu avem infirmiere…

– …şi nici debutante cu perle la gât, cu tătici care le-au băgat în BP că ştiau ei pe cineva la amiralitate.

– Dilly, s-ar putea ca ea să se priceapă, l-a întrerupt domnul Bradshaw, iar Beth s-a făcut mică atunci când toate privirile de pe hol s-au îndreptat asupra ei. Voiam s-o bag la administraţie, însă, dacă nu ai oameni, încearcă şi cu ea.

– Ha? Cavalerul Alb s-a întors, uitându-se urât. Din spatele ochelarilor, o sfredelea cu privirea pe Beth, care a încremenit ca un iepure în lumina farurilor. Te pricepi la limbi străine?

– Nu.

Beth nu se mai simţise în viaţa ei atât de stânjenită, proastă, bâlbâită şi împotmolită. Din privirea recunoscătoare pe care i-a aruncat-o comandantul Denniston lui Bradshaw, ştia foarte bine că era o diversiune. O aruncau în calea glonţului ca să oprească zbieretele. I se încinsese faţa.

– Lingvistică? Literatură? o bombarda Cavalerul Alb. Matematică măcar?

– Nu. Atunci, nu se ştie din ce motiv, Beth a şoptit: m… mă pricep la rebusuri.

– Rebusuri, zici? Straniu. Oi fi bună. Şi-a împins ochelarii pe nas. Haide!

– Domnişoara Finch încă nu a primit legitimaţia…

– A semnat contractul? Să înceapă atunci! Atât timp cât o poţi împuşca dacă nu-şi ţine fleanca, cui îi pasă de legitimaţie? Beth era să leşine. Eu sunt Dilly Knox. Hai cu mine! i-a spus Cavalerul Alb peste umăr şi a condus-o în ţara

oglinzilor.

„Unde am nimerit?“ Ținându-se după domnul Knox (ce nume mai era și Dilly?), care ieșea șchiopătând din Conac și o conducea spre ceea ce părea să fie un grajd transformat, în mintea ei, Beth făcea tot soiul de asocieri cu Lewis Carroll. Asta făcea uneori creierul ei, dibuia o asociere pe care o lega constant de altele, construind un tipar. Ridicând privirea la ceasul cu cadran de bronz, cocoțat pe turnul cel mai înalt, pe jumătate din lemn, nu s-ar fi mirat să vadă limbile mergând înapoi. De ce nu o avertizaseră Osla și Mab? Dar nu puteau spune nimic. Semnaseră și ele contractul, ca și Beth. Orice se petrecea aici, nu avea cum să-i divulge nimic mamei.

A simțit un gol în stomac. „Mama o să fie furioasă.“

În spatele fostului grajd, era un grup compact format din trei căsuțe de cărămidă pe un singur nivel, legate între ele ca o singură unitate, cu două uși. Domnul Knox a deschis-o brutal pe cea din dreapta.

– Aici lucrăm, a spus, făcându-i semn să-l urmeze pe coridor. Restul din Bletchley Park este ca o mare fabrică. Aici facem criptografia adevărată.

„Criptografie“, și-a spus Beth. „Acum mă ocup de criptografie.“

În camera aceea plină de birouri și de praf de cretă în care a dus-o, nu era nici o țară a minunilor, doar cinci-șase femei care munceau – scunde și înalte, drăguțe și banale, ba de optsprezece ani, ba de treizeci și cinci, îmbrăcate în pulovere și cu fuste. Nu a ridicat nimeni privirea.

– Iar ai țipat la Denniston, Dilly? a întrebat o blondină mai în vârstă.

– Am fost o dulceață de băiat. I-am spus săptămâna trecută că nu ne poate organiza ca la fabrică…

– Nu, dragă Dilly. Femeia mânuia un set de fâșii de carton într-un tipar de nedeslușit pentru Beth. Nu i-ai zis nimic lui Denniston săptămâna trecută.

– Nu? S-a scărpinat în cap, iar toată furia de mai devreme s-a disipat într-o bună dispoziție de om distrat. Aș fi zis că săptămâna trecută s-a spus ce

trebuia…

– Până azi nu s-a spus nimic. De două săptămâni nu i s-a spus nimic.

Blondina și celelalte tinere și-au zâmbit între ele.

– Păi, de-asta părea așa bulversat. Domnul Knox a ridicat din umeri și s-a întors spre Beth. Fă cunoștință cu fetele mele. Mânzele lui Dilly le zice la Conac. O mare prostie, dar aici una-două te alegi cu porecle. Fetelor, ea este… S-a uitat la Beth. Mi-ai zis cum te cheamă?

– Beth Finch…

– Fetelor, Beth Finch. Ea este… Și-a pierdut cuvintele, bătându-se peste buzunare. Unde-mi sunt ochelarii?

– Pe cap, au răspuns cel puțin trei dintre fete, fără să ridice ochii.

A dibuit ochelarii și i-a tras pe nas.

– Alege-ți un birou, i-a făcut semn lui Beth. Ai creion? Spargem coduri.

S-a lăsat pe un scaun la un birou de lângă geam, căutând tabachera și uitând aparent de existența lui Beth. Majoritatea fetelor s-au pus numaidecât pe treabă, de parcă pur și simplu așa mergeau lucrurile aici, însă miniona blondă s-a ridicat și i-a întins mâna.

– Peggy Rock, s-a prezentat. Era una dintre femeile mai în vârstă, treizeci și cinci-treizeci și șase de ani, și i se citea inteligența în ochi. Îți arăt eu ce ai de făcut. El este Dillwyn Alfred Knox, a arătat spre Cavalerul Alb. Spărgea coduri germane în Primul Război Mondial. Echipa lui Dilly cercetează lucruri care trebuie mai degrabă descifrate pe rând, și nu în masă, cu forța, cum se face în celelalte barăci. În momentul ăsta lucrăm la Enigma marinei italiene.

– Ce enigmă? a întrebat Beth, complet șocată.

– Mașina pe care o folosește inamicul pentru a descifra cea mai mare parte din comunicațiile militare, i-a explicat Peggy. Italienii și germanii, comunicațiile navale, aeriene și militare, iar fiecare cifru are o altă setare.

Maşina are, mă rog, să zicem un număr ameţitor de combinaţii de setări care se schimbă în fiecare zi, astfel încât, ceea ce cifrează cu Enigma să fie de nedescifrat. A zâmbit uşor. Nu-i chiar de nedescifrat, cum cred ei.

„Osla ştia toate astea?“, se întreba Beth. „Dar Mab?“

– Aici înţelegem ceva mai multe decât restul de la BP, a adăugat Peggy, citindu-i parcă gândurile. Aici toţi ţin la discreţie şi la compartimentare – majoritatea oamenilor văd doar puţinul pe care îl au în faţă şi poate mai pun cap la cap din ce văd în jur, dar atâta tot.

– Ce prostie! s-a auzit vocea lui Dilly de la birou. Vreau ca fetele mele să aibă o imagine de ansamblu, nemărginită. Toate beneficiaţi de întreaga imagine, nu de fragmenţele.

– De ce? a întrebat Beth.

– Pentru că noi ne ocupăm de chestiile spinoase. Peggy Rock a întins mâinile. Comunicaţiile se înregistrează şi se clasifică în altă parte şi, odată ce sunt descifrate, se traduc şi se analizează – dar noi ne ocupăm de ce-i la mijloc şi mai important. Descompunem fiecare bucăţică în parte, fiecare mesaj individual. Folosim o tehnică numită axare[25] pentru a identifica poziţia iniţială a mesajului, aşa cum se vede prin setarea afişată pe grupul de indicatori.

– Nu voi pricepe, a izbucnit Beth. Nu sunt deşteaptă, chiar nu înţelegeţi? Nu ştiu să… Rodding. Criptografie. Asta! O durea pieptul. Gâfâia, pereţii zvâcneau în jurul ei. Paraliza oricum la cea mai mică abatere de la rutină, iar asta era o cu totul altă lume. Putea în orice clipă să intre în panică şi să se prăvălească cu capul în mâini. O să vă încurc, a insistat ea, cât pe ce să-i dea lacrimile. Sunt prea proastă.

– Zău? Peggy Rock se uita calm la ea, desfăcând un evantai din fâşiile acelea ciudate de carton ca pe o mână câştigătoare la cărţi. Cine ţi-a spus asta?

În original, rodding, sistem lingvistic, şi nu matematic, de spargere a codurilor, inventat de Dilly Knox

Capitolul 11

Mi-e dor de tine, Os. Mi-e al naibii de dor de tine, sincer să fiu.

Scrisul lui Philip era clar, fără înfloriturі. Numai uitându-se şi îi sălta inima Oslei. „Mai taci, inimă“, s-a dojenit.

– Iar a intrat doamna F. în crize.

Mab trăgea cu urechea fără ruşine la parter, scoţând capul pe coridorul întunecat. Prima tură a lui Beth la Bletchley Park începuse în acea zi, chiar după interviu, iar doamna Finch fusese spasmodică în timpul mesei de prânz. Beth se întorsese. Nu o auzeau dincolo de vocea insistentă a mamei, care cita ceva din Biblie despre „fiul dispreţuitor faţă de tată şi fiica ce se revoltă împotriva mamei“.

– Să ne ducem la ele? Osla a ridicat privirea de unde stătea pe pat ghemuită cu scrisoarea lui Philip. Să intervenim cu chestii patriotice de genul „lasă-ţi fiica să muncească, vacă băgăcioasă, că este război“?

– Numai bine nu am face, a spus Mab. Doamna F. a trecut deja la Ezechiel.

Muşcându-şi buza, Osla a revenit la scrisoarea pătată de sare a lui Philip. Sunt transferat de pe Ramillies pe Kent. A fost cam dezamăgitor. N-are nimeni chef aici de un prinţ la bord, nici măcar de unul de mâna a doua, ca mine. Să fi văzut cum şi-au dat ochii peste cap când m-au văzut prima oară. Cică în curând vom pleca la bătălie. Nu-ţi face griji, fată dragă…

Bătălie. Osla s-a cutremurat. Haite de submarine peste tot în mare, normal că el voia să fie în mijlocul lor…

– Vine, a şoptit Mab, auzind paşii lui Beth pe scări.

Osla a coborât uşor din pat, băgând scrisoarea lui Philip în Alice în Ţara Oglinzilor. Când a apărut Beth la etaj, Osla şi Mab au tras-o în camera lor şi au închis uşa.

– Deci? Osla i-a verificat braţele – nici o vânătaie, slavă Domnului! Maică-ta nu are ce să facă. Era foarte entuziasmată că îşi vedea planul îndeplinit. Am crezut că o să dureze mai mult când te-am propus. Uneori durează mai multe săptămâni să te verifice.

– Aşadar, tu m-ai recomandat.

Beth avea un glas monoton.

– Da. Osla a zâmbit. M-am gândit că ai nevoie de o scuză să mai ieşi din casă…

– Aşa te-ai gândit?! Era prima dată când Osla o auzea pe Beth întrerupând pe cineva, dar iată! Se înroşise toată. Ştii ce mă gândesc eu? Mă gândesc că vreau să fiu lăsată în pace. Mă gândesc că vreau să nu se supere mama pe mine, să mă pună să ţin Biblia în aer douăzeci de minute. Mă gândesc că într-o zi o să vreau un câine. Ce nu vreau este o slujbă cu oameni ciudaţi care fac ceva ce eu nu pricep. Ştii cum a fost azi? Să mă holbez ore în şir la grupuri de litere, încercând să-mi dau seama ce înseamnă? Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

– Nici noi nu înţelegeam nimic în primele câteva săptămâni, a în-cercat Mab s-o liniştească. O să-i dai tu de capăt. Încercam doar să…

– Vreţi să îmi iau inima-n dinţi. Era răutăcios felul în care o imita pe Mab. Dar poate voi două ar fi trebuit să vă gândiţi că cineva ca mine – „o copie fidelă atât de cruntă a lui Fanny Price“ – s-ar fi bucurat să stea acasă, unde îi este locul.

A ieşit ca o furtună din cameră. O clipă mai târziu, s-a trântit uşa ei. Mab şi Osla s-au privit uluite.

– Ar fi trebuit să întreb înainte să o recomand. Osla s-a aşezat pe pat. N-ar fi trebuit să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

– Nu intenționai să…

– …să fac pe șefa, ca maică-sa?

Mab a oftat.

„Dragă Philip“, s-a gândit Osla. „Am dat-o grandios în bară…“

Capitolul 12

Septembrie 1940

– Bună, putem sta aici?

Cu două săptămâni în urmă, Beth s-ar fi speriat de moarte. Acum, că era istovită și deprimată, a încuviințat doar la cei doi tineri care s-au așezat lângă ea în sala de mese de la Conac.

– Te cunosc. Tipul masiv, cu păr negru, s-a oprit în timp ce punea tava pe masă. Ai fost la prima întâlnire a Pălărierilor Nebuni.

– Ce?

– Știi tu, clubul de lectură. Am discutat despre Alice în Țara Oglinzilor, iar la a doua întâlnire Giles a adus pâine și margarină, plângându-se că Alice avea cel puțin unt la petrecerea cu ceai a Pălărierului Nebun. De-atunci suntem Pălărierii Nebuni. Mai puțin pompos decât Clubul de lectură BP. Tipul brunet a pocnit din degete. Tu ai fost doar prima oară, așa-i? Nu-mi spune… Beth Finch. Un zâmbet șugubăț. Reținbine numele.

Beth a izbutit să surâdă, jucându-se cu mâncarea în farfurie. Era două și jumătate dimineața, la jumătatea turei de noapte, și sala de mese improvizată mirosea a pomadă de păr, a grăsime râncedă și a pâine prăjită cu rinichi. De jur-împrejur, angajații din tura de noapte se așezau, unii adormiți, alții mai cu viață, glumind ca în toiul zilei, la o slujbă oarecare. Stomacul lui Beth nu se obișnuise cu mâncarea gătită la cantină, iar după o lună, ai fi zis că nu o s-o mai mănânce pielea în preajma străinilor, doar că nu era așa.

– Domnul… Zarb? a îngăimat, în timp ce el și prietenul lui se așezau în fața ei.

– Harry. El este Alan, a adăugat, arătând spre tânărul de lângă el, care se uita în tavan în timp ce molfăia. Alan Turing. L-am poreclit Proful, fiindcă este enervant de deștept.

Toată lumea părea să aibă porecle acolo sau să-și spună pe nume. Și toți erau excentrici – uită-te la domnul Turing (Beth nici în gând nu-i putea spune unui bărbat pe care tocmai îl cunoscuse „Alan“ sau „Proful“), care-și ținea pantalonii de flanelă prinși cu o cravata ponosită în loc de centură.

– Rinichii ăștia sunt odioși, a continuat Harry Zarb vesel, mâncând oricum din ei. Unde lucrezi?

– Cu domnul Knox, a murmurat ea.

– Probabil ești dintre cei deștepți. Dilly nu ia decât fete deștepte pentru haremul lui…

Beth a izbucnit în lacrimi.

– Ușurel… Harry căuta deja o batistă. Îmi pare rău, nu ar fi trebuit să spun „harem“. Nu îl folosim ca termen obscen. Dilly este băiat bun…

– Vă rog să mă scuzați, a spus Beth printre sughițuri și a fugit din sală.

Pe timp de noapte, Bletchley Park ar fi putut fi foarte bine cealaltă parte a lunii: fiecare fereastră din fiecare baracă se întuneca, pentru a nu lăsa să pătrundă nici o fărâmă de lumină. Beth a bâjbâit pe peluză, s-a împiedicat de bâta de lemn uitată de un jucător la amiază, iar în cele din urmă s-a oprit, complet epuizată.

Era extrem de obositor să fii prost toată ziua. De trei săptămâni lucra la Vilă: se uita la rânduri de cod Enigma, încercând să manevreze cartonașele de rodding așa cum i se arătase, ca să facă neinteligibilul inteligibil. Oră de oră, zi de zi. Beth știa că era tâmpită, dar ai fi zis că șapte ture pe săptămână de concentrare serioasă ar fi dus undeva. Avea senzația că era ceva de cealaltă parte a oglinzii, dar nu izbutea să ajungă acolo. Era împotmolită. „Complet praf, dragă“, cum ar fi spus Osla. „Bâtă. Pe dinafară.“

– Te chinui prea mult, îi spusese Peggy Rock. Ia-o ca pe un joc de cuvinte.

– Nu înțeleg…

– Nici nu prea trebuie. Treaba asta este precum condusul mașinii, fără să ai habar ce-i sub capotă. Vezi tu!

Peggy o încuraja foarte mult, la fel și celelalte fete, dar aveau și ele o grămadă de treabă. Nici una nu putea să o cocoloșească toată ziua. Stăteau cu colile de hârtie și cu dicționarele lor italiene în față, mutând de colo până colo cartonașele cu litere și, din când în când, cineva mai zicea ceva inexplicabil precum: „Am dat de-un gândac“, altcineva zicea „Eu, de o stea de mare“, iar asta o făcea pe Beth să dispere și mai tare.

– Parcă vorbiți toți greacă! izbucnise în prima săptămână, iar Dilly Knox chicotise.

– Aș vrea eu, drăguță!

– Este un distins expert în greaca veche, a șoptit Peggy râzând și ea, iar Beth s-a făcut mică în scaun.

Dilly era foarte bun, dar se cufunda atât de tare în muncă, încât nu prea mai părea să știe unde se afla el, darămite ceilalți. Singurul motiv pentru care își imagina Beth că nu fusese concediată deja era că toată lumea era prea ocupată ca să își dea seama că era peste putință de dobitoacă.

Și apoi, se ducea acasă în fiecare zi și trebuia să-și înfrunte mama, atât de rănită că nici nu vorbea cu ea, nici măcar în condițiile în care Beth îi dădea întreg salariul de la Bletchley Park, săptămână de săptămână.

– Habar n-ai ce-i faci mamei tale, îi spusese tata ieri, clătinând din cap.

Osla și Mab o lăsau în pace pe Beth. Beth a tresărit când și-a amintit cum se stropșise la ele, dar nu-i părea rău. Osla nu ar fi trebuit să-și bage nasul unde nu-i fierbea oala. Adevărul era că Beth Finch nu avea ce căuta acolo.

„Îmi dau demisia“, și-a spus. „Mâine.“ Cu trei săptămâni în urmă, nici nu ar fi visat să se ducă la Conacul cu fațadă impunătoare, ca un tort de Crăciun, și

să demisioneze, dar acum știa că se putea încumeta.

În Vilă mai erau doar câteva fete când s-a strecurat Beth înăuntru – majoritatea lucrau ziua, împreună cu Dilly. Scoțându-și jacheta, Beth s-a ascuns după birou și s-a uitat la toate bucățile de hârtie împrăștiate.

– Chestia cu mașina Enigma este că are o mare hibă de care putem profita, spusese Peggy, cu toate că Beth nici măcar nu văzuse cum arăta mașina. Apeși pe tasta A, trece un curent electric prin cele trei rotoare, iar un reflector, care trimite curentul înapoi prin rotoare, aprinde becul unei alte litere din panoul de lămpi. Din „A“ iese, să zicem, „F“. Dacă apeși din nou pe „A“, mai trece o dată curentul, iar de data asta iese „Y“. Nu există echivalent direct, „A“ nu este întotdeauna echivalentul lui „F“ – „A“ iese de fiecare dată altă literă. De-asta este atât de greu de decriptat Enigma. Mai puțin într-o privință, slavă Domnului! Mașina nu va lăsa niciodată ca „A“ să iasă „A“. Nici o literă nu se poate cripta în sine însăși.

– Există o hibă? întrebase Beth, complet pe dinafară.

– Mare cât casa, drăguță. Uită-te la orice grup de litere codificate: ADIPQ. Ei bine, știi că „A“ este orice în afară de „A“, „D“ este orice în afară de „D“… Peggy făcuse o pauză, ca să-și aprindă o țigară. Majoritatea mesajelor cifrate au cuvinte sau sintagme comune – le spunem „grupaje“. Pentru Enigma italiană, majoritatea mesajelor încep cu ofițerul căruia îi sunt adresate: „Per Commandante“. Așa că, treci prin fiecare rând de litere, căutând o secvență în care nici o literă nu se potrivește cu P-E-R-X-C-O-M-M-A-N-D-A-N-T-E: „X“ reprezintă spațiul dintre cuvinte. Și gata! S-a potrivit. Nu zic că-i ușor, a adăugat. De câteva luni ne batem capul cu Enigma italiană, încercând să ne dăm seama dacă este acea mașină pe care au folosit-o în Războiul civil spaniol, când le-a mai spart Dilly codurile. Dar așa se face, așa începi să-i dai de capăt. Peggy a observat privirea disperată a lui Beth. Uite, este ca și cum ai juca „Spânzurătoarea“ într-o limbă străină. Ai o sintagmă din spații goale, ghicești o literă comună celor mai multe cuvinte, care poate umple măcar un spațiu, dacă nu chiar două în sintagmă. Pe urmă ghicești altă literă și, cu cât dibuiești mai multe, cu atât vezi mai mult din sintagmă. A zâmbit. Încerc să-ți sugerez să nu te mai concentrezi, ci să te joci.

WIQKO QOPBG JEXLO era începutul codului din fața lui Beth, un grup de

cinci litere după altul. S-a uitat la ceas. Trei dimineața.

Fără să tragă nădejde, a introdus PERXCOMMANDANTE în rotorul din dreapta al mașinii și a început să verifice diverse poziții – rodding, îi spunea Peggy, din cauza fâșiilor subțiri de carton, marcate cu litere de-a lungul lor, în ordinea în care apăreau în cadrul fiecărui rotor Enigma. Peggy îi arătase lui Beth cum să vâre fâșiile sub textul cifrat, ca să încerce să găsească punctul în care începea să apară textul acelor sintagme comune importante. „Grupaje, nu sintagme. Aici totul are o denumire aparte“, și-a repetat Beth. Părea simplu să cauți locuri în care să nu se suprapună literele, dar avea de făcut șaptezeci și opt de încercări diferite pentru a trece prin toate cele douăzeci și șase de poziții ale fiecăruia dintre cele trei rotoare ale mașinii.

O dureau deja ochii când a dibuit ceva. Primele trei litere s-au aliniat cu cartonașul: P-E-R, însă a patra literă ieșea „S“, nu „X“. Era cât pe ce să treacă la următoarea, dar s-a oprit.

„Mai este vreun grupaj care să înceapă cu PERS?“

Beth a șovăit, apoi a luat dicționarul italian al lui Dilly și l-a deschis la P. Persona… personale…

– Jean! a strigat-o pe fata de lângă ea. Este posibil ca „personale“ să fie grupaj? Era prima dată când vorbea neîntrebată cu cineva de la Vilă.

– Poate? i-a răspuns aceasta distrată. Beth s-a rotit cu scaunul, aruncându-și coada împletită peste umăr. „Personale“, a murmurat. Înseamnă „personal pentru…“. Marina italiană sigur avea motive să transmită lucruri de genul ăsta. Mai avea de verificat cinci permutări: avea P-E-R-S, iar acum trebuia să încerce cu O-N-A-L-E.

Clicuri. Le auzise pe celelalte fete folosind de câteva săptămâni cuvântul ăsta, iar acum înțelegea de ce: acestea cădeau cu un „clic“ pe cartonașele din fața ei. Clicuri directe, atunci când ambele litere ale grupajului ajungeau una lângă alta pe același cartonaș, pe care Dilly le numea „gândaci“, din cine știe ce motiv. Apoi, mai erau clicurile încrucișate, atunci când o literă din grupaj apărea pe un cartonaș, iar cealaltă pe al doilea cartonaș. Dilly le numea pe astea „stele de mare“, iar lui Beth i s-a tăiat respirația când și-a dat seama că a

nimerit una. Până atunci nu reușea s-o vadă, era lipsit de sens, dar, dintr-odată, această frântură pe care o avea în față a devenit clară printre șirurile de litere.

Păi, dacă era „personal pentru“, atunci normal era să urmeze un nume, un grad, un titlu… A scos două litere: N-O. Beth a lăsat cartonașele și s-a apucat să verifice din nou grupajurile. Signor? A scos cu greu S-I-G din harababură, apoi R și ceva neinteligibil, probabil un nume de bărbat. Dar îi era îndeajuns, acum putea încerca alte permutări pentru literele lipsă. Coada i-a căzut din nou peste umăr, incomodând-o, și a răsucit-o la ceafă, trecând un creion prin ea. Încă un clic…

– Beth, a spus una dintre fete, mergi acasă, ți s-a terminat tura!

Beth nu auzea. Stătea cu nasul aproape lipit de hârtia din față, iar literele goneau în linie dreaptă peste cartonașele ei, dar undeva în mintea ei le vedea urcând în spirală, asemenea petalelor de trandafir, desfășurându-se, ridicându-se din valmă și așezându-se ordonat. Acum lucra cu stiloul, prea repede ca să se obosească să mai șteargă, introducând cartonașele cu mâna stângă și ținând dicționarul italian deschis cu cotul. A pierdut o oră la un grupaj care nu era bun, apoi a încercat altul mai bun, iar clicurile au început să vină unul după altul.

Dilly Knox a intrat în clipa în care s-au ridicat obloanele, deja extenuat.

– Mi-a văzut cineva tutunul? Fetele din noua tură s-au apucat, ca de obicei, să-i caute tabachera. Ce cauți aici, domnișoară…? Cum ziceai că te cheamă? Parcă erai în tura de noapte.

Beth doar i-a dat mesajul deslușit și a așteptat cu frica-n sân. Nu se mai simțise niciodată așa, foarte ușoară și departe, ca și cum nu se întorsese cu totul în prezent. De la primul clic, lucrase șase ore fără oprire. Mesajul era o babilonie de notițe, pe alocuri încă de neînțeles, dar îl descompusese în propoziții italienești.

Poate nu era îndeajuns. Poate că ceea ce reușise să facă nu era nici pe departe suficient. I-a venit inima la loc văzând zâmbetul șefului ei.

– A! Bravo! a ciripit el vesel. Bravo, măi! Bess?

– Beth, a răspuns ea, simţind că începuse să zâmbească. Ce… ce zice?

El a dat mesajul altei fete care vorbea italiană.

– Probabil un buletin meteo sau ceva.

– Ah!

Bucuria timidă care o încercase pentru prima oară s-a disipat.

– Nu contează ce zice, fată dragă. Doar că l-ai descifrat. Am întâmpinat mari greutăţi să decriptăm Enigma italiană încă de când au intrat în război. Cred că este cea mai bună decriptare din ultimul timp.

– Da? Beth s-a uitat în jur la celelalte, întrebându-se dacă nu cumva considerau că se dădea mare, dar zâmbeau toate cu gura până la urechi. Peggy a început să aplaude. A… a fost o întâmplare…

– Nu contează. Aşa se întâmplă. Acum, că ştim asta, o să decriptăm restul mai repede. Până când schimbă macaronarii totul, în orice caz. A măsurat-o iute din priviri. Îţi trebuie un mic dejun ca lumea. Hai cu mine!

Dilly a ieşit cu maşina lui, un Baby Austin, pe porţile moşiei Bletchley Park, de ziceai că îi hăituiau Cei patru călăreţi ai Apocalipsei, iar curând gonea pe strada Watling, fără să ţină defel seama de obstacolele antitanc sau de trafic. Cu orice altă ocazie, Beth ar fi fost sigură că urma să crape într-un şanţ, dar în loc să se agaţe de portieră şi să scâncească, a rămas ca o statuie pe locul din dreapta. Încă nu coborâse cu picioarele pe pământ, iar în spatele pleoapelor, la mare depărtare, se roteau alene spirale de litere încărcate de electricitate.

Dilly nu părea să se aştepte la conversaţie. Numai din când în când punea mâinile pe volan în timp ce coborau pe Clappins Lane, înainte să intre pe o alee lungă, prin pădure, şi să oprească în faţa unui conac distins, cu fronton triunghiular.

– Courns Wood, a anunţat, coborând din maşină. Zic că este casa mea, deşi nu prea mai ajung aici de când cu războiul. Olive! a strigat, intrând pe un

coridor întunecat. S-a ivit o femeie durdulie și căruntă, care-și ștergea făina de pe mâini. Soția mea, a spus Dilly, cu toate că nu prea era necesar. Olive, ea este Beth, o criptanalistă novice care are nevoie de hrană.

– Bună, draguță! a întâmpinat-o doamna Knox pe Beth cu un calm desăvârșit, aparent deloc mirată să vadă o tânără ciufulită pășind în urma soțului ei, după o noapte evident foarte lungă. Probabil că, dacă erai căsătorită cu Dilly Knox, te obișnuiai să trăiești într-o perpetuă Țară a Minunilor. Ai mânca o omletă? a întrebat, înainte să își răspundă singură la întrebare, văzând că Beth nu reușea să deschidă gura. Vă aduc două. În bibliotecă, dragilor…

Cumva, Beth s-a trezit într-un birou dezordonat, plin cu cărți și încălzit de vâlvătaia unui foc de lemne, cu un gin tonic în mână.

– Ia și bea! a îndemnat-o Dilly, făcându-și și el unul și așezându-se în fața ei pe un scaun din piele. Nimic mai bun decât un gin bun după o noapte de rodding și grupajuri.

Beth n-a stat să se întrebe ce ar fi zis maică-sa, ci a ridicat paharul la gură și a băut jumătate. Avea senzația că bea fericire cu lămâie.

– Noroc! Șeful ei a ridicat paharul cu ochii sclipind. Cred că o să fii o achiziție bună la Vilă, draga mea!

– Credeam că mă concediați.

El a chicotit.

– Ce făceai înainte să vii la BP?

Nimic.

– Eram doar… fata care a rămas acasă.

– Universitate? Beth a clătinat din cap. Păcat. Ce planuri ai?

– Ce planuri?

– După război, nu?

Pe toată lungimea străzii Watling erau obstacole antitanc, iar toate titlurile ziarelor vorbeau despre avioanele germane Messerschmitts care adulmecau ţărmul.

– Au de gând germanii să ne dea pace? s-a auzit Beth întrebându-se.

Nu era genul de lucru pe care să-l spui cu voce tare, dar Dilly nu a certat-o că strica atmosfera.

– După fiecare război vine pacea. Depinde însă cum se desfăşoară. Termină băutura. O să te simţi mult mai bine pe urmă.

Beth a ridicat paharul iar, dar s-a oprit. Şi-a dat seama brusc, când şi-a venit în simţiri, cum se vedea: o fată de douăzeci şi patru de ani care bea gin, la zece dimineaţa, cu un bărbat de cincizeci de ani, singuri în biblioteca lui personală. Ce-ar fi zis lumea?

El părea să-i citească gândurile.

– Ştii de ce iau numai fătuci în echipa mea? a întrebat, cu ochii limpezi de data asta. Nu pentru că vreau fete frumoase în jurul meu, deşi numai Dumnezeu ştie că arătaţi toate mai plăcut decât multe dintre studentele tocilare cu dinţi de cal şi mătreaţă. Nu, recrutez doar fătuci pentru că, din experienţa mea, sunt mult mai pricepute la genul ăsta de treabă.

Beth a clipit. Nu-i mai spusese nimeni până atunci că fetele se pricepeau la orice mai bine decât bărbaţii, dacă nu era vorba despre gătit sau despre cusut.

– Tinerii matematicieni şi jucătorii de şah din celelalte barăci fac acelaşi lucru ca şi noi, rodding şi grupajuri, dar sunt imposibili cu toţii. Bărbaţii vin cu orgoliul la pachet. Intră în competiţie, se dau mari, nici măcar nu încearcă să mă asculte înainte să-mi spună cum este mai bine. Nu avem timp de asta când este război. Şi cu asta mă ocup de când s-a terminat celălalt. Pentru numele lui Dumnezeu, am ajutat la decriptarea telegramei Zimmermann!

– Ce-i aia?

– Lasă. Ceea ce zic este că n-am nevoie de o droaie de cocoşi care să se bată

piept în piept ca să vadă care-i mai bun. Femeile – Dilly a ridicat degetul la Beth – sunt mai flexibile, mai puțin competitive și mai înclinate să rezolve problema. Sunt mai atente la detalii, probabil pentru că au stat toată viaţa cu ochii mijiți la ochiurile tricotului și la măsurat ingrediente în bucătărie. Femeile ascultă. De-asta îmi plac mânzele, și nu mânjii, draga mea, nu pentru că-mi fac harem. Acum ia și bea-ți ginul.

Beth l-a băut. Doamna Knox le-a adus micul dejun și s-a retras cu un zâmbet calm. Pe Beth a izbit-o foamea din plin.

– Nu știu dacă o să mai reușesc vreodată, a recunoscut în timp ce-și punea farfuria în poală.

Era cea mai bună omletă din lume.

– Ba o să reușești. Repetiția este mama învățăturii. Nici nu mai știu câte criptanaliste de primă mână am făcut din școlărițe.

– Pe mine nu prea m-a învăţat nimeni nimic când m-am angajat.

O fi fost nepoliticoasă, dar Beth era prea obosită pentru politeţuri.

Dilly a luat o gură de omletă și a mestecat.

– Asta pentru că vreau să vă apucați de treaba asta cu mintea limpede și plină de imaginație, nu cu instinctele și impulsurile dresate. Imaginația este fundamentul jocului.

– Nu-i nici un joc. Beth nu își mai contrazisese nici un superior, dar în biblioteca aceea primitoare, care dădea spre o grădină năpădită de buruieni, nu se aplicau regulile de bază. Este război.

– Tot un joc este. Cel mai important. Încă nu ai văzut cum arată o mașină Enigma. Ce chestiuțe monstruoase! Mașinile forțelor aeriene și navale au cinci rotoare posibile, ceea ce înseamnă șaizeci de posibile succesiuni, în funcție de cele trei alese în ziua respectivă. Fiecare rotor are douăzeci și șase de posibile poziții de pornire, iar tabloul de prize din spatele lui are douăzeci și șase de mufe. Asta înseamnă o sută cincizeci de milioane de milioane de

milioane de poziții de pornire. Iar nemții schimbă setările la fiecare douăzeci și patru de ore, așa că, în fiecare zi la miezul nopții, o luăm de la capăt. Cu asta ne luptăm. Mașina italiană Enigma nu-i cea mai nesuferită – nu are tablou de prize – dar și-așa este destul de complicată. Dilly a ciocnit cu ea, zâmbind șui. Îți vine să plângi când te gândești care-i probabilitatea, nu? De-asta trebuie s-o luăm ca pe un joc. Altfel, ne pierdem mințile.

Beth încerca să-și dea seama câte zerouri erau într-o sută cincizeci de milioane de milioane de milioane și nu reușea. Se încolonau în spirale în mintea ei în grupuri de câte cinci – 00000 00000 00000 – până în inima trandafirului.

– Dacă asta este probabilitatea, nu vom reuși niciodată.

– Ba da. Criptanaliștii polonezi traduceau transmisiunile Enigmei germane de la începutul anilor ’30 și o luau de la capăt la fiecare schimbare, până în ’38. Fără ei nu am fi ajuns nicăieri, dar uite că am preluat ștafeta. Un toast mut pentru polonezi. O să reușim, îngrozitor de încet, dar vom reuși.

– Și germanii habar n-au?

– Câtuși de puțin. La cel mai înalt nivel, ai noștri au mare grijă cum folosesc informațiile descifrate pe care le dăm. Înțeleg că există aici camere pline de agenți secreți care nu fac altceva decât să inventeze metode plauzibile care să explice felul în care au fost găsite informațiile, altfel decât prin spargerea codurilor Enigmei. Dilly a dat din mână. Partea aia nu ne privește. Dar sigur se pricep, că nemții nu par să-și fi dat seama că le citim corespondența. Aroganța germanilor – au mașina perfectă, un sistem imbatabil, cum să-i dea cineva de capăt? Mai ales un grup de englezi și englezoaice mediocri dintr-un cătun, care lucrează doar cu creioane tocite și ceva deducție?

– Ce înseamnă „deducție“?

– Să privești din mai multe unghiuri. Dintr-o parte, de sus în jos, dinăuntru în afară. Dilly a dat farfuria deoparte. Dacă te întreb în ce direcție se învârt limbile ceasului, ce ai zice?

– Ăăă… Beth frângea șervetul în mâini. În sensul acelor de ceasornic?

– Nu și dacă te afli în interiorul ceasornicului. Tăcere. Înțelegi? A zâmbit.

– …Da, a spus Beth Finch.

A doua zi când a început tura, nu a mai avut parte de zâmbete. Dilly părea preocupat când i-a dat lui Beth noile diagrame cu grupajuri.

– Astăzi nu lucrăm la Enigma italiană. Băieții de la Baraca 6 au nevoie de ajutor să termine toate astea. S-au tot adunat și este urgent. Enigma germană, în mare parte codul Roșu.

Automat, Beth și-a prins coada la ceafă, înfigând alt creion prin coc, să nu-i mai cadă pe gât. S-a uitat la ceea ce făcea Peggy, încercând să-și dea seama ce trebuia să facă și ea, așteptând să cadă pradă agitației, cum se întâmplase zilnic în ultimele săptămâni. Groaza că dăduse greș, că era proastă și inutilă și că pierdea timpul tuturor.

Teama s-a ivit, la fel și grija, și agitația, însă mult mai diluate. Ceea ce simțea Beth mai întâi de toate era lăcomie: „Te rog, Doamne, ajută-mă s-o fac din nou!“

Capitolul 13

Septembrie 1940

Domnișoară Churt,

Pantofii nu se mai pot repara. Sper că-mi vei permite să-i înlocuiesc, cu scuzele de rigoare că i-am distrus pe predecesorii lor.

F. Gray

Mab a icnit a mirare, încetinind pasul la intrarea în satul Bletchley. După serviciu, își luase scrisorile, scoțând întâi cartea poștală în creion colorat de la Lucy (alt cal, de data asta cu coama mov). Acum își ținea respirația în timp ce scotea pantofii din pachetul pe care vedea o caligrafie necunoscută: nu înlocuiau nicidecum încălțările ei practice cu tocul lat, ci erau niște pantofi de lac cu baretă, cu toc mic și evazat, nu prea sofisticați pe timp de zi, dar absolut superbi.

„Îți accept scuzele, domnule Gray“, a rânjit Mab. „Păcat că nu i-am avut pe adorabilii ăștia aseară.“ Luase cina cu Andrew Kempton de la Baraca 3, un tip dulce, cam plictisitor și destul de visător. Mab se gândea că ar fi un soț decent, genul care poartă pijama scrobită și face aceleași glume la nesfârșit. După cină îl lăsase s-o sărute de noapte bună și, dacă lucrurile mergeau bine, poate-l lăsa și să-i desfacă un nasture la bluză. Mai mult de unul doar dacă relația se dovedea serioasă. Ca fată, nu te puteai lăsa pradă cum te încingeai un pic, numai bărbații făceau asta, căci nu aveau nimic de pierdut.

Mab fredona Only Forever a lui Bing Crosby când a intrat în casă. Din salon

se auzea radioul, iar toată lumea era adunată în jurul lui, în timp ce domnul Finch regla frecvența din buton. Vocea lui Tom Chalmers de la BBC răsuna în toată camera: „…practic, de jur-împrejurul meu, văd Londra la pământ. Și dacă n-ar fi atât de înspăimântător…“

Osla se uita cu ochii cât cepele, ținându-se singură în brațe. Beth stătea aplecată peste mama ei, care o ținea de braț, în loc s-o dea la o parte cum făcuse în ultimul timp, ca s-o pedepsească pe Beth că lucra la BP. Mab a mai făcut un pas, fără să-și ia ochii de la radio.

„Întreg orizontul s-a înroșit la sud și seamănă cu un răsărit sau cu un apus…“

Osla a vorbit monoton:

– Germanii bombardează Londra.

Vocea de buldog a prim-ministrului la radio: „Să nu se amăgească nimeni, Germania pregătește o invazie serioasă, la scară mare, a acestei insule, cu toată temeinicia și organizarea de care dau dovadă germanii, iar această invazie poate începe în orice clipă…“

Churchill părea foarte calm, se gândea Mab. Cum așa? În fond, barosul de fier al forțelor Luftwaffe părăsise aerodromurile RAF ca să nimicească Londra. Paralizată, Mab auzise la radio cum descriau flăcările năvalnice, prăbușirea clădirilor, val după val de bombardiere germane care străbăteau cerul și incendiau docurile din East End, de la Podul Londrei la Woolwich. Acolo nu era nici o bază militară, nimic de valoare.

Doar londonezi.

„Ce monștri! Ce monștri!“, își repeta Mab.

Vocea lui Churchill a continuat: „Fiecare bărbat și fiecare femeie se va pregăti, așadar, pentru a-și face datoria…“

„Datoria?“, gândi Mab. În dimineața primului raid, se raportaseră peste patru sute de morți. O lăsaseră genunchii când izbutise, în sfârșit, să îi sune pe ai ei și să audă vocea veselă a lui Lucy.

– Ce zgomot! Eu și mama am fugit la subsol…

– Da?

Mab se lăsase pe jos în bucătărie, cu spatele la perete. „Of, Lucy, de ce nu te-am luat cu mine? De ce n-am obligat-o pe mama să plece din Londra?“

Și iată, câteva zile mai târziu, Churchill spunea solemn: „Este momentul să fim cu toții uniți și să rămânem de neclintit…“

„Pe dracu“, și-a spus Mab.

– Nu, a spus șeful departamentului de la Baraca 6, în clipa în care l-a acostat Mab a doua zi. Nu ai permisiunea să pleci la Londra ca să vezi dacă iubitul tău n-a pățit nimic.

– Mama și sora, nu iubitul, și nu am nevoie de o zi întreagă. Doar jumătate…

– Nu crezi că toată lumea cere același lucru? Întoarce-te la treabă, domnișoară!

– Dacă ai impresia că ofițerul-șef va nesocoti decizia și îți va da liber, te înșeli, i-a spus Harry Zarb lui Mab, în timp ce aceasta se ducea mâncând pământul spre Conac.

– Citești gândurile? s-a răstit Mab.

– Am ghicit doar. Harry stătea în fața Conacului și se uita la peluză, cu țigara fumegând între degetele mari. Mai am un pic și termin pachetul de țigări de când stau aici și îi văd pe toți cum intră nădăjduind și ies înjurând.

Mab s-a mai calmat puțin. În fond, îl plăcea pe Harry, era unul dintre sarcasticii simpatici din clubul Pălărierilor Nebuni.

– Îmi dai și mie?

A făcut semn spre țigări.

I-a dat una. Mab își amintea când se ducea la șaisprezece ani la film ca să

studieze felul în care fumau vedetele americane – cum să-şi lase mâna să lenevească peste cea a bărbatului care îi aprindea chibritul. Şi asta făcea parte din programul ei de autoeducare, precum lista de cărţi sau cum să pronunţe mai frumos vocalele. Cât de stupid părea totul! Mab nu s-a obosit să ducă mâna lângă a lui Harry când i-a aprins ţigara, ci a tras fumul în piept cât de repede a putut, ca orice bărbat după o tură grea pe timp de război.

– Ai noroc, a spus Harry în cele din urmă.

Iar a apucat-o furia.

– Am o soră şi o mamă care se află chiar în clipa asta în East End, care este atacat cu bombe. Ai zis că ai avut şi tu o soţie. Ea tot în Londra este? Ai rude în zonele lovite?

– Nu, am stat în gazdă în apropiere când am venit la BP. Sheila este în Stony Stratford cu Christopher. A spus-o cu mândrie în glas. Băieţelul nostru.

– Ei sunt în siguranţă la ţară şi mă bucur. Dar ai mei nu. Aşa că nu, nu cred că am noroc.

Tăcere tensionată.

– Voiam să văd dacă pot să plec de-aici ca să mă înrolez, a spus Harry în cele din urmă. Denniston mi-a arătat uşa. Giles a fost cel care mi-a spus motivul. Nici unul dintre noi, cei de-aici, nu se va putea înrola vreodată. Nici măcar unul, oricâtă nevoie ar fi. Pentru că, dacă suntem capturaţi ştiind toate astea… A făcut un gest spre lacul liniştit pe care înotau raţele şi spre urâtele barăci care zumzăiau de secrete. Aşa că nu plec prea curând de-aici. S-a uitat la ea peste umărul lat. Ştii ce cred oamenii când văd un bărbat robust ca mine fără uniformă? Cel puţin despre tine nu zice nimeni nimic că eşti aici.

Mab se obişnuise deja cu statura lui, dar uitându-se încă o dată la membrele lungi şi la pieptul lat, la silueta masivă care umplea uşa, parcă şi vedea uităturile. Harry Zarb era un specimen fizic ideal pentru uniformă.

– Nu-i ca şi cum munca asta este mai puţin importantă, a spus, mai puţin sever. Iar micul tău Christopher ar prefera ca tatăl lui să fie acasă, nu pe front.

– O să-i spun asta data viitoare când mă scuipă vreo bunică în parc, unde-l duc să se uite la avioane. Harry a aruncat mucul de ţigară, făcând un efort să zâmbească. Auzi cum mă vait. Mai bine mă întorc la baracă. Ne vedem la următoarul Ceai al Pălărierilor Nebuni. Rămânem de neclintit, da?

– Rămânem de neclintit, l-a citat Mab. Mama lui de Churchill…

Şi-a terminat ţigara în lumina amurgului, jucându-se în buzunar cu ultimul desen al lui Lucy. Calul cu coama mov. Rămânem de neclintit.

A răzbit aproape toată săptămâna.

Era aproape zece. Osla stătea în faţa oglinzii pieptănându-se, iar Mab, pe pat, răsfoia cartea Oslei, Alice în Ţara Oglinzilor. Pălărierii Nebuni citeau acum Câinele din Baskerville, dar Mab nu apucase să termine cartea lui Carroll.

„Urăsc cartea asta“, şi-a spus dintr-odată cu răutate. „Totul este cu susul în jos şi de coşmar, cine scrie o asemenea carte? Toată lumea asta nenorocită este aşa acum!“ Rămăsese fără glas. Cu o zi înainte, se certase foarte tare la telefon cu mama ei, mai întâi dându-se bine pe lângă ea, apoi implorând, în cele din urmă urlând la mama ei s-o urce pe Lucy în primul tren de evacuaţi din Londra şi s-o trimită oriunde, departe de oraş. Doamna Churt nici nu voia să audă. Susţinea că nu plecau ea sau Lucy de-acasă din cauza nemţilor. Toate bune şi frumoase, genul ăsta de atitudine prindea bine la moral, iar Mab ştia că nu-i putea da ordine mamei unde să se ducă pentru a fi în siguranţă, dar Lucy era copil. Numai în acel prim raid cumplit fuseseră ucişi peste o sută de copii londonezi.

A azvârlit cartea cât colo, de-a ajuns pe hol.

– Du-te naibii, domnule Carroll! Să te ia naiba cu tot cu Jabberwocky![26]

Îi venea să plângă. Mab nu mai plânsese din acea noapte oribilă, când avea şaptesprezece ani, o noapte îngropată în abisul memoriei, însă acum s-a ghemuit pe pled, zguduindu-se în hohote.

Osla s-a aşezat lângă ea şi i-a cuprins umerii. Printre lacrimi, Mab o vedea pe Beth într-o cămaşă de noapte hidoasă din flanel, stând nesigură în cadrul uşii.

– Cartea, a spus, întinzând-o.

Nu părea să știe dacă să plece sau s-o ia și ea în brațe pe Mab, așa că a închis ușa și a venit lângă pat.

Mab hohotea de nu mai putea. Toată tensiunea și groaza care-i întinseseră nervii la maximum de când se anunțase războiul au răbufnit într-o criză violentă de plâns. A ridicat ochii șiroind de lacrimi, în timp ce Osla o strângea de umeri, iar Beth își schimba greutatea de pe un picior pe altul.

– Cât? a întrebat brutal, fără să-i pese că era defetistă. Cât mai durează până intră tancurile în Picadilly? Pentru că, și dacă nu le-au nimerit bombele pe mama și pe Lucy în Shoreditch, de invazie nu scapă.

– Este posibil să nu aibă loc, a spus Osla deznădăjduită. Nu începe invazia dacă se schimbă situația…

– Invazia a fost amânată.

Ca gloanțele au țâșnit cuvintele din gura lui Beth. Mab și Osla se holbau la ea, la banala Beth, în cămașa ei de noapte încheiată până la gât, atât de roșie la față, încât aproape scăpăra.

– Beth… În mintea ei, Mab se gândea la tot ce putea și nu putea să întrebe, știind că deja întrecuseră acea limită. De unde știi…?

Nu putea termina întrebarea, dar nici nu o putea lua înapoi. Îi bubuia inima și era atât de liniște în cameră, încât parcă auzea bubuind și inimile celorlalte două.

Luminile s-au stins pe loc – doamna Finch oprea panoul de la parter, hotărâtă să nu țină nimeni vreo lumină aprinsă după ora stingerii. Mab s-a speriat rău în întunericul care se lăsase fără veste. O clipă mai târziu, mâna mică și rece a lui Beth i-a atins încheietura, probabil și pe a Oslei, pentru că, în bezna totală, s-a apropiat atât de mult de cele două, că li se atingeau frunțile.

– Invazia a fost amânată, a repetat Beth, într-o șoaptă aproape de nedesluşit. Cel puțin, așa cred. O parte dintre colegii mei au fost trimiși să-i ajute pe cei

de la Baraca 6 cu transmisiunile de cod Roşu ale forţelor aeriene germane. Mesajul a fost decriptat lângă mine – era vorba despre dezarmarea avioanelor de pe aerodromurile olandeze. Mai erau şi altele, nu ştiu ce, dar, după cum a reacţionat şeful barăcii…

– Dacă dezarmează avioanele de luptă, înseamnă că invazia întârzie. Osla nu s-a mai putut abţine, de parcă acea confesiune a lui Beth rupsese barajul. Asta explică mesajele din departamentul naval german, transmise către toate reţelele navale, pe care le-am văzut în baraca mea…

– Dar în baraca mea încă primim mesaje despre concentrarea forţelor, a contribuit Mab, simţind cum îi ceda propriul baraj. Cu certitudine este o amânare, nu anulare…

– Dar asta înseamnă probabil cel mai devreme la primăvară, a şoptit Osla. Nu poţi lansa barjele pe timp de iarnă.

Au cugetat toate trei, încă lipite cap la cap în beznă.

– Cine mai ştie? a şoptit Mab în cele din urmă.

– Câţiva dintre şefii barăcilor. Cu siguranţă domnul Churchill, dar nu o poate face publică. Până nu este extrem de sigur, probabil nu va exclude posibilitatea invaziei anul ăsta. Dar el şi oamenii din vârf… ei ştiu. Osla a înghiţit în sec. Şi noi.

„De-asta nu vor să vorbim între noi“, şi-a spus Mab, aducându-şi aminte de interdicţiile lui Denniston. „Suntem cu toţii piese de puzzle, dar dacă începem să vorbim între noi şi să le punem cap la cap…“

– Să nu spuneţi nimănui. Beth vorbea grăbit. Nu puteţi spune nimănui că suntem în siguranţă până la primăvară, oricât i-ar speria raidurile. Nu ar fi trebuit să vă spun. Şi-a ţinut respiraţia. Denniston ne poate concedia, întemniţa…

– Nu va afla. Sigur nu suntem primele care-şi compară informaţiile, oricât ne-ar ameninţa…

– Știți câte fete mă roagă să caut nu știu ce vapor pe care se află iubiții lor, doar pentru că sunt la departamentul naval german? a întrebat încet Osla. Nu au voie, dar o fac. Atât timp cât nu se află dincolo de BP…

Invazia suspendată. Nu presupunea că erau la adăpost de bombe. Nu presupunea că erau în siguranţă primăvara următoare, dar trecuse atât de mult timp de când nu mai primiseră o veste bună, încât părea că li se luase de pe umeri o povară mult mai grea. Da, tot urmau să aibă parte de raiduri aeriene. Da, poate că germanii aveau să traverseze Canalul anul următor. Cine putea ști, totuși, ce avea să se întâmple cu ei toți în anul următor? Pe vreme de război, nu te puteai gândi decât la ziua sau la săptămâna respectivă. În acea săptămână nu urma să intre nici o barjă germană în Dover și, știind asta, Mab considera că se putea întoarce la treabă și să rămână de neclintit.

– Jur, în clipa asta, că nu-i voi sufla o vorbă mamei sau altcuiva, în afară de noi, a șoptit Mab. Nici una dintre noi nu va da de bucluc cu Denniston din cauza mea.

– Tot nu ar fi trebuit să vă spun.

Tonul lui Beth sugera agonie. S-a mirat până și Mab când a strâns-o feroce în brațe pe Beth.

– Mulţumesc, a murmurat. Știu că nu o s-o mai faci, dar merci!

Atunci când o fată pune în pericol siguranța națiunii pentru ca tu să stai liniștită în privința familiei care se află în calea invaziei, ea devine oficial prietena ta.

Poem absurd, scris de Lewis Carroll, despre uciderea unei creaturi numite „Jabberwock“

11 zile până la nunta regală

9 noiembrie 1947

Capitolul 14

Londra

„Mărită-te din prietenie, nu din dragoste“, glumise mama Oslei. „Prietenii știu să asculte mai bine decât iubiții.“ Și-atunci cum venea asta, să te logodești cu un prieten care nu ascultă o iotă?

– Dragul meu, a spus Osla, încercând să nu ridice tonul. Te-am rugat de nenumărate ori să nu îmi spui „pisoi“. Ți-am explicat frumos că mă deranjează. Ți-am spus răspicat că urăsc alintul ăsta. Îți repet că îl urăsc cu fiecare fibră în parte.

Mai mult decât ura să fie numită debutantă prostuță.

– Nu mai scoate ghearele, pisoi! A chicotit la telefon, încă în pat, după aparențe. De ce suni așa devreme?

Osla a răsuflat cumpătat, ca să se calmeze.

– O să fiu plecată câteva zile. O veche prietenă are ceva probleme.

– Nu veneai la mine astă-seară? Adăugă pe un ton mai scăzut: să rămâi peste noapte?

„Sunt sigură că ai cu cine să-ți murdărești cearșaful în lipsa mea“, și-a spus Osla. Cert era că nu renunțase la nici una dintre celelalte femei de la logodnă încoace, dar Osla își zicea că asta nu avea nici o importanță. Aveau o înțelegere, nu o mare dragoste.

– Hai să încercăm, Os! Așa o ceruse el în căsătorie. A venit vremea să mă leg și eu de cineva, iar tu vânezi de ceva timp. Hai să vedem cum o fi!

„De ce-am acceptat?“, se întreba uneori, când se uita la smaraldul de pe deget, dar numaidecât venea un răspuns dojenitor. „Știi foarte bine de ce.“ Pentru că era iulie, când toată lumea vorbea cu entuziasm doar despre recent anunțata logodnă a prințesei Elizabeth cu Philip, iar iubita lui Philip din timpul războiului devenise peste noapte ținta milei. Dintr-odată, nu mai avea nici o importanță că scria la Tatler, că-și iubea munca și că se afișa la Savoy în fiecare sâmbătă seara cu alt amorez – după logodna regală, nu mai conta decât că era o fostă debutantă penibilă, părăsită de viitorul soț al prințesei și încă nemăritată. După o săptămână de priviri compătimitoare și jurnaliști care căutau subiecte de scandal, Osla cedase nervos. La următoarea petrecere, își făcuse apariția într-o rochie neagră din satin, cu crăpătură până la mijloc, gata să spună „da“ primului bărbat semidecent hotărât să i se vâre pe sub piele, iar un vechi prieten se gudurase pe lângă ea cu acest „Hai să vedem cum o fi!“

Și serios, avea să fie bine. Nu urmau să fie ca demodatele perechi letale în care depindeau unul de celălalt. Nu erau îndrăgostiți, cui îi trebuia așa ceva? Era 1947, dragă, nu 1900, mai bine să se mărite cu un prieten, chiar dacă-i spunea „pisoi“, decât să aștepte cine știe ce mare amor. Un prieten a cărui prezență la nunta regală avea să-i asigure pe toți cei de față că Osla Kendall era o logodnică radioasă, nicidecum o fată bătrână și acră.

– Îmi pare rău că-ți dau planurile peste cap, dragul meu, dar mă întorc îndată.

Osla a închis telefonul și a coborât degrabă cu valiza după ea. Tocmai oprea un taxi și, curând, Knightsbridge rămânea în urmă. Gândul la ochii logodnicului ei a fost înlocuit de amintirea ochilor albaștri și cumpătați ai unei femei – ochii femeii care dispăruse cu trei ani și jumătate în urmă în Clockwell. Ultima oară când văzuse Osla acei ochi erau mari și injectați, fiindcă plângea și râdea în același timp și se legăna pe jos. Era complet distrusă, de ziceai că la azil îi era într-adevăr locul.

Mesajul cifrat foșnea în buzunarul Oslei. Îmi eşti datoare.

„Poate că da“, și-a spus Osla. „Dar asta nu înseamnă că te cred.“ Nimeni nu ar fi crezut restul mesajului scris la disperare. Primul rând, pe care Osla îl citise și recitise șocată… nu. N-avea cum să fie așa.

Dar își amintea ochii albaștri și cumplit de sinceri.

„Ce ți-au făcut?“, se întreba Osla pentru a mia oară. „Ce ți-au făcut, Beth Finch?“

În interiorul ceasornicului

– În grădină, domnișoară Liddell! Trebuie să ne facem exercițiile, da?

Beth și-a dat seama că iar se legăna pe bancă, întrebându-se ce se petrecea în lumea de-afară. La Bletchley Park era mai informată decât oricine din afara cabinetului lui Churchill. Aici trăia între ignoranță și cămăși de forță…

Cu greu, Beth s-a potolit. Numai nebunele se leagănă. Ea nu era nebună.

Nu încă.

– Domnișoară Liddell… Intendenta a ridicat-o de încheietura mâinii, schimbându-și tonul suav cu unul tăios în clipa în care nu o mai puteau auzi medicii. Ieși, jigodie leneșă!

Asta ura Beth cel mai tare: oricine o putea atinge când avea chef. Nu-i plăcea să fie atinsă decât așa cum dorea, iar acum, toată ziua, numai mâini: ba să-i ghideze brațele, ba să-i descleștеze falca, atingeri, numai atingeri. Corpul nu-i mai aparținea. A ieșit totuși în grădină, pentru că altfel urma să fie târâtă.

– Liddell aia mă înfioară, a auzit-o pe Beth pe intendentă o oră mai târziu, în timp ce fuma cu altă infirmieră în grădina cu trandafiri. Sub privirea aia goală, parcă îți pune moartea la cale.

„Așa și este“, și-a spus Beth, cu aceeași privire inexpresivă, plimbându-se printre trandafiri.

– Cui îi pasă la ce se gândesc? Important este să stea liniștiți. Infirmiera a ridicat din umeri. Cel puțin nu-i avem pe ăia periculoși, ca la Broadwell sau Rampton. Aici sunt docili.

– Sunt docili, foarte bine. Intendenta s-a întins mâna spre bătrâna cu privire goală, care fusese adusă în scaunul cu rotile în grădină, și a scuturat scrumul încins pe încheietura mâinii ei. Nici o reacție, așa că cele două intendente au râs.

„Suportă“. După ce au plecat ele, a ridicat țigara aruncată, fumată pe jumătate, trăgând din ea cu nesaț. „Suportă și gata.“

A ieșit din grădina cu trandafiri și s-a îndreptat spre zidul înalt dinspre exterior, curățat de arbori și tufișuri, care ar fi putut ajuta pe cineva să se cațăre pe ele. Trei infirmieri vânjoși străbăteau perimetrul la fiecare oră, căutând cearșafuri înnodate între ele sau frânghii improvizate aruncate peste zid. Nu căutau prea bine. Trecuseră mulți ani de când încercase cineva să fugă. „Am de gând să fiu următoarea“, și-a spus. „Și pe urmă mă ocup de cel care m-a băgat aici.“

Trei ani și jumătate, dar tot nu știa bine cine era acela. Atât le spusese fostelor prietene în mesajul cifrat:

Osla și Mab

La Bletchley Park era un trădător care vindea informații în timpul războiului.

Nu știu cine, dar știu ce a făcut. Am găsit dovezi că lucra în departamentul meu, dar oricine ar fi fost, m-a închis aici înainte să pot raporta.

N-aveți decât să mă urâți, dar ați depus același jurământ ca și mine: să apărați BP și Anglia. Jurământul este mai presus decât noi. Ajutați-mă să ies din azilul ăsta și să-l prind pe trădător.

Luați-mă de-aici.

Îmi sunteți datoare.

– Toată lumea înăuntru! Am terminat exerciţiile de înviorare. Aceeaşi intendentă aprigă striga nerăbdătoare în grădină. Liddell, data viitoare când vorbesc cu tine, mişcă-ţi fundul!

Când a trecut Beth pe lângă ea, i-a sucit braţul cu duritate şi nepăsare.

Beth a ridicat ţigara încă aprinsă, pe care reuşise s-o ascundă între două degete, şi a înfipt-o în mâna intendentei.

– Nu. Aşa. Mă cheamă.

O usturau obrajii de la palmele primite, după ce au târât-o cei doi infirmieri în celulă. Beth s-a zbătut, a zgâriat şi a scuipat cât a durat s-o bage în cămaşa de forţă. Se străduia să stea cuminte – ah, chiar se străduia – dar uneori nu se putea abţine. A mârâit când a simţit acul înfigându-se în vena pe care i-o umpleau cu fum tulbure, înainte să o ridice ca pe un sac de cartofi şi s-o pună pe pat. Intendenta furioasă a mai rămas puţin după ce au plecat ceilalţi, aşteptând să o poată scuipa în faţă pe Beth. Beth ştia că saliva se va usca şi aveau să creadă că i-a curs ei din gură.

– N-ai decât să zaci în aşternuturile alea până le pişi, vită ce eşti, şi pe urmă în ele rămâi.

„Du-te dracului, tartoriţă scorţoasă!“, voia Beth să spună, numai că a apucat-o o criză de tuse puternică şi, până să termine, rămăsese singură. Singură, în cămaşă de forţă, anesteziată până-n vârful urechilor, cu gândul doar la trădătorul de la Bletchley Park.

Mab şi Osla primiseră cu siguranţă scrisorile, îşi spunea Beth, ameţită cum era. Întrebarea era dacă aveau să creadă că mesajul ei era doar imaginaţia paranoică a unei femei nebune. Dar dacă aveau să creadă neverosimilul? Că în timpul războiului lucraseră cu un trădător care transmitea informaţii inamicului?

Cu șase ani în urmă

Martie 1941

BÂLBE DE BLETCHLEY
Proaspătul hebdomadar BP:
N-avem noi treabă!
Martie 1941

Publicația anunță, din surse oficiale, că un necunoscut ghiduș a mânjit scaunul comandantului Denniston cu gem de căpșuni în timpul turei de noapte. BB consideră fapta o mare pierdere de gem bun!

La Ceaiul Pălărierilor Nebuni, luna asta se discută *Marele Gatsby*. Este oficial rândul lui Giles Talbot să aducă jobenul – pentru toți hliziții care nu au dat cu ochii de această monstruozitate, imaginați-vă un cilindru dickensian împodobit cu flori artificiale, medalii antice din războiul burilor, pene Ascot etc. Jobenul va fi purtat oficial de orice Pălărier Nebun care propune *Ars Mathematica* pentru lectura lunii (adică tu, Harry Zarb), începe fiecare declarație cu „Îmi pare rău" (mda, Beth Finch) sau strică cheful tuturor în orice fel. BB nu consideră că jobenele tip cilindru vor fi prea curând la modă...

Apropo de modă, Londra continuă să poarte combinația clasică și trainică a clădirilor distruse și a craterelor în urma bombelor, cu un strop de eau de Messerschmitt și o dâră superbă de fum. N-aveți decât să ne bombardați, nemțălăilor, geniile și debutantele de la BP tot vor invada Londra, noapte de noapte, și vor dansa sfidător printre ruine. În fond, este război, iar mâine putem fi morți cu toții!

– Anonim

Capitolul 15

Osla se târa pe jos, cu sânge în ochi.

– Daisy Buchanon este una dintre fetele care se dau fragile, când de fapt sunt niște zmei, a proclamat Mab.

– Mie mi s-a părut cam tristă, a îndrăznit Beth. Îmi pare rău, nu am vrut să…

– Beth iar a spus că-i pare rău! Pălărierii Nebuni au râs în cor, iar jobenul împodobit a ajuns din mână în mână la…

Nu era în regulă, și-a spus Osla vag, simțind sângele șiroindu-i în păr. Nu mai era la Ceaiul Pălărierilor Nebuni. Ceaiul fusese după-amiază, când toată lumea stătea încotoșmănată în frigul lui martie, hotărâți cu toții să discute Marele Gatsby pe malul lacului, la soare. Mab, stând frumos picior peste picior, Harry întins cât era de lung pe iarbă și sprijinit pe un cot, Beth, țeapănă și afectată, cu cana ei de ceai.

– Astăzi ești foarte elegantă, Os. Harry vorbise, punând jobenul și cărțile deoparte după petrecere. Ai liber diseară?

– Iau trenul de șase spre Londra. Osla a lovit ușor geanta în care înghesuise dimineață rochia ei preferată de seară, de la Hartnell: satin verde-smarald, care aluneca pe piele ca apa. Un vechi prieten are permisie și vine de pe mare. O să ne destrăbălăm la Café de Paris.

Café de Paris… Osla s-a uitat în jur, clipind greu din cauza sângelui năclăit dintre gene, dar nu vedea nimic în beznă, în afară de dărâmături și de mese răsturnate. Pe jos vedea siluete făcute ghem. Creierul ei refuza să le recunoască, să le deslușească. Iată – scara celebrului club de noapte, pe care coborai din stradă în subsolul intim și splendid, cu mese de club și cu fast, cu vise mari, în care fiecare bărbat era galant, iar fiecare femeie, frumoasă. Osla

a încercat să se sprijine de balustradă ca să se ridice, dar s-a împiedicat de ceva. A coborât privirea și a văzut brațul unei fete, cu brățara cu diamante pe mâna grațioasă.

Cadavrul fetei fără braţ zăcea într-o rochie albastră, din şifon, lângă cea mai apropiată masă.

– Ah! a şoptit Osla, vomitând printre resturi.

Avea în minte doar cioburi, auzea doar sirene şi începea să-şi amintească. S-a uitat în jur la măcelul care, cu câteva minute în urmă, fusese cel mai fermecător club de noapte din Londra, cel mai sigur din oraş, se lăuda directorul. Nu ajungeau bombele nemților aici, la șase metri sub pământ, așa că dansați până nu mai puteți.

– Philip, s-a auzit şoptind. Philip…

Ken „Snakehips“ Johnson şi trupa lui umpluseră ringul, iar barul era plin de dansatori care se mișcau pe muzica trompetelor. La suprafaţă, zona dintre Piccadilly Circus şi Leicester Square era nimicită de bombele germanilor, dar aici uitai de raidurile aeriene, îşi spunea Osla. Aici erai în siguranţă. Poate părea o cruzime sau o neghiobie să dansezi când lumea de sus era atacată, dar uneori trebuia fie să dansezi, fie să plângi, iar Osla alegea să danseze, cu mâna în mâna bronzată şi puternică a partenerului în uniformă de ofiţer naval, care o ţinea cu brațul de mijloc.

– Mărită-te cu mine, Os, i-a spus la ureche, învârtind-o la tango. Înainte să mi se termine permisia.

– Nu vorbi prostii, Charlie. S-a rotit extravagant, zâmbind. Mă ceri de nevastă numai când eşti trosnit. Osla ar fi vrut să danseze tango cu Philip în acea seară, dar tot pe mare era. Charlie nu era Philip, ci doar un vechi amic din vremea când era debutantă, un tânăr ofiţer care se îndrepta spre fălcile Atlanticului. Nu vreau să mai aud cereri în căsătorie, vorbesc serios!

– Inima ta de canadiancă este rece ca gheaţa.

Snakehips şi trupa lui au început să cânte „Oh, Johnny, Oh, Johnny, Oh!“, iar

Osla şi-a dat capul pe spate să cânte odată cu ei. Se terminase iarna, iar Anglia începea să îşi încălzească oasele. Guvernul era atent la orice posibilă invazie germană, dar Osla nu auzise nimic în acest sens la BP. Titlurile din ziare erau încă sumbre, iar ea se plictisea de moarte pregătind dosare în Baraca 4 – bine, nu era doar plictisită, ci şi necăjită din cauza unui comentariu pe care-l auzise despre „turma de debutante prostuțe cu perle a domnişoarei Senyard“ – dar, în general, aveai mai multe motive să cânți la începutul acestei primăveri din 1941 decât în toamna lui ’40.

Snakehips, cu pielea măslinie şi zvelt în jacheta lui albă, îşi vedea de cântat, dansând cu grația care-i adusese porecla[27].

– Cântă mai bine ca Andrews Sisters, strigase Osla ca să se facă auzită, țopăind în rochia ei plisată, din satin verde.

Nu auzise nici o clipă cele două bombe care loviseră clădirea de deasupra, explozia croindu-şi drum prin sistemul de ventilație. A zărit doar lumina albastră care a explodat în fața trupei şi, cu o clipă înainte să se întunece totul, a văzut capul lui Snakehips Johnson zburându-i de pe umeri.

Iar acum se târa pe jos, cu rochia de seară îmbibată în sânge.

Acum era mai multă lumină, mulțumită lanternelor supraviețuitorilor care se ridicau de pe jos. Un bărbat în uniformă RAF încerca să se ridice, cu toate că îi zburase un picior de la genunchi în jos, un băiat căruia nu-i mijiseră tuleiele se străduia să-şi ridice de pe ring partenera de dans care gemea, o femeie în rochie cu paiete se târa printre dărâmături… Charlie… Era cu fața în sus pe ringul de dans. Explozia îi scosese plămânii prin uniformă. De ce pe el îl omorâseră bombele, iar pe ea, nu? Nu avea nici un sens. A încercat să se ridice, dar nu o ascultau picioarele.

Cineva cobora scările strigând şi, dintr-odată, s-a trezit într-un vârtej de picioare şi lanterne aprinse. „Ajutor!“ voia să strige, dar nu scotea un sunet. Nu ştia dacă era rănită. De durere, îi zvâcnea fiecare os în parte.

– Vă rog… încerca să-i ceară bărbatului care trecuse în fugă pe lângă ea şi care cerceta victimă cu victimă. Mă puteți ajuta…?

Dar el nu venise să ajute. Smulgea brăţările unei femei însângerate, apoi s-a dus la un trunchi mutilat aflat lângă scenă, răscolind după portofel.

I-a luat ceva timp să-şi dea seama ce se petrecea: jaf. Omul jefuia cadavrele. Venise un om într-o încăpere plină cu morţi şi cu răniţi şi le fura bijuteriile.

– Hei! Osla s-a chinuit să se ridice, scrâşnind din dinţi de furie. Hei! Încetează!

– Ia dă aia… Un tânăr blonziu a întins mâna, iar durerea a sfâşiat-o când i-a smuls cercelul. Dă şi aia, a cerut el, apucând bine insigna lui Philip.

– Pe-asta… nu ţi-o dau! a zbierat Osla, dar se mişca sacadat, nesigur şi a auzit rochia sfâşiindu-se.

Apoi, o voce care a mârâit:

– Ia-ţi labele de pe ea! În lumina intermitentă, a văzut zburând o sticlă de şampanie. S-a auzit o farfurie de porţelan lovindu-se de podeaua din cărămidă, iar atacatorul ei a căzut pe loc. A simţit o mână caldă pe braţ. Domnişoară, sunteţi în regulă?

– Philip, a şoptit ea. Strângea aşa de tare insigna lui în pumn, că începuse să-şi străpungă pielea.

– Nu sunt Philip, draga mea. Cum te cheamă?

– Os… a dat să spună, după care i-au clănţănit dinţii atât de tare, încât nu a putut pronunţa numele până la capăt.

– Oz? Ca Ozma din Oz? Bărbatul avea un glas blând, plăcut. Ia loc, Ozma, şi stai să văd dacă eşti rănită. Pe urmă te ducem sănătoasă tun înapoi, în Oraşul de Smarald. Avea lanternă. A dus-o la primul scaun. Vedea ca prin ceaţă şi nu-şi dădea seama cum arăta. Avea o vagă impresie că era zvelt, brunet, purta uniformă militară sub palton. „Cine este Ozma din Oz?“

Bărbatul care o atacase zăcea printre ruine.

– A… murit? a tresărit Osla.

– Puţin îmi pasă. Doamne, cât sânge ai în păr… Nu-mi dau seama dacă ai vreo rană. A ridicat sticla de şampanie pe care o azvârlise în craniul prădătorului, a scos dopul şi a turnat uşor în părul ei. Bulele roz îi şiroiau pe gât, şampania fiind încă rece, din găleata cu gheaţă.

S-a cutremurat şi a început să plângă.

– Philip…

– Prietenul tău, Ozma? Bărbatul îi examina ceafa acum, printre buclele ude de şampanie. Nu cred că e sângele tău. Nu te mişca, trebuie să ajungă salvarea.

– Philip, plângea Osla. Voia să spună Charlie, săracul, dar nu putea pronunţa numele corect. A încercat să se ridice. Ar fi trebuit să dea o mână de ajutor, să găsească bandaje pentru alţii, să facă ceva, dar nu o ascultau picioarele.

– Stai cuminte, drăguţă. Eşti în stare de şoc. Brunetul şi-a scos paltonul şi i l-a pus pe umeri. O să încerc să-l găsesc pe Philip.

„Nu-i aici“, şi-a spus ea. „Este pe Mediterană, în ploaia de gloanţe a italienilor.“ Dar bunul samaritean a dispărut înainte să apuce să-i spună şi s-a aplecat peste un căpitan RAF rezemat de perete. Bărbatul brunet a smuls o faţă de masă ca să tamponeze rănile celuilalt, după care a dispărut în spatele unui grup de fete în costume cu pene şi paiete, care treceau plângând pe lângă el – probabil scăpaseră fiind în culise când căzuseră bombele.

Pentru Osla, timpul trecea anapoda. Dintr-odată era pe targă, tot înfofolită în palton, iar cei de la salvare urcau scările cu ea în stradă, unde a mai examinat-o cineva o dată.

– Vă putem duce la doctor, domnişoară, dar o să aşteptaţi cu orele până examinează cazurile grave. Sfatul meu este să mergeţi acasă, să vă spălaţi şi să mergeţi dimineaţă la medic. Aveţi pe cineva acasă?

„Cum adică acasă?“ Philip spusese asta la Café de Paris de revelion. „Acasă înseamnă o invitaţie undeva, poate la un verişor.“ Osla, în pantofii de dans plini de sânge, stătea pe strada distrusă de bombe şi habar nu avea încotro s-o

ia. Era o canadiancă în Anglia. Avea un tată în mormânt şi o mamă la o petrecere în Kent. Avea o colegă de cameră la Bletchley Park şi o mie de prieteni care i-ar fi oferit un pat, dar „acasă“? Nu. Aşa ceva nu avea.

– La Claridge, a îngăimat.

Cel puţin putea face o baie caldă în apartamentul gol al mamei. În zori trebuia să prindă trenul cu lactate, ca să se întoarcă la Bletchley Park şi să-şi înceapă tura.

Ajunsă la hotel, i-a luat mult să se dezbrace. Nu suporta să atingă închizătoarea rochiei preferate, complet distrusă, nu suporta să îşi scoată paltonul moale şi uzat, care mirosea plăcut a parfum de bărbat, ţinând-o într-o îmbrăţişare caldă. „Ar fi trebuit să i-l dau înapoi înainte să mă pună pe targă“, şi-a spus incoerentă. Nici nu îi ştia numele bunului samaritean şi nici el pe al ei. „Ia loc, Ozma… te ducem sănătoasă tun înapoi, în Oraşul de Smarald.“

– Ăsta al cui este, domnişoară Kendall? a întrebat a doua zi doamna Finch. De obicei, pe Beth tăbăra după serviciu, spunându-i cu reproş că, dacă „a terminat în sfârşit cu munca ei importantă“, avea de lustruit linguri. Numai că astăzi pe Osla o aştepta, cu paltonul în mână, cel cu care Osla venise acasă şi pe care-l agăţase în cui. Doamna Finch mijea ochii la numele de pe guler. J.P.E.C. Cornwell. Cine este?

– Habar n-am, a răspuns Osla, luând paltonul şi urcând scara şontâc, asemenea unei bătrâne de optzeci de ani.

O durea fiecare încheietură în parte. Nu dormise deloc şi începuse tura imediat ce venise de la Londra. Încă simţea miros de sânge şi şampanie.

– Ce-i? a întrebat Mab, urcând după ea şi scoţându-şi pantofii. Te mişti ciudat. Ai fost îngrozitor de tăcută azi.

Osla nu avea stare să-i explice. S-a scuzat în şoaptă şi s-a târât în patul îngust, tremurând din rărunchi, cu paltonul în braţe. „Vreau acasă“, şi-a spus, fără noimă. Nu mai era suficient să lupte, să-şi facă datoria pentru ţara asta pe care-o iubea şi să se distreze cum putea. Osla Kendall era extenuată şi speriată şi tânjea după o uşă pe care să intre, dincolo de care cineva să o

strângă în braţe.

Voia să se ducă acasă şi habar nu avea unde anume.

Unduit ca şarpele

Capitolul 16

BÂLBE DE BLETCHLEY, MARTIE 1941

Dragi colegi BP, dacă umblați cu două fete deodată și vreți să nu afle una de alta, fiți atenți! Cu alte cuvinte, nu duceți secretara blondă la odeonul din Bletchley, tot acolo unde duceți și amazoana brunetă pe care ați cunoscut-o lângă lac în pauză, pentru că amazoana respectivă o să vă strice planurile.

– Broscoi nenorocit! a murmurat Mab, lovind fiecare tastă a maşinii Typex cu deosebit de mult venin.

De câteva luni se ducea la film şi ieşea la masă cu Andrew Kempton, afişând o expresie fascinată ori de câte ori trăncănea el despre stomacul sau degerăturile lui. Era plicticos, într-adevăr, dar îşi spunea că era bun, raţional, sincer. Cineva care-i oferea atât mulţumire, cât şi stabilitate. Spusese că nu se vedea decât cu ea. Făcuse aluzie la o invitaţie de a-i cunoaşte părinţii. Şi, în tot acest timp, cu o dactilografă de la Conac la braţ!

Sinceritate pe dracu! Era evident că nu văzuse în Mab decât o fată cu care să se distreze.

„Toţi bărbaţii te privesc aşa“, îi şoptea o voce în cap. „Zdreanţă proastă.“

Pentru o clipă, i s-a părut că-i auzea respiraţia celui care-i spusese asta. Apoi l-a împins în colţul întunecat din care scosese capul şi s-a aplecat peste maşină din nou.

– Habar n-ai ce pierzi, Andrew Kempton, a murmurat, pregătind rotoarele maşinii pentru configurarea codului Roşu.

Mab încă mai avea în vedere o grămadă de pretendenţi, bărbaţi cu adevărat buni, raţionali şi sinceri, nu care doar se prefăceau aşa.

A terminat mesajul şi l-a lipit, oprindu-se cât să-şi sufle în palme. Temperatura din baracă era foarte scăzută. Toate femeile de la Decriptare stăteau aplecate peste maşinile Typex încotoşmănate în palton şi cu fular la gură, iar acum erau mai multe maşini decât pe vremea când aveau doar două. Slavă Domnului că nu mai era nevoie să dea fuga afară să ducă mesajele descifrate la baraca de lângă Conac pentru a fi traduse şi analizate. Treaba aia se mutase în baraca alăturată, iar geniile construiseră rapid o scurtătură între cele două pentru transmiterea informaţiilor. Mab a luat mătura sprijinită de birou, a lovit zdravăn în uşiţa de lemn din perete, a deschis-o şi a strigat în tunel:

– Trezirea!

– Scuteşte-ne! a strigat cineva din Baraca 3, după care s-au auzit nişte bocănituri, iar o tavă de lemn a fost trasă în cameră. Mab a aruncat vraful de hârtii pe ea, a tras de şnur să o trimită înapoi şi s-a întors la maşina ei. Noul raport a sosit cu o păsărească la mijloc, dar Mab depăşise momentul în care trebuia să dea aceste rapoarte cuiva mai experimentat.

– Eroare tehnică, se pierde semnalul radio în timpul interceptării…

A făcut cerere la Registratură, cerându-le să verifice registrele de transmisiuni. Dacă mesajul fusese interceptat şi înregistrat de două ori, de multe ori primeai grupurile de cod lipsă din a doua versiune.

Un bărbat stresat, în pulover cu model multicolor, a intrat ca o furtună în baracă.

– Am nevoie de cea mai înaltă fată de-aici, a spus direct. Noua operaţiune din Baraca 11… ni s-au trimis şapte operatoare de la Wrens, dar ne trebuie încă una, care să aibă cel puţin un metru şaptezeci şi cinci. Care-i cea mai înaltă?

Toate privirile s-au oprit asupra lui Mab, care s-a ridicat cât era de înaltă.

– Splendid! Ia-ţi echipamentul!

– Este temporar transferul sau…?

– Cine să ştie, în casa asta de nebuni? Fuga, acum!

Încruntată, Mab şi-a strâns lucrurile. Nu era sigură că voia să se mute din Baraca 6. Ritmul era ucigător, dar, după aproape nouă luni, îşi făcea foarte bine treaba. Îşi dădea seama că fetele acelea nu erau simple dactilografe, era nevoie de imaginaţie şi de îndemânare ca să iei un mesaj greşit şi să manevrezi setările rotoarelor până îl descifrai sau să treci printr-o listă de erori Morse banale pentru a o găsi pe cea care a provocat greşeala. Începuse să simtă un soi de satisfacţie atunci când vedea grupul de cinci litere cum se dezlega din aiureli în cuvinte germane clare.

Ei bine, nu conta ce i se părea ei satisfăcător. Aici făcea ceea ce i se cerea.

Mab a traversat iute aleea pietruită spre Baraca 11, mijind ochii în soarele slab al primăverii. Curând venea ziua lui Lucy. Își luase liber și avea de gând să se ducă la Sheffield cu un tort. Din fericire, acolo locuia acum Lucy, cu mătușa lor, cel puțin până se terminau bombardamentele Luftwaffe asupra Londrei. Bietei fete nu-i plăcea nici locul, nici mătușa, care avea patru copii și nu voise încă unul (cel puțin până-i promisese Mab că-i trimitea bani săptămânal din salariul ei de la BP). Dar, chiar dacă Lucy era singurică, era în siguranță. Mama refuza să plece din Shoreditch, iar Mab știa că se putea trezi în orice dimineață și să afle că blocul ei fusese ras de pe fața pământului.

– Bun, suplinitoarea.

Un tip îngrijorat a tras-o în Baraca 11, îl recunoștea de la coada la ceai, la chioșcul NAAFI – Harold Nu-Știu-Cum. În Baraca 11 era frig și neaerisit, un spațiu mai mic decât Baraca 6. Fără alte diviziuni, era o singură încăpere, atât cavernoasă, cât și claustrofobică. La perete erau înșirate fetele din Wrens, care se holbau la monstruozitățile din mijlocul încăperii.

– Doamnelor, faceți cunoștință cu mașinile-bombă, a spus Harold Nu-Știu-Cum.

Erau niște dulapuri de culoarea bronzului, niște chestii uriașe de aproape doi metri înălțime. Fațada avea niște tamburi cilindrici cu un diametru de doisprezece centimetri, cu literele alfabetului pictate de jur-împrejurul fiecăruia. În baraca întunecată se înălțau ca niște zmei sub poduri, asemenea unor uriași care se preschimbau în stânci la lumina soarelui. Mab se uita fascinată, în timp ce Harold continua să vorbească.

– Doamnelor, vă aflați aici ca să ajutați la spargerea codurilor germane, iar mașinile-bombă, aici de față, au fost construite de cei mai deștepți colegi ai noștri pentru a grăbi procesul. Va fi o muncă anostă să țineți bestiile active, iar precizia este de bază, așa că mi s-a permis să vă împărtășesc ceva mai mult decât de obicei în legătură cu ele. A lovit ușor unul dintre dulapurile masive, ca pe un câine. Fiecare cifru presupune foarte multe configurații, nu putem avansa cu decriptarea până nu avem setările și merge greu dacă lucrăm de mână. Aceste bestii vor simplifica totul, iar aici interveniți voi, doamnelor! Băieții deștepți vă vor trimite ceva de genul ăsta. Harold a ridicat o diagramă complicată, cu cifre și litere, complet diferită de orice văzuse Mab la

Decriptare. Se cheamă „meniuri“…

– De ce, domnule? a îndrăznit una dintre fete.

– Probabil pentru că „meniu“ sună mai bine decât „o vagă bănuială“. Harold și-a împins ochelarii pe nas. Luați meniul, reglați mașina conform cu acesta – prizele din spate corespund pozițiilor de pe meniu. Apoi porniți mașina și o lăsați să lucreze. Fiecare rotor al mașinii – arăta spre șirurile de pe cea mai apropiată mașină – trece prin mii de posibile setări mai repede decât poate oricine s-o facă de mână. Găsește un potențial corespondent între contactul rotorului și poziția inelului alfabetic, precum și un potențial corespondent pentru o literă din panoul de prize. Asta înseamnă… ăăă, câteva milioane de milioane de posibile setări pentru a verifica alte posibilități ale panoului de prize. Când, în sfârșit, se oprește mașina, veți folosi mașina de verificat ca să potriviți poziția de oprire a mașinii-bombă, pentru a vă asigura că nu aveți un fals pozitiv, și așa mai departe. Presupunând că nu aveți, anunțați geniile din barăcile lor că ați găsit setarea respectivă și reglați mașina pentru următorul meniu. Întrebări?

„Doar vreo mie“, se gândea Mab. Dar nu așa funcționa aici. La BP lăsai întrebările și te apucai de treabă.

– Domnișoara Churt și Wren Stevens, lucrați la mașina asta. Cineva a botezat-o „Agnus Dei“ sau poate doar „Agnus“.

„Aggie“, și-a zis Mab, deja displăcând-o. Spatele mașinii parcă era un coș împletit, combinat cu un tablou de comandă telefonic – o mare de cabluri și de fire roșii împletite, care atârnau ca niște uriașe cozi de păr, strecurându-se în jos printre șirurile de litere și cifre. Stevens, fata din Wrens, se uita la fel de nedumerită.

– Mă gândeam că o să ajung într-un loc fabulos dacă intru în armată, i-a șoptit lui Mab, în vreme ce Harold începea să le arate cum să țină cablurile separat cu penseta. În Malta sau în Ceylon, alături de locotenenți care să-mi toarne de băut. Nu îngropată între cabluri în Buckinghamshire!

– Baftă la scăpat, acum că ai intrat, a spus Mab, uitându-se încă la Aggie. Nu pleacă nimeni de la BP dacă nu rămâne însărcinată sau nu o ia razna, așa că ai

de ales.

Să te ocupi de Aggie era ca şi cum te aflai la picioarele unui zeu mecanic şi ţâfnos, asta era concluzia lui Mab. O dureau braţele după o oră de ridicat tamburii grei, pe care îi introducea în fantele respective. I se înroşiseră şi o înţepau degetele din pricina clamelor rigide care prindeau fiecare tambur la locul lui. Pe urmă, trebuia să-şi facă loc ca să introducă toate firele alambicate în mufele lor, să ţină cablurile depărtate ca să nu facă vreo scânteie, uitându-se la un meniu care semăna cu o diagramă mistică ori poate cu o vrajă de trezit morţii. Mab a tresărit şi s-a fript la degete când s-a curentat a patra oară şi a pornit maşina blestemând-o în barbă. Când erau toate maşinile-bombă în funcţiune, zgomotul din Baraca 11 era incredibil şi îi bubuiau urechile.

– Ocupă-te de ceilalţi tamburi cât aştepţi să se oprească maşina, a strigat Harold ca să se facă auzit.

Mab a desfăcut tamburii plini de colaci de cabluri, lucrând printre ele cu penseta, să se asigure că nu se atingea nici măcar unul de altul şi să facă scurt-circuit. După o oră, o dureau ochii de concentrare şi o înţepau degetele înroşite de la sârma de cupru.

– Ce se întâmplă dacă se ating firele? a strigat şi ea în vacarm.

– Să nu se atingă! a răspuns simplu Harold.

Mab îşi simţea sudoarea şiroind între omoplaţii chinuiţi, în timp ce se lupta cu cablurile, mânjindu-se pe mâini şi pe manşete cu unsoarea maşinii. Şi-a dat la o parte părul transpirat lipit de frunte şi s-a îndreptat de spate când s-a oprit Aggie şi a încremenit fiecare tambur.

– Am reuşit? a întrebat Mab în vacarmul făcut de celelalte maşini.

– Nu, îţi zice că este momentul să verifici rezultatele. Harold îi arăta lui Stevens cum să scoată rezultatul din cealaltă parte a maşinii şi să-l treacă prin maşina de verificat. Agnus a găsit setarea. Am terminat, o dezmembraţi, încărcaţi noii tamburi şi daţi drumul meniului. Bravo!

I-a dat altă diagramă lui Mab. Ea știa că era o cheie a armatei, pentru că mai văzuse denumirea în rapoartele pe care le verificase prin mașina ei Typex, dar orice altceva era un mister pe meniu. Asta era una dintre primele părți ale ciclului de informații de la BP, cu care nu era obișnuită – partea care făcea posibile rapoartele formate din grupuri de cinci litere, care ajungeau pe mesele femeilor de la Decriptare.

Mab s-a cutremurat fără să vrea. La Decriptare avea o senzație de normalitate. O cameră plină de femei care băteau de zor la mașinile lor Typex nu era cu totul diferită de o încăpere plină de secretare care pălăvrăgeau de zor: „N-a fost Pe aripile vântului o nebunie?“ și „Ai apucat să vezi filmul?“ În zgomotul ăla nu se putea vorbi, nimeni nu admira nici o altă rochie când erau toate transpirate în aerul îmbâcsit de ulei de mașină din camera fără ferestre. Mab muncea de la paisprezece ani și deja știa că nici un post pe lumea asta nu-l putea face pe ăsta să pară normal. După ce a cablat-o pe Aggie, a făcut un pas în spate.

– Pornește-o!

– Pauză, a strigat Harold după un timp, numind jumătate dintre fete. Vă înlocuiți colega într-o oră.

Mab nu voia mâncare, ci aer. Fetele din Wrens s-au dus la chioșc să ia ceai, dar Mab s-a prăvălit pe malul lacului, pe iarbă. Îi bubuiau urechile din cauza zgomotului pe care-l făcea Aggie și avea furnicături și ace în degete. A fumat o țigară și a scos noua carte, dar a renunțat după cinci minute. Pălărierii Nebuni aleseseră un volum de poezie pentru luna asta – Întinat – un titlu lapidar și prevestitor, o carte de versuri scrisă după Primul Război Mondial, iar pentametrul iambic avea aceeași cadență ca tamburii mașinii-bombă.

– Nu, mersi, a spus cu voce tare, aruncând cartea în iarbă.

– Nici mie nu-mi prea place cartea aia, a comentat o voce bărbătească în spatele ei.

Mab și-a dat capul pe spate, ridicând privirea la costumul șifonat și la chipul lat, cu riduri de râs. Părea oarecum familiar…

– Era foarte întuneric când ne-am cunoscut, a spus el zâmbind. Mi-ai schimbat anvelopa la drum de seară. Ți-au venit bine pantofii?

– Superb, mulțumesc. A zâmbit și Mab, amintindu-și figura, dar nu și numele. Nu era nevoie să mi-i trimiți.

– A fost o plăcere.

– N-ai o țigară, nu? Mab nu mai avea decât una și simțea că o să aibă mare nevoie la sfârșitul zilei. El a scos o tabacheră de argint. Parcă nu lucrai la BP.

– Nu, la Londra. Am fost trimis cu ceva treabă.

Ministerul de Externe? MI-5? Tot soiul de londonezi anonimi veneau și plecau cu servietele lor cu documente și cupoane de benzină emise anume pentru asta. Mab l-a măsurat din ochi pe tipul cu păr castaniu, care privea tăcut peste lac. Pantofi buni, tabacheră de argint, un zâmbet destul de frumos. Cum îl chema? Nu voia să recunoască faptul că uitase.

– Nu-ți place poezia? a întrebat, făcând semn cu capul spre volumul aruncat în iarbă.

El a ridicat din umeri.

– Francis Gray nu-i îngrozitor. Londonezilor educați le plăceau femeile care puteau face comparații – trebuia doar să știi un pic mai puțin decât ei. „La orizont, cicatrici ruginii din sârmă ghimpată“ – serios, versuri bune, dar metafora este cam evidentă. Adică să compari un tranșeu de pe front cu un altar de sacrificiu nu-i tocmai cel mai original lucru, nu?

– Răsuflat, a consimțit el. Din nou, liniște.

– Asta au ales Pălărierii Nebuni pentru luna asta, a încercat Mab din nou. Clubul de lectură de la BP. A mai primit un zâmbet frumos, dar nu și un răspuns. Ăsta chiar nu zicea nimic? S-a consolat și a stins țigara. Mi-e teamă că mi s-a terminat pauza.

– Chiar îți displace poezia lui Gray sau îți râzi de mine? a întrebat bărbatul șaten.

– Nu-mi displace. Dar nici nu-i vreun Wilfred Owen. Nu-i vina lui – nu cumva era un țânc atunci când a scris asta? Unul dintre cei care minţiseră în privința vârstei şi se înrolaseră mult prea tineri, îşi amintea ea vag, îndesând cartea în geantă. La șaptesprezece ani nu știam ce-i aia poezie.

– Șaisprezece.

– Poftim?

– Avea şaisprezece ani. Auzi, ai cumva chef să ieşim la un curry data viitoare când eşti liberă? Știu un restaurant indian foarte decent în Londra.

– Îmi place curry ca oricărei alte fete.

Nu mâncase niciodată. El se uita în sus la ea cu un zâmbet firav, aparent neimpresionat de faptul că era mai înaltă cu un cap. Destul de neobişnuit din partea unui tip scund.

– Când eşti liberă, domnişoară Churt?

– Lunea viitoare. Şi mi-e jenă să recunosc că ţi-am uitat numele. Chiar îi era jenă din cauza asta. Mă ierţi?

– Francis Gray. Și-a ridicat pălăria. Angajat al Ministerului de Externe şi poet mediocru, la dispoziția dumneavoastră.

Capitolul 17

BÂLBE DE BLETCHLEY, MARTIE 1941

BB nu îndrăznește să sufle o vorbă pe seama ultimelor zvonuri despre iminentele acțiuni din Mediterană, drept pentru care, cea mai importantă știre a săptămânii este găndacul găsit în budinca servită la cantină în tura de noapte.

– Mamă, o să întârzii…

– De-ai putea să mai pregătești o compresă… Parcă-mi trece o suliță prin tâmple. Doamna Finch stătea în dormitorul întunecat cu ochii închiși. Beth a dat fuga după cârpă.

– Chiar trebuie să fug acum…

– Fă și tu ce poți, Bethan, a spus cu glasul stins. Înțeleg că nu ai timp de mama ta, doar că tare-i greu să rămâi singur-singurel…

Beth aproape că plângea de frustrare până a reușit să scape. Tatăl ei clătina din cap în timp ce ea își trăgea jacheta.

– Cine-i mai face mamei tale o cană de ceai cum îi place, dacă tu pleci la muncă?

„Ai putea și tu să pui ceainicul pe foc, tată“, îi spunea Beth în gând, ieșind pe ușă. Până să dea năvală pe ușa Vilei cu „Scuze că am întârziat, scuze!“, nu mai era nici frustrată, nici mânioasă, creierul ei se resetase. Acum, totul se petrecea foarte repede: cât timp alerga de la ușa casei la ușa Vilei, mintea lui Beth trântea o cu totul altă ușă în nasul lucrurilor de acasă și o ținea ferecată până se întorcea.

– Nu avem destui oameni până la miezul nopții, a spus Peggy de la biroul alăturat. Jean a căzut la pat cu gripă, Dilly iar se ceartă cu Denniston, așa că apucă-te de treabă.

Beth a scos diagrama cu grupajuri și dicționarul italian de buzunar, jucându-se cu vârful cozii împletite. Se petrecea ceva pe Mediterană, poate ceva important. Dacă n-ar fi fost așa ciudate chestiile legate de marina italiană… Și mai erau și foarte puține, nu prea avea cu ce lucra. Și-a aliniat cartonașele și a reușit să decripteze fără probleme mesajele, până a ieșit următorul din coș, care a făcut-o să mormăie. Era scurt – cele scurte erau mereu dificile. Se făcuse zece seara când s-a aliniat. În mod normal, mesajele nu însemnau nimic, doar italiană pe care nu o înțelegea, dar pe ăsta îl înțelegea foarte bine.

– Peggy! a șoptit Beth, răcindu-se dintr-odată.

Peggy a venit la ea. A încremenit când a văzut cuvintele notate de Beth cu creionul.

– „Astăzi, 25 martie 1941, au mai rămas trei zile“. Cuvintele îi păreau otravă curată. A ridicat ochii la Peggy. Ce se întâmplă în trei zile?

– Nu avem destui oameni. Beth a făcut efortul de a se uita în ochii șefului Barăcii 8. Avem nevoie de oricine de care vă puteți lipsi și care cunoaște enigma navală. Peggy îl suna pe Dilly de la telefonul din Vilă, o chema pe Jean „cu sau fără gripă“, chema toată echipa și o trimisese pe Beth la Baraca 8 să cerșească întăriri. „Și ei împrumută oameni de la noi. Este momentul să ne facă aceeași favoare.“ În mod normal, pe Beth ar fi covârșit-o povara timidității față de cel cu care vorbea, dar codul încă o ținea într-un suspans care o făcea să nu mai fie defel ea însăși. Vă rog!

– Aoleu… Șeful barăcii a înjurat puțin. Luați-l pe Harry Zarb. Nu vă mai pot da pe nimeni altcineva.

În răcoarea nopții de primăvară, Beth a încuviințat, strângându-și de frig brațele în jurul corpului. Până atunci, nici măcar un ochi nu aruncase în celelalte barăci și și-a ferit ochii până a ieșit pe ușă Harry, într-o parte, ca de obicei la cămașă.

– Bună! a salutat vesel. Aveți nevoie de ajutor cu transmisiunile macaronarilor? Pot să spun „macaronar“, a adăugat, observând grimasa lui Beth. Mie mi se spune așa destul de des, când nu mi se spune „negrotei“. O soartă inevitabilă dacă ai pielea puțin mai închisă la culoare în Anglia noastră de baștină. Ia… Se pregătea să-și pună sacoul uzat, în schimb l-a așezat pe umerii lui Beth. Ea a dat să protesteze, dar el i-a dat de înțeles că nu era cazul. Care-i graba la Dilly?

Beth l-a pus la curent în timp ce traversau proprietatea întunecată. Se obișnuise să-l vadă pe Harry printre Pălărierii Nebuni, când era sarcastic și relaxat, sprijinit în cot pe iarba jilavă, lângă lac, sau scăpând firimituri de pâine prăjită pe carte, dar când muncea era alt om, atent și concentrat, mișcând din sprâncene în timp ce asculta. A fluierat când a auzit că „mai erau

trei zile“ și a lungit pasul, astfel încât Beth a trebuit să o ia la goană ca să se țină după el. Când a plecat capul să intre în Vilă, Peggy tocmai se răstea la telefon:

– …puțin îmi pasă că-ți curge nasul ca la balamuc, treci încoace imediat…

– Așadar, ăsta este celebrul harem? Harry s-a uitat în jur, ca un uriaș răvășit în aglomerarea de mese burdușite. Hinsley mi-e dator, a făcut pariu că aveți oglinzi și mese de toaletă. Unde pot lucra? Se pare că o să fie debandadă.

– Împărțim biroul meu.

Slavă Domnului că Baraca 8 trimisese un cunoscut, își spunea Beth, nu un străin care să-i ocupe spațiul de să-i stea mintea în loc de stres.

El și-a tras un scăunel de cealaltă parte a biroului lui Beth și i-a căzut părul negru în ochi când s-a întins spre creioanele care arătau ca niște crenguțe în mâinile lui uriașe.

– Grupajuri?

Beth a împins o diagramă spre el. Îi aluneca iar coada, așa că a prins-o la ceafă din nou cu un creion.

– Italiană pentru „engleză, crucișător, submarin“. Uite axurile…

– „Inglese, incrociatore, sommergibili“, a citit el de pe primul cartonaș. Doamne, cum măcelărim biata limbă…

S-au întins simultan spre vraful de mesaje și s-au avântat cu capul înainte în vizuina iepurelui.

„Au mai rămas trei zile.“ Ori de câte ori se ridica de la birou cineva, asta recita. Apoi „Au mai rămas două zile“ și „A mai rămas o zi“, pentru că nimeni din echipa lui Dilly nu a părăsit Vila nici cât să-și ia o ciocolată caldă.

– Ți-am adus niște haine. Osla i-a dat lui Beth pachetul la ușă, uitându-se spre Peggy, care cobora din pod căscând. Dormiți toți aici?

„Dormim pe rând în patul din pod, dacă apucăm.“ Beth stătuse pe scaun zece, cincisprezece, optsprezece ore – grupurile de cinci litere îi treceau în continuare prin faţa ochilor atât de repede, încât nici n-o vedea bine pe Osla, aşa drăgălaşă şi îngrijorată cum era. A mulţumit şi s-a dus la toaletă să îşi schimbe lenjeria şi bluza, după care s-a întors ameţită la birou, unde Harry i-a dat o cafea de cicoare şi axurile.

Ceva important. Ştiau cu toţii asta. Nouă din cele optsprezece femei de la Vilă fuseseră detaşate în acest scop şi lucrau ca nebunele. Dilly, la biroul lui de la fereastră, era atât de cufundat în axurile lui, încât nici nu părea să fie prezent. Beth l-a văzut încercând să-şi îndese jumătate de sandvici cu brânză în pipă în loc de tutun, în timp ce mormăia, descifrând un nou mesaj. Doar i-a luat pipa din mână, a scos sandviciul măcelărit, i-a presărat tutun în palmă şi s-a întors la biroul ei. Jean avea febră şi consuma mormane de batiste, în timp ce verifica şi răsverifica axurile. Din când în când, vreo fată mai aţipea la masă, iar altcineva îi punea o pătură peste umeri şi o lăsa să moţăie zece minute, înainte să-i dea un cot şi să-i amintească: „Mai este o zi“.

– Cine-i comandantul suprem al flotei noastre mediteraneene?

– Amiralul Sir Andrew Cunningham, a spus Peggy. Dilly zicea că a fost anunţat că urmează să se întâmple ceva.

„Dacă putem afla ce.“ Beth s-a întins spre al doilea teanc, dar a dat de fundul coşului. Mai rău de-atât nu se putea – să termini şi să trebuiască să aştepţi după ce se duceau mai departe mesajele descifrate. Mânzele lui Dilly se fâţâiau atunci precum armăsarii în boxe înaintea curselor, aşteptând sunetul roţilor în curtea grajdului, care însemna că sosiseră curierii cu sacii plini de noi mesaje Morse pentru decriptat.

– Beth? Harry i-a atins braţul, iar ea a clipit. Se obişnuise aşa de mult cu el de cealaltă parte a mesei, încât nici nu-şi mai dădea seama că se află acolo. Îmi pare rău, dar trebuie să plec. Băiatul este bolnav şi trebuie s-o ajut pe soţia mea. Doar câteva ore…

Beth a încuviinţat, rozându-şi unghia degetului mare, cu mintea plină de mesaje cifrate ale Enigmei. Să fi fost ceva mai bine denumit…

– Eşti iscusită. Harry şi-a pus sacoul pe el. Foarte iscusită. Ştii asta, da?

A clipit din nou. De când îşi dăduse seama că nu era aşa de incapabilă cât să fie concediată, se tot întrebase dacă se pricepea vreun pic. Nu se pricepuse la nimic în toată viaţa.

– Îmi place, a spus, cu glasul răguşit după atâtea ore în care nu spusese nimic. Î… înţeleg ce fac.

– Şi eu. Harry avea cearcăne şi o expresie distantă şi preocupată. Beth bănuia că nici el n-o vedea pe ea mai bine decât ea pe el. Pot să fac asta toată ziua şi să mă simt odihnit la sfârşit. Păcat că nu rezistă trupul muritor. Păcat că nu suntem maşini, precum cele care cică ar fi în Baraca 11.

„Şi eu aş putea să fac asta toată ziua“, şi-a spus Beth. „Toată ziua şi toată noaptea.“ Nevoile fizice care o împiedicaseră să facă asta o enervaseră în acele ultime două zile, nevoia de ceai, nevoia să-şi întindă spatele chinuit. Şi mai enervant, şi-a dat seama că era lihnită de foame.

– Mă întorc în câteva ore, dar mi s-a cerut să mă duc în baraca mea, nu aici. Harry părea devastat. Îmi pare rău că nu pot rămâne până la capăt.

Beth a făcut un efort să-şi oprească telexul din cap şi să se concentreze.

– Trimitem vorbă dacă trebuie să te împrumutăm şi mâine. Deocamdată, du-te acasă.

– Doar cât să-i iau temperatura lui Christopher şi să-i explic din nou de ce nu poate primi un căţeluş. Harry s-a strâmbat şi s-a îmbrăcat. Bietul copil, nu-mi place că-l dezamăgesc. Ce tată nu vrea să-i ofere un căţeluş fiului? Dar cum eu sunt mereu în tura de noapte, iar mama lui, la cantina voluntarilor…

– Întotdeauna mi-am dorit un câine. Nici nu şi-a dat seama Beth când i-au ieşit cuvintele din gură. Mama nu mă lasă. Purici.

– Christopher mă roagă de la ziua lui. Începe cum intru în casă, exact ceea ce vrei să auzi după treizeci şi şase de ore de criptanaliză. Dar Harry vorbea cu afecţiune, nu cu exasperare. Poate la anul.

A început să se audă zgomotul mașinilor în parcare, iar Beth și celelalte fete au și sărit într-o clipită, înghesuindu-se la ușă, cu ochii lipiți de extenuare, care dintr-odată s-au făcut mari. Au tăbărât pe sacii cu mesaje noi în hohotele de râs ale curierilor:

– Trebuie clasificate, doamnelor…

Până s-au întors la mesele lor, Harry plecase, iar coșurile se umpleau din nou. Printre noile mesaje a venit și unul foarte lung, atât de lung, încât au stat cu toții și s-au uitat până s-a desfășurat pe de-a-ntregul peste biroul lui Dilly.

– Ordine de luptă, a spus încet. Pun pipa la bătaie că am dreptate.

S-au privit între ele, nouă femei epuizate, cu degetele pătate de cerneală și fără să mai aibă unghii de ros. Toată lumea a luat o parte dintre mesaje la birou, iar lui Beth i s-a părut pe urmă că au luat-o razna cu toții. Nu prea își mai amintea nimic din a doua zi și a doua noapte. Doar axurile care intrau și ieșeau, clicurile din mintea ei când a ridicat privirea și și-a dat seama că soarele trecuse în cealaltă parte a cerului și apusese, apoi din nou axurile, dicționarul și clicurile. Era aproape unsprezece noaptea când le-a oprit Dilly.

– Arătați-mi ce aveți, fetelor. Nu mai avem timp.

Beth s-a uitat la Peggy cu o privire hăituită. Peggy s-a uitat la fel de șocată la ea. Nu mai aveau timp?

În liniște mormântală, s-au adunat încă o dată în jurul biroului lui Dilly, punând cap la cap mesajul. O fată creață, pe nume Phyllida, plângea.

– Am avut un grup întreg pe care nu l-am descifrat, nici măcar un clic.

Peggy a cuprins-o cu brațul. Lui Dilly îi zbura mâna în timp ce traducea rândurile decriptate din italiană în engleză. Urmărindu-l, Beth vedea în el lingvistul și profesorul de odinioară, de pe vremea când traducea texte din greaca veche, nu secrete militare. În cele din urmă, a ridicat privirea și a spus calm:

– Nu că vi se dau detalii în general, dar având în vedere munca pe care ați

depus-o… Flota italiană pune la cale o lovitură majoră asupra convoaielor trupelor britanice din Mediterană.

Liniște mormântală. Beth se uita cum îi tremurau degetele pătate de creion.

– Crucișătoare, submarine, locurile stabilite, momentul atacului… Dilly a aruncat creionul, scuturând din cap. Este aproape tot planul de luptă. Fetelor, ați reușit! Ați reușit!

Peggy și-a pus mâna la ochi. Phyllida plângea în continuare, dar cu ușurarea omului extenuat. Beth a clipit, cu gura uscată, neștiind cum să reacționeze. Ați reușit. Nu putea asimila toată amploarea.

Beth a noastră nu-i prea deșteaptă. Păcat că pe fata familiei Finch n-o duce capul…

– Mă ocup eu de-aici.

Dilly s-a clătinat când s-a ridicat și s-au întins toate să-l țină. Părea istovit, neras și dezechilibrat după atâtea ore de muncă. Mai mult decât istovit – bolnav.

– Mă ocup eu, a spus Beth.

– Trebuie să ajungă drept la amiralitate prin telex, a strigat Dilly. Dă Doamne să n-o dea Cunningham în bară!

Beth a ieșit în beznă, fără să își dea seama, până nu a simțit apa pe față, că ploua torențial. Nu simțea nici frigul, nici picăturile de ploaie. Picioarele parcă-i zburau când a trecut în fugă pe potecă, pe sub turnul cu ceas, cu planurile de luptă în mână. Nu știa unde era telexul amiralității, așa că a alergat spre Conac și, cu ambele mâini, a deschis ușile. Cei din tura de noapte au ridicat privirea în timp ce, venind din rafala de ploaie, Beth Finch a pătruns ca furtuna pe coridor, cu părul lipit de față, sumbră ca moartea, cu prețioasa muncă depusă de cei de la Vilă. Munca ei.

– Sunați la ofițerul de cart! a cerut Beth, dând primul ordin direct în viața ei. Chemați ofițerul de cart acum!

Nu s-a întors la Vilă după pardesiu şi geantă. Avea permisul BP în buzunar şi, de la Conac, s-a dus împleticit spre poartă şi a ieşit în drum, în ploaie şi în beznă. Oboseala o lovea în valuri, talazuri năprasnice, precum cele lunguiețe din Mediterană, care dădeau avânt submarinelor şi crucişătoarelor italiene în noapte, în vreme ce se îndreptau spre preţioasele convoaie britanice… Dar acum era treaba altcuiva să se gândească la ele. Amiralul Sir Andrew Nu-Ştiu-Cum. Nu-şi amintea numele lui. Nu-şi amintea nimic din ce nu venea în grupuri de cinci litere.

Din beznă s-a auzit un scâncet slab. Abia l-a perceput, dar picioarele i-au stat în loc. A orbecăit în ploaie, îndreptându-se spre farmacie, închisă evident de mult. Probabil că era miezul nopţii. Scâncetul s-a auzit încă o dată de pe treptele farmaciei. A trebuit să se aşeze pe vine şi să se uite printre şuviţele de păr ud ca să-şi dea seama că ghemotocul era un câine.

Beth se uita ostenită la el. O privea şi el, tremurând, arătându-şi vag colţii. A dat să muşte când s-a întins să-l ia în braţe. Beth nu a băgat de seamă, simţind coastele animalului înfrigurat sub braţ. Ploua din ce în ce mai tare şi a pornit pe ultima bucată de drum spre casă.

În bucătăria familiei Finch ardea lumina. Mama lui Beth stătea la masă în halat şi ţinea în mâini o cană cu ciocolată caldă şi Biblia alături. Când a intrat Beth lipăind în uşa bucătăriei, doamna Finch a izbucnit în lacrimi.

– Ai venit… trei zile nici o veste, iar acum vii la miezul nopţii! S-a oprit brusc, văzând ghemotocul din braţele lui Beth. Ce-i aia?

Beth, încă amorţită, a scos un teanc de prosoape de bucătărie impecabile din sertar şi a început să şteargă câinele. Un schnauzer, după blana cenuşie, s-a ivit de sub ciuful uscat.

– Prosoapele mele bune! Sigur are purici! Doamna Finch se bâlbâia. Scoate-l de-aici!

Beth a deschis frigiderul. Înăuntru era o farfurie cu o felie de plăcintă, probabil cina ei. A aşezat-o pe jos şi, cu o oarece stupoare, s-a uitat la schnauzerul înfometat cum a atacat mâncarea. Avea un cap mic şi pătrăţos şi o bărbiţă sârmoasă, ca un mic împărat german. Se tot uita în jur, chiar în timp

ce molfăia plăcinta.

– Nu-mi mănâncă mie câinele ăsta de pe aproape cel mai bun porţelan! Doamna Finch părea mai şocată decât o văzuse Beth vreodată. Habar n-ai prin ce-am trecut în ultimele zile, Bethan! S-a întins spre Biblie, răsfoind-o. „Ochiul ce-şi batjocoreşte tatăl şi-şi sfidează mama…“

Proverbe, şi-a spus Beth. Doamna Finch a întins cartea, dar, pentru prima oară în viaţă, Beth nu a primit-o. Era prea obosită să mai ţină Biblia în aer până îi cădeau mâinile şi se calma maică-sa. Nu putea, pur şi simplu. A dat-o la o parte cu indiferenţă şi s-a uitat la câine cum termina de mâncat. Doamna Finch închidea şi deschidea gura, parcă spunea ceva, dar Beth nu auzea. Mica şi supusa salvatoare a mamei nu era acolo, încă nu îşi revenise după trei zile în care stătuse îngropată în Enigma. Urma să-şi ceară scuze a doua zi.

Sau poate că nu.

– …iar câinele ăla nu rămâne în casă! a încheiat mama ei cu un ţipăt înăbuşit. Scoate-l imediat!

– Nu, a răspuns Beth.

A ridicat schnauzerul nu deosebit de recunoscător şi a urcat scara cu el, trecând în drum spre dormitor pe lângă Osla şi Mab, care, cu ochii cât cepele, trăgeau cu urechea de pe hol. I-a făcut un culcuş din pături, observând fără prea mare interes că avea într-adevăr purici. Apoi, Beth şi câinele ei au dormit buştean.

11 zile până la nunta regală

9 noiembrie 1947

Capitolul 18

În interiorul ceasornicului

Beth îşi zicea că acest Clockwell era un loc al morţilor vii. Poate că doctorii îşi făceau de lucru cu terapia recreativă şi cu tratamente prin hipnoză, dar pacienţii din secţia de femei nu prea păreau să-şi revină şi să se ducă acasă. Aici rămâneau: docili, drogaţi, pierind, murind. Bletchley Park dădea gata cifruri germane, dar azilul dădea gata suflete umane.

O parte dintre pacienţi erau nebuni de legat. Unii sufereau asemenea modificări emoţionale, încât nu mai înţelegeau lumea din afară, dar mai erau şi alţii, descoperise Beth în ultimii trei ani şi jumătate. Femeia care moştenise banii pe care-i voia fratele ei, iar el îi obţinuse un certificat de nebună şi o băgase în azil înainte să devină majoră şi să intre în posesia moştenirii, femeia care fusese diagnosticată cu nimfomanie când îi mărturisise noului soţ că avusese câţiva iubiţi înainte de căsătorie şi femeia mută, care nu zicea nimic toată ziua, în nici o zi, ci juca jocuri. Table, Go, şah cu regine şi pioni ciobiţi. Până la Clockwell, Beth nu jucase nimic, dar a învăţat repede, faţă în faţă cu femeia agilă, care juca precum un mare maestru.

– Îţi spune ceva „BP“? o întrebase Beth la o partidă de şah. Bletchley Park recrutase mulţi jucători, dar femeia i-a dat şah-mat, fără să răspundă.

În acea după-amiază jucau Go în salonul comun, un joc care i se părea mai complicat şi mai interesant decât şahul, pentru că înaintau repede şi feroce una spre alta, în vreme ce Beth se întreba cine putea fi trădătorul de la Bletchley Park. De când îşi tot punea întrebarea asta, ar fi trebuit să i se domolească angoasa, dar nu era cazul. Era cineva care lucrase cu Dilly în fond, cel mai probabil cineva care lucrase alături de ea în timpul triumfului de la Matapan – ceea ce însemna că fusese trădată de una dintre prietenele ei.

„Care anume?“ Beth se uita la tabla de Go, plină de pietre albe şi negre. De

trei ani şi jumătate îşi punea întrebarea asta, dar tot nu ştia care dintre oamenii lui Dilly fusese piatra neagră printre cele albe. Nu fusese ea şi sigur nu Dilly Knox – restul erau cu toţii suspecţi.

– La examinare, domnişoară Liddell. Haide!

Nedumerită, Beth a ieşit cu asistenta din încăpere. Nu avea programare la doctor în acea zi.

– Pentru ce-i asta? l-a întrebat pe medic în timp ce-i examina craniul, dar el doar a chicotit.

– Ca să te simţi mai bine. Mintea ta este superactivă, draga mea. Ca să te faci bine, trebuie să ai un creier calm, nesupus la încercare.

„Nesupus la încercare?“ Îi venea să scuipe. Trăise primii douăzeci şi patru de ani din viaţă fără să aibă nimic de rezolvat, o existenţă ca un film alb-negru. Nu voia o minte calmă şi liniştită. Voia o muncă imposibilă, pe care creierul ei o transforma într-una posibilă doar pentru că se sucea pe toate părţile până găsea soluţia. Zi de zi, timp de patru ani, creierul ei muncise până la epuizare şi, în toţi anii ăştia, trăise într-un glorios film color.

– Cum adică „nesupus la încercare“? l-a întrebat pe doctor, care a chicotit. Abia când au trimis-o la loc, în salonul comun, a prins din greşeală o parte din discuţia unei intendente.

– …bucur când o să fie operată. Intendenta pe care a ars-o Beth cu ţigara a pufnit. După lobotomie, se potolesc toţi.

În rest, nu a mai auzit nimic. Era prima dată, în câteva săptămâni, când dădea complet uitării gândul la trădătorul de la Bletchley Park. S-a aşezat încet la tabla de Go. Partenera ei a împins o piatră neagră în faţă, ca şi cum nici nu lipsise vreo clipă.

– Ştii ce-i aia „lobotomie“? a întrebat Beth, poticnindu-se la pronunţia cuvântului nefamiliar, cu pielea de găină.

Nu aştepta neapărat un răspuns, dar femeia de cealaltă parte a tablei de Go a

ridicat ochii agili și și-a trecut degetul precum un bisturiu peste frunte.

York

Mab își masa tâmpla, ascultând o voce familiară la telefon, al cărei accent sofisticat a izbit-o din plin.

– Cum adică ești aici?

– Tocmai am aterizat din Londra, a spus Osla. Acum o oră am ajuns în York.

Lui Mab i-a picat mâna și și-a încleștat pumnul în faldurile roșii ale fustei.

– Ți-am spus ieri, când ai sunat, că nu vreau să ne vedem.

Osla care suna din senin, cifrul Vigenère, toate astea o tulburau foarte tare pe Mab. Dăduse foc mesajului primit de la casa de nebuni, propunându-și să uite de el, și și-a făcut de lucru cu doi copii blonzi și gălăgioși care se întorseseră acasă după un weekend în care alergaseră de colo până colo pe plaja castelului Bamburgh.

– Am venit, a repetat implacabil Osla. Știu că te oftici, dar am putea să ne vedem totuși.

– Am prea multă treabă, a mințit Mab. Pregătesc cina.

De fapt, stătea în salon, unde se încăpățâna să nu se gândească la cifrul lui Beth Finch, ci să pună la cale petrecerea pe care o dădea în cinstea nunții regale. Veneau doisprezece prieteni îmbrăcați cu cele mai bune haine ale lor, care puneau la bătaie rațiile de unt și de zahăr ca să mănânce brioșe și tartă Bakewell, în timp ce ascultau transmisiunea BBC. Mab știa că soțul ei urma să râdă pe tema agitației din jurul nunții regale, dar el și restul bărbaților aveau să asculte și ei în secret. În ciuda tuturor acestor planuri, Mab nu reușise să dea uitării temerea că auzise numele lui Beth după atâția ani, însă îi oferea genul de dimineață pe care o prețuia nespus, mai ales după un război

în care asemenea petreceri presupuneau foarte mult stres.

Iar acum se terminase cu tihna zilei.

– Mab, uite care-i treaba, nu m-am târât până în nord ca să fiu uşuită în halul ăsta, a spus Osla. Mi-am luat cameră la Grand…

– Evident că stai la cel mai elegant hotel din York.

– Păi, nu te-am auzit să îmi oferi camera de oaspeţi, chiuind de bucurie că am venit, ca să ne împletim părul şi să ne împărtăşim secrete noaptea.

S-a aşternut o tăcere usturătoare. Mab şi-a dat seama că se ţinea de masa din hol ca să nu cadă. Ştia că exagera, dar tot se sufoca de panică. Fir-ar să fie, lăsase în urmă tot ce se petrecuse la Bletchley Park odată ce se terminase războiul, zidise toate acele experienţe în fundul minţii.

Şi acum o auzea pe Osla la telefon, iar Beth se ivise printre rândurile unei criptograme.

„Nu te-ai ferit niciodată de luptă“, şi-a spus Mab. „Nu o face acum.“ Aşa că s-a privit în ochi în oglinda cu rama aurită, imaginându-şi că întâlnea privirea Oslei.

– Oare ce credeai că o să rezolvi dacă vii?

– Eşti cam aspră, draga mea. Ştii că trebuie să vorbim faţă în faţă despre Beth. Tăcere. Dacă într-adevăr au băgat-o pe nedrept acolo…

– Dacă era întreagă la cap, îi dădeau drumul.

– Doctorii oricum cred că femeile normale sunt scrântite doar pentru că au ciclu. Când ţi-a dat ultima oară medicul altceva decât aspirină fără permisiunea soţului?

Mab îşi amintea când născuse băiatul cum îi spusese doctorul, în toiul contracţiilor, că prea se dădea în spectacol şi că era dovedit ştiinţific faptul că durerile naşterii se pot controla dacă respiri cum trebuie. Mab trecuse printr-un calvar, dar nu fusese în stare să-i smulgă urechile şi să-i ceară să îşi

controleze el durerea respirând cum trebuie.

– Vreau să spun că, dacă ne cere ajutorul după tot ceea ce s-a întâmplat, înseamnă că este la capătul puterilor și nu mai are pe nimeni.

Lui Mab i s-a uscat gura.

– Am familie acum. Nu îi pun în primejdie din cauza unei femei care m-a trădat.

– Și ea zice că noi am trădat-o pe ea. Și nu se înșală așa mult.

Îmi sunteți datoare.

– Ce părere ai de restul scrisorii? a izbucnit Mab. Chiar crezi ce zice?

„Chiar crezi că a existat un trădător?“

Tăcere îndelungă.

– Bettys Tea Shop, a spus Osla. Mâine la două. Vorbim atunci.

Cu șase ani în urmă

Aprilie 1941

Capitolul 19

BÂLBE DE BLETCHLEY, APRILIE 1941

Mai este ceva de spus pe lângă victoria noastră colosală de la Mediterană? De când au reușit băieții noștri să vină de hac flotei italiene la Capul Matapan, cineva a avut motiv să rânjească de parcă l-a apucat pe Dumnezeu de picior! Cum nu știm despre cine este vorba, haideți în schimb să ne dăm cu părerea dacă reapare carnea de balenă în meniul de seară al cantinei și care amazoană răvășitoare de la BP o să ia cina la Londra cu un anume poet de război...

Mab a îndesat ultimul episod al Bâlbelor în coşul de gunoi, înainte să plece de la muncă. „Cine scrie chestiile astea?“ Nici măcar ofiţerul răspunzător de stabiliment nu ştia cine era cel care punea fiţuica anonimă pe panoul de informare din Conac în fiecare vineri, dar Osla paria pe Giles, iar Mab era înclinată să o creadă.

– Mai scrie tu despre mine bârfele astea necinstite şi te jupoi de viu, l-a avertizat, zburând pe lângă poartă, în drum spre gară.

– Cine, eu? a rânjit Giles. Arată-le ce poţi, regină Mab!

Mab a zâmbit. Călcase fiecare cută a rochiei de crep roşu-închis, şi-a pus pantofii primiţi de la Francis Gray, iar Osla îi împrumutase un şal superb din caşmir. În timp ce alerga să prindă trenul, ştia că arăta de milioane. Mabel Churt din Shoreditch lua cina cu un poet destul de celebru, lucru cu care merita să se laude până şi mamei.

Nu arăta a poet de război – în timp ce o aştepta pe peron în Londra, Francis Gray putea trece drept orice provincial care se ducea anual în capitală, scund şi tăcut în costumul cenuşiu civil, cu o pălărie de fetru ponosită în mâna lată, nicidecum vreo celebritate apatică, cu un smoc de păr prerafaelit în ochi.

– Eşti de-a dreptul fermecătoare, i-a spus încet întâmpinând-o, în timp ce o măsura din cap până-n picioare.

– Mulţumesc. Un bărbat care putea face un compliment fără să se chinuie sau să se bâlbâie, ei bine, după luni de întâlniri cu băieţii stângaci de la universitate, era un deliciu.

I-a săltat puţin inima de bucurie când l-a luat de braţ. De jur-împrejur curgea un râu de uniforme care îşi vedeau de treabă în grabă: fetele de la antiaeriană care se duceau la tunurile lor, pompierii care-şi începeau tura de noapte la St. Paul, toată lumea părea implicată într-o muncă pentru război. Dar nu şi Mab, nu în seara asta. Se urca în taxi cu un bărbat care o considera fermecătoare şi care cerea să fie duşi la Veeraswamy, pe Regent Street – un restaurant indian, îţi dai seama? Chelneri cu turbane albe şi veioze roşu cu alb peste tot.

Trecuseră multe zile de când nu se mai putuse desprinde de mașinile-bombă și de zgomotul infernal al tamburilor. Avea de gând să profite și să se bucure de seara asta. Sau mai degrabă să încerce să se bucure. Era greu, având în vedere că Francis Gray nu avea chef de vorbă.

– Speram să-mi povestești despre ce scrii, a început ea, după ce le-a luat ospătarul comanda. Sunt o cititoare avidă, dar nu știu mai nimic despre cum este să așterni cuvintele pe hârtie. Și-a sprijinit bărbia într-o mână, cu o expresie fascinată, gata să asculte tot.

– Nici eu, a răspuns el zâmbind.

A așteptat, dar el nu părea să mai vrea să continue.

– Știu că ai publicat Întinat după Primul Război. Pe spatele volumului subțire de poezii nu scria prea multe despre el, dar aflase de pe ici-colo. Le-ai scris când erai în Franța?

El și-a rotit paharul.

– După.

– Doamne, erai foarte tânăr totuși! Se înrolase la șaisprezece ani, în ultimele șase luni de război, ceea ce însemna că avea treizeci și nouă. Sigur, am întâlnit mulți băieți buni în cartier care mințeau în privința vârstei ca să se înroleze în războiul ăsta. Bănuiesc că este firesc să vrei să lupți înainte să te considere lumea pregătit.

El a clătinat din cap.

– Vor învăța.

– Mă întreb dacă vor deveni și ei poeți.

– Să sperăm că nu. Lumea are prea mulți poeți slabi.

– Tu nu ești printre ei.

– Am auzit că am folosit temele excesiv.

Mab și-a stăpânit jena. Îi tot venea să se strâmbe din cauza ultimei întâlniri – era ca o farsă de prost-gust să nu știe că, de față cu însuși scriitorul, îi critica opera. Totuși, nu avea de gând să dea înapoi și să se umilească. Dacă o invitase în oraș după ce-i făcuse de ocară pentametrul iambic, era evident că nu preamărire își dorea.

– Nu sunt cele mai originale teme din câte am citit, a spus, cu o sclipire în ochi. Îmi place însă limbajul. Nici asta nu era o simplă măgulire.

– O să te cred pe cuvânt, a spus poetul. Nu le-am citit de câțiva ani.

Chelnerul a adus primul fel: supă Mulligatawny, ce-o fi fost și aia, galbenă de strălucea. Mab a luat lingura cu mare grijă.

– Am auzit că ai fost invitat să-l cunoști pe rege la aniversarea a zece ani de pace.

– Da.

– Cum era?

Alt zâmbet.

– Regal.

Mab și-a înăbușit nervii. De ce nu voia să vorbească? În mod normal, bărbații nu mai tăceau la întâlniri. Puneai o întrebare de spart gheața și nu le mai tăcea gura.

– După ce-ai luptat într-un război, cred că te ia prin surprindere să te trezești până-n gât în altul.

Supa era picantă și avea un gust dezagreabil. Cum o să îi miroasă respirația dacă încerca s-o sărute de noapte bună?

Un vag zâmbet strâmb din partea lui.

– Războaiele sunt ciclice. Nu ar trebui să ia pe nimeni prin surprindere când izbucnesc din nou.

– Ce ți se pare diferit de data asta?

– Sunt mai bătrân.

Bine, poate nu avea chef să vorbească despre un război sau altul, foarte bine.

– Păi, spune-mi ce faci la Londra. Ce poți spune, normal.

– E foarte plictisitor.

„Pentru numele lui Dumnezeu! Chiar trebuia să fie monosilabic? Nu era drept să lași toată conversația pe umerii celuilalt. Ce-ar fi să pui și tu măcar o întrebare, domnule Gray?“

Dar cum era clar că nu avea de gând, a mai făcut o încercare.

– Unde stai când nu ești la Londra?

– În Coventry.

– Deci, când te duci acasă, poți spune că-i o goană și-o prigoană[28], a glumit ea. El a zâmbit. Bănuiesc că ai auzit toate glumele pe seama asta.

Alt zâmbet, nici un răspuns.

Supa s-a făcut nevăzută, iar în locul ei a apărut ceva numit „pui madras“. Mab se holba la mâncare. Cam portocalie. „Mănânc ceva portocaliu cu un mutulică.“

Matapan. Doar despre ultima bătălie de la Capul Matapan putea vorbi. Oricine putea discuta despre cea mai mare victorie a marinei de la Trafalgar încoace.

– Extraordinară vestea despre Matapan, nu?

– Nu știu, așa e?

– Trei crucișătoare și două distrugătoare cu fundul în sus, nici unul al nostru, a citat Mab din ziarul pe care-l devorase în pauză, alături de o ciocolată luată

de la chioşcul NAAFI. Câteva mii de băieţi ai lui Mussolini ucişi, nici unul dintre ai noştri. Da, este extraordinar.

El a ridicat din umeri.

– Asta dacă nu te afli printre miile lui Mussolini.

Alt subiect de conversaţie mort în faşă, ca băieţii ăia. Mab a muşcat din pui uşor învinsă şi i-a luat gura foc. A lăsat furculiţa din mână, făcând eforturi să nu se sufoce.

– Prea iute? a întrebat el.

– Deloc, a îngăimat ea. Ador puiul madras.

Prefera să fiarbă în ulei încins decât să bea apă. El a mai luat o gură din porţia lui, deloc tulburat. Lui Mab îi venea să-l arunce pe geam. „Bine, atunci. Nu mai ştiu ce să zic.“

S-a rezemat, şi-a pus picior peste picior şi a zâmbit cu gura în flăcări. I-a zâmbit şi el în timp ce mânca. S-a auzit sunetul sitarului. Chelnerul a luat farfuria cu pui portocaliu exploziv din faţa lui Mab. A sosit desertul, ceva pe nume „halva“, care numai a desert nu arăta, dar cel puţin nu avea efect de combustibil în gura ei. A terminat de mâncat, a lăsat furculiţa şi a zâmbit iar.

– Nu pari prea timid, a spus în sfârşit. Care-i baiul?

A rămas cu furculiţa în aer.

– Poftim?

– Majoritatea bărbaţilor tac pentru că nu ştiu ce să spună. Stau şi se zbat în agonia timidităţii. Dar nu cred că este cazul tău, domnule Gray, aşa că ai un anume motiv pentru care nu contribui la conversaţie decât monosilabic?

– Nu prea-mi place să vorbesc despre mine, domnişoară Churt.

– Foarte bine. Pot să înţeleg, mai ales când ai o slujbă despre care nu poţi vorbi. Dar mă poţi întreba ceva pe mine, să ştii, să comentezi vremea sau

mâncarea. Pentru că, sincer, este nepoliticos să stai așa și să te aștepți să port eu povara conversației. De ce trebuie să te distrez toată seara și tu să nu simți nevoia să faci la fel?

– Nu ți-am cerut să mă distrezi, a răspuns blând.

– Domnule Gray, toată lumea se așteaptă la asta. Un domn invită o doamnă la masă, ea acceptă și împreună fac un efort să se distreze unul pe altul. Îți promit că sunt destul de distractivă dacă mă încurajezi puțin. Îl pot imita pe Churchill de zici că-s el, am un arsenal de glume atât obscure, cât și blasfemice, am citit de la numărul 1 la 83 din 100 de opere literare clasice pentru o doamnă cultivată și am o părere despre toate. Mab a împins scaunul de sub ea și s-a ridicat. Te rog să mă scuzi, mă duc să-mi pudrez nasul. Când mă întorc, mi-ar plăcea să avem o conversație adevărată. Alege un subiect – promit să îmi respect partea de contract.

Se aștepta să ridice iar din umeri, dar a primit un rânjet im-previzibil.

– Ar trebui să porți tocuri de cincisprezece, a spus Francis Gray. Ai trece de doi metri, iar discursul ar suna ca proclamația unei regine.

– Bărbaților scunzi nu le plac tocurile înalte, a parat ea.

– Întâmplător, îmi plac amazoanele. Și-a trecut o mână prin păr, șovăind. Nu-mi place să vorbesc despre mine, domnișoară Churt, așa că presupun că nici altora. Îmi place liniștea și uit că pe alții îi incomodează. Îmi cer scuze. Când te întorci de la baie, o să încerc să fiu mai puțin rigid.

Ea a zâmbit și s-a dus să-și împrospăteze rujul, după care s-a așezat la loc, la fel de însuflețită ca la începutul serii.

– De ce-ți displace să vorbești despre dumneata, domnule Gray?

A făcut o grimasă.

– Pentru că oamenii aud cuvântul „poet“ și le vin idei năstrușnice.

– Păi și nu ești poet?

– Eram un copil prost, de șaisprezece ani, care a mințit ca să fugă pe front, crezând că va fi o aventură glorioasă. Când mi-am dat seama nu era așa, în loc să-mi trag un glonț în cap, am scris niște versuri insipide și infantile despre cum mi-am petrecut timpul în tranșee. Nu am mai pus mâna pe stilou de-atunci. Și-a scos tabachera. Poet pe dracu, mă scuzi că vorbesc așa. Sunt un tip care lucrează într-un birou și locuiește în Coventry când nu este război, în Londra când este, și căruia îi place liniștea, orice ar fi.

Ea s-a rezemat de spătar.

– Bine, atunci.

Au vorbit despre casa lui din Coventry, un orășel frumușel, pe jumătate distrus de bombele germanilor. Mab a făcut câteva glume despre fetele cu care locuia.

– Un șoricel care nu scoate două vorbe, dar lucrează cu cei mai geniali oameni ai noștri, și o debutantă din Canada, care se ține de șotii și iarna își scoate chiloții pe geam ca să prindă pojghiță de gheață…

Au vorbit despre America, dacă avea să intre în război și dacă italienii trebuiau să-și ia catrafusele din Meditarană. Lui Mab încă i se părea că ea ducea toată conversația, dar cel puțin punea și el întrebări și asculta răspunsurile. Când s-a lăsat apoi tăcerea, Mab a lăsat-o să se aștearnă o vreme, privind fumul care i se ridica între degetele boante.

– Pot să te întreb de ce m-ai invitat la cină, domnule Gray? Este încântător, dar… mă rog, se vede că nu-mi faci curte, iar în cazul în care căutai altceva, mi-ai fi pus mâna pe picior înainte să comandăm supa.

– Nu am așteptări, dacă de asta te temi. A surâs. Ești puțin cam tânără și plină de viață pentru unul ca mine, cu un picior în groapă.

– Nu ești bătrân, dacă la asta te referi. Cei de vârsta mea sunt imaturi și plictisitori. Bărbaților în vârstă le plăcea să audă asta și de multe ori era adevărat. Firește, erau destui vârstnici imaturi și plictisitori, nu că le-ar fi plăcut s-o audă așa mult. De ce m-ai invitat în oraș dacă nu te așteptai nici la distracție, nici la amor? Era sincer curioasă.

– Pentru o clipă de normalitate. Ca să-mi aduc aminte de civilizaţie… I-a pierit glasul. Domnişoară Churt, am trecut prin două războaie. Să pot sta într-un restaurant plăcut, să mănânc curry şi să mă uit la o femeie fermecătoare, asta da alinare. O mică şi plăcută iluzie.

– Civilizaţia nu este o iluzie.

– O, ba da! Ororile sunt reale. Asta – a gesticulat – este praf în ochi.

Mab a rămas mută.

– Ce idee oribilă!

– De ce? Spectacolul este bun cât durează. I-a oferit o ţigară. Ce-ar fi să cerem cafea şi să-mi mai povesteşti cum îţi petreci timpul?

Îi distrăgea atenţia, dar Mab a decis să îl lase.

– Proprietara mea zici că-i desprinsă din cărţile lui Dickens sau mai degrabă ale lui Bram Stoker, căci fătuca ei timidă a adus un câine acasă. Să vezi lacrimi… Nu zic că-i cine ştie ce câine, doar mănâncă, se uită urât şi muşcă. Dar sunt de partea lui numai de dragul de a o vedea pe vita aia cu un băţ înfipt în fund zbierând de mama focului ori de câte ori intră în cameră şi lasă păr pe oribila ei mobilă metodistă. O imit foarte bine dacă vrei să vezi.

El a întins mâna ca o invitaţie. Mab şi-a dat ochii peste cap, şi-a dus mâna la tâmplă şi i-a zis vreo două, parodiind-o de minune pe doamna Finch. Ridurile lui de râs s-au adâncit şi mai tare la ochi.

– Ţi-am spus că-l imit pe Churchill, nu? Mab a arătat un „V“, îngroşându-şi glasul. „Fiecare bărbat şi femeie se va pregăti, aşadar, pentru a-şi face datoria…“

– Uluitor, a remarcat el.

– Iar asta e surioara mea, Lucy, care cerşeşte un ponei…

Joc de cuvinte intraductibil: „to be sent to Coventry“ înseamnă a fi ostracizat.

Capitolul 20

Domnului J.P.E.C. Cornwell,

Îmi cer iertare că nu știu cum să mă adresez – sunt cea căreia i-ați spălat părul cu șampanie după explozia de la Café de Paris, după ce l-ați lăsat lat pe cel care voia să mă jefuiască și apoi mi-ați dat paltonul. Eram destul de zdruncinată și nu v-am întrebat cum vă numiți. Pe palton este o etichetă cu numele „J.P.E.C. Cornwell“ și am reușit să găsesc o adresă a unui J. Cornwell din Londra, dar când am încercat să vă trimit paltonul prin poștă, pachetul s-a întors cu un bilet. Se pare că ați plecat peste hotare la puțin timp după scurta noastră întrevedere. Dacă primiți această scrisoare, pe care o trimit, bănuiesc, proprietarei casei în care locuiți, vă doresc o luptă încununată de succes.

Dacă doriți să o căutați pe Osla Kendall, data viitoare când vă aflați în Anglia…

(Osla a ezitat aici, neștiind cum să încheie. Nu voia să-i lase impresia că sugera o întâlnire amoroasă – în afară de palton, de uniformă și de calmul vocii, nu-și amintea nimic despre el – însă chiar își dorea să-i strângă mâna pentru ajutorul oferit.)

…aș fi încântată să vă ofer haina personal, împreună cu mulțumirile mele.

– Aş vrea să mă transfer, domnişoară Senyard. Osla s-a uitat drept în ochii femeii. Talentul meu la limbi străine se duce pe apa sâmbetei dacă stau să încropesc dosare şi să bag fişe în cutii.

Domnişoara Senyard a plescăit.

– N-o fi satisfăcătoare munca noastră, dar este foarte importantă.

– Vorbesc excelent germana simplă şi tehnică. Sigur există alte posturi în departamentul naval unde să fiu utilă. Osla a zâmbit cât ştia ea de cuceritor. Practic, din prima zi aici se plictisise de moarte, dar după ce a supravieţuit bombardamentului, se săturase brusc şi era îndârjită. Era să moară la Café de Paris, aşa că nu avea de gând să se întoarcă la BP şi să-şi irosească talentele cu greu dobândite pe o slujbă de care ar fi fost capabilă orice şcolăriţă care ştia trei vorbe în germană. Era în viaţă şi voia să facă ceva cu viaţa aceea – pentru început, să lupte mai aprig împotriva monştrilor care aruncau bombele alea. Ştiţi că unii băieţi numesc locul ăsta „Vizuina debutantelor“? a întrebat-o pe domnişoara S. Daţi-mi voie să demonstrez că sunt mai mult decât o mondenă prostuţă, domnişoară Senyard.

– Osla, nu mi-ar plăcea să te pierd, a suspinat domnişoara Senyard. Dar cred că dacă ştii jargonul, ai putea lucra la traducerile germane. O să vorbesc cu domnul Birch.

– Mulţumesc, doamnă! Ar trebui s-o puneţi şi pe Sally Norton să traducă. Vorbeşte germana la fel de bine ca mine. Sally fusese recrutată de Bletchley Park în acea primăvară şi, spre încântarea Oslei, lucra tot sub aripa domnişoarei Senyard.

– Mai vrei să faci şi alte schimbări de personal, Osla? a întrebat amuzată.

– Nu, doamnă.

Osla a fost transferată numaidecât, tot ca parte din Baraca 4, dar în alt departament, unde o ceată de bărbaţi la costum de tuid, care studiaseră germana la universitate, şi un grup de femei îmbrăcate cu costume din pulover cu jachetă, „educate“ la Munchen şi Viena, stăteau la o masă lungă şi traduceau mesajele cifrate. I-au făcut loc gesticulând veseli, împingând un

teanc de criptograme spre ea.

– Descifrate adineauri, trece-le în engleză.

De frig, Osla și-a strâns mai bine jacheta de lână roz – pereții ăștia verzi de șindrilă se încălzeau greu în soarele primăvăratic, care mai aducea și ploi – și s-a apucat să traducă primul mesaj decriptat. Detalii despre tactica haitei submarinelor, preluate de cei care ascultau Morse la stațiile Y din Scarborough, conform denumirilor.

– Și ce facem dacă lipsesc bucăți din ele?

Lipseau fragmente întregi din paragraful pe care-l traducea.

– Le completezi în funcție de context. Nu le primim mereu întregi și nu ai ce face.

„Păi și dacă aia este partea esențială?“ s-a întrebat Osla, uitându-se la spațiul gol din mesaj. „Dacă tocmai acea parte poate salva vieți?“ Ei bine, își dorise muncă grea, mai importantă – iată! A luat creionul și a deschis dicționarul german. Die Klappenschrank, asta ce era?

– Trebuia să fi schimbat postul la sfârșitul lui martie, a spus o fată din fața ei, când a terminat primul mesaj. O lectură fascinantă, dă-mi voie să-ți spun, veneau toate transmisiunile de la Matapan!

„Iubitul meu era la Matapan“, voia să spună Osla. „Pentru că a fost transferat pe Valiant. Și abia când am zărit informația în mâinile mele, lucrând la domnișoara Senyard, mi-am dat seama că Valiant era pe front. De-atunci, n-am mai avut vești de la el.“

Și-a stăpânit frica înainte să o ia razna. Philip nu scrisese pentru că era ocupat, ce naiba! Sau poate uitase cu totul de ea. Îi dăduse papucii și de-asta nu zicea nimic. Fie – în momentul acela nu voia decât să știe că trăiește. Pe urmă, n-avea decât să afle dacă o părăsise sau nu.

Și sigur trăia. Văzuse știrile în mica sală de cinema de la Bletchley Park și a împietrit pe loc, ascultându-l pe crainicul care vorbea pe distonantul fundal

muzical de biruință: „Acestea sunt o parte dintre navele care au distrus cel puțin trei crucișătoare italiene și trei distrugătoare, au prăpădit și posibil scufundat o navă de luptă, fără a avea ele însele victime“. „Fără victime.“ Totuși, Osla era conștientă de optimismul idiot cu care prezentau crainicii ăia știrile. Chiar și în urma unei victorii covârșitoare existau morți. Victoria avea un preț. Osla îndosariase zi de zi prețul victoriei în cutii de pantofi.

„Acestea sunt obuzele de aproape jumătate de metru care au distrus un crucișător nou-nouț cu o singură salvă…“, o ținea întruna crainicul, în timp ce ei îi venea să vomite, imaginându-și ce putea face un asemenea obuz cu pielea aurie și fermă a trupului unui bărbat sau cu creierul lui inteligent dintr-un craniu fragil – cum putea să transforme o minune de om în fărâme de carne arsă. Nu era deloc un basm. Și un prinț murea la fel de ușor ca orice alt om.

Dar dacă ar fi murit, s-ar fi anunțat. Un prinț care moare pe front ar ajunge la știri. Doar dacă nu cumva încă nu ajunsese raportul… Iar de când cu bătălia, nu mai primise nici o scrisoare.

Acea frică infernală fusese ultima picătură care o făcuse pe Osla să cerșească ceva mai vital de făcut decât să copieze, să lege, să îndosarieze. Dacă tot avea să sufere așa tare, să se teamă, măcar să facă naibii ceva mai important.

– Ce groaznic să vezi prizonierii italieni la știri… s-a auzit spunând. Cei pe care i-au pescuit ai noștri din mare. Mă tot întreb câți s-or fi înecat.

Ceilalți s-au uitat mirați la ea.

– Sunt numai macaronari, a spus o fată coafată ca Veronica Lake. Dacă nu voiau să fie înecați de distrugătoarele britanice, nu trebuiau să-i țină isonul lui Mussolini.

– Poate că nu, dar… i-a pierit glasul, frustrată.

Explozia de la Café de Paris părea să-i fi smuls un strat de superficialitate, iar acum nu cădea pradă doar fricii, ci și compătimirii. Când văzuse chipurile sumbre ale italienilor la știri, mai că-i venise să plângă, știind că la fiecare om scos din mare, alți doi-trei arseseră de vii sau se înecaseră. Zi de zi mureau în

toată lumea. Numai la ei se gândea: englezi, francezi, canadienii ei, australieni, polonezi, ruşi… Da, chiar şi germani şi italieni. Erau inamici, dar şi ei sângerau. Şi ei mureau. Când naibii se termina totul?

Probabil că avea să afle înaintea ştirilor, când primea mesajul la tradus. Nu o încălzea prea tare chestia asta, faptul că se târâse pe o treaptă mai sus pe scara BP, unde afla prima dacă se termina războiul. Chiar şi cu câteva minute înainte.

*

– Intră!

Când a bătut Osla la uşă, i-a deschis o femeie îngrijorată, îmbrăcată cu o jachetă verde, uzată. Sheila Zarb, încântată de cunoştinţă. Soţia lui Harry a dispărut din nou înainte să-i poată mulţumi vreunul pentru că găzduise Ceaiul din acea seară. Osla adulmeca infuzia când a înaintat în căminul sărăcăcios. În camera alăturată urla un copil.

– Ah! Viaţa conjugală, a remarcat Giles, intrând fuguţa după Osla. Ce să mai aştepţi moartea?

– Nu fi nesuferit! a răspuns Osla, uşor dezgustată de sine pentru faptul că observase pronunţia soţiei, nici pe departe la fel de educată ca a lui Harry.

„Nu fi nici tu oribilă“, s-a dojenit singură, în timp ce ea şi Giles se înghesuiau pe culoarul îngust. Dar apoi Osla s-a simţit ca un vierme, căci Sheila Zarb a reapărut cu fiul plângându-i în braţe. Aşchiile de picioare îi atârnau pe lângă mama lui încastrate în nişte orteze metalice asemenea unor instrumente de tortură. Poliomielită, desigur, Osla fusese la internat cu o fată care avea un asemenea aparat ortopedic.

– Bun venit în casa noastră de nebuni! Harry a ieşit pe hol în spatele soţiei şi a luat copilul în braţe. Intraţi, aici e salonul. Christopher, băiete, ştiu că nu-ţi

place orteza, dar trebuie să o porţi. Suntem stoici, da?

Fiul lui Harry a mijit ochii în semn de revoltă, încă zbierând.

– Ce drăgălaș este! a spus Osla acoperind urletele. Câți ani are?

– A făcut trei în ianuarie.

Băiatul era prea mititel pentru trei ani, slab și amărât, când ar fi trebuit să fie zdravăn și plin de viață. Avea ochii și părul negru ale lui Harry, dar era pământiu de la boală.

– Știu ce-i trebuie țâncului. Mab s-a strecurat afară din sufragerie în spatele lui Harry, cu un pahar de sherry și cu jobenul împodobit. I-a vorbit complet destins lui Christopher.

– Vrei să porți jobenul Pălărierului Nebun? Să știi că-i magic.

Micul Christopher s-a oprit din țipat ca să cumpănească. Mab i-a așezat jobenul pe cap, Harry i-a aruncat o privire recunoscătoare și s-au întors cu toții în sufragerie, unde ceilalți Pălărieri Nebuni ciocneau și discutau volumul de poezii Întinat: versuri de pe front, de Francis Gray.

– Prefer Siegfried Sassoon, se plângea cineva.

– Altar este preferata mea, tare stranie…

– Cui îi pasă de poezia lui? Vreau bârfe despre poetul de pe front. Giles s-a întors cu un zâmbet angelic spre Mab. Scuipă tot, zâno! Ai luat cina cu el și am citit în Bâlbe că te scoate în oraș și săptămâna viitoare.

– La un concert, băgăciosule…

– Îmi pare rău! Beth, care întârziase, s-a strecurat în cameră îmbujorată. A trebuit să scot câinele. Dacă face ceva înăuntru, mama jură că o să scape de el.

– Beth! Harry și-a mutat gabaritul impresionant pe cel mai apropiat scaun, tot cu Christopher în brațe, cu ortezele așezate cu grijă pe un genunchi. Nu te-am

mai văzut de… Știi tu.

A rânjit și Beth s-a înroșit, uitându-se în cana pe care i-o umplea Harry cu o singură mână.

– Măi, măi! a murmurat Giles la urechea Oslei, ghiduș. S-a amorezat mimoza noastră?

– Nu vorbi prostii, a spus Osla, care se întreba de ceva vreme același lucru.

– Poate și el. Giles a coborât tonul și mai mult, de numai Osla mai auzea ceva în freamătul conversației. Beth a noastră este fată deșteaptă și ceva îmi spune că Harry nu prea are parte de discuții inteligente cu soția.

– Snob infect…

Sheila a apărut din nou, cu un șorț sub braț.

– Îmi pare rău că te las să te ocupi de baie și de culcare, i-a spus soțului încet, în timp ce Pălărierii își pasau ceainicul de la unul la altul. Directorul cantinei a insistat să mă duc…

– Du-te! Harry și-a trecut mâna prin părul negru al fiului. Mă descurc eu.

Sheila s-a aplecat și l-a pupat pe Christopher pe obraz, iar Osla s-a trezit că mai avea un pic și îi dădeau lacrimile. O durea sufletul și se topea văzând atâta tandrețe revărsată asupra copilului schilod, ghemuit în brațele tatălui, punându-și toată încrederea în el. Și-ar fi dat ambele picioare ca să fi avut o casă în copilărie, unde să fi putut sta în poala unor oameni afectuoși care să o pupe pe obraz la culcare, iar acum, pentru orice cămin. Mai învățase ceva în noaptea ce a urmat bombardamentului din club – că nu prea avea nimic de felul ăsta.

„Ei, și ce?“, și-a zis ea cu înverșunare. „Ai multe altele. Ba acum ai și o slujbă care contează.“ Într-o lume a războiului, era o lăcomie să vrei și una, și alta – și o slujbă importantă, și un cămin primitor.

Așa că Osla a afișat un zâmbet în timp ce asculta discuția și a scos o bucată de hârtie ca să noteze ideile pentru următoarea ediție a Bâlbelor, la care lucra

în fiecare joi.

O discuție înflăcărată despre versurile lui Francis Gray, cu toate că BB se întreabă dacă poezia de front este cel mai bun lucru pentru morală. Dacă ai terminat tura traducând lista de victime ale unui submarin, chiar vrei să discuți despre idealismul zdrobit al unei generații pierdute, înecate în noroaiele Flandrei, cum sunt descrise în înfiorătorul pentametru iambic? Sau ai prefera să citești niște Jeeves&Wooster?

Până vineri, în toate barăcile de la Bletchley Park circulau invariabil exemplarele BB, urmate de hohote de râs. Osla nu putea să râdă de una singură în perioada asta, dar cu siguranță putea să scoată un hebdomadar de bârfe, încât să se prăpădească toată lumea de râs.

Capitolul 21

BÂLBE DE BLETCHLEY, MAI 1941

Recent, din departamen. un trîl... o cântare la beție,
Rîul lui Knox s-a auzit după părerea autorului...

– Nici măcar una dintre mânzele mele nu are voce, a remarcat Dilly. Slavă Domnului că vă pricepeți să spargeți coduri. Le dirija cu pipa, în timp ce ele răgeau următoarele strofe al poeziei lui, scrisă special pentru această ocazie:

La Capul Matapan, Cunningham a câștigat

Cu voia Domnului și grație lui MARGARET

Acestei fete i s-a datorat, amiralul a declarat,

Că avioanele noastre adversarul au înlăturat!

Peggy Rock zâmbea și clătina din cap, în timp ce Beth și celelalte o strigau pe nume. Fiecare femeie de la Vilă avea strofa ei.

La Capul Matapan Cunningham a câștigat

Cu voia Domnului și grație lui BETH

Această fată avioanele le-a aflat,

Iară navele noastre le-au evitat!

– Zău că n-am găsit nici un avion, a protestat Beth, doar coordonatele…

– Păi, fă tu să rimeze coordonatele cu orice! a răspuns Peggy.

– Estimate, a spus Beth numaidecât. Bifurcate. Expectorate.

Peggy a aruncat un dop de vin în ea. Era prima ocazie reală care le permitea să sărbătorească laolaltă triumful: după acele zile îmbătătoare ce au urmat bătăliei, când s-a aflat vestea victoriei, avuseseră din nou treabă. Totuşi, astăzi, Dilly le trimisese pe Beth şi pe Peggy la cârciuma Eight Bells şi să vină cu tot atâta vin cât puteau duce: însuşi amiralul sir Andrew Cunningham, erou la Matapan, venea la Bletchley Park să le mulţumească personal lui Dilly şi echipei sale.

După ce au cântat, au ridicat paharele în cinstea şefului lor, iar Dilly şi-a scos ochelarii, clipind destul de des.

– Ei bine, a spus. Ei bine…

S-au strâns toate repede în jurul lui. Beth a lăsat deoparte aversiunea faţă de atingeri, ca să ia în braţe grupul. Era atât de gâtuită de emoţie, că abia mai respira.

– O, Doamne! a strigat cineva cuprins de panică. O fi amiralul? Jur că am auzit o maşină…

Până să vină amiralul Cunningham în uniforma lui cu trese aurii, alături de aghiotantul lui şi de comandantul Denniston care zâmbea, s-au şi înşirat toate în faţa Vilei, foarte serioase şi bine pieptănate (şi uşor abţiguite de la vinul prost). Beth nici nu se putea uita în ochii marelui om care le strângea mâinile pe rând.

– Am obţinut o mare victorie în Mediterană, a spus el la sfârşit, ţinând în mână paharul cu vin prost de la Eight Bells, pahar pe care reuşise cineva să-l găsească cu greu. Victorie care i se datorează lui Dilly Knox şi fetelor lui.

Un moment foarte solemn, distrus întru totul în clipa în care amiralul s-a întors şi Beth a observat că spatele impecabilei uniforme negre era pătat cu alb.

– Au zugrăvit Vila, chicoteau două dintre fetele mai tinere. L-am tot plimbat de colo-colo, până s-a atins de perete.

– Nu aşa te porţi cu un amiral!

Numai că Beth s-a trezit că o umfla râsul ca pe un balon. I s-au urcat la cap atât triumful, cât și alcoolul cu care nu era obișnuită, iar în clipa în care eroul de la Mediterană și-a dat seama de ceea ce s-a întâmplat și a scuturat din cap, făcând haz de necaz, întreaga echipă a lui Dilly a izbucnit în hohote de râs.

Beth încă zâmbea când a intrat pe ușa casei.

– Eu nu prea văd motive de zâmbit, a oftat mama ei. La cină avem ciorbă de burtă și musaca de ficăței dacă nu găsesc ceapă la aprozar. Și un coș întreg cu ciorapi de cârpit.

– Îi cârpesc eu. Beth a pupat-o pe mama ei pe obraz.

„Mamă, azi am cunoscut un amiral. A spus că victoria lui mi se datorează mie și colegilor mei.“ Tare mult voia să-i spună asta. Voia ca mama ei să fie mândră de ea, dar tot ce putea face era să se ofere să cârpească ciorapii.

– Scoate câinele ăla afară, s-a stropșit doamna Finch, punându-și pălăria. Jur că abia așteaptă să întorc spatele ca să își facă nevoile…

Lui Beth nu-i venea să creadă că reușise să păstreze câinele. Dacă nu ar fi venit epuizată, dar și exaltată după ce dăduseră peste cap planurile italienilor… Maică-sa nici măcar nu-i recitase din Biblie a doua zi și nici nu încercase s-o pună să țină cartea în aer. Se pare că nici măcar Deuteronomul nu zicea nimic despre fiicele care munceau trei nopți la rând, iar câinele fusese doar o picătură într-un pahar cu apă.

– Știți că un câine care latră ține hoții departe, îi spusese Mab doamnei Finch, cu o privire care sugera hoarde de presupuși intruși, iar Osla îi povestea cu accentul ei șic că „prințesa Margaret are un cățeluș fantastic, asemănător, poate ați văzut în Tatler“. Astfel încât câinele a rămas, iar Beth l-a scos afară, luând coșul cu ciorapi ca să cârpească pe trepte, la soare.

– Ce câine simpatic, a spus vecinul de alături, în timp ce schnauzerul traversa impecabila grădină de legume a doamnei Finch. Cum îl cheamă?

– Boots.

Îi dăduse numele din greşeală. Mab întrebase „Cum îl botezi?“, iar Beth, ostenită de muncă şi aşteptându-se la întrebarea „Unde l-ai găsit?“, mormăise „Boots“, fiindcă aşa îl chema pe proprietarul farmaciei de unde îl luase.

Osla şi Mab au intrat pe poartă în pardesiele lor roz pal şi albastru-fumuriu, trecând pe lângă doamna Finch care pleca la băcănie.

– Ce minunăţie de soare! Mab s-a aşezat lângă Beth pe treaptă. Ai auzit că se ţine dans la Bedford? O trupă americană cântă ultimele piese ale lui Glenn Miller.

– Ale cui? a întrebat Beth, căutând ghemul în coş.

– Ţi-am zis că n-o să ştie cine este. Osla a rânjit, aşezându-se de cealaltă parte a lui Beth. Când ai aşa creier ca al ei, îi dai chestii inteligente de gândit, nu muzică modernă.

– Nu-i nevoie de inteligenţă ca să faci ce fac eu. Doar gândire laterală. Uite… Beth a şovăit, uitându-se în jur. Nu avea cine să le audă. A pus coşul deoparte şi a scos o bucată de hârtie, pe care a mâzgălit repede ceva. Ăsta este un cifru Vigenère. Dilly îmi dă să exersez în timpul liber. Este un exerciţiu de decriptare din trecut, mult diferit de ceea ce facem noi la Dilly, aşa că nu se întâmplă nimic dacă ştiţi şi voi. Fac pariu că o să dezlegaţi unul în douăzeci de minute. Încă entuziasmată după ce sărbătorise la Vilă cu vin şi după ce-i strânsese amiralul mâna, Beth avea un chef neobişnuit de a împărtăşi ceea ce ştia să facă. Aşa se rezolvă cu cheie. Deşi se poate şi fără… Le-a arătat. Mab şi Osla au încercat şi ele, râzând fascinate. A durat mai mult de douăzeci de minute, dar în cele din urmă au spart codul. Vedeţi? Nu-i aşa greu.

– Le-aş arăta asta tuturor băieţilor care mă iau de gâsculiţă. Osla se uita la cifrul ei. Hitler ar face infarct dacă ar şti că o gaşcă de fete de la Bletchley îi dau războiul peste cap jucându-se cu creionul.

– Cu creionul, pe hârtie, de la Bletchley ţi-au vestit mândrele noastre, a recitat Beth unul dintre ireverenţioase versuri ale lui Dilly. Şi declinul, şi zdrobirea, însă tu n-ai auzit.

– Ei bine, mândrele astea se duc la bal în Bedford, a declarat Mab. Meritǎm

un pic de distracție. Și tu la fel, Beth.

– Știi că n-o să meargă, a zâmbit Osla. Nici prin cap nu-i trece, dragă!

Spre uimirea lui Beth, și-a auzit propriul glas:

– Ba merg.

*

În mai puțin de o oră, regreta decizia.

– Habar n-ai de când îmi doream să mă ocup de astea, a spus Osla, atacând sprâncenele lui Beth cu penseta.

– Au!

– Nu mai face scandal, Beth, suferă baba la frumusețe…

Mab, după ce îl gonise pe Boots de pe pat, unde azvârlise apoi toate rochiile fetei, ținea în mâini una bleumarin de crep.

– Asta. Este singurul lucru de altă culoare decât maro, bej sau grena. Culori pe care nu ar trebui să le porți niciodată, Beth, că te fac să arăți ca o canapea. Ce te-aș îmbrăca mai colorat…

– Îi dăm rochia mea roz! a sugerat Osla, smulgându-i fără milă sprâncenele.

– Prea mică…

– Aia roșie a ta?

– Prea mare. Pusă pe fapte mari, Mab a scuturat rochia bleumarin. Îi împrumut eșarfa roșie, o să-i dea culoare…

Beth a țipat în timp ce-i smulgea alt fir de păr. Nu suportase niciodată să se uite lumea la ea, se ferea să fie atinsă, iar acum o verificau și-o împungeau ca pe vite la târg. Chiar și așa, întreg procesul era fascinant. S-a uitat peste umărul Oslei în oglindă, cu neîncredere. Oare Osla și Mab puteau să schimbe ce vedea ea în reflexie?

– Un ten superb, dar îți trebuie culoare, a decretat Osla. Fond de ten Max Factor și un strop din rujul meu Elizabeth Arden Victory Red.

– Mama zice că femeile care se dau cu ruj sunt fufe.

– Și câtă dreptate are! O să fii o fufă sublimă.

– Mda, părul… Mab îi desfăcuse deja coada împletită și își trecea degetele prin onduleurile blond-spălăcite. Dacă tăiem cincisprezece centimetri… Nu te uita așa la mine, o tund mereu pe soră-mea…

– Mă omoară mama!

– Beth! a exclamat Osla sever. Dacă mai zici o dată „mama“, îți trag una de nu te vezi. Capul sus! Inima-n dinți! Dă-te cu ruj!

– M-am răzgândit. Beth a dat să se ridice. Nu vreau să merg. Dar era prea târziu, mult prea târziu. Prietenele ei aveau aceeași privire malefică și dinții la fel de încleștați. Momentul de răzvrătire a trecut imediat ce a fost dezbrăcată, învârtită, pensată și pironită, involuntar fascinată de toate. Harști-harști și s-au dus cei cincisprezece centimetri de păr, după care Osla i-a prins șuvițele rebele cu agrafe, în vreme ce Mab îi făcea alt tiv la rochia bleumarin.

– Prea scurtă, a țipat Beth.

– Aiurea, a dojenit-o Mab, fără să se oprească din cusut. Ai picioare, Beth! Ai pieptul cam plat și nici șolduri nu prea ai, dar picioare ai și sunt frumoase, iar în seara asta o să fie văzute!

– Nu! Încerca să-și acopere genunchii.

– Ba da! au protestat fără milă prietenele ei. Până să termine ele, rochia bleumarin era de nerecunoscut: peste genunchi, împodobită cu eșarfa roșie a

lui Mab, partea de jos uşor înfoiată de jupa de mătase a Oslei („O să foşnească şi o să ţi se vadă genunchii ăia frumoşi când mergi!“). Beth se privea uşor speriată. Nu era chiar tranziţia de la răţuşca cea urâtă la lebădă – oricât ar fi pensat-o, i-ar fi modificat rochiile şi ar fi îmbrăcat-o în mătăsuri, tot nu ar fi avut silueta lui Mab sau farmecul Oslei, dar nu arăta aşa îngrozitor pe cât se temea.

– O să te coafăm ca pe Veronica Lake, a decretat Mab, scoţându-i agrafele din păr. Mereu pleci capul când întâlneşti străini, dacă te poţi ascunde sub o buclă ce-ţi pică peste ochi, o să pari misterioasă, nu timidă. Ea şi Osla o pieptănau, îi făceau cărare şi o tapau. Aşa! Ce zici?

„Mama o să fie scârbită“, şi-a spus Beth. Dar poate nu era aşa de rău…

Acum, şi celelalte două îşi puneau rochiile, cea a lui Mab era de un mov agresiv, care-i pica pe trupul înalt asemenea unui fulger.

– Un material mai vechi de perdele, l-am găsit printre zdrenţele mamei când am fost la Londra. O să ţină la trei spălări.

– Draga mea, numai tu şi Scarlett O’ Hara vă mai îmbrăcaţi în perdea şi arătaţi de milioane. Osla îşi prindea ciorapii de portjartier. Nu-mi pasă ce port, roz să fie. Aşa, Beth, eu şi Mab îi distragem atenţia mamei tale, iar tu fugi prin spate. O să-i zicem că te doare capul şi că te-ai băgat în pat.

„O să ard în flăcările iadului“, şi-a spus Beth, în timp ce au trecut toate printr-un strop de Soir de Paris, pulverizat din parfumul Oslei. Asta însă nu a oprit-o să-l pupe de „noapte bună“ pe Boots şi să-şi ia haina.

– Aşa, haidem! a spus Giles, în timp ce se înghesuiau toţi în maşina lui, pe strada întunecată. Măi să fie, este oare Beth a noastră? Rezervă-mi un dans, frumoaso!

– Nu ştiu să dansez, a spus Beth. Şi dacă aş şti, sigur nu mi-ar plăcea deloc.

Iar la dans era la fel de zgomotos şi de aglomerat pe cât se temuse, o sală mare plină ochi de soldaţi şi de localnice. Beth aproape că nu vedea scena pe care cânta trupa Tuxedo Junction. Giles şi Mab au dat fuga pe ring, iar când a

văzut Beth cum scăpăra Osla din picioare în pantofii ei cu sclipici, a îndemnat-o:

– Du-te la dans! O speria gândul de a fi singură, dar nu o făcea să se simtă așa de prost cum s-ar fi simțit dacă o dădăceau prietenele ei toată seara. Imediat ce Osla a fost invitată la dans, Beth și-a găsit un scaun pe margine. Un băiat blond s-a aplecat spre ea, mirosind a gin.

– Ai chef de-un dans, Veronica Lake?

– Nu, mulțumesc.

Beth nu se putea lăuda că-i plăcea să fie centrul atenției, cu atât mai puțin printre necunoscuți, dar și-a dat seama că putea șade, cu jupa de mătase care-i foșnea delicios pe genunchi, și să privească dansatorii care-și făceau de cap. Fustele femeilor se desfăceau precum florile, bărbații care le învârteau aveau nasturi și trese la uniforme, mai că vedea fractali, asemenea spiralelor din trandafir sau tiparelor unui zid de cărămidă.

– Salutare! Harry s-a prăvălit pe scaunul de lângă ea, mare și vesel, cu părul negru răvășit. Nu părea mirat de marea ei schimbare, nici nu părea să observe în vreun fel. Beth a zâmbit, dându-și seama că-i plăcea asta. Giles o insultase puțin când s-a uitat de două ori. Ce? În mod normal, arăta așa înspăimântător? Evident că da. Dar, dacă era așa, se bucura că Harry nu observase nici asta. Nu mă gândeam că vii, a continuat, punându-și cotul peste spătarul scaunului său.

– De ce nu? Chiar vă stric cheful?

– Nu, doar că nu-ți plac mulțimile.

– M-au târât Osla și Mab. Beth l-a privit pe Harry pe sub noua coafură și își dorea să-l întrebe despre diferența între Enigma navală italiană și cea germană, la care lucrau cei din baraca lui, dar nu puteau vorbi printre străini despre decriptare, așa că Beth căuta un subiect mărunt. A venit și soția ta?

– Sheila este acasă cu Christopher. Aseară s-a dus cu cineva la un concert, așa că astă-seară m-a dat afară pe ușă să mă distrez și eu.

Vorbea fără pic de văicăreală, însă Beth amuţise, incapabilă să-şi exprime compătimirea. Un copil atât de fragil avea mereu nevoie de cineva alături.

– Ăăă… Crezi că America va intra în război? a îndrăznit Beth, un subiect mai puţin personal.

– Ar face bine. S-a întunecat la faţă apoi. Haitele de lupi ne fac terci.

Alt subiect încheiat. Beth putea să vorbească despre munca ei toată ziua, dar parcă înota împotriva curentului când venea vorba despre flecăreală. „Parcă-i mai bine ca atunci când la orice conversaţie părea că înotam împotriva curentului.“

Tuxedo Junction a început să cânte „In the Mood“, iar basul a mârâit printre dansatorii de pe ring.

– Cântă bine, a spus Beth, neştiind ce altceva să zică.

– Nu-i rău, dar îmi place muzica mai ordonată. Ştii tu, ca o structură. Harry a rânjit când a văzut-o tresărind cu ochii la el. Şi ţie? Bănuiam. Nu ştiu dacă din cauza felului în care construiesc creierele noastre conexiunile sau din pur obicei, după ce facem ceea ce facem toată ziua. Pot să ascult Bach oricând. Ai la structuri cu nemiluita în Clavecinul bine temperat.

– Nu am ascultat niciodată.

– La Cambridge lucram şi la magazinul de muzică. Când nu aveam clienţi, ascultam la căşti. Mă enervam foarte tare dacă apărea cineva în magazin în toiul unei simfonii.

– Nu am fost niciodată la Cambridge. „Nu am fost nicăieri.“

Piesa s-a terminat, iar dansatorii s-au desprins unii de alţii. Unii s-au dus pe margine, alţii au luat noi parteneri pentru Moonlight Serenade, care răsuna acum pe ring. Harry a înclinat capul.

– Ai chef să ne învârtim puţin?

– Nu prea vreau să dansez, a mărturisit Beth. Vreau să mă întorc la muncă.

– Şi eu. Oamenii ca noi sunt mai dependenţi decât consumatorii de opiu. Şi-au zâmbit mâhniţi şi frustraţi. Ea îşi dădea seama că-i rodea pe amândoi să vorbească despre lucruri interzise. Haide! a spus Harry deodată.

A tras-o pe Beth pe ringul de dans şi a cuprins-o subit cu braţul de mijloc, i-a luat mâna în mâna lui mare şi a început să se învârtă pe ritmul lent şi visător.

– Aici nu ne aude nimeni. Apropiindu-şi capul de al ei, i-a şoptit jucăuş şi prietenos la ureche: Am nişte şmecherii noi pentru grupajuri, nimic foarte specific departamentului naval. Vrei să-ţi spun?

Beth a ezitat, dar în jurul lor cuplurile dansau cu ochii închişi şi el îi murmura la ureche – nici cel mai dedicat indiscret nu putea trage cu urechea şi să audă ceva de muzică.

– Da, te rog, i-a şoptit şi ea zâmbind, relaxându-şi spatele sub braţul lui.

– Aşa, lucrez cu o maşină cu patru rotoare…

Beth asculta pe fundalul serenadei pe care ba o auzea, ba nu, tiparul notelor instrumentelor de alamă împletindu-se cu cel al vorbelor lui Harry. Dacă închidea ochii, aproape că-l vedea.

– Dilly mă pune să lucrez la cifruri Vigenère.

– Am făcut şi asta. Le poţi sparge fără cheie?

– Una-două.

– Doamne, dar chiar te pricepi! Dar…

– Ia uite cum îşi şoptesc ca porumbeii! Giles l-a bătut pe braţ pe Harry. Îmi dai voie?

– Nu, mulţumesc, a spus Beth ferm. S-a apropiat de umărul lui Harry, voind să disece coduri Vigenère şi Enigmele cu patru rotoare, auzind vag râsul cu care s-a retras Giles. „Foarte bine, voi şi secretele voastre…“

11 zile până la nunta regală

9 noiembrie 1947

Capitolul 22

În interiorul ceasornicului

Unul dintre infirmieri avea părul roşcovan ca Giles. Beth se uita după el cum îşi făcea treaba, punând lucruri în debarale, adunând aşternuturile murdare şi râzând cu un prieten. Beth şi-a amintit vocea lui Giles: „Voi şi secretele voastre…“

„Tu erai cel cu secrete?“, se întreba pentru a mia oară. Giles cel veşnic prietenos, eternul bârfitor. Giles care, în cele din urmă, se transferase din Baraca 6 în departamentul lui Knox. Giles, cel mai simpatic dintre Pălărierii Nebuni.

Nu voia să fie el acela. Dar nu voia să fie nici vreuna dintre prietenele ei.

Infirmierul roşcovan a ieşit din salonul comun, iar Beth s-a strecurat după el.

– Ce vrei, Liddell? a întrebat el încet. Ţigări? Parfum? Te costă.

Beth mai învăţase ceva în anii petrecuţi aici: care dintre infirmieri şi asistente făceau negoţ pe ascuns cu pacienţii. Cu medicamentele puse deoparte îţi cumpărai ţigări, băutură, cosmetice… sau informaţii.

– Am nevoie de informaţii. Beth a înghiţit în sec, ştergându-şi palmele transpirate de halat. Ce-i aia lobotomie?

El a ridicat din sprâncene.

– De ce?

„M-au programat pentru operaţie şi nu ştiu ce fel.“ Toată seara fusese neliniştită, de când auzise şoaptele intendentelor. Nici o femeie din secţie nu

ştia nimic, toate făceau supoziţii.

– Spune-mi.

– Asta este o informaţie importantă. S-a aplecat spre ea. Beth îi simţea mirosul de transpiraţie şi de dezinfectant. Ce dai la schimb?

Ea a înghiţit din nou, de data asta fiere, în timp ce-l trăgea spre debaraua cu aşternuturi.

– Intră aici şi îţi arăt.

Şi mai învăţase ceva. Care dintre infirmieri te-ar fi pipăit sub halat dacă nu se uita nimeni, cum să-i eviţi atât pe ei, cât şi atingerile lor, cum să mişti şi să dai din picioare dacă erau singuri când se ocupa doar unul de tine şi care dintre ei nu s-ar fi impus, dar nici n-ar fi spus nu dacă li te puneai pe tavă. Uneori, dacă obţineai ceva ce-ţi trebuia, te puneai pe tavă. Nu era prima oară când Beth se aşeza în genunchi într-o debara cu aşternuturi, însă îi venea să verse de tot atâta furie palpabilă şi de neajutorare ca prima oară.

– Ce este o lobotomie? a întrebat, înainte să înceapă, cu glasul aspru ca rugina pe cuţit.

– O operaţie la cap, a spus infirmierul închizând ochii şi băgându-i mâna în păr. O mică incizie în craniu, aşa am auzit. Se face în toată America… da, nu te opri…

Beth s-a oprit şi s-a retras.

– Pentru ce se face operaţia?

– Întâi să termin…

– Nu. Nu până nu-mi spui la ce foloseşte.

A tras-o de păr.

– Ca orice altceva aici, nu? Te face mai bine, te repară. Nu mi-aş face griji, Liddell, a adăugat, părând sincer. Cică nu-i prea invazivă. Nicidecum la fel de

rea ca șocurile electrice despre care auzi.

Beth a insistat, punând mai multe întrebări, dar era clar că nu știa mai multe nici el. A închis ochii și a terminat ce începuse, cu gândul la partenera ei de Go și la gestul ei cu degetul ca un bisturiu peste craniu.

– Bravo. S-a încheiat la pantaloni și i-a ciufulit părul. Acum treci la loc în celulă.

Beth s-a sprijinit pe călcâie în timp ce el ieșea din debara, cu părul roșcovan scânteind în lumina ce s-a strecurat o clipă pe ușă. Se abținea să vomite, adulmecând clorul și amidonul din așternuturile împăturite, umplându-și plămânii cu o frică subită. Se confrunta cu o operație chirurgicală și cu un trădător și habar nu avea ce sau cine erau ori dacă va primi ajutor pentru a-i înfrunta.

„Osla, Mab, unde sunteți?“

York

La Bletchley Park era un trădător care vindea informații în timpul războiului.

„Ditamai aberația“, a murmurat Mab.

Osla nu era sigură. „Bettys Tea Shop. Nu te mai enerva, vino și gata. Și vorbim atunci.“

„Pe dracu!“, îi spusese Mab, trântind telefonul, și se întorsese să vadă de copii.

Eddie era cald și moale la pieptul ei când l-a ridicat din pat. Se agita, sâcâit de somn, dar s-a cuminți imediat în brațele ei. A inhalat mirosul de talc și l-a adulmecat pe băiețel, întrebându-se dacă luase în greutate față de seara trecută – creștea foarte repede, avea un an și jumătate și era deja mai mare

decât cei de doi ani. Într-o zi urma să aibă peste un metru opzeci. Mab a ieşit tiptil din camera copilului, punând în trecere mâna pe părul negru al lui Lucy. Luce nu dormea tihnit, dădea din picioare şi mormăia, dar se liniştea la atingerea lui Mab.

Mab l-a hrănit pe Eddie la parter, ferindu-se de boabele de mazăre pe care încerca să le scuipe pe bluza ei crem, din in, dar apoi, după ce l-a pus pe jos să se joace cu trenuleţul pe care i-l făcuse tatăl lui, nu avea stare. S-a ridicat în picioare învârtind o ţigară neaprinsă între degete – voia să se lase – şi o durea stomacul auzind în minte ecoul mesajului cifrat al lui Beth.

*

Nu ştiu cine este trădătorul, dar ştiu ce a făcut. Am găsit dovezi că lucra în departamentul meu, dar oricine ar fi fost, m-a închis aici înainte să pot dovedi.

Nu avea cum să fi existat un trădător la Bletchley Park. Candidaţii erau verificaţi dinainte să fie invitaţi la interviu. Când s-a transferat de la maşinile-bombă la Conac, Mab îl auzise pe comandantul Travis vorbind despre cutiile cu dosare MI-5 din Baraca 9, iar dacă ar fi existat un trădător, cui vindea informaţiile? BP rămăsese un adăpost secret şi de succes pe toată durata războiului, lucru care nu ar fi fost posibil dacă ar fi aflat germanii de existenţa lui.

Nu. Acuzaţia din mesajul cifrat era fie imaginaţia paranoică a unei nebune, fie dorinţa unei disperate de a minţi pentru a-şi câştiga libertatea. „Oricum ar fi, ce se întâmplă cu mine dacă o ajut?“, se întreba Mab. Beth fusese închisă la ordinele guvernului, adică Mab şi-a fi încălcat jurământul dacă ar fi comunicat cu ea. „Recepţionarea şi încurajarea transmiterii riscante de informaţii privilegiate“ sau cum ar fi formulat ei, tot închisoare ar fi putut însemna.

În sufrageria liniştită, Mab s-a uitat în jur. Casa asta, familia asta, viaţa asta

era tot ceea ce visase vreodată Mabel Churt din Shoreditch. Casa din piatră veche de Yorkshire cu trei etaje, grădinile cu rugi de trandafiri. Baia cu gresie din marmură, plină cu parfumuri și cosmetice, spre deosebire de o toaletă la comun, pe hol. Propriul cont în bancă, cu suficiente fonduri cât să nu le mai verifice compulsiv de teamă că poate nu i-ar fi ajuns pentru factura de apă, pentru pantofii lui Eddie, pentru educația pe care urma s-o aibă Lucy. Soțul ei.

Să riște toate astea, să-și pună familia în pericol, să ajungă într-o celulă, toate pentru Beth, care o trădase în timpul războiului?

„Ea ce a riscat ca să-ți ceară ajutor?“, a întrebat-o un gând în șoaptă. „Acum ce riscuri își asumă?“

Cu șase ani în urmă

Mai 1941

Capitolul 23

– Spune tot, Beth! i-a cerut Mab.

Ținând în mână jupa din mătase pe care venise tiptil s-o dea înapoi, Beth a clipit, ca și Osla, care își pilea unghiile la lumina unui rest de lumânare. Se întorseseră adineauri de la dans, absolut terminate de oboseală, mult după ora de stingere a doamnei Finch și, în mintea ei, Osla deja compunea următoarea bârfă pentru Bâlbe: Ce mânză sfioasă s-a afișat la dans în Bedford în acest weekend? Până și cel mai isteț creier are nevoie de un pic de Glenn Miller pentru a-și învigora materia cenușie, iar geniile de la BP au observat numaidecât…

– Beth, ai dansat de cinci ori cu Harry! Mab s-a întors dinspre oglinda în care își peria părul, fixând-o pe Beth cu o privire sobră. Și mai erau și toate melodii lente și romantice.

Beth a închis ușa camerei, cu Boots după ea.

– Am vorbit despre muncă. Știți…

Osla știa că se referea la decriptare, dar că nu o va spune, nici măcar aici, între ele.

– Așa, lipiți unul de altul? Osla nu se putea abține. Beth era nedumerită.

– Da. Ca să nu audă nimeni.

Îmbrăcată din nou cu cămașa de noapte cu guler înalt și cu părul pieptănat fără bucla peste ochi, era aceeași mimoză care nu fusese în viața ei la o întâlnire.

Osla a suspinat.

– Nu-mi spune că te-ai amorezat de Harry Zarb…

Beth părea îngrozită.

– Lucrăm împreună, atâta tot. El este foarte priceput la ceea ce face, eu la fel, ne vine lesne să vorbim…

Osla şi Mab au schimbat o privire.

– Îndrăgostească se cheamă. Mab a aruncat peria. Beth, e timpul să-ţi cauţi un tip, dar nu te amoreza de un bărbat căsătorit care îţi spune ceea ce vrei să auzi.

– Nu-i deloc aşa. Beth a dat să-şi apuce vârful cozii să se joace cu el, dar nu mai avea cu ce. Nu a încercat nimic. M-a invitat la dans doar ca să putem vorbi în liniște, să nu ne audă nimeni.

– Doar la BP… Mab s-a aşezat pe pat în furoul de nailon. Nu „Hai să-şi şoptesc nimicuri la ureche“, ci „Hai să-ţi şoptesc cifruri la ureche“. Nu înseamnă că nu te vrăjea, Beth.

Osla nu era aşa sigură. Să fi fost Harry genul de bărbat care să calce în strâchini când o avea acasă pe Sheila cea amabilă şi frântă de oboseală, care avea grijă de fragilul fiu schilod? O îngrijora mai puţin că el ar încerca să o seducă pe Beth, mai degrabă Beth avea să se aprindă pentru primul care flirta pe „Moonlight Serenade“, fără să aibă nici o intenţie de fapt.

– N-ai cum să prezici care dintre bărbaţi o să-şi înşele soţia, a spus Mab, citindu-i gândurile Oslei parcă. De-asta trebuie să te fereşti de toţi bărbaţii însuraţi. Pentru că începe ca o prietenie nevinovată şi pe urmă auzi că soţia lui nu-l înţelege şi că în curând o va părăsi şi pe urmă te vezi cu el pe la spatele ei până se lămuresc lucrurile, ceea ce nu se întâmplă niciodată. Numai aiureli. N-am fost niciodată în situaţia asta, a adăugat, văzându-le privirile. Dar cunosc fete care au păţit-o şi toate au ajuns în acelaşi punct, şi nu la altar. Pentru că bărbaţii voiau doar puţin… ştiţi voi ce.

– Ce? a întrebat Beth, cocoţată pe marginea patului Oslei.

– Știi tu. Mab se uita în ochii ei. Nu?

– Nu.

Osla își privea mâinile.

– De fapt, nici eu nu știu, a spus din senin. Cum… este.

Cu greu a scos cuvintele, dar nici nu putea minți. Nu pe întunericul din camera aceea cu draperiile trase, cu două fete cu care lucra, cu care plângea și cu care împărtășea aceleași temeri nespuse din ultimul an.

– Lasă-mă, că nu te cred! a pufnit Mab. Pe Beth o cred că nu a aflat de la doamna Finch cum merge viața. Deși, chiar nu ți-au povestit surorile tale, după ce s-au căsătorit? a întrebat, abătându-se de la subiect.

Beth era complet inexpresivă.

– Au zis să nu las nici un băiat să mă sărute până la logodnă și m-am gândit că așa rămâi însărcinată.

– Metodiștii ăștia… a murmurat Mab și s-a uitat la Osla. Bine, pe Beth o cred, dar nu înțeleg cum să fii în aceeași oală când ai o mamă deșucheată ca a ta, debutantă trăsnită!

– Nu-mi mai spune așa! s-a inflamat Osla, știind că exagera cu sensibilitatea asta, dar nu-i păsa. Obosise al naibii de tare să urce o scară pe care credea că în sfârșit ajunsese pe o treaptă de unde nu avea să-i mai spună nimeni „debutantă trăsnită“ sau „mondenă prostuță“ și tot se trezea considerată îngustă la minte, neimportantă, ignorantă. Doar că, în cazul ăsta, de netăgăduit, chiar era ignorantă. Oricât traduceai telegramele personale ale lui Hitler toată ziua, tot puteai fi pe dinafară în alte sfere. Mab, crezi că deșucheata de maică-mea mi-a zis vreodată ceva? Am crescut înconjurată de servitori. Doicile m-au învățat să mă spăl în spatele urechilor, internatul m-a învățat germana, la pension am învățat să fac o plecăciune. Mama se mulțumea să se mărite, să divorțeze și să se recăsătorească, nici nu știa de mine, cu atât mai puțin să-mi dea lecții de viață. Așa că nu știu nimic și nici fetele cu care am fost la școală nu știau, pentru că toate mamele erau prea

cuviincioase ca să discute un subiect aşa de neplăcut.

Mab tot sceptică era.

– În ziua în care ne-am cunoscut, l-ai făcut de râs pe un pervers în tren, întrebându-l dacă nu voia să-şi ascundă măciuca din pantaloni…

– Draga mea, mă prefac extrem de experimentată şi îmi iese de minune, dar este un şiretlic. Osla a coborât din nou privirea. Anul trecut, la Savoy, îi spuneam unei prietene că aş vrea ca prietenul meu să nu îşi ţină lanterna în buzunarul din faţă când dansăm, iar cucoana de la masa alăturată face ochii mari şi şuieră la mine: „Proastă mai eşti, chiar nu ştii ce-i aia erecţie?“ Şi am râs, ca şi cum aş fi ştiut la ce se referea, dar habar n-aveam. Când l-am făcut de râs pe ăla din tren, tot pe dinafară eram. Şi acum am douăzeci de ani şi sunt îndrăgostită şi tot nu ştiu cum se întâmplă. Osla gâfâia deja când a ridicat în sfârşit privirea. Doamne, Mab, nu-mi place că sunt o… debutantă proastă. Nu vrei să mă luminezi?

– Ce te face să crezi că eu ştiu totul despre subiectul ăsta? Mab părea straniu de inertă în lumina capătului de lumânare. Pentru că fetele din Shoreditch sunt fufe?

– Nu, pentru că tu nu ai crescut ocrotită ca o păpuşă de porţelan. Osla şi-a dat seama că discuţia deviase complet de la Beth şi Harry şi de la toată dilema legată de bărbaţii însuraţi, dar cine ştie când mai apărea o asemenea ocazie? Ce anume se întâmplă?

S-a lăsat tăcerea puţin, într-o atmosferă de stinghereală. Boots a scâncit din cauza lui Beth care-i tot răsucea zgarda de stres. Mab se uita când la Osla, când la Beth şi a clătinat din cap.

– Mamelor voastre le-ar trebui două după ceafă. Răscolind în poşetă, Mab a scos o sticluţă argintie. Trebuie să bem din asta.

– De unde o ai? a exclamat Beth.

– I-am şutit-o lui Giles. N-o să-i simtă lipsa. Mab le-a întins sticluţa. Osla a tras o duşcă. Beth a şovăit, dar imediat ce Mab a început cu: „Aşa, când un

bărbat îşi dă jos pantalonii“, a întins mâna spre sticluţă şi a băut până s-a înecat. Osla a bătut-o pe spate, iar cele două s-au făcut mici, ascultând tăcute discursul scurt şi fără menajamente al lui Mab. Veţi auzi tot soiul de lucruri, a încheiat. Cine zice că nu poţi rămâne borţoasă prima oară se înşală. Cine zice că nu poţi rămâne borţoasă dacă bărbatul iese la sfârşit se înşală. Singurul lucru care te împiedică să rămâi borţoasă este dacă bărbatul poartă prezervativ. A urmat o scurtă explicaţie. Osla şi Beth se strâmbau. Sau dacă puteţi convinge un doctor să vă pună diafragmă – o cupă mică de cauciuc, pe care o băgaţi înăuntru. A gesticulat. Dar nici un doctor nu face asta dacă nu sunteţi măritate sau măcar logodite, pentru că doctorii sunt bărbaţi. Şi dacă un bărbat îţi promite că te ia de nevastă dacă o faci cu el, să ştiţi că este o minciună pe care ei o spun de când lumea.

– Păi, a făcut Osla la sfârşit. Nu pot spune că mă tentează în vreun fel. Părea absolut oribil.

– Este… plăcut?

Abia o auzeau pe Beth, cu glasul stins de ruşine.

– Aşa am crezut. Mab a spus-o intenţionat fără nici o inflexiune. Dar aveam numai şaptesprezece ani, ce ştiam eu?

– Cine era? a întrebat Osla.

– Un tip pe care n-ar fi trebuit să-l ascult. Mab a luat sticluţa şi a tras o duşcă. Philip este cauza întrebărilor tale? Sau cine-ţi face avansuri?

– Ei, tipii pe care-i cunosc nu-mi fac avansuri. Poate mă sărută după întâlnire, dar atâta tot. Dacă insistă mai mult, îi trec pe lista PIT pe veci.

– PIT? a întrebat Beth.

– Periculos în taxi.

– Dar vrei să ştii dintr-un motiv şi ai zis că eşti îndrăgostită. Mab refuza să se lase distrasă de la subiect. Haide, Os! Ne-ai spus că Philip este pe Valiant, ce culoare de păr are şi că albastrul ochilor lui te face să intri în fibrilaţii, acuma

zi și tu ce-i mai savuros.

Atmosfera s-a destins atunci, Osla a râs, Mab a rânjit și un zâmbet aproape imperceptibil i-a scăpat lui Beth.

– Îl ador pe Philip, a mărturisit Osla. Și nu știu nimic despre el de la Matapan, așa că habar n-am dacă trăiește au ba… Ce? Beth încremenise auzind cuvântul „Matapan“.

– Nimic. Beth a mai luat o dușcă, complet inexpresivă.

– Și după ce se întoarce de la Matapan, crezi că o să-ți ofere șansa de a deveni doamna Philip… Mab s-a poticnit. Am impresia că nu ne-ai spus numele lui de familie.

– Pentru că nu are. Osla și-a dres glasul. Este… Ei bine, este prințul Philip al Greciei.

A ridicat privirea. Mab era complet uluită, iar lui Beth mai să-i pice sticluța din mână.

– Auzi tu, prinț! i-a spus Mab lui Beth. Normal. Și mai este și străin!

– Nu tocmai. Este danez și german, dar a studiat în Scoția, iar unchiul lui este Lord Mountbatten… Este complicat. Familia a plecat din Grecia când era foarte mic. Nu este moștenitorul tronului.

– Foarte bine, pentru că aș muri de râs dacă i-aș da lecții de viață viitoarei regine Osla, a spus Mab tărăgănat.

– Ia mai taci! Osla a lovit-o cu perna. Vezi de ce n-am zis nimic? Că vorbești aiurea și nu-i deloc așa. Este doar Philip al meu.

Mab i-a luat sticluța lui Beth și a întors-o cu susul în jos.

– Nu avem destul gin pentru discuția asta.

Beth a râs tare de data asta. Nu mai era roșie ca sfecla de umilință, ci doar îmbujorată și foarte drăguță. Osla se întreba dacă la fel considera și Harry.

– Beth, uite care-i treaba cu Harry. Îmi place de el şi aş vrea să cred că nu încerca să te ducă cu vorba. Dar ai grijă.

Beth a strâmbat din nas.

– Cu cineva căsătorit… nu aş putea. Nu sunt sigură că aş putea cu oricine. Nu pare prea… S-a uitat la rămăşiţa de lumânare. Mai avea un pic şi se termina. Ar fi bine să mă duc în camera mea.

L-a luat pe Boots sub braţ şi a ieşit cu el. Mab s-a uitat la Osla, aşteptând să audă uşa lui Beth.

– Mă îngrijorează Beth, a spus sec. Fetele timide ca ea sunt exact genul care pică în patul cui nu trebuie şi dau de necaz.

– Cred că Harry este atrăgător pentru că nu-l poate avea, a cugetat Osla, strecurându-se sub pătură. Este numai bun de-o iubire pătimaşă pentru o fată care nu vrea de fapt să iasă din umbră. Pe Beth o văd fată mare la nouăzeci de ani, spărgând coduri şi locuind singură sau cu un câine, fericită nevoie mare. Un iubit sau un soţ ar da-o peste cap.

– Sfârşitul războiului o va da peste cap. Cine-o să-i mai ceară lui Beth Finch să spargă coduri? Va fi fată bătrână acasă, din nou. Mab a suflat în lumânare. Dumnezeu fie cu ea!

– Lucrurile vor sta altfel după război. Vocea lui Mab a căpătat dintr-odată un ton foarte serios. Auzi, Os… Oi fi ştiind tu ceva mai multă biologie, dar asta nu înseamnă că ştii altele.

Osla s-a îmbăţoşat.

– Cum adică?

– Nu ştii că uneori bărbaţii se folosesc de femei. A expirat prelung. Le folosesc şi le părăsesc pe cele cu care nu aveau de gând să se căsătorească. Şi băieţii buni fac asta. Şi gentlemenii fac asta. Chiar şi prinţii.

Capitolul 24

BÂLBE DE BLETCHLEY, MAI 1941

Dumnezeule mare! Cine era să știe că șeful departamentului naval a fost un celebru pantomim travestit în Matroana din West End? Aparent, rolul Văduvei Twankey a avut un real succes. Ce ne ascund bărbații... Cum să-i cunoști cu adevărat?

Glasul cald și curtenitor al lui Francis Gray s-a auzit în receptor:

– Mă gândeam că ți-ar plăcea să luăm cina la Savoy data viitoare când ajungi la Londra.

Mab a zâmbit, făcându-i semn Oslei să o ia înainte – plecau amândouă, căci începeau tura de noapte.

– O să mâncăm ceva galben fosforescent?

– Sigur luăm limbă-de-mare. Pește alb și bun, fără nici un gust. Foarte englezesc.

– Marțea viitoare sunt liberă. Mă duc la Sheffield s-o văd pe sora mea, dar pe urmă iau trenul de seară spre Londra.

– Abia aștept, domnișoară Churt. Să porți pantofi cât zgârie-norii.

A închis, iar zâmbetul lui Mab s-a pierdut într-un gând confuz. Ar fi fost a treia întâlnire cu poetul. După cina indiană la Veeraswamy, o invitase la prânz la un concert la Galeria Națională, unde ascultase o muzică profund inexplicabilă și era în continuare complet nedumerită în privința lui. Nu prea vorbea, dar asculta cu atenție. Zâmbea mult, dar nu râdea niciodată. Nu insista să-i spună pe nume, de fapt nu insista în nici o privință. Francis Gray era un mister pentru Mab.

– Este pe lista scurtă? întrebase Giles, după ce discutaseră Pălărierii Nebuni tulburătoarea poezie de război a lui Francis.

– Nu prea cred. Mab știa când un bărbat era chitit, iar Francis Gray nu părea să fie. Privea totul – alarma unui raid aerian, supa Mulligatawny, pe Mab în rochia roșie de crep – cu aceeași apatie agreabilă, de parcă ar fi urmărit totul din spatele unei cortine invizibile, izolat și prietenos. Lui Mab îi venea să dea cortina la o parte ca să priceapă ce era cu el. S-a trezit recitind Întinat din scoarță-n scoarță, căutând indicii despre felul în care-i mergea mintea, dar tot ce-i spunea poezia lui era că fusese un copil speriat, care încercase să se

descotorosească de coşmarurile din tranşee transpunându-le în versuri. Dacă nu mai era acel copil, atunci cine era?

– Acordă-i prioritate, o sfătuise Giles. Este o partidă bună. Părinţii au murit, n-o să-şi bage nici o soacră nasul. Deţine o casă măricică în Coventry. Nu-i milionar, că nu face nimeni avere din poezie, dar tatăl lui a patentat nu ştiu ce medicament de tuse, cu care a făcut ceva bani. Destul cât să îţi ia ţie ciorapi de mătase şi ponei surorii tale.

– Ştiu asta. Mab îşi evalua foarte atent bărbaţii. Dar nu mă interesează doar ciorapii de mătase şi poneii, Giles.

– Nu?

– Vreau pe cineva de care să fiu mulţumită.

Nu cerea mare dragoste, dar mulţumire voia. Şi Mab nu credea că cineva atât de dezinteresat de viaţă precum Francis Gray ştia să fie mulţumit. Era într-adevăr un mister. Propria enigmă, într-un loc plin de enigme.

– Nu sunt de acord să sune bărbaţi aici. Doamna Finch a apărut în hol în clipa în care Mab a închis telefonul. Doar dacă sunt membri ai familiei.

– Este verişorul meu.

– Pare că ai mulţi verişori.

– Am familie mare. Mă scuzaţi, mă aşteaptă o tură lungă în noaptea asta…

– Mă întreb ce faci acolo. Că ai început să vii acasă cu picături de ulei pe mâneci. Doamna Finch a zâmbit, cu un licăr în ochi însă. Şi tot găsesc astea, evident. Ce, Doamne iartă-mă, ai de gând?

Mab s-a uitat la tabelele de cifre scrise cu mâna ei.

– Habar n-am. De când le învăţase Beth pe ea şi pe Osla să spargă un cod Vigenère, începuseră să folosească cifruri când îşi lăsau bilete una alteia. Găsiseră în sfârşit o modalitate de a se ascunde de proprietara indiscretă şi de a o înnebuni în acelaşi timp. Cheia era mereu MÂNDRE.

– Dar este scrisul tău, a acuzat-o doamna Finch, fluturând biletul.

– Trebuie să fug, doamnă Finch!

Sfârşitul după-amiezii era frumos şi mirosea îmbietor. Când urma să termine Mab tura, avea să vadă o semilună la miez de noapte. Avuseseră noroc aici la ţară, fără bombardamente. Cu o săptămână în urmă, Londra suferise cel mai grav atac de la începutul războiului. Nici măcar ziarele perpetuu optimiste nu mai puteau lua în glumă faptul că fusese distrusă Camera Comunelor.

– Dar de-atunci nu prea ne-au mai bombardat, spusese la telefon mama lui Mab. Poate ăsta a fost sfârşitul războiului.

După ce a trecut de poartă şi în drum spre baraca ei, Mab a simţit nevoia să se oprească o clipă la uşă, înainte să-şi ia inima-n dinţi şi să înfrunte maşinile enigmatice care şuierau întruna. „De ce nu m-am transferat?“ Fuseseră aduse şi alte fete din Wrens să lucreze la maşinile-bombă. Mab era singurul civil repartizat aici. Probabil fiindcă uitaseră cu totul de ea. Dacă le aducea aminte, într-o săptămână o trimiteau înapoi la dactilografiat.

Poate din cauză că nu-i plăcea deloc să renunţe la o slujbă care trebuia făcută. Chiar dacă ura slujba aia. Şi mama ei de viaţă, cât ura maşinile-bombă. Ziua nu era aşa de rău, puteai ieşi să te bucuri de soare şi să iei o gură de aer ca să-ţi tragi sufletul, numai că seara, baraca era precum o capsulă în vid, pe un ocean sumbru, care, asemenea unei lipitori, o seca de aer şi de orice veselie.

– Ai fost la dansul de la Bedford? a întrebat Wren Stevens, în timp ce primeau amândouă meniul şi se apucau s-o cableze pe Aggie.

– Da. Mab s-a întins ca să ajungă la mufa din vârf. Era rândul ei să stea în picioare în seara aia, căci Stevens era la maşina de verificat şi pregătea setările lui Aggie. Of, ce dureri de picioare urma să aibă până dimineaţă…

– M-am dus cu un tip din Baraca 7, a continuat Stevens. Îh, m-a pipăit toată, de cum am ajuns pe ring.

„Bărbaţii pe care-i cunosc eu nu fac avansuri.“ Mab parcă auzea vocea Oslei în dormitorul întunecat, după discursul despre viaţă. Draga, naiva Osla, care

credea că era în siguranţă cu gentlemenii.

„Un gentleman nu face avansuri fetelor ca Osla“, şi-a spus Mab, pornind maşina cu un zgomot asurzitor. „Cu fete ca mine, nu mai sunt aşa gentlemeni. Nici neprimejdioşi.“

Aggie a păcănit, iar Mab a auzit păcănitul casei de marcat de la Selfridges, când îi înregistra vânzarea. Îl chema Geoffrey Irving. Studia literatura franceză la Christ’s College şi venise la Selfridges să cumpere un cadou pentru mama lui. Mab, de şaptesprezece ani, la tejghea, în rochia neagră de vânzătoare, îi vânduse o eşarfă de mătase. El îi vânduse numai gogoşi despre cât de frumoasă era.

„Nu eram frumoasă“, şi-a spus, cu gândul la bleaga care tocmai ajunsese la un metru optzeci şi nu îşi armonizase încă pronunţia. „Eram disponibilă şi încântată să am întâlnire cu un student.“ A dus-o la cinema, se sărutaseră înainte să se termine filmul, iar zece minute mai târziu, îi băgase mâna în bluză. Cu Osla nu ar fi îndrăznit să facă asta. Ce student la Cambridge ar fi vrut să fie pe lista PIT printre debutantele Londrei? Cu Mab nu ezitase totuşi, iar ea nu-l oprise. În trei săptămâni îi scosese chiloţii pe bancheta din piele a Blentley-ului decapotat şi fusese minunat, nu ca în poveştile cu dureri şi sânge prima oară.

– Eşti minunată, gemuse apoi. Minunată, Mabel…

Şi s-au pus din nou pe treabă, înfruptându-se unul din altul. Mab era convinsă atunci că se îndrăgostise, convinsă în naivitatea ei că era începutul unei relaţii speciale, de durată.

Mai ales când el a spus că voia s-o scoată în oraş cu prietenii într-o seară.

„Gata“, şi-a impus, deschizând mecanic un tambur şi desfăcând cu penseta două cabluri, cu deosebită grijă. „Încetează…“

Era greu să înceteze în vidul turei de noapte, când Aggie ţiuia de mama focului. În tura de noapte, ieşeau demonii lui Mab la joacă.

Încă îşi amintea rochia pe care o cumpărase pentru întâlnirea cu prietenii lui

Geoffrey de la facultate: din crep galben strălucitor, cu un trandafir mare și roșu din mătase pe umăr. Își cheltuise jumătate din economii pe ea, sigură că era cel mai modern lucru pe care-l avusese vreodată.

– Foarte frumos, spusese Geoffrey când ajunsese la Bentley, iar cei doi prieteni ai lui spuseseră același lucru, cu același accent elegant de Cambridge. Avem timp să ne distrăm puțin cu mașina înainte de petrecere. Deja își pasau de la unul la altul o sticlă de buzunar atunci când s-a așezat ea pe bancheta din spate.

„Fată proastă“, și-a spus Mab, schimbând ordinea tamburilor. „Copilă proastă. Nu era nici o petrecere. Tu erai petrecerea.“ La șaptesprezece ani, Mab ar fi mirosit tărășenia dacă ar fi fost vorba despre băieții din Shoreditch care o fluierau admirativ de la doisprezece ani pentru picioarele ei, dar când era deja îndrăgostită până peste cap de Geoffrey, acea Mab de șaptesprezece ani credea că tinerii care studiau literatura și istoria la Cambridge erau niște „gentlemeni“.

Fată proastă.

Ea și Geoffrey se sărutau în spate, iar buzele lui aveau gust de brandy. Mașina a oprit brusc într-o parte, iar unul dintre prietenii lui a început să-i bage mâna sub fustă. Ea s-a dat la o parte, pocnindu-l cu un strigăt de protest, iar Geoffrey râsese.

– Așteaptă-ți rândul, îi spusese prietenului în dorul lelii, trăgând în jos de mâneca lui Mab și sărutându-i umărul. Eu am adus-o, eu sunt primul.

„Proastă, poate“, și-a zis Mab, desfăcând mecanic cablurile altui tambur. „Dar nu și lentă.“ Preț de o clipă, se uitase glacial, nedumerită, la băiatul de care se îndrăgostise, dar numai o clipă. Apoi îl împinsese cu toată puterea, în vreme ce toate mâinile din mașină îi atingeau spatele, sânii și gâtul și auzea râsete.

– N-ai zis că-i așa nărăvașă!

Credeau că le va fi ușor, că o vor lua pe rând pe bancheta din spate, cât așteptau cumințI și fumau afară ceilalți doi. Erau însă beți cu toții, iar Mab,

mai înaltă ca ei, totodată clocotind de furie și de spaimă. Geoffrey avea două perechi a câte trei zgârieturi pe fiecare obraz, iar amicul lui se aplecase cu capul între picioare și gemea pe înfundate. Al treilea se întorsese din față ca să-i ajute, iar Mab îl apucase așa de tare de păr, că rămăsese cu câteva smocuri în pumn. Țipase în tot acel timp, înjurând și mârâind de furie și de groază. Au scos-o toți trei din mașină, zbătându-se și zgâriind în tot acest timp, dar mai apucase să-i tragă niște gheare pe gât lui Geoffrey când o aruncaseră în drumul mare. Mab s-a ridicat într-o clipită, cu genunchii jupuiți, își scosese pantoful și îl ținea de tocul ascuțit în mâna tremurândă.

– Dacă vă atingeți de mine, vi-l înfig în ochii ăia nenorociți, a mârâit, tremurând atât de tare, încât abia mai stătea în picioare.

– N-ai decât să-ți miști singură fundul ăla banal, în rochia ta banală de raion, până în Shoreditch, zdreanță proastă! a strigat Geoffrey cu venin, cu accentul lui distins, care-o făcea înainte să se topească de plăcere.

Apoi, farurile orbitoare ale Bentley-ului s-au făcut nevăzute.

– Să te duci dracului, penis-buton! a strigat Mab după ei, văzând mutra palidă de furie a lui Geoffrey înainte să dispară mașina.

O lăsase în mijlocul drumului, undeva la periferia Londrei, cu un pantof în mână și celălalt niciunde, cu rochia galbenă sfâșiată până la brâu, tremurând de umilință, în hohote de plâns.

Îi luase patru ore să ajungă pe jos acasă, șchiopătând desculță tot drumul. Două cuvinte îi răsunau în cap la fiecare pas: „Zdreanță proastă, zdreanță proastă.“

Intrase în bucătărie cu picioarele însângerate, cu lacrimile deja vărsate și uscate pe obraji și mulțumind stelei norocoase că mama ei dormea. Mab își scosese ciorapii rupți, chiloții sfâșiați, rochia pe care o considerase cea mai frumoasă și le aruncase la gunoi pe toate. Rămăsese dreaptă și despuiată în bucătărie, își aprinsese o țigară și o fumase până la capăt cu o figură îndârjită.

Acela fusese momentul în care hotărâse că nu mai era Mabel. Mabel era tânără, îngustă la minte și se profita ușor de ea. În schimb, avea să fie Mab.

Straşnica, maiestuoasa, intangibila regină Mab.

Capitolul 25

BÂLBE DE BLETCHLEY, IUNIE 1941

BB iar l-a prins pe Dilly Knox venind în pijama la birou. Fetele din departamentul lui sunt mult prea inteligente să își bată capul cu garderoba șefului lor, dar cu siguranță există un număr de creatori de modă care stau cu brațele încrucișate - dacă domnul Hartnell și domnul Molyneux se ocupă de Curtea regală și de fetele din Wrens -, nu pot fi detașați aceia pentru a-l îmbrăca pe Dilly Knox? În fond, este război!

– Doamnelor, aţi primit o nouă sarcină!

Beth era în vizuina iepurelui, decriptând un nou mesaj, şi nu a ridicat privirea la Dilly până nu s-a întins Peggy şi i-a luat creionul din mână.

– Transmisiunile marinei italiene trec în mâinile altui departament, având în vedere că n-a mai rămas mare lucru din ele, a continuat Dilly, trăgând de cordonul halatului de baie cu care-şi ţinea pantalonii.

– Nu prea mai ai transmisiuni navale dacă ai rămas fără flotă, a rânjit Peggy.

A rânjit şi Beth, cu toate că triumful lor la Matapan venea cu o senzaţie stranie, ştiind acum că iubitul prinţ al Oslei fusese implicat în acea bătălie. Beth uita de obicei că enigmele care pe ea o captivau zi de zi însemnau ceva concret pentru trupe, poate viaţa şi moartea pentru cei aflaţi la mare depărtare, pe albastra Mediterană. Se bucurase că nu-i putuse spune Oslei nici asta: „Decriptarea făcută de mine a azvârlit nava iubitului tău în toiul celei mai mari bătălii navale de la Trafalgar încoace. Să fie vina mea, măcar un pic, că habar nu ai dacă este viu sau mort?“

– Am primit un nou puzzle, a continuat Dilly, distribuind me-saje şi axuri. Vă avertizez că este un adevărat jabberwock.[29]

Încruntată, Beth a răscolit teancul. Era ceva diferit la el.

– Enigma Abwehr[30]. Dilly a observat privirile inexpresive ale fetelor ca Beth, care puteau descifra grupajuri germane fără să vorbească însă limba. Enigma folosită de spionajul militar german. Să-i zicem Enigma Spy. Spionii noştri găsesc agenţi germani pe teritoriul nostru şi le dau informaţii false, dar nu avem habar dacă ne şi cred ofiţerii Abwehr care trag sforile la Berlin.

– În ce fel este diferită Enigma lor? s-a încruntat Peggy.

– Folosesc o maşină cu patru rotoare, în loc de trei. Setări pentru patru rotoare, în loc de trei, şi se rotesc mult mai des. Este un monstru, a concluzionat Dilly, trecându-şi mâna prin părul care deja i se răriseţă de

prima dată când îl văzuse Beth. Welchman crede că, dacă nu o decriptează băieții lui din Baraca 6, nu o poate face nimeni. Haideți să-i demonstrăm contrariul. Dați-i drumul, doamnelor!

Beth a încercat timp de șase ore, dar nu s-a ales decât cu o durere de cap. Era ca în primele săptămâni la Vilă, când se zbătea în bezna minții și vedea aceeași descurajare și la celelalte. Însă Dilly era optimist, trimițându-le acasă și primind următoarea tură.

– Mâine vă întoarceți odihnite și o luați de la început. O s-o scoatem la capăt. Fir-ar să fie, unde mi-e pipa?

Beth a găsit pipa sub un dicționar german, i-a dat-o și și-a târât picioarele spre casă decepționată. În mintea ei, încă rătăcea printre indicatorii din patru litere când i-a pus lesa lui Boots și a pornit la drum cu lista de treburi a mamei: corespondența, o oprire la farmacie. Mica salvatoare a mamei… Doar că mica salvatoare a mamei nu mai era așa de mulțumită. Mica salvatoare a mamei își petrecea timpul numărând orele care-i rămâneau până să înceapă tura.

Beth a oftat și l-a tras pe Boots spre farmacie, unde a fost nevoită să ocolească două ciubote imense.

– Harry? a zis clipind.

El a tresărit, ridicând capul. Era clar că ațipise pe banca prăvăliei, sprijinit de perete.

– Scuze. Aștept să-mi prepare ceva, dar m-au dat gata două săptămâni în tura de noapte. Avea cearcăne negre și gulerul tare boțit. Beth știa că Baraca 8 lucra fără întrerupere la transmisiunile submarinelor – nu era nici un secret faptul că, din martie și până în iunie, haitele de lupi doborâseră aproape o sută de nave ale Aliaților pe lună. Harry a clipit obosit, mijind ochii la Beth. Nu te-am mai văzut de la dans, așa-i?

„Unde am dansat și am discutat despre tehnici de decriptare și aparent oamenii credeau că…“ Beth simțea cum se înroșește. Se șocase atunci când Osla și Mab crezuseră că se întâmpla ceva romantic între ei. Stânjenită, se

întreba dacă nu cumva îi lăsase vreo impresie greşită lui Harry. Şi ruşinată – pentru că da, poate că într-adevăr se îndrăgostea de colegul ei preferat de la BP şi taman ce realiza asta.

Oricum ar fi fost, hotărâse să îl evite pe Harry pe viitor.

– Iau o periuţă de dinţi pentru tata, a murmurat, trecând pe lângă el, dar Boots se oprise să adulmece mâna întinsă a lui Harry.

– Eu iau sirop de tuse pentru Christopher. Scărpina botul câinelui. Nu ştiu dacă ajută, dar doctorul pare să aibă încredere în el.

Beth a şovăit fără să vrea.

– De când… de fapt, când a contractat polio?

– Avea un an şi jumătate, a spus Harry monoton. S-a împleticit pe iarbă, apoi a ţipat. A doua zi nu mai putea sta în picioare, seara era la spital, într-un plămân de fier. Harry a ridicat privirea. Ai văzut vreodată una dintre camerele alea nenorocite de tortură? Un cilindru enorm de metal, din care îi ieşea doar căpşorul afară… Chiar şi când l-au mutat în salonul alăturat, tot zăcea într-un pătuţ steril, în care plângea de mama focului, iar noi stăteam de cealaltă parte a uşii cu grilaj, neputând să ne apropiem din cauza carantinei. Au mai trecut cinci luni până ni l-au dat de tot acasă. Harry îşi ţinea mâna mare pe capul lui Boots. Avem noroc că îşi poate folosi braţele. Noroc… Îmi tot repet asta. Dar nu va merge niciodată normal şi ba îl internăm, ba îl externăm. La un moment dat, va trebui să-i facă fuziunea gleznei pentru a stabiliza piciorul. Şi ce ţânc energic este, plânge de furie când îi pun ghips.

Farmacistul a scos capul afară.

– Siropul este gata, domnule Zarb.

Harry l-a mai scărpinat o dată pe Boots şi s-a ridicat. Beth a intrat după el şi a luat o periuţă de dinţi de pe raft, ajungând la tejghea când Harry dădea bănuţii pentru sirop. Soţia căruntă a farmacistului îl privea cu dezgust, măsurându-i impresionanta înălţime şi jacheta de tuid uzată şi fără nasture.

– Nu știu dacă ar trebui să vă servesc. A împins restul pe tejghea cu vârful degetului. Un tânăr vajnic fără uniformă, ce rușine… Să știți că e război!

Harry s-a oprit. S-a uitat la ea peste tejghea.

– Știu, a spus calm. Știu. S-a aplecat peste tejghea așa de tare, că mai avea un pic și atingea cu nasul lui pe cel al femeii, care se tot dădea înapoi făcând ochii mari. ȘTIU!

A aruncat monedele pe tejghea așa de tare, încât au sărit în sus, unele au lovit-o, altele s-au rostogolit pe jos. A înșfăcat sticluța cu sirop și s-a năpustit pe ușă cu atâta putere, încât a izbit-o de perete. Beth a pus și ea banii ficși pentru periuță în fața femeii șocate și s-a dus după el.

– Harry, a strigat, ezitând apoi, pradă timidității.

Habar nu avea ce să spună când erau oamenii mânioși sau necăjiți. Fără să ridice privirea, el se lupta cu bicicleta învechită sprijinită de stâlp, prea lipsit de delicatețe ca să desfacă lanțul.

– Mi-ar prinde bine un pic de ajutor la o problemă, a spus Beth în cele din urmă.

Nu îi oferea cine știe ce alinare, dar munca era o alinare în felul ei. Ori poate nu alinare, ci un drog. Cel puțin ei așa i se părea. Un drog cu care uitai de orice și, pentru foarte scurt timp, chiar și de durerea de a-ți vedea copilul suferind.

– Ce problemă?

A ridicat ochii, clipind de parcă-l usturau, și hotărârea îngrozită a lui Beth de a se feri de el s-a dus pe apa sâmbetei.

Nu îi făcuse avansuri la dans, orice-ar fi crezut cinica Mab despre bărbații căsătoriți care nu vor decât să se distreze. Nu ar fi încercat nimic, iar Beth nici nu își dorea, amorezată sau nu. În primul și în primul rând, Harry îi fusese mereu prieten.

– Ce-mi poți spune despre un sistem cu indicatori din patru litere? a întrebat

Beth, după ce s-a asigurat că nu auzea nimeni.

Privirea-i mânioasă a devenit contemplativă.

– Patru rotoare? Ea a încuviințat. El a desfăcut lanțul bicicletei și a început să meargă pe lângă ea, în loc s-o încalece, iar Beth a pornit de cealaltă parte a bicicletei.

– Enigma K folosește mașină cu patru rotoare, a spus Harry după ce au ieșit din sat. Drumul de țară era pustiu, ulmii se arcuiau spre cer și măcălendrii ciripeau. Am lucrat un pic cu ea. Un indicator din patru litere înseamnă că ai un Umkehrwalze[31] care se poate seta…

– Ar putea ajuta. Beth avea senzația că li se aliniau mințile, ca doi ogari care gonesc pe aceeași cărare. În ceea ce privește grupajurile textuale, nu știm mare lucru.

– Aici aș putea să vă ajut eu. Ai o bucată de hârtie?

Monstru feroce. Aluzie la poemul „Jabberwocky“ scris de Lewis Carroll.

Apărare (în limba germană, în original) – Serviciu de informații și contrainformații al armatei germane

Reflector, roată de inversare, piesă care deosebea familia de mașini Enigma de diferitele mașini cu rotor proiectate în acea perioadă.

Capitolul 26

Salutare, prințesă! M-am întors în Anglia. S-a rătăcit scrisoarea pe care ţi-am trimis-o după Matapan? A fost ditamai debandada. Am venit să fac cursuri de sublocotenent şi să-mi dau examenele. Deocamdată, stau la familia Mountbatten. Spune-mi că poţi ajunge la Londra sâmbăta viitoare.

Philip

– O să ratezi următorul Ceai. Beth a ridicat privirea de unde stătea pe preş, unde-l peria pe Boots. O să discutăm Carry On, Jeeves.

– Dă-l încolo pe Jeeves! Philip este în viaţă!

Acum, că Osla avea dovada ortografiei lui, putea râde de propria frică. Normal că trăia. Dacă ar fi murit un prinţ la Matapan, nu ar fi tăcut ziarele. Dar, întocmai ca un copil care se teme de monstrul de sub pat, poţi râde de propria frică atunci când se aprinde lumina.

– Asta? Osla a scos o rochie. Este după ultima modă – cum arăt?

– Agitată, a spus Mab de pe pat. Ca o Borgia care şi-a amintit deodată că a uitat să pună cianură în supă şi urmează să sune clopoţelul la masă. Osla s-a uitat urât la ea. Mab a ridicat cartea Carry On, Jeeves. Spre deosebire de tine, eu am citit.

– Aoleu, fi-ţi-ar capul de râs, regină Mab! Ia stai, îmi aranjezi părul? Te pricepi de minune la bucle…

Gara Euston fremăta de femei grăbite şi de soldaţi care se îmbulzeau, dar puteau cu toţii să fie nişte umbre din punctul de vedere al Oslei, care îşi ţinea

pălăria și alerga spre Sala Mare.

Când era mică, făcea mereu naveta între Londra și ultimul internat, așa că fugise de nenumărate ori pe sub tavanul casetat al acestei săli, trecând pe lângă cele două rânduri de scări, luând-o mereu înaintea bagajului, în graba de a ieși la suprafață, la soare, și să înceapă vacanța de vară, însă astăzi s-a oprit brusc în mijlocul mulțimii, fără să-i pese dacă mai vedea vreodată soarele. Pentru că el stătea lângă scară, în uniformă cu palton, cu chipiul peste părul blond, cu umerii lați și picioarele depărtate, cu profilul aplecat peste o scrisoare. La vederea lui, era cât pe ce să-i stea inima în loc.

Philip a ridicat privirea, simțind-o parcă pe a ei. Arăta mai mult ca niciodată a viking: auriu, voinic, bronzat intens sub soarele mediteranean. O cerceta cu privirea puțin nesigur, ca și cum ar fi încercat să o suprapună pe Osla pe care o cunoscuse la Claridge, în salopetă și rânjind cu îndrăzneală, peste această Osla, serioasă, în rochie de crep roz pal și cu o pălărioară fucsia așezată peste un ochi. O Osla care, fără să știe el, își petrecuse ziua traducând secretele marinei germane.

– Os… a îngăimat, înainte să i se stingă glasul.

– Philip. Era și ea deodată încurcată. Mâine-dimineață lucrez. Am doar seara asta, pe urmă trebuie să prind trenul înapoi. Disperată să se distreze, a făcut semn spre Sala Mare în care se aflau. Euston n-arată prea bine, nu? Când eram mică, îmi plăcea să ajung la Paddington, pentru că acolo era statuia Soldatului Necunoscut – o știi, cea în palton de bronz, citind o scrisoare de-acasă? Întotdeauna am vrut să-l întreb cine-i scrisese. Era frumoasă, se întorcea pentru ea, îl iubea?

– Ți-a răspuns vreodată?

Philip o privea de parcă nu-și mai aducea bine aminte de ea. Nu se mai văzuseră de un an, și-a spus Osla. Nici ea nu-și mai amintea bine de el. Avea ochi albaștri, nu cenușii. Cât de albaștri!

A făcut un pas spre el.

– Nu, nu mi-a răspuns niciodată. Doar era de bronz.

– Poate răspund eu în locul lui.

Philip ținea scrisoarea în mână, iar ea și-a recunoscut scrisul. Fata care a scris asta este fără doar și poate frumoasă. Iar el a supraviețuit și s-a întors la ea…

Philip a rămas fără glas înainte de al treilea răspuns. Îl iubea? Voia acest răspuns?

Osla știa că-i era lesne să se păzească. În fond, nu petrecuseră prea mult timp împreună și trecuse mai bine de un an. Putea să facă pe tipa care flirtează amical, ciripind: „Dragă Phil, de când nu ne-am văzut!“, și s-ar fi dus la Savoy, de unde s-ar fi despărțit fără s-o doară sufletul, ca de oricare alt prieten după o seară frumoasă în oraș. Probabil așa ar fi fost înțelept, și-a spus Osla, amintindu-și avertismentul lui Mab în privința prinților, care nu se căsătoreau cu oricine.

Însă mai era o întrebare fără răspuns.

Îl iubea?

Osla a mai făcut doi pași, s-a aruncat de gâtul lui Philip și și-a lipit buzele de ale lui. El a tras-o dintr-odată spre el, ridicând-o pe vârfuri. Ea se îneca în marea săruturilor lui, nevăzând că se stingeau luminile gării.

– Cred că aici am rămas, domnișoară Kendall.

– Ce tragedie, băiete! Ce rămâne de făcut?

Sirena aeriană încă suna undeva în depărtare, dar Osla nu auzea vuietul avioanelor. În cazul în care picau bombe, asta se întâmpla în cealaltă parte a Londrei. Luminile gării se aprinseseră din nou, însă parțial. La capătul lor era întuneric. Philip stătea sprijinit de zid cu Osla în poală, acoperită cu paltonul lui, sub care o ținea în brațe. Chipiul lui era pe jos, sub toca fucsia, lângă poșeta ei. Restul celor surprinși în gară nu dăduseră atenție ofițerului și iubitei lui care spărgea coduri, ascunși în umbră, ținându-se în brațe atât de strâns, încât parcă fuzionau.

S-a auzit un zdrăngănit înspăimântător de aproape, iar Philip a săltat capul de

pe gâtul Oslei, cu toți mușchii încordați sub ea.

– Doar focul antiaerian, a murmurat ea, trăgându-i capul la loc. Sunt ai noștri. O să te obișnuiești cu sunetul ăsta.

Căzuse în mrejele lui și-i vibra trupul cu fiecare celulă în parte.

Se mai sărutaseră, dar cu grijă, în pragul ușii, unde nu puteau fi tentați prea mult. Nu așa, cu gura deschisă, tânjind, strecurându-și mâinile sub mâneci și gulere. O durea pielea cu totul.

– Ce calmă ești în timpul raidurilor, a murmurat Philip cu gura lipită de a ei.

– Londonezii au devenit îngrozitori de blazați în privința bombardamentului. Pasagerii prinși în gară se așezaseră și scoseseră sandviciurile, vorbind cu vecinii cât așteptau. Euston a fost lovit zdravăn anul trecut, dar tot stă în picioare.

– Slavă Domnului că ești la dracu-n praznic, în Bucks, departe de orori!

A pupat-o pe obraz, atingându-i cu degetele gâtul sub guler. Îi simțea zâmbetul pe față când a dat de insigna lui, prinsă de sutien, între sâni.

– Ai păstrat-o.

– Era să mi-o fure cineva. Osla și-a băgat nasul în gâtul lui și i-a gustat pielea sărată. Am venit la Café de Paris în seara mea liberă. Băiatul cu care am dansat, a… A închis ochii, văzând plămânii bietului Charlie spulberați prin uniformă. Clubul a fost bombardat, iar un jefuitor a încercat să-mi ia bijuteriile. L-a gonit un străin care a avut grijă de mine. J.P.E.C. Cornwell, cine-o fi fost… Osla nu primise răspuns la scrisoare. Îi tot ziceam Philip.

„Nu sunt Philip, draga mea. E aici?“

Acum era aici, o strângea în brațe, cu o mână îi mângâia umărul dezgolit, unde-i căzuse mâneca, cu cealaltă, gamba în ciorapul de mătase. Osla nu-și amintea ultima oară când simțise că lumea putea fi suportată doar pentru că o ținea cineva în brațe. O amețea plăcerea asta simplă, amestecată cu pură dorință.

– Îmi pare rău că nu eram acolo, prinţesă, a spus încet Philip.

– Te duceai să lupţi la Capul Matapan. „Și cred că una dintre fete ştie ceva despre ordinele care te-au trimis acolo.“ Când am auzit că eşti acolo…

– Nu eram în pericol, Os. Am tăbărât pe ei ca vulpile în coteţ în noaptea aia. I-a atins părul cu buzele şi nu s-a mai clintit, lipit cu tot trupul de ea. Mă ocupam de luminile de căutare pe Valiant. Aprindeam reflectorul la mijlocul navei şi luminam crucişătorul până îl aruncau în aer cu tunurile. Apoi, ofiţerul însărcinat cu focul de artilerie striga „stânga“ sau „dreapta“ şi, imediat ce îl luminam pe următorul, se aprindea de la cap la coadă. Două crucişătoare italiene cu obuze de calibru 203, scufundate în cinci minute. A fost un act la fel de criminal ca oricare altul pe timp de război. Crucişătoarele au… explodat înfiorător. A expirat în părul ei. Le visez noaptea.

– Eu visez Café de Paris… Mă trezesc în miros de fum şi am impresia că mi-am pierdut minţile.

– Nu spune asta, Os. Încă o ţinea strâns în braţe. Niciodată. Ea s-a dat la o parte ca să-l privească din întuneric. Pentru mine este un subiect sensibil.
A ridicat din umeri, evident încordat. Ma… mama şi-a pierdut minţile.

Alice de Battenberg, dintr-una din nobilele familii germane.

– Nu prea te-am auzit vorbind despre ea.

– A avut o cădere nervoasă când aveam opt ani. Câţi doctori… Nu se mai hotărau dacă era nevrotică, schizofrenică, paranoică sau… A tăcut o vreme, cu ochii dincolo de umărul Oslei. Nu eram de faţă când au luat-o. Pe copii îi trimiteau de-acasă toată ziua. Dar am aflat mai târziu că încercase să fugă. Au legat-o şi i-au făcut injecţie înainte să o împingă într-o maşină şi s-o ducă la Bellevue.

Osla îl simţea respirând în ea sacadat.

– Aveai opt ani?

– A fost ultima oară când familia noastră a mai locuit laolaltă. Până la urmă

au externat-o, dar tata era deja în Franța, surorile mele măritate, eu în Anglia.

Osla l-a strâns mai tare în brațe.

– Așa au stat lucrurile, a spus cu asprime. A înnebunit. Familia s-a destrămat. A trebuit să facem față situației. Nu ai de ales. Și-apoi, s-a făcut bine. A ieșit din azil, s-a întors la Atena… Tot acolo este. Trăiește în liniște și pace.

„Și tu încă nu ai o casă adevărată, de când ți-a fost luată în copilărie.“

– Cum a reușit? Cum și-a revenit?

– Voință de fier? Nu știu. Philip a strâns-o la piept. Așa că nici în glumă să nu spui că-ți pierzi mințile, Os.

– Bine. A primit secretul ca pe un dar prețios, încărcat de suferință. Și nu-i nevoie să-mi ceri, nu voi spune nimănui. Niciodată.

– Știu asta. Nu am încredere în prea mulți oameni, dar îi recunosc pe cei în care pot avea. Și-a îngropat nasul în părul ei, inhalând. Ce bine miroși! Eu stau într-o cutie de tinichea cu o sută de băieți, habar n-ai. Miroși a bujori. A ceai Earl Grey. A iarbă…

S-au sărutat, au vorbit și iar s-au sărutat la adăpostul paltonului, mult după ce a tăcut sirena. Luminile nu s-au aprins în zona în care se aflau, nici atunci când au început să circule trenurile din nou și să reînceapă forfota. Osla moțăia pe brațul lui Philip când s-a mișcat el, lipindu-și buzele de tâmpla ei.

– Îți vine trenul în cincisprezece minute, prințesă. Nici nu am ieșit din gară și este timpul să te duci acasă.

– Tu când te întorci pe mare?

A încercat să fie calmă, voioasă, dar o strângea stomacul de frică. „Abia te-ai întors la mine.“

– În câteva luni. Trebuie să învăț pentru examenele de locotenent.

Sub palton, a ajutat-o să își încheie nasturii desfăcuți. Osla a zâmbit în timp

ce-i închidea gulerul uniformei, pe care i-l desfăcuse ca să-i poată atinge pieptul. Ce de lucruri poți face sub un palton, pe întuneric, în timpul unui raid aerian! Dacă nu ar fi fost în public, cine știe ce s-ar fi întâmplat…

Philip a ajutat-o să se ridice, mult mai puțin îmbujorat și șifonat în timp ce-și punea chipiul. Un soi de alchimie a sângelui regal poate, abilitatea asta de a-și veni în fire în ochii publicului într-o clipită. „Dar nu este doar prinț. Este Philip al meu.“ Osla a zâmbit în timp ce el își încheia în grabă paltonul, pentru că acum era și ea conștientă (mulțumesc, Mab!) de starea biologică în care se putea afla un bărbat după atâtea ore de giugiulit lângă un perete.

– Bine ai revenit, băiete! a spus încet.

– Nu doar am revenit. A tras-o în brațe, odihnindu-și bărbia pe capul ei. Am ajuns acasă.

„Acasă“, și-a spus Osla. Al doilea dintre reperele îngemănate spre care tindea în viață: o slujbă care să merite timpul și un cămin la care să se întoarcă.

Le avea în sfârșit pe amândouă?

Și toată luna iunie, până hăt în toamna cea aurie, Osla a vibrat între cele două, cu ochii luminoși și veselă: după cruntele ore de traduceri în Baraca 4, fugea drept în brațele lui Philip la Londra, din gara Bletchley la Euston, complet năucă.

Capitolul 27

BÂLBE DE BLETCHLEY, SEPTEMBRIE 1941

Nu mai are ce să ne surprindă aici. O ceată de fete din Wrens care cântă madrigaluri la malul lacului, atacate de cele mai rele lebede din Bucks? Se știe. O gașcă de băieți de la navală care fac plajă goi pe peluză, femei care țipă și fug la vederea pielii lor albă ca hârtia? Nimic nou nici aici. Generalul Montgomery, văzut la trei dimineața la cantină, în fața unei farfurii cu carne de vită cu prune? Generale, sarea, te rog!

Sincer însă, BB a căzut pe spate la vederea recentului musafir...

Mab era în pauza de treizeci de minute, departe de maşinile-bombă, iar un grup de criptanalişti improvizaseră un joc de oină pe peluză şi se ciondăneau.

– Cantwell nu a scăpat. A trecut de conifere…

– Nu, de foioase…

Giles i-a făcut cu mâna lui Mab.

– Joacă şi tu, regina mea. Ne trebuie picioare lungi în echipa asta de răţoi.

Să-şi întindă picioarele suna minunat. Şi-a atârnat noua pălărie în primul copac, de o creangă, şi-a suflecat fusta şi a luat un băţ pe care-l foloseau în loc de baston. Zece minute mai târziu, a izbit mingea puternic şi a fugit spre copac.

– Runda 1, runda 2!

Dar a rămas de-a binelea cu gura căscată la vederea unui grup de siluete în costume negre venind dinspre Conac asemenea unei mici flote conduse de comandantul Denniston, care-i lămurea ceva unui individ scund cu mutră de buldog, pe care Mab îl recunoştea.

Winston Churchill a trecut suficient de aproape cât să întindă mâna şi să-l atingă, salutându-i pe jucători din cap.

Giles a icnit.

– Ăla era…?

Prim-ministrul nu era deloc cum şi-l imaginase Mab. Mai scund, la costum negru cu dungi, cu un ciuf de păr şi şchiopând rău. Nici urmă de faimoasa pălărie, de trabuc, lucrurile pe care le văzuse în fotografii. Mab şi-l închipuise un fanfaron turbulent, dar mergea tăcut şi se uita în jur cumpătat.

– Face turul? a şoptit. Doamne!

A țâșnit spre baraca ei, strecurându-se pe lângă grupul ministrului care fusese deturnat la Baraca 7. Când s-a deschis ușa și a intrat Churchill, era deja la locul ei, lângă mașină, cu fusta lăsată la loc și părul pieptănat. Fetele din Wrens au luat poziție de drepți și au salutat. Mab a salutat și ea. Era îmbrăcată civil, dar pe pardoseala lor pătată de ulei stătea prim-ministrul, care se uita la mașinile pe care le ura ea cu ardoare.

– Wren Stevens, a spus comandantul Denniston. O demonstrație, te rog.

Stevens a încremenit pe loc. Mab vedea că-și mișca buzele, dar nu scotea nici un sunet.

– Mașinăria asta se numește Agnus Dei, domnule prim-ministru. Mab a deschis gura când i-a fost limpede că partenera ei nu putea scoate o vorbă. Noi îi spunem Aggie.

A făcut demonstrația cu încredere: a instalat mufele în spate conform meniului, a încărcat tamburii, a separat cablurile subțiri. El a pus întrebări, voia să știe tot, iar ea răspundea cât de bine putea. În cele din urmă, Stevens a făcut un pas în față și a început și ea să răspundă. Prim-ministrul a fluierat, impresionat de zgomotul infernal pe care-l făceau Aggie și surorile ei când au fost puse în mișcare. Ar fi durat câteva ore până să se oprească de tot, așa că Mab a cerut pauză, ca să-i explice ce se întâmpla atunci când nu se mai auzea mașina-bombă.

În timp ce le mulțumea prim-ministrul, a simțit brusc nevoia să aibă grijă de el. Părea complet istovit, avea cearcăne mari și umerii lăsați. Chiar nu se ocupa nimeni de el în vreme ce el avea grijă de toată națiunea? Voia să-i facă prim-ministrului un ou fiert moale și să stea lângă el până termina de mâncat. Voia să-i ceară să doarmă mult și bine și să nu-și facă griji în privința mașinilor-bombă. Voia să-l asigure că-și vor face treaba, să nu se teamă, să se ducă acasă și să se odihnească înainte să pice lat. Și-a strâns mâinile între ele ca să nu-i încheie pardesiul la plecare.

Poate i se citea îngrijorarea în ochi, căci Churchill, cel mai puternic om din Occident, adversarul principal al lui Adolf Hitler, i-a făcut cu ochiul fără să se grăbească. Mab și-a dus mâna la gură, dar tot a izbucnit în râs. Stevens era șocată, dar prim-ministrul a încuviințat și a spus vesel:

– Mă duc să-l felicit pe domnul Turing pentru aceste splendide maşini…

S-au privit toate între ele cu sufletul la gură când s-a închis uşa.

– Maşinile s-au oprit deja, a spus cineva. Nu mai lucrează nimeni cât este aici…

Au dat fuga afară, mergând discret pe urmele grupului ministerial, care, împreună cu Churchill, a dispărut în Baraca 8, iar Mab a observat, spre surprinderea ei, că unul dintre cei rămaşi afară era Francis Gray.

– Ce cauţi aici cu premierul? a întrebat ea încet, când s-a dus lângă ea pe terenul de tenis. Nu m-am gândit că lucrezi la sediul din strada Downing.

– Nu, la Ministerul de Externe. A zâmbit, foindu-se uşor. Au sunat dimineaţă de la sediu, căutau pe cineva care să fi fost deja la BP şi să poată conduce grupul premierului, ca să nu-i mai preseze pe şoferii lui cu contracte de confidenţialitate. Nu avea nimeni nevoie de mine, aşa că am venit.

– Nu te-am mai văzut de la cina de la Savoy, a spus Mab. Când a fost, în iunie?

– A fost cam debandadă după ce s-a numărat şi Rusia printre Aliaţi.

– Să sperăm că yankeii îşi vor trage un şut în cur şi vor urma exemplul unchiului Joe[32].

Special spusese „cur“, în speranţa că-l va face să râdă. Din câte îşi amintea ea, Francis Gray o dată nu râsese. Totuşi, el a zâmbit ca de obicei, cu prea puţină expresivitate.

Premierul a ieşit curând după aceea din Baraca 8 (Harry a spus mai târziu că Profu l s-a bâlbâit rău, mulţumindu-i când au făcut cunoştinţă), apoi a dispărut în Baraca 6. Până a ieşit din nou, se strânsese lumea – Mab a văzut-o pe Osla de cealaltă parte şi s-a bucurat s-o vadă până şi pe prietena ei mondenă făcând ochii mari la vederea lui Churchill. Mab se aştepta ca prim-ministrul să se întoarcă la maşină, dar acesta a şovăit, uitându-se în jur înainte să se caţăre pe un morman de dărâmături. Lui Mab i s-a pus un nod în gât şi s-a apropiat

laolaltă cu ceilalţi.

El a rămas o clipă cu mâna băgată în buzunarul vestei.

– Cine se uită la voi, nu ar zice că deţineţi atâtea secrete, a spus el simplu. Dar ştiu eu mai bine şi sunt mândru de voi. Staţi aici şi munciţi zi de zi din greu… Trebuie să vă mulţumesc tuturor pentru asta. A tăcut, cu ochii în pământ. Mab îl mai auzise de multe ori vorbind la radio, îi sesizase încrederea şi simpla forţă a voinţei, numai că de data asta i-au dat lacrimile: vedea un bărbat scund, care stătea pe un morman de moloz, cât se putea de emoţionat. Trebuie să ştiţi cât de importante sunt aptitudinile voastre pentru efortul războiului, a continuat el. Nu-i nimic mai important, chiar dacă prea puţini englezi ştiu cu ce vă ocupaţi. Deodată, le-a oferit cunoscutul zâmbet exuberant, iar Mab a vibrat până în vârful urechilor. Voi sunteţi gâştele mele de aur, să ştiţi. Gâştele care fac preţioasele ouă de aur, dar care nu gâgâie nicicând.

S-au auzit urale în mulţime, iar Mab şi-a dat seama că striga şi ea, aplaudând cu restul lumii. Dacă ar fi trecut atunci un convoi de bombardiere germane peste Bletchley Park, fiecare om în parte s-ar fi aruncat în apărarea premierului. Mab ar fi fost prima.

Le-a mai făcut o dată cu mâna şi a pornit hotărât spre Conac, înconjurat de grupul lui oficial. Mulţimea a mai rămas puţin, comentând cu fervoare înainte ca şefii barăcilor să-şi cheme oamenii la treabă. Mab şi-a dat seama că îşi lăsase pălăria atârnată de creangă, pe peluza jucătorilor de oină, şi a dat fuga după ea. A dat-o jos şi l-a văzut pe Francis aşteptând în faţa Conacului, fumând o ţigară Woodbine.

– Îl aştepţi pe premier? l-a întrebat, ducându-se agale spre el.

– Ştii ce zicea când au intrat? A zâmbit. „Ştiu că v-am spus să răscoliţi cerul şi pământul când faceţi recrutările, dar prea aţi luat-o literal.“

Mab a râs.

– Fără îndoială, suntem o adunătură stranie. Aoleu…

El a ridicat din sprâncene.

– S-a boţit borul. Mab a ridicat noua pălărie – un model bărbătesc, cu boruri dramatice şi de un negru intens, cu o tentă mai puţin sobră graţie banderolei roşii de mătase din jurul calotei. Mab era conştientă că o făcea să semene cu un hibrid între Albă-ca-Zăpada şi Regina cea Rea şi era probabil ultimul lucru drăgălaş pe care şi-l mai îngăduise lunile acelea. N-ai idee cât de importante sunt pălăriile pentru femei.

– Luminează-mă.

– Pălăriile nu se dau pe cartelă, cel puţin nu încă. Am trimis majoritatea cupoanelor de haine primite pentru anul ăsta la mătuşa mea din Sheffield, care are grijă de sora mea, cu toate că nu prea are chef, aşa că îi mai trimit cupoane de haine ca să o mai îmbunez. O să-şi ia un pardesiu nou, iar eu o să văd cum mă descurc la anul, dar cel puţin pot să-mi iau câte o pălărie nouă. Mab a potrivit borul la loc, înclinându-se în dreptul ferestrei de la parter pentru a-şi aşeza pălăria pe cap. Ştia că vorbea în dodii. Ce era cu acest tip care o făcea să vrea să umple tăcerea? Femeile fac ce fac şi o scot la capăt când vine vorba despre cârpit dresuri şi cremă de ghete în loc de dermatograf, dar cel puţin putem înfrumuseţa aspectul ponosit cu o pălărie superbă. Face bine la moral pe timp de război.

– Zău? a spus el pe un ton bizar.

– Desigur. Mab şi-a privit reflexia neclară în fereastră, cu borul căzut peste frunte. Nu avem ce face în privinţa programului sau a schimbului de tură sau a barăcilor neaerisite, dar putem fi elegante când plecăm în fiecare zi la război. Clubul de teatru de la Bletchley Park pregăteşte un cântec pentru Crăciun, i-am auzit exersând. S-a întors cu mâinile în şolduri şi a început să cânte:

Sofisticatul negru este de riguer

O pălărie şic, un cri de coeur!

A încheiat cu un gest expansiv, știind că nu avea voce. El a tăcut, țigara îi ardea între degete, iar ei i-a pierit zâmbetul.

„Domnule Gray, încetez oficial să mai încerc să te înțeleg. Este limpede că te chinuie conversațiile cu mine.“ S-a uitat la ceas.

– Trebuie să plec.

– Vrei să fii soția mea?

Ea a clipit.

– Poftim?

Nu a repetat. A rămas pe loc, în briza rece, cu părul lui castaniu în vânt, privind-o, fără nici un zâmbet drept scut. Mab și-a spus că-i picase vălul de pe ochi, dezvăluind o flacără ce ardea puternic.

A dat să zâmbească.

– Îți râzi de mine?

Părea mai plauzibil decât să primească o cerere în căsătorie din partea unui bărbat pe care nu-l cunoștea prea bine.

– Nu, a spus el, aruncând mucul de țigară. Avea un ton straniu, ca și cum până și pe el îl mira cererea. Hai să ne căsătorim.

Amuzat sau nu, o privea ferm.

– …

Cât visase la acest moment, când avea să fie cerută în căsătorie de un adevărat domn, căruia Geoff Irving și prietenii lui nu meritau nici să-i lingă ciubotele. Crezuse că va fi stăpână pe ea în acea clipă, la sfârșitul unui drum pe care și-ar fi îndrumat pretendentul, presărat constant cu momente semnificative, până când el ajungea pe marginea prăpastiei și considera că

fusese ideea lui. Cu Francis Gray nu avusese nici un moment semnificativ. Avuseseră trei întâlniri şi la toate trei Mab fusese cea care întreţinuse discuţia.

– Domnule Gray, m-ai luat prin surprindere.

– Zău că este ridicol, a spus el. Sunt sigur că primeşti cereri din partea altora, mai tineri şi mai plăcuţi. Totuşi, mă arunc şi eu în joc.

– De ce? s-a trezit că-l întreba. Nu mă cunoşti.

„Ba da“, şi-a spus în gând. Cât timp vorbise ea, el ascultase. Ea nu-l cunoştea pe el, oricât ar fi încercat.

A tăcut aproape un minut, privind-o de parcă ar fi fost transparentă. Era cât pe ce să zică ceva, dar a închis gura la loc. A întins mâna, i-a atins tâmpla, obrazul, buzele.

– Te cunosc, i-a spus.

Şi-a înfăşurat o şuviţă din părul ei pe deget şi a tras-o mai aproape. Ar fi putut să se ferească, dar s-a lipit de el în schimb. Ce sărut uşor, de-a lăsat-o înlemnită!

– Hai să ne căsătorim, i-a cerut, cu gura lipită de a ei.

– Da, a şoptit din senin.

Nu simţea fluturi în stomac, cum bănuia că ar fi trebuit să simtă. Inima îi bătea încet şi puternic, prea şocată parcă să o ia la goană. Francis Gray, poet de război şi angajat al Ministerului de Externe, o ceruse în căsătorie. Iar ea acceptase.

Încerca să-şi tragă sufletul, să-şi adune gândurile. Cine ştie ce vânt smulsese vălul de indiferenţă şi de politeţe de pe ochii lui şi îl mânase s-o ceară de nevastă, dar cui îi păsa? În toată Anglia se căsătorea lumea şi după trei zile. Ar fi fost complet nebună să-l refuze. Era tot ce putea îndrăzni să îşi dorească de la un soţ, poate mai mult. Politeţe, educaţie, carieră… O fi fost el puţin mai în vârstă, dar asta îl făcea credincios, aşezat, nicidecum un novice care

credea că le ştie pe toate. Poate nu-l cunoştea prea bine, dar avea toată viaţa pentru asta.

Era mai mult decât visase vreodată.

Şi-a scos degetele din părul ei şi a luat-o de mână. I-a întors-o, pe faţă şi pe dos, privindu-i degetele lungi peste palma lui lată.

– Nu-i cel mai bun moment, a spus, râzând. Săptămâna viitoare mă trimit în America.

Mab a clipit.

– America?

– La Washington, D.C. Mi-e teamă că nu pot dezvălui mai multe, dar în următoarele luni voi fi peste hotare.

Stătea la îndoială, dar Mab îşi dădea seama că se puteau căsători până la sfârşitul săptămânii, înainte să plece el. Putea spune „hai să fugim la Londra s-o facem“. Soldaţii şi iubitele lor făceau mereu asta, trânteau o nuntă în permisia de două zile. Mab se pregătea să sugereze, dar şi-a muşcat limba. Nu avea de gând să alerge spre altar fără să facă nişte verificări înainte. Cunoscuse prea multe fete în Shoreditch care se căsătoriseră în grabă şi regretaseră.

– Când te întorci, a spus, strângându-i mâna. Promite-mi că înainte să pleci le vei cunoaşte pe mama şi pe sora mea.

Dacă voia s-o ducă pe Lucy în casa ei de femeie măritată, trebuia să vadă cum reacţiona Francis la ideea asta şi cum se înţelegea cu Lucy. Dacă punea piciorul în prag, ei bine, asta era, dar nu era de părere că asta avea să se întâmple. Sigur avea s-o placă pe Lucy, iar ea să se bucure de toate avantajele din lumea asta: şosete albe ca zăpada, un blazer pentru şcoală, un ponei…

– Mama naibii! Francis s-a uitat peste umăr. La uşa Conacului, grupul premierului se pregătea să iasă. Încă zece minute, este tot ce cer… A ridicat privirea la ea. Vei avea mult de aşteptat. Ştii cum este poşta peste hotare, nu

știu cât de des o să-ți ajungă scrisorile mele…

– Numai să-mi spui că ajungi cu bine, a spus ea cu blândețe. Deja își făcea griji pentru el. Firește, diplomații circulau dincolo de Atlantic în siguranță, nu era ca la convoaiele pe care le urmăreau haitele de lupi germane. „N-o să pățească nimic“, și-a spus. Cum se întorcea, se și căsătoreau. Acest bărbat avea să fie soțul ei, iar ea urma să fie cea mai bună soție din toată Anglia.

– Atunci, ne vedem săptămâna viitoare cu familia ta, înainte să plec. Francis i-a mângâiat articulațiile cu degetul mare. Vrei inel?

– Da, a spus râzând. Vreau inel.

– Trebuie să fie un rubin în Londra care să se asorteze cu buzele tale.

I-a dat drumul și s-a întors la mașină. Prim-ministrul deja se urcase, iar un aghiotant aștepta nerăbdător șoferul. Francis s-a uitat îndelung la Mab cu privirea clară, fără perdea. De când se știa, nimeni nu o mai privise așa.

Logodnicul ei s-a urcat în mașina care s-a îndepărtat, iar Mab a pornit, încă ametită, spre baraca ei. „Mab Gray“, și-a spus. „Doamna Gray.“

Mab a zărit chipul lui Churchill privind pe fereastră în timp ce mașina ieșea pe poartă. A ridicat mâna cu două degete în formă de „V“, celebrul lui semn. „V de la Victorie.“ Pentru că în acea zi era victorioasă, mama ei de treabă! „Victorioasă!“

Prim-ministrul a scos mâna pe fereastră și i-a răspuns cu același semn.

Porecla lui Iosif Stalin în presa occidentală

Capitolul 28

BÂLBE DE BLETCHLEY, SEPTEMBRIE 1941

„Preocupat" - adjectiv, „a fi absorbit de gânduri". Termen dus la cu totul alt nivel de către personalul BP, care în mod frecvent este prea preocupat să observe dacă și-au pus chiloții pe dos, dacă a venit prim-ministrul la ceai sau dacă a luat foc orice altceva în afară de creionul pe care-l ține în mână.

Beth a ratat tot în acea toamnă. Vizita lui Churchill, logodna lui Mab. Beth nu observa nimic dacă nu-i băga Osla, exasperată, sub nas.

– Sincer, unde sunteţi cu mintea voi, fetele de la Vilă, pe lună??

Beth se uita în gol, istovită. Dormea foarte prost. Noaptea, îi rumega creierul aşa de tare grupuri de cinci litere şi cvartete de rotoare, încât era mare lucru dacă-i mai rămâneau câteva ore de întors de pe-o parte pe alta. Boots nu mai dormea la picioarele ei şi se retrăsese dezgustat în coşul de pe jos.

– MI-5 se ocupă de agenţii germani controlaţi, spusese Dilly cu glas tare la început, ignorând cu totul, ca de obicei, paranoia angajaţilor la Bletchley Park, cum că nimeni nu trebuia să ştie ce făceau ceilalţi. MI-5 îi pune să trimită informaţii false prin intermediul propriilor transmiţătoare radio, conform instrucţiunilor ofiţerilor noştri responsabili de caz, folosind propriile cifruri de mână primite de la germani. Inspectorii lor se află de obicei la Lisabona, Madrid sau Paris. Ei analizează totul înainte să transmită informaţiile la Berlin. Trebuie doar să-l decodăm pe cel pe care îl folosesc ei, ca să ne asigurăm că este plauzibil la Berlin.

Nu se întâmplase încă acest „doar“, în ciuda faptului că întreg departamentul lui Dilly îşi bătea capul cu asta de trei luni. Nu semăna cu maratonul de trei zile în care se avântaseră ca să decripteze ordinele de luptă pentru Matapan – foarte intens, dar a dat rezultate. De data asta, era o interminabilă şi disperată corvoadă de impasuri, o pistă promiţătoare care nu ducea nicăieri, înainte să urmeze alta, şi alta, şi alta, fără pic de timp de recuperare sau de odihnă.

– Dacă e să analizez traficul cifrurilor făcute de mână din reţeaua individuală, ar trebui să obţinem nişte grupajuri bune, a mormăit Dilly, dar în tot acest timp analizase traficul şi nu găsise grupajuri consistente, nimic care să le permită să o apuce de undeva.

La Enigma navală italiană, grupajurile îţi dădeau ce să tatonezi cu axurile. Aici nu aveau nimic, iar asta din cauza celor patru tamburi nenorociţi folosiţi la Enigma Abwehr, care se roteau mult mai des, fără un tipar previzibil.

„Trebuie să-l decodez, trebuie să-l decodez.“ Avea tot corpul încordat şi căzuse atât de mult în vizuina Enigmei Abwehr, încât îi venea să urle. Dacă urla, probabil că ţipetele ar fi ieşit în grupuri de câte cinci litere. „Trebuie să-l decodez…“

Beth nu se mai ducea decât la Vilă, unde stătea mult peste program, şi abia mai ajungea acasă la timp să-l plimbe pe Boots, înainte să fie târâtă în bucătărie. Pe urmă amesteca în orezul cu lapte pe aragaz, urmărind şirurile de cod care se desfăşurau în mintea ei, până o apuca maică-sa de cot şi o scutura: „Bethan, l-ai ars!“

Cinci minute mai târziu, Beth îşi dădea seama că iar i-o luaseră gândurile pe arătură şi că nu ascultase o vorbă din prelegere. Uneori mai îngăima: „Scuze, mamă, ce ziceai?“ Şi doamna Finch pleca tremurând de furie: „Eu chiar cred că o să-ţi pierzi minţile!“

Şi eu, îşi spunea Beth uneori.

Dilly a năvălit în Vilă într-o noapte interminabilă, gesticulând cu ochelarii:

– Homar![33]

Beth şi Phyllida, vecina ei de birou, s-au privit.

– Homar?

Beth, ostenită, s-a ridicat să aducă nişte cafea. Când îşi intra Dilly în starea lui incendiară şi lansa idei ca focurile de artificii, cel mai bine era să ai răbdare şi să pui întrebări, până când începeai să înţelegi ce zicea. Peggy se pricepea la asta mai bine ca Beth, care ştia că era cam confuză zilele acelea. Ieri doar ce se uitase la mâna lui Mab, clipise la vederea unui mare inel cu rubin sclipitor şi spusese: „De când îl ai?“ Mab se uitase cam ciudat la ea şi spusese: „De o lună, Beth. Francis mi l-a dat înainte să plece în străinătate. După ce le-a cunoscut pe mama şi pe Lucy.“

Iar acum lui Beth i se cerea să se gândească la homari.

– În clipa în care se întorc cei patru tamburi în maşină, gândiţi-vă la crabi.

Dilly dădea din patru degete, imitând picioarele unui crab. De multe ori se învârt pereche, câte două rotații de patru tamburi unii lângă alții.

– Nu așa ajungem să-l descifrăm. Beth a turnat cafea rece și i-a dat cana în mână.

– Nu, nu, vreau crabi individuali. Când are loc o singură rotație a celor patru tamburi, cel mai probabil urmează un text mult mai lung, timp în care nu se rotește nici un tambur. Acolo-i vulnerabil, că dacă au loc rotații de câte patru tamburi de ambele părți ale criptării indicatorului throw-on[34]…

El vorbea, Beth asculta. Nimic nu avea sens, dar se obișnuise deja cu logica lui Dilly de tip „Alice în Țara Minunilor“, iar creierul ei plonja în direcția sugerată de el.

– Dacă găsim un homar și acel șir lung de text care urmează, poate avem noroc și spargem criptările indicatorilor la aceeași setare, a spus domol. Încă nu știa unde voia să ajungă cu ideea asta, dar cea mai bună soluție era „să încerce“, cum zicea mereu Dilly. Beth a scos capătul de creion cu care-și ținea părul strâns. Hai să vânăm homari!

A durat patru zile să găsească un mesaj la rotația corectă, dar imediat ce l-a dibuit Beth, cifrele au început să curgă lanț.

– Da! a țipat la mijlocul zilei. Vreau o pereche de litere cifrate la poziția unu, pot deduce în lanț celelalte perechi la unu și la cinci. Cuvintele-i curgeau puhoi. Nu înțelegeți? a încheiat iute, cu sângele fierbându-i în vene.

Phyllida își masa puntea nasului.

– Într-un fel.

Peggy s-a uitat mai bine.

– Arată-mi.

– Unde-i Dilly? Beth se uita în jur. A plecat acasă?

– Da. Peggy era trasă la față. Nu-l deranjăm. Arată-mi.

Până a spart Beth setarea unui tambur, trecuse octombrie, iar frunzele se înroșiseră în arborii din jurul lacului. Înghețul din noiembrie făcuse țărâna ca de piatră înainte ca fetele de la Vilă să emită ipoteze despre frecvența cu care tehnicienii germani apelau la cuvintele nein, wein, neun, când alegeau setări de patru litere pentru transmisiunile zilei.

– Și nume de patru litere, a spus Peggy.

Apoi, Beth a descifrat o setare pentru transmisiunile din Balcani, după ce a decodat S-A pentru doi tamburi din dreapta și, în zorii zilei, cu ochii mici, a ghicit că operatorul din Balcani avea o iubită pe nume ROSA. R și O au ieșit din vâltoarea de litere și i-au oferit întreaga setare. După aceea, pe fiecare perete al Vilei, erau prinse liste cu nume și cuvinte germane din patru litere.

– Nu mai avem mult, le-a încurajat Dilly, risipind tutun pe toate hârtiile lui Beth. Se apropie momentul, doamnelor.

Momentul a venit la începutul lui decembrie. Toată lumea s-a adunat în jurul biroului lui Beth, cu sufletul la gură, în timp ce ea scotea din învălmășeală grupuri de cuvinte germane lizibile. Iată-l – mesajul descifrat – vorbitoarele de germană au confirmat că era lizibil. Beth nu a întrebat, nu-i păsa ce însemna. Și-a dus pumnul la gură și a mușcat feroce, văzând stele verzi și clipind fragmente de cod. Dintr-odată i s-a făcut foame, nici nu-și mai aducea aminte când mâncase ultima oară. Nu știa când fusese acasă ultima oară sau ce zi era. Nu știa nimic în afară de faptul că reușise. Reușiseră toate. Spărseseră Enigma Spy.

Peggy se legăna pe picioare lângă umărul lui Beth. Și-a pus mâinile în păr, dar liniștea a fost curmată brusc. Phyllida s-a aruncat în brațele nedumeritei doamne care tocmai venise cu cafea proaspătă de cicoare. Câteva fete râdeau de parcă erau bete, altele plângeau. Au rămas toate suspendate în acel moment, într-un perfect echilibru de jubilare și extenuare, care nu le îngăduia să scoată un cuvânt coerent.

În cele din urmă, Peggy și-a luat capul din mâini de ziceai că ieșea din adâncuri la suprafață și a spus:

– Îl sun pe Dilly, apoi îl informez pe comandantul Denniston, a zis ea, apoi s-

a întins spre mesajul de pe biroul lui Beth, strângând-o puternic de umăr.

Cineva s-a uitat la program, strigând fetele care rămâneau până la miezul nopții.

– Beth, mâine ai liber. Du-te acasă înainte să leșini.

Beth nu a protestat, și-a pus cu greu mantoul și a ieșit amețită în ger. Era beznă totală, dar habar nu avea dacă era șase seara sau miezul nopții. Îi duduiau urechile când a ieșit din zona grajdurilor și abia după o clipă de confuzie și-a dat seama că nu era în capul ei, ci din Vilă se auzea zgomotul. Bărbați și femei care năvăleau pe ușă strigând, râzând, strigându-se între ei.

– Ai auzit?

– Am auzit!

– E adevărat?

– Era și timpul!

– Ce? a strigat Beth, luată pe sus de un val de criptanaliști în extaz. Ce s-a întâmplat? A observat o pălărie familiară cu banderolă roșie și borul înclinat și și-a făcut loc în îmbulzeală s-o apuce pe Mab de cot. Ce-i?

Mab i-a sărit în brațe, uitând să-și păstreze atitudinea degajată.

– S-au băgat, Beth! Americanii au intrat în război! Japonezii le-au atacat una dintre baze…

– Da?

– Nu-mi spune că și pe-asta ai ratat-o! Pearl Harbor? Nici măcar nu știu unde este Pearl Harbor… Mab a tras aer adânc în piept. Știam cu toții că urma anunțul, ne-am adunat la Vilă în jurul radioului. Acum nici o oră a vorbit președintele Roosevelt și a spus că yankeii intră în război!

America în război și Enigma Spy decriptată – după luni întregi de speranță și de așteptare, se întâmplaseră amândouă deodată. Beth a inspirat sacadat și a

început să plângă. Nu se putea opri, îi şiroiau lacrimile de extenuare şi de mare, mare fericire.

Mab a luat-o cu braţul pe după umeri şi a strâns-o, moment în care, în lumina Vilei, i-a scânteiat rubinul de foc.

– Plângi cât vrei, nu spun nimănui. Ai liber mâine, ca mine şi Os? Trebuie să dormi mult, asta îţi trebuie. De-asta avem toate nevoie.

Când le-a găsit Osla, Beth era umflată de plâns, sughiţând pe muteşte în umărul lui Mab, moale ca o cârpă.

– Dragilor, este straşnic!

Ea şi Mab au pornit cu Beth între ele spre casă, discutând aprins. Până să ajungă la uşa familiei Finch, lumea începea să arate normal în ochii lui Beth şi, în timp ce se descheia la mantou, a strigat înfocată:

– Aţi aflat? E deschis radioul?

– Am aflat. Tatăl lui Beth a venit pe coridor zâmbind. Veşti tare, tare bune, una-două o să se termine războiul! Optimismul lui, perpetuu vag, o iritase în ultimul timp pe Beth, care nu-şi putea imagina o lume fără război, dar în seara aceea a făcut-o să zâmbească. Tatăl ei s-a uitat la Mab peste ochelari. Mabel, a sunat logodnicul tău. S-a întors mai repede din America.

Mab a pălit.

– Doamne, a venit pe mare în toiul…?

– Nu, a spus că s-a întors cu bine alaltăieri. A zis că şi pe el l-a luat prin surprindere Pearl Harbor, ca şi pe noi. Este în Londra dacă vrei să-l suni. Tatăl lui Beth a zâmbit indulgent în timp ce Mab zbura spre telefon, dar i-a pierit zâmbetul când s-a uitat la Beth. Mama ta este în bucătărie. A avut o zi foarte grea.

Beth l-a pupat pe obraz, s-a dus în bucătărie la aragaz şi a luat-o pe mama ei în braţe.

– Ce veste minunată, nu? Hai că mă ocup eu, știu că am fost mult plecată, habar n-ai cât am muncit.

Extenuarea și frustrarea ultimelor luni se risipeau ca un vis. Primul mesaj fusese decodat și urmau și altele. „Pot decoda orice“, și-a spus Beth zâmbind. „Pot decoda orice vine de la germani, italieni sau japonezi. Dați-mi un creion și un grupaj și decodez tot.“

Și-a legat șorțul, uitându-se în jur.

– Unde-i Boots?

Ar fi trebuit să-l scoată de mult.

– Să pui masa. Mama ei amesteca în continuare. Da, este o veste minunată. Deși, când mă gândesc la amărâții ăia din Pearl Harbor…

– Stai să-l scot întâi pe Boots și pe urmă pun masa.

Beth a fluierat, dar n-a apărut nici un ghemotoc de lână cenușie.

– Bethan, eu ți-am zis! Mama ei a ridicat ochii din oala în care amesteca, cu un zâmbet senin. Ți-am zis că dacă face câinele mizerie, nu are ce căuta în casa mea. Ai zis că nu o să facă. Ai zis că o să fii mereu acasă să-l scoți. Ți-am zis…

Beth a făcut un pas, brusc amorțită.

– Ce-ai făcut?

– Boots!

Beth s-a împiedicat de o piatră. În Bletchley se lăsa bezna după apus, un licăr de lumină nu se zărea. Avea lanternă, dar era acoperită cu hârtie reglementată și lumina foarte slab. Satul în care se plimbase toată viața devenise dintr-odată un peisaj necunoscut.

– Boots!

Câinele ei făcuse baltă în salon la două ore după ce ar fi trebuit să fie Beth acasă, iar mama ei îl scosese de zgardă în strada întunecată și închisese ușa.

– Beth, spusese tatăl ei împăciuitor. Vezi și punctul ei de vedere…

Dar Beth înșfăcase lanterna și dăduse fuga în stradă, uitând de orice în afară de câinele ei care bântuia singur într-o noapte de iarnă.

S-a împiedicat din nou și a luat-o un plâns cu sughițuri.

– Boots!

S-a deschis o ușă, de unde s-a strecurat un licăr de lumină și s-a auzit vocea neclară a Oslei: „Mă scuzați, ați văzut…?“ Mab căuta în cealaltă direcție, cu cealaltă lanternă. Ieșiseră fără preget după Beth, în vreme ce mama lui Beth stătea cu mâinile la piept, scuturând din cap mai mult de durere decât de furie.

– Ți-am spus că asta se va întâmpla, Beth. Nu poți da vina pe mine.

„O, ba da!“ Dar Beth nu se putea concentra la furia care apărea și dispărea, înecată în valuri de disperare. Cum să găsească un cățel mic în toiul nopții? Dus era câinele pe care și-l dorise atât de mult și pentru care, în sfârșit, își făcuse curaj prin cel mai monumental act de voință din viața ei. Nu mai era și nu avea să-l mai găsească vreodată, iar dacă da, avea să-i găsească doar cadavrul, mâncat de vulpi sau strivit de vreo mașină care gonea în drum spre Londra.

A strigat în beznă, smulgând hârtia de pe lanternă.

– Boots!

– Beth!

Era vocea lui Mab, în depărtare. Beth s-a întors, pornind bezmetică spre lanterna instabilă a lui Mab, cât pe ce să-i sară inima din piept. Silueta înaltă a lui Mab a devenit clară în întuneric și ținea în brațe un ghemotoc care tremura.

– L-am găsit într-un tufiș patru case mai încolo, a spus Mab. Nu s-a dus departe. Nu mă mai mârâi, bestie mică, sunt de partea ta.

Beth a luat câinele în brațe și, pentru a doua oară în acea zi, a plâns pe umărul lui Mab. Schnauzerul era ud, mirosea urât și tremura de frig. L-a strâns prea tare în brațe, iar el a gâjâit ca un bătrân obligat să se scoale din fotoliu. Beth nu credea că o să-i mai dea drumul vreodată.

– Sper că aveți un motiv bun să faceți asemenea gălăgie, a spus o voce supărată. Unul dintre supraveghetorii civili ai ARP, un băgăcios. Aveți lanternele aprinse, cu toate că s-a dat stingerea…

Beth nu mai avea suflu să-i explice, dar Mab a stins lanterna, iar Osla le-a prins din urmă și l-a luat cu binișorul. Au scăpat de el și s-au întors acasă, cu Beth între ele. Beth făcea eforturi să înainteze, călcând cu grijă. Boots era în siguranță acum, dar tot simțea un ditamai nodul în gât, care devenea mai aspru și mai rigid cu fiecare pas pe care-l făcea spre casă.

– Beth, o să te lase mama ta să…? a dat Osla să întrebe, apoi a tăcut.

Beth a intrat pe ușă, a smuls puloverul mamei din cuier și l-a uscat pe Boots chiar acolo, la ușă. Vedea pantofii doamnei Finch pe preșul croșetat, însă refuza să ridice privirea. Osla și Mab s-au ascuns în spatele lui Beth, remarcând cu mare zarvă ce ger era afară, numai că liniștea dintre exclamațiile lor se întindea asemenea unei pojghițe de gheață. Beth nu a ridicat ochii până nu l-a uscat bine pe Boots, care nu mai tremura. Apoi s-a îndreptat de spate și s-a uitat inexpresiv în ochii mamei ei.

Doamna Finch a suspinat ușor, cu aerul că i se cerea un pic cam mult.

– Poate să mai stea o singură noapte, Beth. Dacă îi găsești mâine un alt loc să…

Beth nu își făcuse planul ăsta, nu se gândise deloc, nici nu și-a dat seama ce făcea până nu și-a văzut palma ridicată și lovind-o peste față pe maică-sa. Nu mai lovise niciodată pe nimeni. Probabil că mai mult o durea pe ea. Dar doamna Finch s-a dus cât colo, atingându-și obrazul de șoc, și Beth a făcut un pas înapoi de groază. „Nu am vrut“, era să spună, dar voise. „Îmi pare rău“,

era să spună, dar nu-i părea. Nodul de furie din gât încă se mărea, din ce în ce mai mult.

Nu știa ce să zică, așa că tot ce a spus a fost:

– Dacă pleacă el, plec și eu.

Roșie la față, doamna Finch s-a întins spre Biblie.

– „Cine va lovi pe tatăl sau mama să fie pedep…“

Beth nu a așteptat ca ea să termine Exodul 21:15 sau să întindă cartea și să-i ceară s-o țină în mâini până nu mai putea.

– Nu.

– Ce-ai zis?

Din pură obișnuință, Beth era să-și plece privirea în pământ și să se joace cu vârful cozii, numai că, atunci când a dat să atingă părul lung și împletit de care se agățase toată viața ca de o vestă de salvare, numai să nu se uite în ochii nimănui, coada nu mai era acolo. Avea o coafură elegantă, până la umeri, și avea un câine, și un cerc de prieteni, și o slujbă la care spărgea codurile germanilor. Nu orice coduri germane, ci ale Enigmei Spy, care dăduseră de furcă tuturor creierelor din Baraca 6.

Așa că Beth a spus foarte încet:

– Nu am de gând să țin Biblia în aer o jumătate de oră în timp ce mă certi. Și nu-mi dai câinele afară.

– Discutăm mâine despre asta. Tatăl lui Beth a vorbit suficient de tare cât să tresară toate. Suntem toți surmenați cu știrile astea despre americani…

Dar doamna Finch l-a întrerupt cu lacrimi în ochi:

– De ce te porți așa, Bethan? Te-ai schimbat de când muncești.

– Ce legătură are cu munca mea? Beth a trebuit să ridice tonul ca să se facă

auzită. Mi-ai scos câinele din casă! Ce fel de om…?

– …nu te-a obligat nimeni să te angajezi. Nu aveau nevoie de tine!

– Ba au. Beth și-a dat capul pe spate. Nimeni nu poate face ce fac eu acolo.

– Ce anume? Doamna Finch a ridicat tonul. Dacă este așa de important, spune-mi! Spune-mi imediat!

Beth a refuzat să se lase târâtă în direcţia aceea.

– N-o să-mi cer scuze că am acceptat slujba la BP.

De când se angajase, cum ajungea acasă doar se scuza. Până aici!

– Aici ai treabă! Eşti mica mea salvatoare. Cum să mă descurc fără ajutor acasă?

– Te ajut tot timpul când sunt acasă. O fac bucuroasă. Și tot mi-ai aruncat câinele în stradă…

– Îți pasă mai mult de un câine şi de slujbă decât de mama ta. Doamna Finch și-a dus mâna la tâmplă. Mama ta, care nu se simte bine…

Din spatele lui Beth, s-a auzit vocea lui Mab, amuzată și plină de dispreț.

– Hai că o ia durerea de cap…

– Ne mai plictisește mult cu asta? a consimţit Osla.

– Voi să nu fiți obraznice cu mine, fufelor! s-a răstit doamna Finch. S-o încurajați pe Bethan a mea să se poarte ca orice…

– Orice ce? Cuvintele au ieșit din gura lui Beth cu un torent de nestăpânit. Mamă, muncesc pentru efortul de război. Mă întâlnesc cu prietenii să vorbim despre cărți. Din când în când, beau un pahar de sherry. În ce fel mă face asta fufă?

Doamna Finch împingea Biblia spre Beth.

– „Să nu îți pângărești fiica transformând-o într-o desfrânată…“

Beth i-a dat peste mână și cartea a căzut pe jos.

– Nu fac nimic greșit și știi al naibii de bine asta. Așa că de ce te deranjează?

– Nu ți-am dat permisiunea să…

– Am douăzeci și cinci de ani!

– Este casa mea, o să te supui regulilor mele…

– BP îmi plătește un salariu de o sută cincizeci de lire pe an și ți-i dau pe toți ție. Mi-am câștigat dreptul să…

Doamna Finch a apucat-o pe Beth de braț. Pentru prima oară, Beth a pus mâinile pe umerii mamei și a împins-o înapoi. O durea pielea sub cot și și-a dat seama cu câtă precizie găsea maică-sa tocmai cel mai sensibil punct, unde durea mai tare. Nici nu-și amintea când nu avusese brațele vinete.

– Vă rog… Tatăl lui Beth își frângea mâinile. Nu putem să bem un ceai și…

– TU unde erai când mi-a dat câinele afară din casă? l-a atacat Beth. Scânteia de furie se inflamase și i se acumula în gât, sufocând-o. De ce nu ai oprit-o? Sau de ce nu te-ai sculat din fotoliu să-l scoți afară când ai văzut că întârzii, ca să nu facă mizerie?

– Păi… Domnul Finch s-a foit stânjenit. A zis să nu…

– Este și casa ta! a țipat Beth. Dar tu nu o refuzi niciodată. Îmi citezi din Biblie despre soțul care ține casa… Păi, fă-o, tată! Spune-i că-mi pot păstra câinele. Spune-i să nu mă mai sâcâie cu munca. Spune-i să înceteze.

Doamna Finch și-a încrucișat brațele la piept, cu obraji în flăcări.

– Să nu mai văd câinele ăla și cu asta-basta!

Liniște. Boots scâncea la picioarele lui Beth. Le simțea pe Osla și pe Mab în spatele ei, ca niște santinele. Domnul Finch și-a dres glasul și a deschis gura.

Apoi a închis-o la loc.

Doamna Finch a dat scurt din cap, sfredelind-o cu privirea pe Beth.

– Acum ce ai de zis, domnișoară?

Beth nu știa de unde-i veniseră cuvintele, dar veniseră de undeva.

– Dacă pleacă acest câine, plec și eu. Și data viitoare când te mai doare capul, să-ți faci singură compresa, tartoriță creștină!

De data asta, doamna Finch a fost cea care a atacat. Beth a făcut un pas în spate și n-a nimerit-o. Domnul Finch a apucat-o de braț pe soția lui, înainte să mai încerce o dată.

– Muriel, Beth, haideți să ne așezăm…

– Nu. Beth s-a întors, și-a pus haina pe ea, amorțită și tremurând. Plec.

– Și noi. Mab a trecut pe lângă doamna Finch, cu Osla după ea.

O clipă mai târziu, Beth le-a auzit pașii pe treptele șubrede, a auzit ușa dormitorului deschizându-se, a auzit valizele ieșind de sub pat. Cu buzele subțiate într-o linie dreaptă, doamnei Finch i-au ieșit pete roșii pe față. Beth i-a mai aruncat o privire lungă, cumplită, apoi s-a întors să-i pună lesa lui Boots și să-și ia poșeta. Știa că ar fi trebuit să se ducă sus și să-și strângă lucrurile, dar nu-i venea să facă nici un pas spre interiorul casei. Liniștea mormântală se așternea din ce în ce mai apăsător.

Una-două, Mab și Osla au coborât bodogănind, nu doar cu valizele lor, ci și cu a lui Beth, dând pe dinafară de furouri și bluze îndesate pe grabă.

– Calea pe care mergi duce în iad, a spus doamna Finch, albă de furie.

– Măcar acolo n-o să fii tu, a spus Beth.

Cele trei au ieșit din casa în care locuise Beth toată viața, cu Boots la picior, și au închis ușa după ele.

Denumirea dată de criptanaliști situației deosebite în care cei patru tamburi ai mașinii se învârteau în același timp, iar „crab“, pentru rotirea a câte doi tamburi deodată.

Pereche de litere care reprezintă două cifrări ale aceleiași litere în două poziții diferite la indicatoare care au fost cifrate de două ori.

Capitolul 29

În ceea ce-o privea pe Mab, prinții se căsătoreau cu prințese, nu cu canadience din popor, așadar, ce treabă avea Philip al Greciei s-o facă pe Osla să se amorezeze de el? Mab nu era pregătită să se atașeze de el. Totuși, trebuia să recunoască faptul că arăta impresionant, ciufulit cum era, când le-a luat pe toate trei de la gara Euston în mica mașină sport Vauxhall.

– Salutare, prințesă! i-a spus Oslei, iar zâmbetul lui i-a dat palpitații până și insensibilei Mab. Am auzit că doamnele au nevoie de salvare?

– Nu fi zevzec, Philip, abia am scăpat cu viață. Osla s-a aplecat peste portiera mașinii să-l sărute și, cu toate că a fost un sărut scurt, patima lui a făcut-o pe Mab să se întrebe dacă nu cumva avuseseră acea discuție despre viață la timp. Philip, ele sunt Mab Churt și Beth Finch, a continuat Osla. Suntem toate trei orfane și de-a dreptul istovite.

Philip a sărit din mașină și le-a strâns mâinile.

– Nu am auzit decât lucruri minunate despre voi două.

Mab a făcut tot posibilul să pretindă că întâlnea prinți în fiecare zi, iar Beth a deschis gura pentru prima oară de când plecaseră din Bletchley cu trenul pe care-l prinseseră la mustață.

– Ai ceva de băut?

– Șampanie, imediat. Lui Philip îi sclipeau ochii când le-a aruncat valizele în portbagaj. Așadar, de ce SOS la nouă seara? Presimt o poveste în spate.

Osla a ridicat din umeri.

– Mama lui Beth a luat-o razna…

– Scârba, a mormăit Mab fără să vrea. Scuze, Beth, dar așa este.

– Adevărat, a consimțit Beth.

Era palidă și epuizată când s-a urcat în mașină cu Boots, dar lui Mab tot i se părea că ceva s-a clarificat pentru Beth. Încă tremura, dar era sfidătoare, cu spatele mai drept ca niciodată. „Bravo, Beth!“ Mab era mândră de ea. Mașina a țâșnit în noapte. Oriunde le-ar fi repartizat ofițerul de canton de la BP, mai rău ca la doamna Finch nu putea fi. Gata cu stingerea luminii la zece și jumătate și cu plăcinta aia scorțoasă.

– La Claridge, dragă! îi spunea Osla lui Philip. Mama este la o petrecere în Kelburn Castle, iar apartamentul este gol.

Portarul de la Claridge a întâmpinat-o pe Osla ca pe o nepoată pe care nu o văzuse de mult, iar pe Mab și pe Beth, ca pe niște regine.

– Pe domnișoara Churt o așteaptă un gentleman înăuntru. Un domn Gray…

Mab și-a luat zborul. Sala art déco de la intrarea în hotel, cu candelabrul scânteietor și gresia alb cu negru, era plină de femei în rochii de satin și de bărbați în uniformă, iar dopurile de șampanie săreau în toiul sărbătoririi intrării americanilor în război. Pentru Mab, parcă trecuse un an de-atunci. Și-a lungit gâtul și l-a văzut pe Francis cu mâinile în buzunare, urmărind petrecerea cu acel aer distant și amuzat, pe care i-l cunoștea atât de bine. Părea mai puțin bronzat, era limpede că nu-l văzuse soarele prea mult în cele două luni în America, dar zâmbetul îi era neschimbat.

– Francis! a strigat.

A urmat o clipă de stângăcie, în care nu știau dacă să se îmbrățișeze sau să-și strângă mâinile. Încă nu rezolvaseră misterul, nu rezolvaseră de fapt nici un mister, cu toate că erau logodiți din septembrie. În cele din urmă, Mab s-a dus spre el și l-a pupat pe obraz cu un aer de soție, spera ea. Mirosea a santal și avea părul așa de moale, că-i venea să-și bage mâinile în el, dar nu prea îndrăznea.

– N-am crezut că o să poți veni așa din scurt.

Mab reuşise să-l sune din gara Bletchley, dar ce reunire după aproape trei luni…

– Arăţi bine. A măsurat-o din ochi într-un fel care a făcut-o să simtă de parcă era dezbrăcată. Şi familia ta este bine?

– Da, Lucy este la Londra cu mama, de Crăciun.

Francis le cunoscuse pe ambele cu două zile înainte să plece în America. Pe mama lui Mab o stresase ceainăria elegantă, iar Lucy fusese precaută, deloc convinsă că acest străin nu avea de gând s-o ia pe Mab şi mai departe decât era deja, dar Francis fusese prietenos, cumpănit şi nu trădase nici o emoţie la sugestia pe care o făcuse Mab după ceai, ca Lucy să locuiască împreună cu ei. Şi cu asta, Mab răsuflase uşurată. Până să-i pună Francis inelul cu rubin pe deget, destul de neceremonios, în timp ce-şi luau rămas-bun, ştiuse că avea să fie bine.

S-a aşternut din nou tăcerea.

– Aş vrea să ne fi putut scrie mai des. Mab se ferea să aibă un ton acuzator. Poşta peste hotare era imprevizibilă, iar convorbirile telefonice costau o avere. Francis trimisese o telegramă când ajunsese în Washington, dar numai vederi după aceea. Fusese dificil să nu se întrebe dacă nu cumva regreta cererea în căsătorie. Dacă se întorsese întrebându-se ce fusese în capul lui să-i pună rubinul de trei carate în mână? Nu-mi vine să cred că au trecut aproape trei luni! a spus veselă.

– Două luni, o săptămână şi patru zile, a spus el, iar anxietatea i-a dat pace lui Mab. Când un bărbat număra zilele, nu o făcea pentru că voia să-şi ia inelul înapoi.

– Cum a fost la Washington?

– Mi-e teamă că nu pot dezvălui prea multe. Aglomerat. Frig. Prea mulţi americani. La tine la muncă?

– Mi-e teamă că nu pot dezvălui prea multe. Aglomerat. Caniculă. Prea multe maşini.

Și-au zâmbit din nou, întrebându-se vizibil dacă să se țină de mână sau să se sărute ori… „O să învățăm noi să comunicăm odată ce ne căsătorim“, și-a spus Mab. Odată ce puteau să nu vorbească în pat. Mab voia să se termine mai repede treaba aia. Îi vedea cravata mototolită și ceva îi dădea ghes să i-o smulgă de la gât.

„Nu da nimic degeaba“, îi cerea vocea din străfundul minții, acea voce care o ținuse în picioare atunci când Geoffrey Irving și prietenii lui o lăsaseră pe marginea drumului ca pe o zdreanță proastă. „Nu da nimic degeaba. Nici în ultimul ceas.“

Între timp, ceilalți își făcuseră loc în mulțimea care sărbătorea. S-au făcut prezentările, Osla a exagerat puțin povestea plecării – „Beth a fost de neclintit!“ –, iar Philip s-a dus să comande o sticlă de Bollinger, aducând cupele pline ochi. Beth a dat-o pe gât pe a ei cu o iuțeală de nedescris.

– Ușurel, a spus el, în timp ce ea dădea pe gât al doilea pahar, înainte să-l termine de umplut.

– Tocmai i-am spus mamei că este o tartoră creștină, a zis Beth.

– Până la fund! I-a umplut din nou paharul înainte să se întoarcă spre Francis. Ești un bărbat norocos, domnule Gray. Când este fericita zi?

Francis i-a aruncat lui Mab una dintre privirile lui tăcute, în spatele căreia fremăta.

– Plec iar din Londra, poimâine, a spus. Nu avem timp să pregătim o nuntă ca lumea și luna de miere până mă întorc. Încă trei săptămâni.

– Mai este starea civilă, a vorbit gura fără Mab. Mâine? Ce părere ai?

– Domnule Gibbs! a exclamat Osla, ajungând dintr-odată lângă portar cu cel mai cuceritor zâmbet al ei. Prietena mea se mărită mâine și are nevoie de o nuntă somptuoasă. Mă puteți ajuta?

– Da, domnișoară Kendall, a răspuns el fără să clipească.

– Bun. Bollinger, destul cât să abțiguiască întreaga Londră și cel mai bun

bufet pe care ni-l permit raţiile. Pe câte ouă puteţi pune mâna? Foie gras? Beluga? Le puneţi pe nota mamei. De asemenea, o să am nevoie de numărul camerei fiecărui oaspete al hotelului care locuieşte în acest moment cu o fiică în vârstă de… Osla s-a uitat la Mab. Câţi ani are Lucy?

– Patru. Mab se îneca de râs, oricât încerca să se abţină.

– Între trei şi cinci ani, a încheiat Osla. Oricâte fetiţe sunt în hotel, vă rog să trimiteţi bilete părinţilor şi să cereţi cu împrumut, de urgenţă, cea mai bună rochiţă a fetei. Voi veni la nouă dimineaţa să inspectez selecţia.

– Nu sunt sigur că…

– Nu mă dezamăgiţi, domnule Gibbs. Osla i-a pus un teanc de bani în palmă şi s-a întors cu mâinile în şolduri, ca un general care-şi privea soldaţii. Francis, te trimit acasă, ca mireasa să-şi facă somnul de frumuseţe. Întoarce-te la unsprezece dimineaţa, în cel mai bun costum, cu verighetele şi actele necesare pentru căsătorie. Philip, dacă poţi, ia-le pe mama şi pe sora lui Mab mâine la nouă şi adu-le la Cyclax, după colţ, unde ne ocupăm de cosmetică. Adresa mamei tale, Mab?

Mab i-a dat adresa chicotind. „O să leşine mama când o să vadă că şoferul care o aduce la nunta mea este prinţ!“

– Bine, a rânjit Philip, gândindu-se evident că era extrem de distractiv să-şi folosească preţioasele cupoane de benzină gonind, într-o cursă nebună prin Londra, după mama unei mirese din Shoreditch. Impulsul lui Mab de a nu avea încredere în el s-a stins. Haide, bătrâne! Prinţul l-a bătut pe spate pe Francis. Astă-seară te las acasă. S-ar putea să cunosc un băiat la starea civilă, care să ne ofere o oarece întâietate.

– Excelent. Ne vedem mâine la unsprezece. Iar voi, pierde-vară, să nu întârziaţi! Ia-ţi la revedere de la logodnic, Mab, avem un şifonier de luat cu asalt. Luând o sticlă de Bollinger şi trei pahare, Osla a pornit pe scări. Beth a urmat-o cu Boots şi, după ce l-a sărutat grăbită pe Francis, Mab a zburdat după ele râzând. Apartamentul mamei, a spus Osla, făcându-le semn spre camerele opulente, patul masiv, baia cu cada uriaşă şi oglinzile sclipitoare. Tu şi Francis îl puteţi împrumuta pentru noaptea nunţii – domnul Gibbs ne

găsește alt pat mie și lui Beth.

– Bine, a spus Mab imediat.

Era pregătită să petreacă noaptea nunții în casa de burlac a lui Francis înainte să plece el din Londra și ea la Bletchley Park, dar, Doamne, ce-și dorea un asemenea lux, dacă tot era la ofertă! Nu doar pentru că nu stătuse niciodată într-un hotel somptuos, ci pentru că sigur ar fi mai ușor să-ți cunoști soțul nou-nouț și extrem de tăcut printre așternuturi de satin și cupe cu șampanie la gheață. Mab a sorbit din cupă, simțind primul val de emoții înaintea nunții. Era mireasă. Se mărita a doua zi. Cu un bărbat pe care-l întâlnise de șase ori.

– Beth, tu umpli paharele. Osla a deschis șifonierul mamei ei și a început să azvârle rochiile din el. Așa, să vedem o rochie superbă care să treacă drept rochie de mireasă…

– Mama ta o să se prindă că am intrat în rochiile Hartnell! a exclamat Mab.

– N-o să-i lipsească nici una, iar tu nu te măriți în rochia albastră din perdea, Scarlet O'Hara. Osla a ridicat o rochie cu mâneci lungi, cambrată, cu pliuri din satin crem care se revărsau în colțuri până la podea. Asta!

Mab râvnea ca la aer la rochia aceea.

– Nu pot…

Osla, draga de ea, nu i-a dat atenție.

– N-o să-ți ajungă până în pământ, că mama este mult mai scundă, așa că-i facem tiv până la genunchi. Oricum, o rochie de nuntă șade mai bine până la genunchi. Pentru Beth… Noi o să îți fim domnișoare de onoare, normal. Șifonul ăsta albastru-petrol ar arăta superb cu o eșarfă…

– Este o seară foarte stranie, a spus Beth, așezându-se pe pat și bând direct din sticla de șampanie. Părea abțiguită și obosită, dar avea un zâmbet în colțul gurii. O seară foaaarte stranie, a repetat, uitându-se la Boots, cuibărit și sforăind pe prima pernă găsită.

Osla a ridicat paharul, cu frumosul chip de alabastru îmbujorat.

– În cinstea doamnei Gray!

– Și în cinstea ta, Os! Mab a ridicat paharul. Și a lui Beth! Voia să le spună cât de mult însemnau amândouă pentru ea și că nu mai avusese niciodată asemenea prietene, dar nu avea cuvinte să explice vreodată acea intensitate, așa că doar a ridicat cupa de șampanie, gâtuită de emoție. În cinstea celor de la Bletchley Park!

10 zile până la nunta regală

10 noiembrie 1947

Capitolul 30

York

Osla îl simţea pe ospătarul de la ceainăria Bettys suflându-i în ceafă, iritat că femeia cu mantou stacojiu New Look şi cu tocă neagră elegantă încă nu comandase. Osla nu-şi lua ochii de la ferestrele cât camera de înalte, aşteptând să o zărească pe înalta Mab traversând scuarul în grabă, dar nu se putea abţine să se uite la plăcuţa magazinului. „Bettys“. Lipsa apostrofului înainte de „s“ o exaspera. De ce nu folosesc oamenii punctuaţia corectă, pentru numele lui Dumnezeu?

Deodată Mab a intrat pe uşa ceainăriei, îmbrăcată după ultima modă: un pardesiu bleumarin până la glezne, o pălărie micuţă de culoarea safirului aplecată peste un ochi într-un unghi obraznic, perle negre la urechi şi la gât. Ca o mitralieră a trecut cu privirea prin încăpere până a ajuns la Osla.

„Nu te inflama dacă scoate ghearele“, şi-a spus Osla, privind-o fără să zâmbească. „Poartă-te civilizat şi concentrează-te asupra problemei în cauză.“

– Ceai?

Ospătarul a şi sărit pe Mab, care traversa ceainăria art déco printre mesele micuţe la care şedeau femei elegante şi s-a aşezat în faţa Oslei.

– Un ceainic cu Earl Grey, a cerut Mab, în timp ce Osla spunea:

– Şi brioşe cu cremă, vă rog! Ospătarul s-a îndepărtat iute, iar Mab a ridicat sprâncenele arcuite ca nişte iatagane.

– Brioşe? Nu trebuia să-ţi păstrezi silueta pentru nunta regală?

„S-au dus dracului manierele şi concentrarea asupra problemei.“

– O nimica toată, a spus Osla fără să se sinchisească. Nu-mi vine să cred că trebuie să răscolesc după diamantele mamei doar ca să intru în dărăpănătura aia de piatră, care nu-mi oferă decât perspectiva uluitoare a unui editorial şi nimic altceva.

Mab şi-a scos mănuşile albastre precum cerneala.

– Până şi aici, în nord, apari în ziare. Cel puţin în tabloide. Toată lumea dezbate dacă „o anume frumuseţe brunetă din Canada“ va participa la petrecerea burlacilor prinţului Philip pentru o ultimă distracţie.

– Ştii cum e cu tabloidele astea. Osla şi-a scos şi ea mănuşile, pentru ca Mab să vadă smaraldul. Slavă Domnului că logodnicul meu nu dă atenţie bârfelor din ziare.

Mab i-a admirat inelul.

– Păcat că nu te prinde verdele. Logodnicul tău ştie motivul pentru această mică excursie?

– Firește că nu, dragă. Fac pariu că nici soţul tău. La fel cum nu ştie că l-ai ales mai puţin pentru zâmbetul lui, cât pentru… averea lui.

– Sunt o femeie practică, Os. Tu eşti cea care scrie bagatele în Tatler. Basme… Doar că în basme, fata se mărită cu prinţul, nu?

Ospătarul a ales acel moment să se întoarcă cu ceaiul şi cu brioşele. Ceştile şi farfurioarele Minton înflorate au zdrăngănit în atmosfera tensionată. Au sorbit, privindu-se ucigător.

– Ia, hai să terminăm cu prostiile, a spus Osla în cele din urmă. Oricât aş vrea să stau şi să ne împroşcăm cu noroi, trebuie să luăm o decizie.

Mai că o vedeau şi pe Beth la masă. Expresia batjocoritoare a lui Mab a dispărut şi a început să bată cu unghiile roşii în masă.

– Nu prea-mi vine să cred absurditatea asta cu trădătorul de la BP. Dacă vindea cineva informaţii nemţilor, Luftwaffe ne-ar fi aruncat în aer. Faptul că am trecut prin război fără să fim o ţintă dovedeşte că nu au aflat niciodată că

le citeam corespondența aia nenorocită.

Se gândise și Osla la asta.

– Ar fi putut să conducă operațiuni de contraspionaj și să ne dea informații false, ca să ne devieze.

– Și atunci nu ar fi pierdut războiul.

– Sau poate că trădătorul ăsta nu nemților le vindea informații.

– Dar s-a terminat războiul. De ce mai contează?

– Nu fi toantă. Trădarea nu are dată de expirare. Iar în bilet scria că trădătorul este în continuare o amenințare.

– Mie asta-mi sună a paranoia unei nebune, a spus Mab.

– Paranoia sau cineva care a lucrat la BP? Uită-te la noi – Osla a făcut semn spre ceainăria cu cristale, argintărie și perdele de brocart. Am ales masa cea mai îndepărtată de ceilalți și chiar și așa vorbim în șoaptă și ne oprim ori de câte ori se apropie cineva. Anul trecut, când am fost la dentist, mi-era așa de teamă să nu divulg ceva clasificat sub anestezie, că i-am pus să facă toată procedura cât eram trează. Ce agonie!

Tăcere îndelungă.

– Nici eu nu am luat analgezice când am născut. Mab amesteca în ceai, cu aerul că ar fi murit numai să nu fie de acord cu nimic din ce zicea Osla. Din acelaşi motiv.

– Vezi? Suntem toate paranoice. Este deja a două natură. Beth este precaută, nu minte neapărat.

– Așa că își crede propria poveste. Oamenii nebuni tind să facă asta.

Osla a luat o brioșă de pe farfuria neatinsă.

– Dacă e nebună.

– Ai uitat ce isterică era la sfârşit? Amândouă am crezut că…

– Ştiu, a recunoscut Osla. Dar când mă uit înapoi… Oare a luat-o razna sau ajunsese la limită? Eram cu toţii cu nervii întinşi atunci. Eu eram într-o situaţie fără ieşire, tu te pileai seară de seară…

– Ba nu.

– Erai o epavă şi toată lumea ştia asta.

Mab s-a încruntat în timp ce se reaşeza picior peste picior, sub straturile crinolinei bleumarin.

– Atunci, eşti de părere că Beth este întreagă la cap?

Osla s-a uitat la brioşa pe care o redusese la un morman de firimituri.

– Până în ziua în care a fost luată pe sus, aş fi pariat oricât că Beth Finch era ultimul om care să clacheze la BP. Era o maşinărie perfect funcţională. Şi chiar dacă era să clacheze, şi-ar fi revenit. Se întâmplă.

Osla îşi amintea povestea lui Philip despre mama lui, care îşi revenise după căderea nervoasă şi fusese externată de la Bellevue. Voinţă de fier, bănuise el. Cine avea mai multă voinţă decât Beth?

Mab i-a aruncat o privire. Au sorbit simultan din ceai, iar Osla avea senzaţia că şi-ar fi dorit amândouă să fie gin. Poate ar fi trebuit să se întâlnească într-o cârciumă, nu în ceainărie.

– Chiar dacă nu este nebună, a spus Mab în cele din urmă, nu-mi vine să cred că unul dintre prietenii lui Beth din departamentul lui Knox vindea informaţii. Se presupunea că erau cei mai buni dintre cei mai buni. Cine naiba putea fi?

– De-asta trebuie s-o întrebăm pe Beth. Osla s-a uitat în ochii ei. De-asta mergem la Clockwell.

În interiorul ceasornicului

Asistentele din azil nu vorbeau decât despre nunta regală.

– Opt domnișoare de onoare, toate îmbrăcate de Hartnell. Sigur, prințesa Margareta…

„Mai terminați cu nunta“, ar fi vrut să strige Beth prin ușa celulei. „Vorbiți despre operația pe care abia așteaptă s-o facă noul doctor – lobotomia. Încetați cu nunta!“

– …prințesa Alexandra de Kent, Lady Caroline Montagu-Douglas-Scott…

Beth s-a întors pe pat, încercând să asculte, abținându-se să tușească ce mai rămăsese din pneumonia din primăvară. Încerca să tragă un pui de somn la amiază, căci noaptea ce trecuse se prelungise pustie și insomniacă, răcită fiind în continuare și însoțită de crâmpeie de amintiri amare din debaraua în care stătuse în genunchi cu infirmierul roșcovan.

– …știți că prințesa a fost nevoită să pună la bătaie cupoanele de rație pentru rochia de nuntă, ca oricare altă mireasă. Îmi amintesc nunta surorii mele în timpul războiului, și-a făcut voal din perdeaua din salon.

Beth își amintea nunta lui Mab la Londra. Fuga la starea civilă, Mab în rochia plisată de satin ca fildeșul, masa la Claridge, salată cu șuncă și șampanie, urmată de tortul fără ouă. Mica Lucy care se învârtea într-o rochiță împrumutată din dantelă roz pal, în timp ce Mab și Francis erau duși pe sus spre apartamentul nupțial.

„Ce zi frumoasă!“, și-a spus Beth, abținându-se să tușească. Nici o ceremonie pompoasă la Westminster nu se compara cu aceea. Cu toate că, în mod ironic, însoțitorul Oslei la nunta lui Mab fusese mirele nunții regale care urma să aibă loc.

– Ai văzut poza prințului Philip? O asistentă a suspinat. Cât de frumos e!

– Este german însă, nu-i așa? Ai zice că prințesa noastră ar fi putut găsi un altul decât un nemțălău.

– Parcă era grec.

– A luptat de partea noastră. Și-apoi, germanii nu ne mai sunt dușmani acum. Aș fi fost mai îngrijorată dacă era rusnac.

Rusia, noul inamic. Când nu își întorcea mintea pe dos ca să încerce să-și dea seama cine era trădătorul de la Bletchley Park, Beth se întreba cu cine lucra acesta. Era destul de sigură că nu pentru germani, dovezile pe care le descifrase fuseseră sovietice la origine, nu germane. Și-apoi, dacă naziștii ar fi avut acces la genul de informații care treceau prin mâinile celor din departamentul lui Dilly, sigur ar fi aruncat BP în aer.

Afară s-a lăsat liniștea. Asistentele se îndepărtaseră, nu mai avea ce asculta. Beth s-a ridicat în șezut și a lăsat tusea să-și facă de cap. Sunetul din plămânii ei era jilav și urât. „Pneumonia va reveni în iarna asta“, și-a zis, tușind în pernă. „Și de data asta s-ar putea să mă dea gata.“

Asta dacă n-o omora lobotomia aia, ce-o fi fost, dar Beth a respins gândul. A tușit parcă jumătate din plămân și, în sfârșit, s-a întins epuizată pe spate, cu vechile ei gânduri șchiopătând ostenite în jurul cozii. Osla și Mab, criptograme și trădători, Germania și Rusia… Trădătorul sigur lucrase pentru sovietici. URSS le fusese aliată atunci, dar asta nu însemna că Churchill avea încredere în ei – Beth parcă-l și vedea pe „unchiul Joe“ căutând pe furiș mai multe informații decât îi ofereau colegii lui, iar BP avusese dintotdeauna simpatizanți marxiști, diletanți politici de la Cambridge și Oxford care îl citau pe Lenin și vorbeau despre proletariat.

„Care dintre prietenii mei simpatiza cu Rusia?“, se întreba acum. Și își dorea pentru a mia oară să nu fi fost atât de concentrată la muncă și să nu fi pierdut discuțiile care aveau loc în baraca lui Knox, pentru că războiul împotriva Germaniei s-o fi terminat, dar lupta împotriva Uniunii Sovietice abia începea. Aplecându-se să tușească, nu putea să nu se întrebe dacă trădătorul care o închisese aici trimitea în continuare informații către URSS.

Cu cinci ani în urmă

Februarie 1942

Capitolul 31

BÂLBE DE BLETCHLEY, FEBRUARIE 1942

Casa de nebuni are un nou gardian! Comandantul Travis l-a înlocuit pe Denniston, cel puțin pe partea armatei. Îi dorim succes cu deținuții...

– Iarăşi tu! a exclamat amenințător comandantul Travis.

– E frumos să vă salutați astfel traducătorul dumneavoastră preferat de la navală, domnule? a rânjit Osla.

Ceilalți bărbați din biroul lui Travis – la costum, invariabil spioni londonezi – s-au încruntat aspru, dar Travis doar a suspinat.

– Ce mai e de data asta? Aduci pe furiș o plită electrică în camera telex ca să îți faci pâine prăjită în tura de noapte?

– Asta a fost săptămâna trecută, a spus Osla.

– Te plimbi cu coșul de rufe pe roți până ajungi în toaleta bărbaților?

– Acum două săptămâni.

Travis a oftat din nou, uitându-se pe fereastră, unde, în depărtare, criptanaliștii care nu lucrau patinau pe lacul înghețat.

– Atunci, luminează-mă.

– Fără șotii de data asta, domnule!

Cu toate că Osla nu vedea nimic rău în câteva giumbușlucuri de care BP avea nevoie ca să râdă și să nu se deprime – după jubilarea din decembrie, când toată lumea s-a bucurat că intraseră americanii în război, noul an nu începuse tocmai impresionant. Yankeii intraseră în război într-adevăr, dar nu ajunseseră încă, iar căderea Singaporelui cu o săptămână în urmă, cu mai bine de șase mii de soldați englezi, indieni și australieni care se îndreptau spre lagărele japoneze dedicate prizonierilor de război, îi mâhnise cumplit pe toți cei din Bletchley Park. Iar în Baraca 8 se petrecea ceva dubios cu codurile navale germane – Osla nu știa ce, dar Harry și restul secției arătau de parcă erau morți.

– Am venit să vă arăt ceva, domnule comandant Travis, a spus, revenind la discuție.

Travis şi cei din spatele lui se uitau uluiţi, apoi stânjeniţi şi pe urmă alarmaţi la Osla, care-şi răscolea discret prin haine, scoţând o bucată de hârtie împăturită de la brâul fustei, o alta din jartieră şi o a treia împăturită bine în bareta pantofului. Le-a aşezat pe toate trei pe biroul lui Travis.

– Nu m-a văzut nimeni când le-am furat din Baraca 4, domnule.

Tonul lui obosit s-a răcit.

– Ce-ai de gând să faci cu informaţiile decodate pe care le-ai scos pe furiș din baraca ta?

– Sunt doar bucăţi de hârtie goale. Osla a desfăcut fiecare bileţel şi le-a arătat. Nu era atât de zevzeacă să încerce să demonstreze ce dorea cu criptograme reale. Vă dovedesc că este al naibii de simplu să scoţi bucăţi de hârtie din baracă. De când lucrez ca traducător, observ ce simplu ar fi să pleci cu mesaje de la BP. M-am gândit că dacă vă atrag atenţia…

– Nu există om aici care să transmită informaţii secrete, domnișoară Kendall. Oamenii noştri sunt foarte bine cercetaţi înainte să-i selectăm.

– Nu spun că este probabil să avem un spion la BP, domnule. Dar dacă ar fi şantajat cine nu trebuie, ar putea s-o facă lejer, în funcţie de secţie – este cel mai simplu să strecori o bucăţică de hârtie în sutien când toată lumea din tura de noapte cască de oboseală. Bărbaţii s-au foit când au auzit cuvântul „sutien“, iar Osla mai avea un pic şi îşi dădea ochii peste cap. Le zicea că se pot scurge informaţii, iar ei ridicau din umeri; menţiona lenjeria intimă a femeii, iar ei se enervau. Evident că ştiu doar ce se întâmplă la secţia navală, dar secţii ca a mea ar părea locurile evidente de unde să merite furate informaţiile, pentru că acolo trec prin traducători şi sunt inteligibile.

– Nu cred că avem nevoie de sfaturi de securitate din partea unei debutante prostuțe, a spus cu răutate unul dintre agenţii secreţi din spatele lui Travis.

– E clar că cineva trebuie să vă atragă atenţia, a ripostat Osla.

– Domnișoară Kendall, sunt sigur că ai intenţii bune, dar ne-am gândit deja la asta. Vezi-ţi de treabă şi de gazeta de fleacuri, a spus Travis sobru.

Osla a refuzat să întrebe cum de știa că ea scria Bâlbele de Bletchley. În fond, era într-o agenție de spionaj.

– Doar pentru că scriu gazeta de fleacuri – „și ce-are dacă fleacurile alea fac oamenii să râdă pe timp de război, pentru numele lui Dumnezeu!“ – nu înseamnă că nu am nimic în cap.

– Am luat la cunoștință preocuparea ta pentru securitatea noastră. Dar a fost o prostie să scoți orice din baracă, chiar și hârtie goală. Întoarce-te la secție și să nu mai faci așa ceva!

Osla a ieșit ca o furtună, spumegând.

– Iar te-ai ars? a întâmpinat-o Giles, sprijinit de unul dintre vulturii de piatră care flancau ușa dublă a Conacului.

– Da, și de data asta nu am meritat-o. Ce trebuie să fac ca să fiu luată în serios? Osla știa că era cea mai bună traducătoare din secție. Lucra într-un ritm nebun și tot găsea timp să scrie săptămânal bârfe care îi făceau pe toți să râdă în hohote. Adusese la cunoștința superiorilor, pe bună dreptate, o potențială problemă de securitate – totuși, era în continuare o vampă distinsă. Giles, tu cum de nu dai de necaz niciodată? Faci atâtea pauze de țigară, încât mă mir că mai și muncești.

– De data asta nu sunt în pauză. Giles a suflat fumul aromat. Refuza să fumeze orice în afară de Gitanes. Cine știa cât dădea pe ele pe piața neagră… Șeful meu mi-a zis să plec douăzeci de minute înainte să mă lase lat.

Osla a clipit.

– Păi, de ce?

– M-am dus la chioșc să iau ceai și îl ascultam pe Harry, care-și dădea oarecum neconvins cu părerea că rusnacii s-ar descurca mai bine împotriva Operațiunii Barbarossa dacă le-am da și informații. Că „unchiul Joe“ este aliat, nu de alta.

– De unde știți tu sau Harry că nu o facem deja?

– Dacă ar vedea rusnacii ce ne trece prin mâini în Baraca 6, nu ar mai fi zdrobiți așa des pe frontul de est. Giles i-a oferit o țigară Oslei. Harry s-a cam enervat din cauza asta.

– Poate nu folosesc cum trebuie informațiile pe care le dăm.

– Nu, bănuiesc că premierul nu divulgă prea multe. Nu are încredere în „unchiul Joe“.

– Păi, în privința asta nu avem ce face.

– Asta i-am zis și eu lui Harry, dar o ținea pe-a lui, iar pe urmă mi-a spus șeful meu că vorbea ca un comunist. Harry a zis că nu trebuie să fii comunist ca să vrei să ajuți un aliat, eu am zis că are dreptate, iar șeful mi-a zis să plec douăzeci de minute înainte să mă pocnească. Giles și-a dat ochii peste cap. Harry nu și-a ținut gura, nu eu!

– Da, dar Harry este un munte de om. Pe el nu-l amenință nimeni cu bătaia. „Dacă eram cât Harry și mai eram și bărbat, m-ar fi luat în serios în biroul ăla.“ Osla a tras lung din țigară, încă iritată că o făcuse spionul ăla „debutantă prostuță“. Nu-i suport pe agenții ăia din Londra. Urma să-i facă praf în următoarea ediție BB.

– Este reciproc, să știi, a spus Giles nepăsător. Agenții secreți detestă faptul că informațiile pe care se bazează vin de la genul de oameni pe care-i terorizau la școală. Adică femei, băieți fragili, care erau mai buni la mate decât la jocuri, și poponari.

– Cine-i poponar aici? a întrebat Osla intrigată.

– Angus Wilson ar fi unul, nu se vede? Și despre Turing mai circulă zvonuri.

– Doamne, cine să știe?

– Eu, că eu sunt atotștiutor.

– Nu ești atotștiutor, ești doar enervant, l-a informat Osla.

– Firește, dar oricum mă iubești.

– Nu zău?

– Pentru că nu bălesc la tine, iar fetele ca tine sunt aşa de obişnuite să bălească toată lumea la ele, adori orice tip care vrea doar să-ţi fie prieten.

Osla a rânjit.

– Ce intuitiv eşti…

– Destul de intuitiv cât să știu că nu-i ia nimeni locul lui Făt-Frumos. Sfatul meu este să nu mai pierzi timpul încercând să pui mâna pe el. Eu am lălăit-o prea mult și am pierdut-o pe fata visurilor mele.

– Giles, cum aşa? Cine e? Poate nu-i prea târziu să mai încerci.

– O, e prea târziu! Abia s-a uscat cerneala pe certificatul de căsătorie al reginei Mab. Giles a dus melodramatic mâna la inimă. Sunt ca untul la soare în fața ei. Prost făcut grămadă. Până să fac orice mișcare, și-a băgat coada Nenorocitul și Sensibilul Poet de Război.

– Giles, nu pari prea distrus. Dacă te cunosc bine, o să te consolezi cu un harem din Wrens.

– Ți-am spus eu că te pune la punct Travis! a strigat Sally Norton din secţia domnișoarei Senyard, când s-a întors Osla la Baraca 4.

– Deja îmi lipseşte Denniston, a mormăit Osla, făcându-şi loc la masa aglomerată de traducătoare. Spațiul închis nu-l făcea mai călduros. Tremurau toate peste rapoartele lor, îmbrobodite cu fulare şi cu mănuşi în gerul arctic. Osla se încotoşmănase în paltonul imens din lână care aparţinea bunului samaritean de la Café de Paris, domnul J.P.E.C. Cornwell – cui îi păsa că arăta de parcă purta cortul circului? Ținea cald. A suflat în mâini şi şi-a făcut curaj să se apuce de raportul care o aştepta: o pagină de discuţii irelevante între operatorii radio germani, care ar fi trebuit să fie mai disciplinați în transmisii, dar stațiile Y transcriau atât discuțiile irelevante, cât şi pe cele oficiale, iar băieţii ăştia vorbiseră în dorul lelii despre zvonul evreilor ucişi pe frontul de est, înșirați la buza șanțurilor și împușcați de armata germană care înainta în Lituania.

„Nu este verificat“, și-a spus Osla. „Este doar bârfă răutăcioasă și nefondată între niște bărbați care se plictisesc.“ Totuși, chiar și într-o transcriere neomogenă în care lipseau cuvinte, nu-i scăpa veselia, faptul că acei operatori radio o luau ca pe o mare glumă. Chiar dacă nu era adevărat, li se părea o idee complet decentă.

„Doamne! Aș vrea să fiu Mab sau Beth.“ Sau, cel puțin, uneori își dorea asta. Nu voia să scape de slujba pentru care muncise din greu s-o obțină. Era prea importantă. Dar nici Mab, nici Beth nu vorbeau germana, așa că nu duceau povara de a înțelege orice informație ajungea la ele. Osla visa noaptea lucrurile pe care le traducea, vise care, inevitabil, se amestecau cu explozia de la Café de Paris. Uneori se putea trezi înainte să vadă cum îi sărea capul de pe umeri lui Snakehips Johnson, dar de cele mai multe ori era paralizată în amintire până la finalul crunt. Numai că nu se termina. Tremura și plângea printre dărâmăturile pline de sânge și nu o acoperea nimeni cu paltonul, n-o întreba nimeni: „Cum te simți, Ozma de Oz?“

– Cine-i Ozma de Oz? se întreba cu voce tare când s-a întâlnit cu Mab și cu Beth, la sfârșitul turei.

– Poftim? a întrebat Mab, încheindu-se la pardesiu.

– Lasă. Doamnă Gray, încă o scrisoare de la Francis scoate capul din buzunarul tău? S-au urcat în autobuz – singurul dezavantaj al cazării era că se afla la treisprezece kilometri, nu mai era o plimbare de cinci minute de la Bletchley Park. Nu că nu merita o plimbare zilnică cu autobuzul numai ca s-o evite pe năprasnica doamnă Finch. Plecați, în sfârșit, în luna de miere?

– Francis mă duce la Lake District în martie.

– Era și timpul. Ați petrecut vreo noapte împreună în aceste ultime trei luni de când v-ați luat?

– Nu ne permite programul. Doar câte o cină sau un ceai în gară, între ture. Mab nu s-a îmbunat deloc auzindu-și soțul menționat – regina Mab nu era genul care să se înmoaie așa ușor –, dar când și-a rotit mulțumită verigheta, Osla nu se putea preface că fiorul pe care-l simțea nu era de gelozie.

Cum a ajuns acasă, a sunat la Londra.

– Salutare, băiete!

– Salutare, prințesă!

Vocea lui Philip era caldă. Stătea la Lord Mountbattern, în Londra, până își dădea examenele de locotenent. Osla auzea foșnetul hârtiilor.

– Înveți noaptea?

– De fapt, scriu o scrisoare.

– Trimiți bilete de amor vreunei fufe? l-a tachinat Osla. Știu că picai în brațele târâturilor când ajungeai cu Valiant în vreun port.

– Draga mea, un domn nu vorbește despre așa ceva.

Ceea ce însemna, desigur, că se întâmplase. Femeile trebuiau să fie cuminți, dar nu și bărbații aflați pe mare, în cealaltă parte a lumii. Nedrept, dar ce să-i faci…

– Atât timp cât târâturile alea sunt în cealaltă parte a lumii, le pot ignora, a decis Osla. Pentru cine este scrisoarea?

– Pentru verișoara Lilibet, care este la școală, așa că nu te transforma într-un monstru gelos.

– Prințesa Elizabeth? Acea verișoară?

Aproape că l-a auzit ridicând din umeri.

– A început să-mi scrie de la treisprezece ani. Îi trimit din când în când câte un rând. Este o drăgălașă.

Din când în când, Osla își mai aducea aminte că Philip era de fapt prinț. Știa că era descendent al reginei Victoria. Știa că uneori mergea în vizită la Castelul Windsor și că trimitea scrisori viitoarei regine a Angliei, căreia îi putea spune Lilibet… Totuși, era greu să-l recunoască pe prinț în ofițerul

ireverenţios şi ciufulit care conducea prea repede şi care o săruta până-şi pierdea minţile.

– La ce te gândeşti, Os?

La multe. La frustrarea pe care o simţise când o gonise Travis din birou fără să-i dea ascultare ca lumea, la grija că cineva chiar putea scoate rapoarte decodate din BP, la coşmarurile de la Café de Paris, la oroarea de a şti că evreii erau ucişi în Lituania… De le-ar fi putut da glas… Philip îi spusese multe: despre mama lui, despre visele legate de Capul Matapan, despre tristeţea de a fi despărţit de surorile lui din Germania. Ea ce putea să-i spună? Absolut nimic, trebuia să se ascundă în momentele în care o apuca tremuratul sau era tristă, sau îi venea să se urce pe pereţi, pentru că Osla Kendall avea o slujbă de birou letal de plictisitoare şi o asemenea muncă nu te face să tremuri, să plângi sau să îţi pierzi minţile.

Cum să speri să construieşti orice cu un bărbat, când atâtea lucruri pe care i le spuneai erau minciuni?

– La nimic, a răspuns veselă. Mă plictisesc de moarte aici.

– Mai bine să te plictiseşti decât să fii în pericol. Habar n-ai ce mă bucur că eşti în siguranţă în plictisitorul Bucks. Tăcere. Te iubesc, să ştii.

Osla şi-a ţinut respiraţia. Nu i-o mai spusese niciodată, nu cu voce tare. Şi nici ea.

– Te iubesc, i-a şoptit şi ea.

„Hai s-o oficiem, Philip.“ Îi tremurau cuvintele pe limbă. „Hai să fugim la starea civilă, ca Mab şi Francis, şi să locuim la hotel când eşti în permisie. De ce nu?“

„Pentru că prinţii nu se căsătoresc cu oameni de rând“, ar fi spus Mab. Uneori, Osla îi dădea dreptate – ea şi Philip nu prea aveau un viitor, chiar dacă erau împreună de mai bine de doi ani. Alteori, era înclinată să fie dârză şi să înfrunte soarta. Philip nu trebuia să conducă un regat. Se stabilise în Anglia, ca Osla. Luptase pentru Anglia, ca Osla. Nu avea nici un motiv să nu-

și facă pe plac și să se însoare cu cine voia. Nu era ca și cum domnișoara Osla Kendall era o fată de cor care dansa pe bar în jartiere – fusese prezentată regelui și reginei, avea bani de la răposatul tată pe care-i moștenea la treizeci de ani sau când se căsătorea, oricare ar fi venit prima. Avea o slujbă importantă, contribuia la salvarea vieților și era al naibii de pricepută la asta. „Sunt suficient de potrivită pentru Philip al Greciei, și-a spus Osla sfidător. Sunt suficient de potrivită pentru oricine.“

– Unde ți-e gândul, prințesă?

– Numai la farse și aiureli, dragule. Doar mă cunoști. Dacă lumea avea să mai existe la sfârșitul războiului, avea timp să descopere ce le rezerva viața ei și lui Philip. Astăzi avea doar clipa de față și nu avea de gând s-o piardă cu obsesii despre viitor. Vrei s-o scoți pe debutanta asta ametită la dans?

– Ești mult mai presus decât o debutantă ametită.

– Mă bucur că cineva crede asta.

Capitolul 32

BÂLBE DE BLETCHLEY, FEBRUARIE 1942

Acei bărbați care vin ca ârâmele din Londra, îi știți voi, cu costumele lor în dungi și aluzii la secretele numai de ei știute... De ce sunt așa anoști? Domnul Ian Fleming de la amiralitate (cunoscut ca Flegma printre femeile de la BP pe care le-a înghesuit pe la colțuri) este un caz clasic: mâini nădușite, aburi de gin, sinuos ca o chestie ieșită dintr-un roman prost cu spioni. BB se întreabă dacă omologii săi de la Berlin sunt la fel...

Invariabil, Mab mormăia când suna alarma, iar Osla îşi punea perna în cap gemând, dar Beth ţâşnea devreme din pat, plină de viaţă.

– Sper că nu vă deranjează să împărţiţi toate trei camera din mansardă, spusese noua proprietară, care le întâmpinase în casa Queen Anne din cărămidă roşie, în Apsley Guise. Ştiu că fetelor le place intimitatea, dar am deja un profesor de filosofie în cealaltă cameră de oaspeţi.

– Ne facem loc ca sardinele în conservă, o asigurase Osla, în timp ce Beth stătea în mijlocul noii camere, cu Boots în braţe, plesnind de fericire. Camera cu două paturi şi o canapea lată pentru a treia persoană era luminată generos, aveau baia lor – gata cu veceul în curte! – şi o peluză netunsă în spatele casei, unde proprietara promitea să-l scoată zilnic pe Boots dacă Beth stătea peste program, pentru că îi plăceau câinii. Nici nu speraseră să obţină un loc decent pentru toate trei. Beth fusese îngrozită să nu fie cazată cu alte fete – Osla şi Mab nu o tachinau dacă tăcea şi nu o întrebau dacă avea de gând să iasă vreodată la o întâlnire, dar altele ar fi considerat-o stranie. Ar fi râs că era absentă şi ar fi făcut semn cu degetul la tâmplă când ar fi spus Beth ceva neinteligibil pentru că se gândea la Enigma Abwehr.

Giles fusese cel care trăsese sforile astfel încât cele trei să locuiască împreună.

– Locul este sublim, a spus el despre încântătorul şi prietenosul Apsley Guise. Accept bucuros dovezi fizice de recunoştinţă… Mab şi Osla îl pupaseră imediat pe câte un obraz, iar Beth reuşise să-l strângă în braţe.

Nu era doar casa. „Nu mai trebuie să dau ochii cu mama. Nu mai trebuie s-o văd, s-o aud, să-i simt ghearele în braţ.“ Şi avea munca, o muncă la care devenea din ce în ce mai pricepută. La începutul lunii apăruse o nouă reţea complicată, cea pe care Dilly o numea GGG, după indicativul sediului Abwehr din Algeciras, care-l folosea constant.

– Pune-o pe Beth să se ocupe, a spus el, ridicându-se prea repede şi sprijinindu-se cu o mână de birou. O să-l desfacă până la capăt dacă-i dai un levier, o daltă şi destulă cafea. Sunt toate transmisiunile lor din Strâmtoarea

Gibraltar şi Dumnezeu ştie că nu-i putem lăsa pe spionii lor să îşi bage coada acolo.

Lui Beth nu-i păsa câtuşi de puţin ce făcea Enigma GGG sau ce fel de informaţie transmitea. Era un nou puzzle.

– Transmit săptămânal?

Luând teancul de la Dilly cu o mână, a ridicat-o pe cealaltă să-i ia ochelarii de pe nas, pentru că şi-i pusese invers şi să-i îndrepte.

– Aproape zilnic vin mesaje de la sediile Abwehr din Tetuan, Ceuta şi Algeciras la Madrid. Cel mai probabil, transporturi maritime şi aeronave depistate la intrarea în Mediterană. Pleacă la Berlin în cifru Abwehr standard, dar cel local este un monstru independent.

Numai că Beth deslușea deja monștri. „Eşti doar un alt ou amărât cu patru roţi care o să crape“, le-a spus mesajelor din teanc, scoţând creionul din coc. Deja intuia cum funcţionau acele patru rotoare, altfel nu ştia să descrie senzaţia. Nu că nu ar fi fost cumplit de greu, sigur că era, dar simţea ce-i trebuia, ce fel de mesaj putea determina decriptarea nepreţuită.

– Un mesaj GGG, în care timpul şi durata informaţiei interceptate indică cu precizie mesajul concret care se repetă, cu minim de text suplimentar. Sigur, ei încercau să găsească mesajul trimis pe GGG şi mesajul analog în cifrul principal. A scos un ţipăt triumfător când i-a picat unul pe masă.

– Treci încoace, măi…

I-a luat două săptămâni. Beth îşi dorea cu ardoare să lucreze cu Harry, ar fi fost mult mai puţin frustrant, dar când s-a ivit schema din amalgamul de litere în faţa ei, a chiuit.

– L-am dibuit! a spus, uitându-se în jur. Cu tamburul din dreapta oprit, se decodează şi restul prin rodding şi grafice standard. Şi-a masat gâtul şi abia atunci şi-a dat seama că o durea de parcă-l ţinuse în menghină. Unde-i Dilly? Abia aştepta să-i spună.

Phyllida şi Jean s-au privit între ele puţin ciudat.

– Adică Peter?

– Care Peter?

– Peter Twinn. De la Baraca 8? El este şeful acum.

– Ce?

– Pentru numele lui Dumnezeu, Beth! O fi fost în altă tură, dar a venit şi s-a prezentat tuturor acum câteva săptămâni. Când l-a înlocuit pe Dilly.

– A, da… Dar numai temporar…? Beth vedea că transforma afirmaţia în întrebare. Îşi amintea un discurs: „Salutare, eu o să fiu la cârmă acum“, dar era de unsprezece ore acolo, pe urmele spiralei, făcând tură dublă. Am crezut că Peter îi ţine locul lui Dilly până se face bine. Doar nu era dus de tot. Toată secţia era denumită Intelligence Services Knox – ce era ISK[35] fără Dilly?

– Dilly nu se mai face bine. Chiar nu mai vezi nimic în afară de axuri şi homari? Phyllida a tras aer în piept superficial. E pe moarte.

– Bună, drăguţă! Doamna Knox a deschis uşa casei din Courns Wood, deloc mirată s-o vadă pe Beth, palidă şi frângându-şi mâinile. Te-a adus vreunul dintre şoferii care transportă marfă?

– I-am adus nişte documente lui Dilly. De obicei trimiteau dosarele prin curier sau le aducea una dintre fetele care ieşeau din tură, dar Beth a profitat imediat de ocazie. Pot să-l văd?

– Sigur, draguţă. O să se bucure să te vadă. Vorbeşte adesea despre tine. Peggy Rock vine şi ea când poate.

Beth a intrat în pământ de ruşine, în timp ce o urma pe doamna Knox pe coridor. Peggy venise în vizită. Peggy ştia că Dilly îşi scurtase programul de lucru la BP din toamnă şi ştia şi de ce. Beth nici nu-şi dăduse seama că el venea din ce în ce mai rar la muncă, cu atât mai puţin motivul. Nu observase de luni întregi nimic ce nu era scris pe hârtie, într-un teanc ce trebuia decodat.

Cu ochelarii pe cap, Dilly a ridicat privirea când s-a deschis uşa bibliotecii. Şedea în fotoliul de piele cu faţa spre terasă, cu mesaje şi axuri în poală.

– Ah! Bună, Beth, a spus absent. Mi-ai văzut cumva ochelarii?

Preţ de o clipă, Beth a rămas mută. Îi venea să plângă, pentru că acum, uitându-se la el, vedea cât de slab era, că părul lui negru încărunţise.
A traversat camera şi i-a tremurat mâna când i-a luat ochelarii de pe cap.

– Uite, Dilly! a spus când şi-a putut stăpâni glasul.

Şi-a pus ochelarii pe nas şi a ridicat ochii la ea.

– Văd că cineva nu şi-a ţinut gura, a spus el. Hai să bem ceva!

A pus hârtiile deoparte, s-a ridicat înţepenit, s-a dus la decantor, aşa cum făcuse în ziua în care a spart Beth primul ei cod Enigma şi a făcut un gin tonic.

– Până la fund. Să înţeleg că ai muncit toată noaptea?

– Da, a îngăimat Beth. Am spart Enigma GGG.

– Bravo, măi! Radia. Cea mai bună dintre mânzele mele. Tu şi Peggy, dar s-ar putea ca tu să fii un picuţ mai aprigă decât ea.

– A păţit ceva? Acum, că Beth se uita în urmă la toate lucrurile pe care le ignorase în timpul turelor, şi-a dat seama că nu o văzuse nici pe Peggy la muncă de o vreme. Am crezut că este în altă tură…

„Nu. Nu ai crezut asta“, şi-a spus ea brutal. Nici nu observase că preferata ei colegă, o femeie pe care o considera prietenă, nici nu mai era.

– Peggy este cam bolnavă. Dilly s-a aşezat pe scaun, iar Beth a observat durerea care i s-a citit pe faţă o clipă. Pleurezie, dar şi cădere nervoasă. A fost trimisă acasă să se odihnească.

Cădere nervoasă. Epuizare. Depresie. Erau o sută de eufemisme la BP, dar toată lumea ştia ce însemna. Însemna că erai terminat, dărâmat, frânt. Peggy

Rock, cea impenetrabilă precum numele, cedase[36]. Beth strângea paharul în mână. Ce-i mai rezerva ziua asta?

– Își va reveni. Dilly părea destul de sigur. Se întâmplă, știi? De la stres. Îi ajunge și pe cei mai sclipitori din domeniu. Uneori, cei mai sclipitori sunt cei care o pățesc cel mai rău.

Au tăcut amândoi și au băut.

– Cum se descurcă Peter Twinn? a întrebat Dilly în cele din urmă. E băiat bun pentru un matematician. A promis că-mi lasă fetele să lucreze cum știu ele, a promis că mă ține la curent.

– Au zis că ți-ai dat demisia. Nu pari…

Beth a făcut semn spre mesaje și axurile pe care le pusese deoparte.

– Ah! Nu am ieșit din joc. Twinn îmi conduce secția, dar tot acolo sunt, chiar dacă lucrez de-acasă, unde mă poate supraveghea Olive. Asta o să fac până mă bagă-n mormânt.

A râs, dar Beth a tresărit ca trăsnită.

– Nu spune asta. Doar nu este așa grav pe cât…

– Cancer limfatic, draga mea. Prima operație am făcut-o chiar înainte să mă întâlnesc cu criptanaliștii polonezi în ’39, când ne-am bătut capul cu Enigma. A zâmbit. Nu face fața asta lungă! Cu odihnă, mă refac.

Beth nu era așa sigură. Părea foarte bolnav. Era ditamai obscenitatea că în toiul unui război mondial, în care mureau atât de mulți în bombardamente și pe front, oamenii mai sufereau de boli obișnuite. Poate era obscen, de asemenea, să te copleșească iminenta moarte a unui om, când alții piereau zi de zi, dar nu se putea abține. Fără să vrea, a icnit înăbușit.

Dilly i-a dat batista, apoi și-a luat teancul de mesaje cifrate și descifrate, ducându-se la perete și lăsând-o să se liniștească. A atins un perete de stejar, care a deschis un seif în perete.

– Atâta vreme cât îmi iau precauţii, Travis mă lasă să vin acasă cu ce vreau. Reţele stranii la care nu are timp nimeni să lucreze în afară de mine.
A îndesat vraful înăuntru, a dat să închidă uşa, s-a uitat iar şi a scos o pipă murmurând: „Deci, aici te ascundeai“. Apoi a încuiat seiful cu o cheie atârnată de lanţul ceasului şi a închis uşa. Nu poţi lăsa secrete necercetate la întâmplare, nici măcar în mijlocul comitatului Bucks! Ia zi, cum ai spart GGG?

Secţia înfiinţată pentru decodarea comunicaţiilor Abwehr.

Rock – piatră

Capitolul 33

BÂLBE DE BLETCHLEY, FEBRUARIE 1942

Ce amazoană de la BP, recent căsătorită, fuge în acest moment în Ținutul Lacurilor pentru a petrece un weekend romantic cu soțul, poet de război? Nu-l uitați pe Wordsworth acasă, atât are BB de spus - mai este cineva de părere că toți poeții din Ținutul Lacurilor ar fi trebuit să muncească în loc să turuie despre narcise?

„Mab Gray.“ Parcă era o eroină a lui Brontë, o femeie care străbătea netemătoare coamele dealurilor. Într-o zi, credea Mab, chiar va face asta. Francis a spus că avea casa în Coventry, nu departe de câmp. Mab își imagina cum ar fi fost să se plimbe pe o pajiște însorită, cu coșul de picnic între ei și cu Lucy alergând în față și agățându-se de tufele de orz sălbatic. „Ce naiba mai e și asta?“, se întreba Mab, crescută la oraș. Suna pitoresc, orice ar fi fost.

În compartiment era frig, înghesuială, plin de soldați care o băteau la cap să bea cu ei. Abia după ce le-a aruncat câteva priviri glaciale și după ce și-a scos demonstrativ mănușile ca să-și dezvăluie verigheta, și-au îndreptat atenția spre un grup de trei fete din armata salvării, îmbrăcate în pantaloni. Afară, aversele de ploaie rece loveau ferestrele trenului, iar Mab se întreba dacă în Lake District vremea era mereu așa. Îi propusese să se vadă în Coventry, iar proaspătul ei soț fusese ferm, dar politicos.

– Aș prefera să nu te duc la noi acasă până nu putem locui definitiv acolo, îi spusese la telefon cu o săptămână în urmă, când și-au dat seama că aveau treizeci și șase de ore de petrecut împreună la sfârșit de lună. Ce zici de Keswick? Este un loc mititel în Ținutul Lacurilor.

Mab și-a învârtit verigheta de aur pe inelar, dorindu-și în continuare să fi mers la Coventry. Poate dacă putea intra în casa în care aveau să locuiască la un moment dat, s-ar fi simțit mai… căsătorită.

Era ciudată acea stare incertă în care trăiau. Nunta aia ciudată din Londra, după care și-a luat rămas-bun pe fugă în gara Euston, în timp ce Mab lua trenul spre Bletchley Park cu Osla și cu Beth, iar Francis pleca în altă călătorie pentru Ministerul de Externe. Căzuseră de acord că cel mai bine era să nu se mute în camera lui de la pensiunea din Londra – în fond, el era mai mult la birou sau călătorea mai tot timpul, iar Mab avea o slujbă mult prea importantă.

– Oricum, prefer să te știu în siguranță în Bucks decât în Londra, a spus Francis. S-au domolit bombardamentele, dar nu avem nici o garanție că Luftwaffe nu dă buzna peste noi încă o dată.

Din noaptea nunții la Claridge, nu petrecuseră nici o noapte împreună – doar se vedeau uneori la ceai sau luau cina într-o suburbie londoneză sau la cafeneaua din gară, între Londra și Bletchley Park. Mab nu anticipase faptul că viața după căsătorie avea să decurgă, mai mult sau mai puțin, exact ca înainte.

„Nu-i tocmai o situație unică“, și-a reamintit. Soții și soțiile din toată Anglia aveau parte de aceeași dandana: bărbații luptau, femeile erau până-n gât în muncă, apucau câte un weekend când avea careva permisie. Cel puțin Francis nu era pe front, cum ar fi fost un tânăr. Își petrecea zilele într-un birou, iar Mab nu trebuia să-i ducă grija, cum făcea Osla când pleca prințul ei pe mare, în ținta submarinelor. „Așteptăm să se termine războiul ca să ne începem viața de oameni căsătoriți.“ Când aveau să locuiască sub același acoperiș, când Mab avea să ungă cu unt pâinea soțului, să-i aducă ceaiul, să țină casa în ordine și să se asigure că era o soție cu care să se mândrească oricine.

Cum să faci asta de la distanță?

„Prin scrisori“, își spusese Mab. Scrisori vesele, nu prea lungi – bărbații nu își doreau să fie asaltați doar pentru că îți era dor de ei. Iar ei îi era dor de el, așa că a compus prima scrisoare ca pe un tipar de rochie, meticulos, afectuos, ca o soție care nu așteaptă un răspuns prea lung. Se știa că bărbaților nu le plăcea să scrie scrisori, iar Francis abia dacă scotea două vorbe față în față. Așa că Mab a tresărit la vederea pachetelor groase care începeau să vină de la Londra.

Fată dragă,

Doar un rând în pauza de ceai. Ceaiul este dezgustător aici: vâscos, gelatinos, apă murdară, prin care nu se știe când a trecut vreo frunză de ceai. Tu ți-ai arcui ferocele sprâncene la vederea lui, iar ceaiul ar tremura ca piftia, ar fugi din ceașcă și nu s-ar mai întoarce vreodată. Îmi lipsește curajul tău de a provoca mizeria asta de gelatină turnând-o în farfurioară și s-o beau scâncind a răzvrătire. Mi-e dor de ferocele tale sprâncene…

Sau:

Draga mea zână, ce zi! Mă poți oare opri să visez la ea? Fără îndoială. Regina Mab este stăpâna visurilor mele dacă este să-l credem pe Shakespeare (pe cine altcineva să credem, dacă nu pe el?). Vino dară în galop diseară când dorm, în caleașca ta trasă de veverițe, și ajută-mă să visez la iubire. Cu toate că Shakespeare o numește pe Mab a lui o cotoroanță, ceea ce nu pare deloc galant pentru o metaforă de soțior. Oi fi Y Mab Darogan din legenda Țării Galilor, și nu Mab-zâna – Cea Sortită să surghiunească în sfârșit englezii de pe insulă. Doar te văd în fruntea armatelor, cu sabia ridicată și chipul sălbatic pictat cu albastru…

Mab nu știa ce să creadă din scrisorile astea. Cum de un bărbat care vorbea de parcă avea rație de vocabular, ca la carne, să scrie atât de mult? Nu era doar că scria mult, dar era haios, sarcastic, capricios, tandru, și totuși nu știa dacă-l înțelegea mai bine prin toate cugetările astea. Nimic din ce scria nu se lega de el, și totuși un plic zbura din Londra aproape la două zile. Ce era să-i răspundă? Că noua colegă de cameră era foarte plăcută, că proprietara era foarte plăcută, că vremea era foarte plăcută? Despre muncă nu putea vorbi și nici nu avea pasiunea soțului ei de a citi nimicurile zilei în ziare. Să încerce să aibă o conversație cu Francis părea o treabă unilaterală, dar, pe când el era mut față-n față, în scris ea se simțea cea mută.

„O să fie altfel după război“, își spunea ea. Atunci când nu vor mai fi nevoiți să-și întrețină căsnicia prin corespondență.

Aștepta pe peron când a coborât Mab din tren, fără pălărie, sub o umbrelă care șiroia pe margini.

– Nu mă așteptam la vremea asta, a spus el, sărutându-i mâinile înmănușate.

– Fără plimbări la lac, fără picnicuri pe mal? Ce ne rămâne de făcut? El a zâmbit, măsurând-o lent din priviri. Mab a râs și și-a atins părul. Arăt îngrozitor?

– Nu. I-a ridicat valiza. De fiecare dată te uit câte puţin, iar apoi mă uluieşte din nou apariţia ta.

– Şi… şi eu mă bucur să te văd, a spus Mab, complet deplasat. Ăăă… am primit scrisorile tale.

– Aiureli. Un obicei prost.

– Nu, îmi plac. Ale mele sunt foarte terne.

Hotelul era îngust, edwardian, dădea spre întinderea cotropită de ploaie a lacului Derwentwater. La lumina soarelui, camera ar fi părut veselă, dar aşa, părea cenuşie şi bătută de valuri.

– Putem să mergem jos dacă ţi-e foame, a spus Francis în timp ce închidea uşa, dar cuvintele i-au amuţit negrăite întru totul, când valiza a fost aşezată şi s-au lipit unul de celălalt ca doi magneţi.

În noaptea nunţii din apartamentul împrumutat la Claridge, proaspătul soţ al lui Mab deschidea o sticlă de şampanie băută pe jumătate când şi-a făcut ea apariţia în neglijeu. Înlemnise de parcă din lemn era făcut. A tresărit cu o expresie prea iute ca să fie deslușită, însă chipul lui lat, calm şi banal a părut aproape frumos.

– Vino lângă mine, şoptise, în timp ce şampania a căzut nedeschisă.

Mab i se dăruise cu toată inima, străduindu-se să fie caldă şi primitoare sub aşternuturile mototolite. „Vreau să te fac fericit…“

– Înţeleg că îţi dai seama că am mai făcut asta? a îndrăznit pe urmă, şovăitoare. Multe nopţi nedormite se întrebase cum să aducă vorba despre faptul că nu era tocmai o şcolăriţă inocentă. Se simţea vinovată că nu îi spusese înainte de nuntă, dar îi fusese prea teamă să nu strice tot. Poate încă era posibil, dacă se lua acum de ea şi zicea ceva de „bunuri folosite“, s-ar fi făcut mică şi ar fi murit. Nu sunt o fufă, Francis. S-a întâmplat doar o dată…

– Of, fată minunată, nu contează! a spus el somnoros, iar Mab a adormit buştean de uşurare.

Ultimul obstacol doborât. Dar mai târziu, în acea noapte, Mab se trezise şi îl văzuse pe Francis la fereastră, în cămaşa neîncheiată de tot, cu geamurile deschise spre noaptea rece de iarnă, cu o ţigară care-i fumega între degetele inerte. În timp ce privea în bezna Londrei, părea atât de ferecat în sinea lui, că Mab se ridicase în şezut adormită şi speriată.

– Francis?

A întors lent ochii spre ea. Parcă a zâmbit, opac, politicos, cum făcea el.

– Culcă-te la loc, fată dragă.

Adormită cum era, asculta alarmele antiaeriene, însă deja se cufunda în tărâmul viselor.

– E ceva în neregulă?

– Doar lumea, parcă l-a auzit spunând.

„Asta ai spus?“, se întreba Mab acum, în timp ce-l cuprindea de gât. „Oare te cunosc vreun pic?“

Ei bine, ăsta era un mod de a-l cunoaşte. A dat să-l tragă spre pat, cum făcuse la Claridge, dar Francis a oprit-o de data asta, i-a luat mâinile şi le-a întors în ale sale, de parcă nici că văzuse vreodată ceva mai frumos. Le-a întors în sus, aplecându-se şi lipindu-şi buzele de fiecare palmă, apoi i-a luat faţa în mâini, cu o privire din cele lungi care parcă vedeau prin ea. Mab nu suporta acea privire, s-a ruşinat şi şi-a lipit gura de a lui ca să închidă ochii. A sărutat-o, plimbându-şi mâinile prin părul şi pe umerii ei, cu degetele lunecând uşor pe spinare, nu doar folosindu-se de gura ei care-o primea pe a lui în timp ce îşi scoteau hainele, deloc tulburat că ea era cea care-şi apleca faţa să-l sărute.

– Ai înălţimea perfectă, a murmurat în sânii ei, iar lumina slabă, discretă, a trecut peste umerii lui robuşti când i-a căzut cămaşa peste rochia ei aflată jos, urmată de furoul şi de ciorapii ei, de pantalonii şi de bretelele lui.

– O clipă te rog…

Mab şi-a amintit tresărind, s-a retras şi a dus mâna la poşetă. Am ceva de

făcut mai întâi. I-a arătat pe muteşte săculeţul cu diafragma şi gelul anticoncepţional şi s-a înroşit. În noaptea nunţii făcuse asta când îşi scosese rochia de nuntă. Mai târziu, în timp ce el îşi căuta prezervativele în portofel, ea doar a murmurat: „Nu-i nevoie, am fost la doctor şi mi-a montat… ştii tu…“ El zâmbise, pusese portofelul deoparte, şi cu asta, basta. Dar acum trebuia să se desprindă de el, să se ducă la baie cu săculeţul şi să facă ce avea de făcut, în vreme ce afară trecea timpul. Ce penibil! A ieşit din nou, goală şi sfioasă, conştientă că roşise.

– Superba Mab. Soţul ei nu părea deloc stânjenit, a luat-o în braţe fără grabă. Era solid, vânjos, cu pielea închisă, arăta de parcă locul lui era la o fermă, nu pe coridoarele Ministerului de Externe. I-a zâmbit, trecându-şi mâna peste piciorul lung şi alb al lui Mab. Cum de-am ajuns eu, un ţărănoi, cu o minunăţie ca tine? a întrebat, sărutând-o pe umeri.

Mab crezuse mereu că soţii îşi doreau să facă lucrurile cum trebuie – pe întuneric, sub plapumă. Îşi amintea ritmul gemetelor şi scârţâielilor dincolo de perete, pe vremea când mai era tatăl ei acasă. În apartamentul de la Claridge avuseseră doar lumânările aprinse în întunericul camerei, iar Francis nu protestase când se strecurase Mab sub aşternuturi. Se băgase şi el şi se lipise de ea. Acum s-a întins şi a aprins lumina, iar când Mab s-a băgat sub pled, l-a dat la o parte.

– Vreau să te văd, a spus încet.

„Nu“, era să protesteze Mab. Nu ştia de ce nu-i plăcea să se uite nimeni la ea. Îi venea să se zbârlească şi să se ascundă. Îi venea să-l tragă peste ea şi să termine mai repede. Nu-i plăcea să fie goală, să fie văzută. Nu ştia dacă i se citea asta în ochi, dar el s-a aşezat pe o parte, nu a venit spre ea, şi a tras-o cu spatele spre pieptul lui.

– Aşa? a izbucnit Mab speriată.

I s-a năzărit că, pentru cineva care dădea lecţii de viaţă prietenilor, erau multe lucruri pe care nu le ştia.

Francis a sărutat-o între omoplaţi.

– Așa. I-a mângâiat spatele, de sus în jos și înapoi, simțind probabil tensiunea cu care Mab se lupta fără să vrea, având în spate un om pe care nu-l vedea. Ai încredere în mine, i-a spus cu buzele lipite de spatele ei.

„Nu prea am încredere în nimeni.“ Nu se putea abține să gândească așa. Ce gând rece și plin de ură, în pat cu soțul tău, care nu ți-a dat niciodată motive să te îngrijorezi… Dar nu se putea abține. Simțea cum se încorda în brațele lui și nu avea ce face, dar el s-a domolit și a sărutat-o în spatele urechii, ținând-o cu brațul lat la piept, cu cealaltă mână mângâindu-i tot corpul. A mângâiat-o până s-a relaxat, apoi a continuat mai încet, până au început să se încordeze amândoi dintr-un cu totul alt motiv. Mab și-a mușcat buza în timp ce mâna lui îi atingea abdomenul.

– Ai încredere în mine, i-a șoptit la ureche, iar Mab vedea ploaia șiroind pe geam și umbrele create pe brațul lui în timp ce mâna îi aluneca mai jos, chinuitor de plăcut. Mai jos. Relaxează-te.

O atingea așa de ușor, că Mab simțea că avea să moară. Și-a arcuit spatele în el, închizând ochii bine, iar el doar o ținea bine la piept, țintuind-o de pat, țintuind-o de lume.

– Am eu grijă de tine, i-a șoptit, în timp ce ei i se cutremura tot corpul și i-a simțit buzele pe ceafă.

Mab a deschis ochii, moleșită și ametită, încercând să se întoarcă și să-l tragă peste ea, dar el a strâns-o iar în brațe, cu genunchii în spatele genunchilor ei, cu umerii în spatele umerilor ei, fiecare bucățică din ea legănată în trupul lui, înainte să pătrundă în ea. În surdină, Mab auzea ploaia bătând în geam în vreme cei ei se legănau împreună, ca două linguri lipite. I-a apucat mâinile acolo unde o ținea, ținându-se bine, simțind cum îi strângea și el mâna în timp ce se topeau unul în altul.

Francis nu a ieșit imediat din ea după aceea, și-a mișcat doar un braț cât să tragă pătura peste ei, ținându-i cald la spate. Mab a deschis gura să spună ceva, dar nu știa ce… „Oare am ratat masa? Doamne, ce tare plouă!“ Însă, spre groaza ei, a izbucnit în plâns. Nu știa de ce.

Francis și-a trecut mâna prin părul ei, așezându-i ușor capul pe umărul lui.

A sărutat-o pe pleoapele umede.

– Mab, poți să ai încredere în mine, a spus foarte încet.

Ea nu zicea nimic, moale și leșinată, lăcrimând. „Poate că da.“

Dar când s-a trezit la trei dimineața în beznă și liniște absolută, el nu era în pat și l-a văzut lângă fereastra deschisă în cămașa descheiată, uitându-se în noapte.

Când s-a trezit dimineață, a găsit un bilet pe pernă.

Draga mea Mab,

Am plecat în zori la plimbare, scrisese Francis. Da, în ploaie – îți văd sprâncenele arcuindu-se. Așa și era. Am mereu nevoie să mă plimb când se luminează, indiferent de vreme, iar tu dormeai dusă și nu am avut inimă să te trezesc. Sforăi, apropo. Încântător. Fă o baie în tihnă și îți aduc micul dejun.

F

Era și un post-scriptum: Nu o să te întreb cum îl cheamă dacă nu vrei să-mi spui, dar bănuiesc că te-a rănit el cumva.

Mab a ezitat, luptându-se cu prima reacţie de a se zbârli și de a trânti ușa în nasul acelui subiect. Nu vorbise niciodată despre Geoff Irving sau despre oribilii lui prieteni, ori despre acea seară cumplită. Oare să fi fost atât de evident că cineva…?

Da, poate că da. Dacă bărbatului îi păsa destul cât să observe.

Tot nu credea că ar putea vorbi despre asta împotriva voinței ei.

„Poate că nici nu-i nevoie“, și-a spus, uitând-se la hârtia cu antet a hotelului.

Dragă Francis,

Nu putea spune „dragul meu“ încă, parcă nu era firesc.

A ezitat o vreme, apoi a scris:

Da, m-a rănit.

Și nu sforăi.

M

S-a spălat pe cap în baie a înjurat lipsurile războiului care presupuneau că putea folosi apa doar până la linia roșie de la jumătatea căzii, când l-a auzit intrând de cealaltă parte a ușii. A auzit cum desfăcea biletul și a rămas în cadă, cu genunchii la piept și cu părul șiroindu-i pe spinare.

O clipă mai târziu, un bilet s-a ivit pe sub ușa băii. A întins mâna pe gresia ciobită alb cu negru și l-a luat.

Mă gândeam eu. Nu mai vorbim despre asta dacă nu vrei.

Ba da, sforăi. Ca o doamnă însă. Jane Eyre ar sforăi ca tine.

F

Mab a zâmbit, a ieșit din cadă și s-a înfășurat în prosop. S-a șters pe mâini și

a găsit un capăt de creion dermatograf în trusa de cosmetice. Cosmeticele erau prea prețioase să le consume, dar nu s-a putut abține să nu-i răspundă și să împingă biletul pe sub ușă, inima palpitându-i absurd.

Acum încerci să mă impresionezi cu cărți pe care nu le-ai citit. În viața mea nu am cunoscut un bărbat să fi citit vreo carte de Brontë. Habar n-ai cât se strâmbau băieții din Pălărierii Nebuni la Jane Eyre.

M

L-a auzit pufnind de cealaltă parte și și-a șters părul în tihnă, punându-și încă o dată diafragma. I-a sărit inima din loc când s-a ivit din nou biletul.

Ba am citit Jane Eyre. Vei vrea într-o zi un câine pe nume Pilot, ca al domnului Rochester? – F

Da. – M

Mab a ieșit înfășurată în prosop. Francis stătea aplecat peste birou și scria ceva lângă suportul cu pâine prăjită. Avea gulerul desfăcut și picături de ploaie care-i sclipeau în păr. A ridicat ochii, a zâmbit, a lăsat stiloul în timp ce Mab își scotea prosopul și s-au aruncat unul asupra celuilalt. Încă se sărutau când a ridicat-o pe marginea înaltă a mesei – Mab a scos un sunet, nesigură departe de pat. Trebuia să se țină bine de el, cu brațele de gât și cu picioarele de mijloc.

– Am eu grijă de tine, i-a murmurat la ureche.

Zbate-te cât vrei, nu te las să cazi. Mab s-a agățat de el, cuprinzându-l ca iedera. O ținea bine de șolduri, iar la sfârșit tremura așa de tare, de nu putea sta în picioare. Francis s-a strâmbat atingând o pată roșie de pe pieptul ei,

după care a dus mâna la barba nerasă de o zi.

– Nu m-am bărbierit de dimineaţă, a spus. Obicei de burlac. Va trebui să mă schimb.

Era aplecat la chiuvetă în baie, în picioarele goale, în pantaloni cu bretele, în timp ce se săpunea, când Mab a închis uşa doar ca să poată strecura un bilet pe sub ea. L-a auzit când s-a aplecat şi a desfăcut biletul.

Mâncăm de prânz?

Pentru prima oară de când îl ştia pe Francis Gray, l-a auzit râzând.

A doua zi s-a urcat în tren. Plouase tot weekendul, iar Mab nu ieşise din cameră. A mâncat ce aducea Francis pe tavă de la discreta proprietară, a citit jumătate din romanul Pentru cine bat clopotele (următoarea lectură a Pălărierilor Nebuni, având în vedere că nici un bărbat în afară de soţul ei nu voia să citească Jane Eyre) când a ieşit Francis la plimbare în zori, au făcut dragoste la întoarcere, şi-au trimis bilete într-o bizară competiţie, ca să vadă cine putea exprima prin cele mai puţine cuvinte cele mai multe lucruri, au făcut dragoste din nou. Pe peron el nu a spus nimic, doar i-a luat mâinile, i le-a întors şi i-a sărutat fiecare palmă.

– Nu te întorci la Londra? a întrebat Mab în cele din urmă.

– Am nişte treaba la Leeds mai întâi. A surâs. Ne vedem când se aliniază stelele pentru alt weekend, fată minunată.

Cine ştie când avea să se întâmple asta? Mab l-a sărutat cu foc, neştiind dacă era uşurată sau supărată. Era prima oară când se simţea atât de răvăşită. Într-un fel, abia aştepta rutina de la BP şi cănile de cacao pe care le bea la miezul nopţii cu Osla şi cu Beth, nimic neprevăzut care s-o tulbure, însă totodată îşi dorea să rămână cu soţul ei taciturn şi să vadă unde o ducea mai departe.

Abia când a ajuns în compartiment a găsit scrisoarea pe care i-o strecurase Francis în buzunarul paltonului.

Fată dragă,

Dormi când scriu eu această scrisoare. Te întrebi de ce stau noapte de noapte și fumez la fereastră, așa-i? Adevărul este că nu am mai dormit mai mult de patru ore la rând de când m-am întors din tranșee în ’19. Mă zbuciumam, aveam halucinații, vise urâte, dar de-a lungul anilor mi-am dat seama că o țigară și o fereastră deschisă ajută foarte mult, înaintea unei plimbări în zori, care curăță pânzele de păianjen. Nu mă liniștesc întru totul, sunt zdrobit ca un ulcior spart și pus la loc, dar care rezistă cel puțin o vreme.

Așa, acum știi. Te frământai, este?

F

Mab și-a sprijinit capul de spătar și a clipit repede, întrebându-se dacă mai știa pe lumea asta vreun bărbat care să recunoască pur și simplu așa ceva cu atâta sinceritate. Din experiența ei, bărbații fie negau asemenea lucruri cu totul, fie, dacă îi obligai să le recunoască, o făceau ridicând din umeri și făcând glume proaste.

Se uita la aversa de ploaie care cădea în curba șinei de tren ce șerpuia în față. Încă avea senzația că era dezbrăcată, chiar și în armura paltonului și cu mănuși. Chiar dacă el nu mai era cu ea. Înainte să piară senzația și să își pună armura la loc, a scos un stilou din geantă și un plic vechi și rupt pe care-l păstrase, pentru că pe vreme de război nu se irosea hârtia.

„Numele nu este important, dar credeam că-l iubesc“, a scris pe plicul rupt, cu gura uscată complet. A scris întreaga poveste cu Geoffrey Irving și cu prietenii lui, faptică și urâtă, a îndesat plicul într-unul nou, a scris adresa lui Francis de la pensiunea din Londra și l-a lipit înainte să se răzgândească.

Poți să ai încredere în mine, Mab.

„Sper.“ Cu inima bubuindu-i, a pus-o în prima cutie poștală când schimba trenul. „Să nu-mi ceri și alte secrete, Francis. Pentru că pe ultimul nu ți-l pot

spune.“

Capitolul 34

BÂLBE DE BLETCHLEY, MARTIE 1942

Nu în fiecare zi vedem un amiral la BP, şi totuşi însuşi şeful Operaţiunilor Combinate a apărut din senin să facă un tur. Oare scopul unui asemenea sediu nu este tocmai ca superiorii armatei să nu poată veni când au ei chef? Comandantul Travis parcă înghiţise o muscă.

– Unchiule Dickie, ce cauţi aici? a izbucnit Osla, sărind de la masa traducătorilor.

Nu doar unchiul Dickie, ci întreg anturajul de ofiţeri superiori şi câţiva nefericiţi din personalul BP se înghesuiau în spatele lui.

– Știam că fina mea preferată lucrează aici. Viceamiralul radia lângă Osla şi Sally Norton, ambele încremenite în aceeaşi măsură, însă nu atât de încremenite cât să nu întoarcă mintenaș traducerea din fața lor. M-am gândit să văd cum îţi merge. Arată-mi indexul de referinţă despre care am auzit.

Osla a observat privirile mânioase ale criptanaliştilor din spatele naşului ei. Superb… Comandantul Travis sigur avea să-şi iasă din minţi. Osla a încercat să se facă nevăzută în timp ce Sally i-a îngăduit Lordului Mountbatten să pătrundă în secţia domnişoarei Senyard, dar naşul ei a luat-o de braţ, în vreme ce grupul traversa Baraca 4.

– Să ai grijă în continuare de nepotul meu neisprăvit! Philip dă de necaz când nu eşti tu în preajmă. Weekendul trecut mi-a lovit maşina când făcea curse cu David Milford-Haven. Băiatul ăsta este ţinta gloanţelor din Mediterană şi prima oară se vatămă la Londra, în timpul unei pene de curent.

Osla a râs cum se cuvenea, în timp ce ofiţerii marinei au văzut ceea ce era de văzut şi au ieşit. Ploaia se oprise. Aerul era curat, iar mulţi criptanalişti curioşi scoseseră nasul să vadă musafirul cu toate tresele lui aurii.

– După Churchill, cât de impresionaţi să mai fim? spunea Giles, venind dinspre Baraca 6.

– Ne-am ars, a spus Sally încet, lângă Osla. Travis o să ne spânzure şi pe urmă o să ne tranşeze.

– Nu spune prostii. Nu este vina noastră că a apărut unchiul Dickie din senin.

– Nu pot ţipa la un viceamiral, aşa că o să ţipe la noi, stai să vezi.

– Nu am de gând să stau deloc. Am treabă.

Osla l-a condus pe naşul ei la Conac, apoi şi-a făcut loc prin mulţime spre Baraca 4. Doamne! Locul ăsta era din ce în ce mai aglomerat, în fiecare săptămână apăreau noi recruţi: studenţi de la Oxford, secretare, vânzătoare şi soldaţi consideraţi inapţi pentru front.

Baraca 4 era aproape goală, angajaţii încă se întorceau după ce-i întrerupsese unchiul Dickie cu vizita lui. Osla ameţise când a intrat în întuneric de la lumina orbitoare a soarelui şi şi-a ferit ochii când a observat o mişcare – un sacou sau o fustă – strecurându-se iute în cealaltă încăpere.

– Cine e? a strigat nedumerită.

Tot timpul intrau şi ieşeau oameni, dar în general mormăind şi zdrăngănind cănile de ceai, nu se furişau. Nu o ştergeau în secret, ca şi cum nu voiau să fie văzuţi.

Osla a pornit pe urmele mişcării efemere şi a ajuns în ceea ce numeau ei în glumă „Vizuina debutantelor“. Rafturile pentru cutii cu dosare ale domnişoarei Senyard deveniseră o adevărată cameră de indici, cutii peste cutii, totul îndosariat şi corelat pe ultima sută de metri. Două capace stăteau strâmb pe cutiile cu rapoarte indexate, ca şi cum cineva răscolise în grabă. „Probabil cineva care a cerut informaţii“, şi-a spus ea. Dar s-a dus şi a băgat capul în fiecare cameră în parte. Totul era în regulă în secţia ei. Biroul domnului Birch era tot încuiat. I s-a părut că a auzit un pas, un pantof de piele care scârţâia pe linoleum, şi s-a răsucit pe loc.

Uşa de la intrare se legăna încă. Osla a ieşit şi s-a oprit brusc. Între Baraca 4 şi Conac, drumul era plin de oameni, nu doar de criptanalişti, ci şi aghiotanţii din anturajul unchiului Dickie. Cel care o ştersese chiar înaintea Oslei putea fi oriunde în mulţime, iar ea nu avea idee ce căuta, nici dacă fragmentul de haină era fusta unei femei sau sacoul unui bărbat.

Cel mai probabil nu era nimic sinistru, şi-a spus Osla cu nervii uşor zguduiţi. Doar o fată care se grăbea să-l prindă pe marele amiral şi a uitat să închidă cutiile în fugă. Osla s-a întors încet înăuntru şi s-a uitat în cutiile cu capacele strâmbe. Printre sute de hârtii, era imposibil să-şi dea seama dacă lipsea ceva. Cu certitudine, nu lipsea nimic.

Apoi și-a auzit glasul când îi explica lui Travis cu câteva săptămâni în urmă: „Ce simplu ar fi să scoți mesaje din BP… E cel mai simplu să strecori o bucățică de hârtie în sutien când toată lumea din tura de noapte cască de oboseală.“

Sau când sunt distrași de musafirii amiralității.

Fusese cineva acolo. Osla a tras aer în piept să își revină și i s-a ridicat părul pe ceafă. Simțea un miros care-i trezea o amintire, ceva extrem de familiar. O colonie sau parfum care plutea în aer? A inhalat din nou, dar aerul era îmbâcsit de cărbunii din soba Barăcii 4, amestecat cu mirosul ploii de dimineață și cu cel de deodorant cu care se dăduse la subraț vreuna dintre fetele de la îndosariat. Mirosul care nu-i dădea pace Oslei se volatilizase.

„Ai închipuiri“, și-a spus. S-a dus totuși la comandantul Travis imediat ce s-a făcut nevăzută mașina unchiului Dickie și a găsit-o pe Sally în lacrimi la biroul lui, jurând de mama focului că ea nu suflase o vorbă despre secția navală. Înainte ca Osla să spună ceva despre cutiile răscolite, o aștepta și pe ea o mustruluială.

– O fi Lord Mountbatten secretos cu o anumită parte din informațiile despre Bletchley Park, dar dacă tu sau domnișoara Norton i-ați dat detalii despre munca voastră…

– Nu am făcut asta.

Osla a simțit pentru o clipă interminabilă că slujba ei era în joc. Slujba pentru care muncise atât de mult. Sally plângea. Osla abia reușea să își rețină lacrimile.

– Bine. Travis părea supărat, dar i-a oferit lui Sally o batistă. Vă cred, fetelor. Șterge-ți lacrimile.

– Domnule, dacă-mi permiteți să mai raportez un lucru, a început Osla, dar s-a pierdut.

Ce văzuse de fapt? Un tiv de fustă, de sacou în trecere, o cutie lăsată neacoperită, adulmecase un miros familiar… Iar Travis era deja cu capsa

pusă. „Chiar vrei să pari o vampă nevricoasă?“

– Domnișoară Kendall?

– Nu-i nimic, domnule. Nimic important.

Capitolul 35

BÂLBE DE BLETCHLEY, APRILIE 1942

Baraca 8, ce naiba se petrece cu voi? Arătați de parcă nu ați dormit de pe vremea când yankeii erau „coloniștii ăia nenorociți", nu aliații. BB nu știe ce se petrece acolo, evident, dar aveți nevoie de soare și de gin înainte să clacați.

Pălărierii Nebuni se întâlneau la Ceaiuri de aproape doi ani, dar era prima oară când Beth asista la atacuri.

– Pe aripile vântului este o carte mizerabilă, s-a răstit Harry.

– Cum îndrăzneşti?! a râs Osla. Este o carte absolut superbă.

– Este prea lungă, s-a plâns Giles, tolănit, cu jobenul ornat pe cap. Opt sute de pagini.

Aprilie venise proaspăt şi dulceag şi se vedeau pe pajiştea din faţa Conacului, unde femeile şedeau pe paltoane, iar bărbaţii, sprijiniţi în cot pe iarbă. Beth a ajuns târziu, fusese în vizită la Dilly, şi acum îşi dorea să nu fi venit – Harry era irascibil, iar nervozitatea lui, contagioasă.

– Prostii. A aruncat cartea în mijlocul cercului. Toate aberaţiile alea despre sclavi fericiţi şi recunoscători – chiar crede cineva aşa ceva?

– Scarlett crede, pentru că aşa a fost învăţată, a subliniat Mab. În mare parte, este punctul ei de vedere. Nu putem vedea lucruri pe care nu le vede ea.

Harry a smuls o felie de pâine de pe farfurie. Slăbise, a observat Beth, şi îi tremurau uşor mâinile alea mari. Încerca să fie mai atentă la prietenii ei de când îşi dăduse seama cum eşuase lamentabil să observe deteriorarea lui Dilly.

– Scarlett nu merită să fie eroină, a continuat Harry. Este o vacă egoistă.

– De acord, a căscat Giles. O înverşunată.

Mab şi-a dat ochii peste cap.

– Doamne fereşte ca femeile din cărţi să se înverşuneze vreun pic…

– Doamne fereşte ca femeile din viaţa reală să se înverşuneze vreun pic! Vântul i-a ciufulit buclele negre Oslei. Nu-i de colo să trăieşti într-o zonă de război. Cu toţii suntem mai înverşunaţi decât acum câţiva ani, iar nouă nu ne

incendiază nemții casele, cum făceau yankeii cu Tara. De ce să nu fie Scarlett înverșunată?

– Se presupune că o adoră pe Mammy, dar nu-i spune niciodată pe nume și nici nu pare să știe că are unul, a început Harry.

– O iei un pic personal, așa-i? l-a tachinat Giles.

– Poate dacă socrul tău te-ar întreba în față dacă ai sânge de negrotei, ai lua-o și tu personal, i-a tăiat-o Harry.

– Cartea are hibe. Beth a vorbit în încercarea de a media conflictul. Dar îmi place Scarlett. Nu-mi amintesc altă eroină de carte atât de pricepută la matematică sau la numere…

Dar Harry și Giles încă se ciondăneau, ignorând discuția.

– …ești cam sensibil, nu ți se pare? a făcut Giles.

– Nu ești amuzant, dacă mă întrebi pe mine.

– Învață să râzi și tu. Mai e și a dracului pielea pe tine, după ce că-i tuciurie.

Într-o clipită, Harry l-a apucat pe Giles de guler și l-a săltat de pe iarbă. Beth a încremenit văzându-l cu pumnii strânși, dar Mab l-a apucat de cot înainte să lovească.

– Nu unde vă poate vedea comandantul Travis, a spus tăios. Se ia de toată lumea de când au dispărut criptogramele din Baraca 3. A concediat două femei de la Decriptare doar pentru că au bârfit în gară, iar tu ai chef de bătaie în fața biroului său?

Harry a coborât brațul. Cu falca încordată, turba de furie. Giles părea să aibă remușcări.

– Scuze, bătrâne, nu am vrut să te necăjesc. I-a întins pachetul de Gitanes. Pace?

– Du-te-n mă-ta! a spus Harry foarte clar.

S-a ridicat cu o mișcare brutală și a pornit ca o furtună pe mal.

– E limpede că avem nevoie de o carte mai puțin controversată luna viitoare, a spus Osla, încercând să detensioneze atmosfera. Ce părere aveți de O mică prințesă?

Mab s-a întors spre Giles și a început să se stropșească la el. S-au mai alăturat câțiva, unii luându-i apărarea, alții protestând. Beth s-a ridicat și a pornit după Harry.

Coborâse la lac și își sprijinea coatele pe genunchii trași la piept. S-a uitat scurt la Beth când s-a așezat lângă el, apoi și-a luat privirea.

– Aș vrea să-l fi lovit, a spus Harry.

– Bine, a răspuns Beth. Nu se pricepea să aline oamenii, dar pe Harry îl înțelegea mai bine decât o făceau ceilalți, așa că se simțea obligată să încerce. Dacă timp de patruzeci și opt de ore împarți un birou decodând planuri de luptă, ajungi să cunoști pe cineva. Problema-i la muncă sau acasă?

– Șaizeci și patru de zile, a spus Harry.

– Poftim?

– De șaizeci și patru de zile nenorocite nu ne-am putut atinge de transmisiunile submarinelor. Harry s-a uitat la ea cu ochii înfundați în cap. Amiralul Donitz a schimbat cheia codurilor pentru submarine, este alta decât cea pentru vasele de suprafață și – a pocnit din degete – am rămas pe dinafară.

– Nu-mi poți spune asta… a tresărit fără să vrea.

– Nu știi cum se numește cheia, nu știi detaliile. Și-apoi, probabil că toți cei de la BP au ghicit deja. Dacă arunci o privire în ziarele alea nenorocite, vezi imediat numărul vaselor scufundate în ultimele șaizeci și patru de zile. Harry smulgea iarba sălbatic. Suntem pe dinafară. Și nu avem habar cum să îi dăm de capăt.

– O să reușiți. Își aducea aminte cum și-a bătut capul cu Enigma Spy lunile

acelea. Mie mi-a luat șase luni să fac ultima decriptare.

– Dar noi nu avem nici un grupaj. Au schimbat cheia și nu știm cum. Nu avem nimic. Stăm acolo zi de zi, noapte de noapte, încercăm să o apucăm de undeva și nu ajungem nicăieri. Șaizeci și patru de zile de eșec peste eșec și înnebunesc, Beth. Simt că îmi pierd mințile. Văd transmisiunile cum vin, grupurile alea nenorocite de cinci litere, zi, noapte, zi, noapte, zi, noapte. Nu se oprește niciodată. Chiar și în somn le văd…

S-a poticnit. „Cedează psihic“, și-a spus Beth speriată. La Peggy nu observase, dar aici nu avea cum să nu observe. Harry era la capătul puterilor, iar Beth nu știa cum să-l ajute. „Lasă-mă să te ajut“, voia să spună. Poate ISK o putea trimite la Baraca 8, cum îl trimiseseră aceștia pe Harry la ei în timpul crizei cu Matapan. Dar ISK nu se putea lipsi de ea, mai ales după plecarea lui Dilly, iar Peggy nu se întorsese încă după ce căzuse la pat cu pleurezie. Nimeni nu decripta transmisiunile Abwehr mai repede decât Beth.

– Ține-o tot așa, îi spusese Dilly după-amiază. Am fost informat că toate criptogramele pe care le-am decodat cu Enigma noastră au creat o panoramă atât de bună a operațiunilor Abwehr, încât MI-5 deține controlul fiecărui agent german care lucrează în Anglia.

MI-5 nu ar fi avut același succes dacă nu primea repede transmisiunile Abwehr de la secția lui Dilly.

– Aș vrea să te pot ajuta, i-a spus Beth lui Harry în cele din urmă. Îmi pare rău.

– Aș da orice să te am la birou, dar nu ar ajuta prea mult. Îi avem pe Prof, pe Joan Clarke, pe Hugh Alexander, Dumnezeu știe câți alții. Toți sunt criptografi buni. Nu de creiere mai avem nevoie, ci de informațiile cu care să începem. Doar să te uiți la rapoartele meteo ale submarinelor, cât să observi cum și-au schimbat metodele. A înghițit în sec, iar Beth și-a dat seama că umerii lui enormi se hâțânau. Avem al naibii nevoie de un miracol, Beth. Convoaiele o să înceapă să vină din America cu ajutoare pe care abia le așteptam când au intrat în decembrie în luptă. După cum stau lucrurile, navele alea sunt ținte sigure. Mii și mii, și mii de…

Iar s-a zguduit. S-a întors dinspre ea și s-a întins pe iarbă, cu un cot peste ochi, iar pieptul îi sălta și-i cobora ca un burduf. Plângea încetișor, iar Beth se prefăcea că nu observă, disperată să găsească ceva de spus ca să-l facă să se simtă mai bine.

– Ți-am spus vreodată cea mai amuzantă decriptare Enigma pe care am făcut-o?

– Nu. Era răgușit. Spune-mi, te rog.

– Enigma navală italiană… nu mai este de actualitate, așa că pot să-ți spun.
Beth s-a întins și ea pe iarbă, lipindu-și umărul de al lui Harry. S-a uitat la infinitul cerului, nu la el, care, deși se abținea, încă se cutremura de plâns.
Am pus mâna pe un mesaj și am știut numaidecât că era ceva în neregulă.
O clipă mai târziu, îl decodasem – nu era nici un L pe pagină. Erau toate cele douăzeci și cinci de litere ale alfabetului, dar nici un L, iar mașina nu poate codifica nici o literă ca fiind ea însăși, așa că…

A așteptat. El a mișcat umărul și brațul i-a picat în iarbă.

– Așa, a spus ea, de parcă el răspunsese. Probabil că operatorul primise ordin să trimită un mesaj de probă, cum fac atunci când schimbă setările.
O aiureală. Dar nu s-a obosit să scornească ceva. A apăsat litera L pe toată pagina, iar mașina a eliminat orice altă literă în afară de L. Așa că am dat peste cel mai lung și mai frumos grupaj la care poți visa. O întreagă pagină de L-uri.

– Doamne! Harry era răgușit, dar nu se mai cutremura. Ce bou! Probabil fuma o țigară noaptea și ce și-a zis? Dă-l dracului de protocol!

– A apăsat pe L în continuu, cu gândul la iubita lui probabil, a spus Beth. Setările tamburilor conțin și nume de fete. Era un operator din Balcani care avea o singură setare pentru mașina cu patru tamburi: R-O-S-A. Alt operator, tot din zonă, folosea, de asemenea, R-O-S-A. Ne tot întrebam între noi dacă era vorba despre aceeași Rosa.

– N-a fost frumos din partea fetei să-i mintă.

– O femeie ale cărei opțiuni romantice sunt operatorii radio fasciști din Balcani are probleme mai mari decât că nu se poartă frumos.

– Asta așa-i.

Harry a întors capul în iarbă să se uite la Beth.

Beth l-a privit și ea.

– O să dai de L-ul tău, a spus ea. La un moment dat.

– Dacă nu, suntem terminați. A spus-o foarte încet. În transmisiunile acelea ne este baza. Nu-i vorba că fără ele nu-i putem ocroti pe americani. Nici nu primim convoaiele cu provizii. Fără ele nu mâncăm. Fără ele nu câștigăm. Iar eu nu știu de unde să încep. Nu știu de unde.

– O să știi.

El s-a ridicat pe un cot, s-a aplecat spre Beth și a sărutat-o iute și pătimaș. Avea gust de ceai tare și disperare cruntă. S-a retras înainte să reacționeze ea, s-a ridicat și și-a scuturat iarba de pe mâneci. Beth s-a ridicat brusc în șezut, cu fața în flăcări. Îi ardea gura.

– Nu-ți face griji. Era mare și inexpresiv, cu spatele la soare, părul ciufulit și pumnii strânși în fundul buzunarelor, ca și cum se abținea să nu o ia în brațe. Nu mai fac. Am… o dată, atâta tot.

Beth se uita disperată în toate părțile pe mal. Nu vedea pe nimeni. Încă șoptea când a izbucnit:

– Ești căsătorit!

– Ba nu… Adică eu și soția mea… A scuturat din cap și a tăcut. Lasă. Nu caut scuze. Te vreau, nu te pot avea și pentru o clipă am uitat. Îmi pare rău.

– Vrei doar să te distrezi? s-a inflamat Beth.

Poate că simțise că se amorezase de el, observase involuntarul zâmbet de câte ori îl zărea. „Beth, draga mea!“ Gândul avea cumva o tentă din jargonul cu

accent distins al Oslei, doar că Osla nu era niciodată crudă. „Eşti mult, mult prea jalnică!“ Lui Beth îi venea să se ducă la fundul lacului.

– Nu, Doamne! Harry s-a uitat drept la ea. Eşti atât de inteligentă că mi se taie răsuflarea. De când am văzut cum ai spart Enigma italiană, abia pot să respir în preajma ta.

Beth nu ştia ce ar fi putut spune. Avea douăzeci şi şase de ani, dar niciodată nu fusese atât de aproape de un sărut. La BP sau în sat nimeni nu se gândea aşa la timida şi mărginita Beth Finch.

– Ar face-o, dacă nu ai încerca să te faci nevăzută, i-a spus Mab când a tuns-o ultima oară pe Beth, ca să-şi păstreze coafura de tip Veronica Lake.

– Îmi place să mă fac nevăzută, răspunsese Beth.

Nu o tenta destul ideea de a ieşi la un film sau de câteva săruturi cât să poată trece prin agonia de a încerca să discute cu un străin la o întâlnire. Avea deja tot ce-i trebuia: o locuinţă departe de mama ei, munca la care ţinea mai mult decât la orice pe lume, pe Dilly Knox, o gaşcă de prieteni şi un câine care se ghemuia noaptea la picioarele ei. Lui Beth nu i se năzărise că şi-ar dori mai mult.

Cu siguranţă, nu-i trecuse prin cap că ar fi putut s-o do-rească cineva.

Încă îi ardeau buzele. Sărutul fusese minunat şi asta o înfuria. Îndrăgostită în taină, fusese în siguranţă, o mică scânteie de bucurie de care numai ea ştia. De-acum se isprăvise.

– Nu ar trebui să mă tachinezi, a spus sever, conştientă că tot roşie ca sfecla era, ceea ce o îngrozea. E îngrozitor să dai pe la nas oamenilor ceea ce nu pot primi.

– Sunt al tău dacă mă vrei. Harry părea extenuat. Doar că nu ştiu de ce m-ai vrea. Nu sunt bun la multe. S-a uitat peste lac, spre barăci. Beth şi-a dat seama că deja el vedea numai grupuri de cinci litere, iar curând părea un zid de neclintit. Ar trebui să mă întorc la muncă.

A pornit spre biroul lui încărcat de transmisiuni impenetrabile ale submarinelor, de parcă se ducea la eșafod.

Capitolul 36

Fată dragă,

Francis scrisese grăbit pe coala cu antetul Ministerului de Externe.

Abia diseară scap de la birou. Treci pe la ai tăi, întoarce-te la mine și simte-te ca acasă. O să văd când pot pleca, sper că nu prea târziu, încât să nu te mai pot țintui de patul meu extrem de îngust și să-ți fac o sumedenie de lucruri nedumnezeiești la care am visat cu ochii deschiși, foarte indecent, în timpul serviciului.

F

Mab s-a abținut să înjure de mama focului. Ar fi șocat-o fără îndoială pe bunicuța proprietară care-i dăduse scrisoarea și care stătea acum pe coridorul elegant, dar în paragină, cu o privire compătimitoare.

– A trimis-o acum vreo oră, drăguță. M-a rugat să-i dau minunatei lui soții cheia camerei dacă voia să-l aștepte.

„Nu vreau să aștept“, voia Mab să strige. „Îl vreau aici!“ Trecuse și luna mai, iar ea abia dacă-și văzuse soțul vreun pic după ce fuseseră în Ținutul Lacurilor. Nu reușiseră deloc să se sincronizeze. Mai întâi, Francis fusese trimis aproape cinci săptămâni în Scoția și nu aveau nici o șansă să se vadă, apoi, când s-a întors și au reușit să se organizeze pentru weekend, acesta fusese sabotat de Stevens, care o implorase plângând să-i preia tura. Și Mab

îşi păstrase zilele libere muncind douăsprezece la rând, ca să aibă permisie de patruzeci şi opt de ore.

– Jimmy pleacă la Ceylon, este ultima mea şansă să-l văd!

Ce era să zică Mab? Păi, putea să refuze dacă era aşa de băţoasă cum o credeau unii, dar nu a avut inimă s-o facă. Francis nu era trimis în nici un loc periculos. Aveau tot timpul din lume după război. Cine ştie dacă bietul logodnic al plângăcioasei Stevens se mai întorcea viu?

Aşa că, în ultimele luni, Mab şi Francis reuşiseră doar să se vadă la un ceai în cafeneaua gării, între Londra şi Bletchley, înconjuraţi de chelneriţe enervante şi de copii care ţipau. Abia se auzeau în vacarm, iar orice tentativă de conversaţie murea în faşă. Nu puteau decât să se ţină de mâini peste masa şubredă, să-şi zâmbească făcând haz de necaz pe muteşte, pentru că Mab nu putea întreba în mijlocului cafenelei zgomotoase: „Ce părere ai de scrisoarea mea?“

După ce-şi vărsase sufletul, soţul ei răspunsese cu o succintă scrisoare: Cred că eşti dârză şi frumoasă, Mab. Nu o să aduc vorba nici despre întâmplare, nici despre bărbatul cu pricina, cu toate că nu merită acest apelativ – din nou, decât dacă vrei tu să vorbim despre asta. I se tăiaseră picioarele de uşurare citind cuvintele lui, dar tot se întrebase dacă nu cumva o privea altfel. Nu i se părea, dar cum să-ţi dai seama în douăzeci şi cinci de minute, într-o cafenea aglomerată?

Acum ar fi trebuit să aibă toată amiaza, noaptea şi dimineaţa la dispoziţie înainte ca Mab să se întoarcă la Bletchley Park, iar Francis nu putea pleca de la birou. Cuprinsă de frustrare, Mab dezlănţuise pe înfundate fiecare înjurătură pe care o ştia din East End.

Proprietara încă pălăvrăgea.

– …foarte mulţumită să-l văd pe domnul Francis însurat! Ce om bun, unul dintre cei mai buni oaspeţi ai mei. Da, era genul de cucoană stilată, care închiria camerele libere nu „locatarilor“, ci „oaspeţilor care plăteau“. Vrei să aştepţi sus, drăguţă?

– O să trec pe la familie mai întâi.

La Shoreditch, Lucy a întâmpinat-o pe Mab cu un strigăt, năvălind spre ea de cum a intrat pe ușă.

– Am făcut un desen! Să-ți arăt? Mama face ceai, e prea ocupată să vadă…

– Ce frumos! a spus Mab acoperind zgomotul vaselor și admirând ultimul desen al lui Lucy de pe un plic vechi – un cal cu coamă verde și cu copite galbene. Lucy încă își dorea un ponei mai mult decât orice. Luce, nu-ți pot lua un ponei, dar ți-am adus multă hârtie, ca să ai pe ce desena ponei câteva luni.

Lucy a pupat-o în fugă și a început să-și aranjeze hârtia pe care i-o adusese Mab de la Bletchley Park. Lucy avea deja șase ani, era însă un țâr de copil, iar părul i se revărsa în bucle negre rebele. Mab s-a încruntat, strigând spre bucătărie:

– Mamă, Lucy n-ar trebui să alerge în chiloți.

În casă aerul era prea greu chiar și într-un mai ploios ca să fie frig, dar Mab voia s-o vadă pe Lucy în ceva mai bun decât un maiou murdar și niște chiloți rupți.

– Așa alergai și tu până la opt ani. Mama lui Mab a intrat cu cănile de ceai și cu țigara atârnată în colțul gurii. Și uită-te la tine, ce șic și ce grațioasă ești.

Doamna Churt nu părea capabilă să i se adreseze lui Mab altfel decât cu un ton ușor conflictual. Logodna cu Francis nu o impresionase prea tare.

– Hai să vedem ce-i de capul lui, pufnise.

Dar, pentru că fusese condusă cu mașina de un prinț grec la un hotel sofisticat din Londra, îmbrăcată într-o rochie din mătase, împrumutată, și fiindcă o văzuse pe Mab la brațul unui bărbat îmbrăcat cu un costum Savile Row, doamna Churt căzuse pe spate. „De ce n-or fi ieșit și celelalte fete ale mele ca Mabel?“, o auzise Mab vorbind cu o vecină. Se mulțumesc cu docheri și cu muncitori în fabrică, când ea pune mâna pe un gentleman desăvârșit fără nici

un efort!“

– N-ai să-mi dai nişte bani? întreba acum, în timp ce Mab îi dădea cupoanele pentru hainele lui Lucy.

– Mamă, tocmai îţi dau salariul pe o săptămână…

– Ce? Soţiorul tău nu-ţi dă bani de buzunar?

Francis se oferise, dar părea o lăcomie când avea plătite cazarea şi mâncarea. Mab nu voia ca el să creadă că era genul de femeie care stă cu mâna întinsă mereu.

– Încă nu ţin gospodăria, aşa că nu-i nevoie.

Mab a pus câteva bancnote pe masă, apoi a pus un pulover pe Lucy şi a scos-o în parc.

– Luce, vrei să locuieşti în Coventry când se termină războiul? E chiar în mijlocul Angliei, iar acolo se află o casă care va fi a mea şi ai putea învăţa să călăreşti.

– Nu vreau să învăţ să călăresc mai târziu. Vreau să învăţ acum.

– E normal. Mab a luat-o de mână în timp ce traversau Rotten Row. Şi eu vreau multe acum. Dar este război.

– De ce zice toată lumea asta? a întrebat Lucy supărată.

Probabil că nici nu-şi amintea lumea fără război.

Mab s-a întors la amurg acasă la Francis, nădăjduind, însă proprietara a clătinat din cap.

– Nu s-a întors, drăguţă. Vrei să urci să-l aştepţi în cameră? În mod normal, aş insista să văd un certificat de căsătorie înainte să las o doamnă să intre în camera unui domn sub acoperişul meu, dar domnul Francis este un adevărat gentleman…

„Nu-i chiar aşa…“, îşi spunea Mab în sinea ei, urcând treptele cu covor. Aşa tăcut cum era, Francis ştia să formuleze o scrisoare întru totul indecentă. Încă un lucru pe care-l învăţase despre el în Ţinutul Lacurilor.

Stau la birou doar în cămaşă, în lumina hidoasă a lămpii de gaz, murdar de creion, visând la harta lungă a trupului tău desfăşurată peste patul meu nefăcut. O hartă pe care nu am terminat-o de cartat, cu toate că ştiu câteva pietre de hotar suficient de bine cât să visez la ele. Dealurile şi văile tale, munţii şi câmpiile, ochii tăi păcătoşi. Eşti o infinită scară ce şerpuieşte urcând spre paradis şi aş vrea să-ţi înfăşor părul pe mâini şi să mă urc pe tine ca pe marele munte din Nepal, unde au murit nenumăraţi exploratori în extaz, în căutarea piscului. Fac o babilonie de metafore, dar asta face tânjirea din bărbat, iar tu ştiai deja ce poet oribil sunt. Aş putea pretinde că am scris şi ţi-aş putea da poemele altuia mai iscusit, dar ai citit prea multe ca să te păcălesc. „Îngăduie mâinilor mele hoinare să te cutreiere ’nainte, ’napoi, ’năuntru şi oriîncotro… O! Mab[37] a mea, tărâm nou aflat!“ Îl ai şi pe John Donne pe lista de literatură clasică? Probabil că femeile îl consideră indecent. Fără îndoială, nu oferă linişte nici unui bărbat, mai ales când acesta visează la tine, harta mea frumoasă, scara mea neurcată…

Camera lui Francis era la etaj. Mab a intrat şi şi-a dat seama că habar nu avea cum trăia el – nici măcar o dată nu descrisese în misivele lui acest loc. S-a uitat în dormitorul ordonat, anonim, fără să-l vadă niciunde pe Francis. Peste tot vedea numai milieurile şi florile de mătase ale proprietarei. Nu simţeai niciunde mirosul lui, al loţiunii de păr, al cămăşilor sau al săpunului său.

Simte-te ca acasă, scrisese. Nu voia să îşi bage nasul, dar era disperat de curioasă. Avea aşternuturile atât de bine întinse, încât dacă aruncai o monedă pe ele, aceasta ar fi sărit cât colo. Ca în corturile militare, şi-a zis Mab. Era limpede că îşi păstrase metehnele din ultimul război. În afară de stilou, de sugativă şi de hârtie, nu era nimic pe birou. O fotografie într-o ramă de piele extrem de uzată, întoarsă cu faţa în jos pe birou. Întorcând-o, Mab a văzut patru tineri soldaţi. Ca înjunghiată cu baioneta, şi-a dat seama că cel mai scund era Francis, cu o uniformă atât de mare că-i atârna peste

glezne. Rânjea cu toată gura, cu arma la piept, de parcă pornise în cea mai mare aventură a vieții. Cei trei băieți din jurul lui erau mai sumbri, cu zâmbete mai cinice. Poate că totuși interpreta prea mult acele figuri neclare și necunoscute. Data din colț arăta „Aprilie 1918.“

– Amărâtule, a spus blând, atingând chipul tânăr și zâmbitor.

Nicicând nu-l văzuse pe Francis zâmbind așa și se întreba dacă o făcuse vreodată după aprilie 1918. Nu era indicat nici un nume al celor din jur sau pe spatele fotografiei, când a scos-o din ramă. „Nu au supraviețuit“, și-a zis ea, punând fotografia exact unde o găsise. „Pun rămășag pe viața mea.“

Nu mai era nici o altă fotografie, nici cu părinții, nici cu Mab. Nu avea nici o poză cu ea să-i fi trimis – trebuia să facă ceva în acest sens – și nu aveau nici una de la nuntă. Osla nu reușise să găsească așa repede un aparat de fotografiat. Mab s-a dus spre raftul pe care soțul ei avea numai câteva cărți. Nici un poet, majoritatea tratate de istorie îndepărtată despre dinastii chineze și împărați romani. Parcă-și dorea ca lecturile să-l ducă pe cât de departe de secolul douăzeci. În fundul raftului, aproape nevăzut, era un exemplar din Întinat: versuri de pe front, de Francis Gray, cu o primă pagină cu drepturile de autor din 1919, probabil de la prima ediție. Cotorul a pârâit de parcă nu fusese deschisă de o eternitate, dar pe toate paginile erau note furioase, cerneala întinsă și decolorată de vreme. Aproape fiecare poem era mutilat. Din Altar, cel mai cunoscut poem al lui:

Acolo unde-altarul
se-mpute în noroi
Și-n răspas
te rogi dezolat.
Unde bubuie tihna
mârșavă a strigoi,
În timpan de obuz
însfărâmat.
La orizont, cicatrici ruginii
din sârmă ghimpată
Scântei de țigări
în mâini tremurând
Cel mort, toropit
și cu mâna uscată
Ce multe chipuri
de tineri disperând…
Un nour gălbui de orbire, putrezire
Un front de miei
prea mici pentru kaki
O boltă de purpură
țâșnind a risipire
Un vraf de telegrame
vestind doar priveghi.
Precum margaretele
zdrobite-n tranșeele morții
La fel mieii-n ghimpi,
crucificați cu toții.

Nimeni nu se roagă formal în șanț, zici doar Doamne Doamne Isuse Mama Dracului

Există cuvântul „însfărâmat", contopistule?

Kit Arthur George Michael Rob Henry Marcus Bernard Derek

Hai, că ești așa un… [neinteligibil]

Margarete? Margaretele nu cresc în tranșee, te-a verificat cineva?

Acolo trebuia să mori.

Mab a pus cartea deoparte, cu sufletul dezgolit. Îi scrisese atât de mult, dar nici o vorbă despre toate astea. De ce ar fi făcut-o? Nu mai vorbea nimeni despre experiențele din război când se terminau. Poate că acel contract de confidențialitate nu era deloc necesar. În cazul în care avea să vină ziua în care Hitler era învins și Bletchley Park închis pe veci, Mab era convinsă că atât ea, cât și restul aveau să facă tot posibilul să dea totul uitării. Asta făcuseră atât Francis, cât și prietenii lui care supraviețuiseră Primului Război. Probabil că asta făcuseră și romanii, și soldații chinezi din cărțile lui de istorie după ce se terminaseră războaiele lor din vechime.

În sertarul de sus al biroului a găsit teancul de scrisori trimise de ea. L-a răsfoit și se vedea că le ținuse de multe ori în mână, inclusiv primul bilet pe care i-l scrisese după ce se logodiseră – doar câteva rânduri, în care sugera o dată la care să-i cunoască familia. Sub semnătura ei, scrisese cu creionul: „Fata cu pălăria!“

A bătut cineva și Mab a tresărit. Cu scrisorile în mână, s-a ridicat să răspundă.

– A sunat, drăguță! Domnul Gray zice că nu ajunge deloc în seara asta, poate mâine-dimineață. Îi pare tare rău, dar are un interogatoriu obligatoriu.

Mab s-a bosumflat.

– Vrei să mănânci ceva? N-am decât imitație de carne de rață și salată de napi, dar nu se ridică nimeni flămând de la masa mea, nici pe timp de război.

Mab a refuzat politicos, apoi a închis ușa și s-a uitat în jur. Nu semăna cu Francis, nu mirosea ca el, nu-i purta umbra prin colțuri, dar, în acel moment, putea să jure că-i simțea suflarea în ceafă. Înainte să piară senzația, s-a așezat pe scaunul lui și i-a luat stiloul și hârtia.

Dragă Francis,

Camera ta, fără tine, ridică multe întrebări. Știu unghiul în care îți așezi pălăria cu o singură mână. Știu că bei ceaiul fără zahăr, chiar și atunci când nu-i pe rație. Știu că te gâdili la brâu și știu ce fredonezi când te bărbierești („I'm Always Chasing Rainbows"). Dar uneori simt că nu te cunosc deloc… iar tu pari să mă cunoști atât de bine.

Aș vrea să-l fi cunoscut pe băiatul din fotografia de pe birou, cel cu zâmbetul până la urechi. Aș vrea să știu cine-i erau prietenii. Aș vrea să știu de ce mi-ai spus „fata cu pălăria", când eram fata cu pantofii.

Aș vrea să fii aici.

M

Dragă Mab, am ajuns la opt minute după ce ai plecat azi-dimineață. Am fugit până acasă, împingând fără rușine bătrânele pe stradă și copiii în șanțuri. Parfumul tău m-a întâmpinat de cum am deschis ușa. Am spus atunci multe vorbe care n-ar fi fost pe placul proprietarei mele. La naiba cu slujba, la naiba cu ministerul, la naiba cu războiul!

Să nu regreți că nu l-ai cunoscut pe cel din fotografie. Era un idiot. Ar fi avut limba legată în fața ta și ai fi discutat toată seara cu cei trei prieteni ai lui care te-ar fi fermecat. Erau cu toții mult mai buni decât soldatul F.C. Gray (C vine de la Charles. Știai? Este foarte posibil să nu-ți fi spus niciodată.)

În ceea ce privește fata cu pălăria, tu ești aceea. Sau, mai degrabă, ea a devenit ceea ce ești tu.

Aveam șaisprezece ani și eram de patru luni în tranșee, destul cât să pierd orice ideal aș fi avut. Ai citit mizeria de poezie. Nu voi repeta platitudinile despre sârma ghimpată și gloanțele în zbor. Am avut o permisie de patruzeci și opt de ore cu prietenul meu Kit – în fotografie, primul din capăt. Ceilalți doi muriseră deja – Arthur de peritonită, cu două săptămâni în urmă, George de trei săptămâni, făcuse septicemie de la o zgârietură. Rămăseserăm doar eu și Kit, care voia să mă târască la Paris în următoarea permisie. Numai că a fost ucis cu șase ore înainte, împușcat într-o încăierare stupidă. I-am auzit

ţipetele cu o oră înainte să termine treaba un lunetist de-ai noştri. Aşa că m-am dus singur la Paris.

Turnul Eiffel, Sacre Coeur… Am rătăcit amorţit, uitându-mă la tot ce voiam să vedem împreună şi nu-mi amintesc nimic din toate cele. Parcă a picat un văl peste ochii lumii, dincolo de care mă împiedicam încercând să zăresc ceva în ceaţă. Lumea se întunecase.

Pe Rue de la Paix era o prăvălie de pălării şi, din cine ştie ce motiv, m-am oprit în faţa ei. Nu mă uitam la pălăriile din vitrină, nu mă uitam la nimic. Nu mă gândeam la nimic, dar mi-am dat apoi seama că înăuntru era o fată care proba pălării.

Nu-mi amintesc cum arăta. Ştiu că era înaltă şi avea o rochie bleu. Arăta ponosit pentru Rue de la Paix. Era limpede că economisise pentru pălăria aceea scumpă şi – Doamne! – nu se lăsa demoralizată de vânzătoarele frumos coafate. Era feroce cum se uita la toate pălăriile, ca Napoleon la inspecţia artileriei. Se vedea că pălăria perfectă avea să-i croiască destinul cumva şi era hotărâtă s-o găsească. Am stat năuc şi m-am uitat cum proba una după alta, până a găsit-o pe Aceea. Îmi amintesc că era din paie, cu o fundă bleu în jurul calotei şi cu un soi de plasă fină. Stătea în faţa oglinzii zâmbind şi mi-am dat seama că o vedeam ca-n lumina soarelui, ca şi cum îşi scosese vălul acela care făcea să nu mai existe altă culoare pe lume. O fată frumoasă, cu o pălărie frumoasă, în toiul unui război urât. Îmi venea să plâng. În schimb, m-am uitat fascinat. Aş fi putut s-o privesc o eternitate.

A cumpărat pălăria cu fundă bleu şi a ieşit, legănând cutia veselă. Nu am urmat-o. Nu-i voiam numele şi nici adresa. Nu voiam să mă îndrăgostesc de ea, oricine ar fi fost. Era doar un moment frumos şi luminos în mijlocul unei lumi hidoase, iar când m-am întors în tranşee, m-am agăţat de acel moment cu care am adormit noapte de noapte până s-a încheiat războiul. Fata cu pălăria şi momentul ei de bucurie.

Mab, vălul mi-a picat din nou peste ochi, căci tot acolo era de fapt. Nu am mai văzut culori de la şaisprezece ani, când eram îngropat în noroaiele frontului. M-am întors din locul acela oribil cu toate membrele la locul lor şi aproape întreg la cap, dar nu pot spune că am revenit printre oameni. Nu am scăpat niciodată de senzaţia că urmăream din lojă o piesă de teatru care se

juca în spatele unei cortine.

Uneori, pe ici-colo, cortina se dă la o parte și văd lumea în culori, sunt tras pe scenă, clipesc ameţit și simt.

A fost o clipă la Bletchley Park, în timpul vizitei prim-ministrului, când ți-ai pus noua pălărie și ai cântat un cântecel despre o pălărie elegantă precum un „cri de coeur“[38] al unei femei. Atunci ai devenit „Fata cu pălăria“.

Îmi plăcea deja compania ta, pentru că erai încântătoare și amuzantă. O companie plăcută seara în oraș pentru un bărbat care încearcă din când în când să-și amintească faptul că lumea are de oferit și lucruri civilizate, nu doar orori. Dar acolo, pe pajiște, m-ai fermecat. Tot ceea ce vrei, tu vrei cu dârzenie, ești așa hotărâtă să îți smulgi soarta din ghearele lumii – și naiba să le ia de orori – iar șansa nu pare să-ți stea împotrivă. Îți pui o pălărie elegantă, cânți cu patimă un cântec de luptă și cucerești lumea. În acel moment te-am iubit.

Nu spun că mi se ridică vălul de pe ochi doar pentru că ai intrat tu în viața mea. Tot acolo e, în mare parte, și-mi vine greu să te găsesc. Zeci de ani n-am mai încercat să găsesc pe nimeni. Dar a început să se ridice mai des ca oricând. Când îți arcuiești sprânceana sceptic, când mă afund în tine și simt cum te arcuiești în mine, când îți potrivești pălăria.

Dragă Mab, ești și vei fi pe veci Fata cu pălăria. Fata care face viața bună.

F

Mab a luat scrisoarea cu ea la muncă, citind-o lângă mașina de verificat în timp ce aștepta să se oprească Aggie. A citit-o de trei ori și a pus-o apoi deoparte cu mâinile tremurând. Francis nici nu trebuia să fie în același pat, în aceeași cameră sau în același oraș ca să-i dea senzația că o scotea din carapace, că era golașă ca un pui ieșit din ou. Îi venea să plângă și să zâmbească, să danseze și să roșească.

Planul ei de viață pus la punct avea ca scop căsătoria, nicidecum iubirea.

Pentru că iubirea se întâmpla în romane, nu în viaţa reală.

Şi totuşi…

A zâmbit şi a recitit scrisoarea.

În original, „O my America!“ (John Donne)

Strigăt pătimaş de bucurie (în limba franceză, în original)

Capitolul 37

BÂLBE DE BLETCHLEY, MAI 1942

Toată lumea crede că sihaștrii cărturari sunt niște nevinovați, dar ceea ce se întâmplă printre decadenții de la BP ar face și un marinar să roșească. Se schimbă partenerii ca șosetele, adulter cât pentru o duzină de piese ale lui Oscar Wilde, nu v-ar veni să credeți de ce este în stare cloaca asta de savanți la sfârșitul zilei. De-ar putea BB să le spună pe nume...

– Mă scuzi… eşti cumva Beth? Beth care lucrează la Bletchley Park?

Beth a ridicat privirea în timp ce-l aşeza pe Boots în coşul bicicletei. Femeia în jachetă verde, cu privirea istovită, care părea cu câţiva ani mai în vârstă decât Beth, ţinea un coş în mână.

– Lucraţi la BP? a întrebat Beth precaută, uitându-se la afişul din spatele femeii: Tittle Tattle Lost The Battle![39] O dureau picioarele după ce pedalase până la Courns Wood ca să-i dea de ştire lui Dilly că Peggy urma să se întoarcă la ISK în curând. Se lăsa noaptea şi se oprise doar ca să-i permită câinelui nemulţumit să-şi facă nevoile la stâlp. Chiar nu avea chef să stea de vorbă cu necunoscuţi curioşi să ştie ce se petrecea în casa mare de la capătul străzii.

– Eu nu lucrez la BP, a continuat femeia, măsurând-o pe Beth, de la părul ce-i cădea peste ochi şi până la rochia de bumbac cu roşu, pe care o putea purta acum fără s-o audă pe maică-sa lamentându-se că doar fufele poartă roşu. Soţul meu lucrează acolo.

– Mi-e teamă că nu pot discuta cu nimeni despre munca noastră.

Beth putea spune asta acum fără să se înroşească sau fără să-şi ia ochii de la interlocutori, chiar dacă erau străini. Cu toate astea, femeia îi părea cunoscută.

– Mamă! Un băieţel de trei-patru ani a ieşit legănându-se pe uşa magazinului şi a apucat-o de fustă. Putem merge acasă?

Se legăna pentru că purta nişte orteze masive la picioare, iar abia atunci şi-a dat seama Beth cine era mama lui.

– Sheila Zarb, a spus. Soţia lui Harry. Ai venit la noi o dată, la clubul de lectură. Am cunoscut mulţi oameni, nu mai ştiam cine era Beth.

Beth a simţit că se înroşea ca gulerul rochiei. Era ca o tomată cu urechi când şi-a amintit cum o sărutase soţul acestei femei.

– Da, tu eşti Beth. Sheila a încuviinţat. Vrei să bem ceva? O să fie mai uşor.

Barul de la hanul Shoulder of Mutton era plăcut şi luminat, merita drumul pentru puţină intimitate, i-a spus Sheila Zarb, cu băiatul în braţe, în timp ce Beth îşi ducea bicicleta de ghidon. A întrebat barmanul dacă puteau sta în separeu, după care s-a dus în spatele barului, unde a umplut două halbe cu bere.

– Mai lucrez şi aici, i-a explicat lui Beth, care, amuţită, ţinea câinele de lesă.

Habar n-avea dacă urma să fie lovită sau să se ţipe la ea, nu ştia ce-i spusese Harry nevestei şi totul i se părea penibil. „Nu am făcut nimic“, insista mintea ei, încercând deja să se apere. „Nu i-am cerut să mă sărute.“

„Dar ţi-a plăcut“, a insinuat o altă voce din mintea ei, fără s-o ajute câtuşi de puţin.

Soţia lui Harry a dus halbele în camera privată şi i-a făcut semn lui Beth să o urmeze, înainte să închidă uşa cu piciorul.

– Nu mai roşi atâta. Nu te mănânc. Poate să se joace Christopher cu câinele tău?

Beth i-a dat drumul lui Boots, care s-a dus spre băieţelul încântat. Cu halba în mână, Beth s-a aşezat la masă în faţa soţiei lui Harry, care o privea cu ochii limpezi şi curioşi. S-a uitat şi Beth atent la ea. Soţia lui Harry era înaltă, avea părul arămiu şi o figură mai mult plăcută decât frumoasă.

– Doamnă Zarb…

– Dacă tu eşti motivul pentru care şi-a pierdut soţul meu capul, poţi să-mi spui Sheila.

Beth s-a încins din nou la faţă. S-a uitat la fiul lui Harry, dar acesta se juca lipsit de griji cu Boots în cealaltă parte a camerei lungi. A început să cânte cineva la pianul de lângă bar, aşa că puteau vorbi în voie.

– Ce… ce anume ţi-a spus? a întrebat Beth pe negândite.

– Mai nimic. Harry este discret. Dar s-a pilit acum câteva seri – ceea ce nu-i stă în fire – și tot mormăia că a sărutat-o pe Beth la ultima întâlnire a Pălărierilor Nebuni. O tot ținea una și bună că acum o să ai o părere proastă despre el.

Beth nu spusese nimănui despre ceea ce se întâmplase. Osla ar fi avertizat-o consternată, iar Mab ar fi strigat: „Păi normal că o să spună că nu-i tocmai căsătorit, toți spun asta!“ Așa că Beth a ignorat fără milă sărutul din acea după-amiază și s-a concentrat la avalanșa de muncă. La serviciu nu era nici o problemă, dar după ce termina munca, stând extenuată și cu privirea încețoșată în pat, lăsând în fundul minții spiralele leneșe de cod, se întreba ce s-ar fi întâmplat dacă îl lăsa pe Harry să o sărute în continuare. Ce ar fi urmat. Cum ar fi fost. Un sărut îi trezise rău curiozitatea și voia să știe.

– Îți place de el? a întrebat Sheila direct.

Beth a plecat ochii, gândindu-se fără să vrea la pura bucurie pe care o simțise când lucrase cu Harry, pasându-și axuri, cești de cafea, dicționare italiene de la unul la altul, așteptând nerăbdători, în liniște, să primească noile transmisiuni de la curieri, zâmbindu-și pe fugă când veneau mașinile…

De când am văzut cum ai spart Enigma italiană, abia pot să respir în preajma ta.

– Înțeleg că da, a spus Sheila.

– Nu contează, a spus Beth ridicând privirea. Nu aș face nimic. Nu aș face, pentru că este soțul tău.

– Asta te reține? Sheila a luat o gură sănătoasă de bere. Uite… Eu am pe cineva. Harry știe, nu-l deranjează defel. Rămânem căsătoriți pentru ăsta mic. A dat din cap spre fiul ei, care stătea bot în bot cu Boots în celălalt capăt al camerei, și s-a îmblânzit. E un real miracol și aș muri pentru el. Amândoi am muri pentru el. Fiul nostru este singurul lucru pe care-l avem în comun. Henry Omar Darius Zarb, cu educația lui universitară și cu familia lui sofisticată, plină de diplomați și de bancheri londonezi, și Sheila Jean McGee, fostă ospătăriță la Eagle în Cambridge, unde el se ducea să învețe la o bere. N-a fost niciodată mare amor. Mă plăcea pentru că nu-l făceam

negrotei sau macaronar, eu îl plăceam pentru că arăta ca un şeic din filme. A făcut ce-a trebuit când am aflat că eram însărcinată cu Christopher şi a fost un tată bun, dar uneori mă scoate din minţi. El şi ecuaţiile lui şi faptul că nu-şi poate aduna şosetele alea nenorocite nici dacă moare. Avea un ton sâcâit, dar vorbea cu drag, ca o soră mai mare, nu ca o soţie. Ne înţelegem bine, dar dacă vrea o aventură cu cineva ca tine, ei bine, dacă vrei şi tu, n-aveţi decât.

Beth se holba la ea. A luat halba şi a dat pe gât jumătate.

– Ar fi imoral.

Nu s-a putut abţine, parcă auzea vocea mamei.

– De ce să fie imoral, dacă nu faceţi rău nimănui? Sheila a ridicat din umeri. Suntem discreţi, ca să nu-l afecteze pe Christopher, dar altfel fiecare îşi vede de ale lui. Mi-ar plăcea să-l văd pe Harry fericit. Este cel mai bun prieten al meu, iar el mă lasă să fiu fericită cu iubitul meu. Nu mulţi bărbaţi ar face asta. Tu eşti deşteaptă, ca Harry. Habar n-am ce faceţi la BP, dar este evident foarte important pentru război. I-ar plăcea o femeie cu care să vorbească despre ecuaţii sau despre ce vorbiţi voi ăştia de la Cambridge în pat.

– Nu am studiat la universitate.

– Tot ca el eşti. Când te-am văzut în faţa băcăniei, te uitai în gol, ca Harry. Sheila a scuturat din cap. Nu știu dacă faceţi acelaşi lucru la BP, dar în ultimul timp este îngrozitor de încordat…

„Au trecut mai mult de optzeci de zile de când lucrează la transmisiunile submarinelor“, şi-a spus Beth. Îşi dăduse seama doar trecând pe lângă Harry în noua cantină, unde stătea aplecat peste tavă, tras la faţă, că nu-i dăduseră de capăt.

– …Când te-am văzut azi şi mă întrebam dacă eşti cea pe care-o place, m-am gândit că nu fac nici un rău dacă îţi spun cum stau lucrurile.

– Nu sunt o aventură, a izbucnit Beth. Dacă asta vrea, să agaţe o fufă la cinema.

– Probabil o face uneori, nu știu. Beth se întreba cum de părea Sheila neafectată. Lui Beth îi venea să scuipe la gândul că Harry putea fi cu altă femeie. Bărbații vor și ei… Știi tu, iar eu și Harry nu mai facem asta de când l-am cunoscut pe Jack al meu. Așa că poate a avut aventuri ca să se detensioneze, dar pot să-ți spun că nu și-a mai pierdut capul pentru nimeni în afară de tine. Numele tău îl spune când este pilit, nu pe al altcuiva. Lui Beth iar îi mâncase pisica limba. Uite… Sheila a terminat halba și a pus-o deoparte. Nu fac pe peţitoarea. Dacă vrei să te fereşti de bărbaţi însuraţi, n-ai decât. Probabil este mai bine așa, fiindcă Harry nu o să ne părăsească niciodată pe mine și pe Christopher. A rupt-o cu familia lui sofisticată pentru noi, când tatăl lui a vrut să mă plătească pentru a scăpa de problemă. Harry nici n-a vrut să audă, iar taică-său l-a lăsat fără un sfanţ, de-aia Henry Omar Darius Zarb, primul din promoția lui, locuiește cu chirie și are petice la coate. Poate că într-o vreme ne-am fi gândit la separare, dar când s-a îmbolnăvit copilul, asta a fost. Christopher are nevoie de amândoi pe veci, iar asta înseamnă că eu și Harry vom rămâne împreună. Niciodată nu voi fi cu Jack mai mult decât în serile lui de permisie de la RAF, iar Harry nu te va pune nici pe tine, nici pe alta mai presus de Christopher. Tăcere. Dar printre picături, dacă poate găsi fericirea, o merită. Și dacă simți că poți fi acea femeie și ești dispusă să fii discretă, ai binecuvântarea mea.

S-a ridicat atunci și a întins mâinile spre Christopher.

– Hai în brațe, băiete! Vrei să luăm nişte fish & chips la pachet? O să se bucure tata. L-a ajutat cu ortezele, a luat coșul și a plecat înainte ca Beth, ametită, să-i ureze „noapte bună“.

Beth se uita la berea băută pe jumătate. „Ce vrei?“, și-a pus în gând întrebarea. Nici un răspuns. Beth a oftat, l-a luat pe Boots și a ieșit din cârciumă. A ieșit pe ușă fără să se uite și a dat peste o siluetă vânjoasă în halat înflorat. Înainte să audă pufnetul scandalizat, Beth știa deja cine era.

– Bună, mamă.

– Bethan! Doamna Finch a aruncat o privire la rochia cu motive roșii a lui Beth, cu genunchii la vedere, la părul ondulat până la umăr și la pantofii cu baretă împrumutați de la Osla. Ce cauți în cârciumă?

– Am băut o bere.

„Și am discutat finețuri despre adulter.“ A zâmbit în sinea ei.

– Bethan! Doamna Finch s-a adunat vizibil, strângând coșul mai bine. Se pregătea să profite de ocazia neașteptată, și-a spus Beth. Trebuie să încetezi imediat hoinăreala asta rușinoasă. Ieri zicea taică-tău… Beth a lăsat-o să-și scoată reproșurile din sistem, aplecându-se să-l scarpine pe Boots, care se uita cu răceală la doamna Finch prin bretonul dezordonat. Știi ce vorbesc oamenii la biserică despre tine? a încheiat în cele din urmă mama lui Beth.

– Nu prea, a răspuns Beth. Toată lumea îmi zâmbește la fel ca întotdeauna. Îmi place mai mult la biserică acum, știind că nu trebuie să mă duc acasă și să țin Biblia deasupra capului cincisprezece minute doar pentru că am fost visătoare în timpul slujbei.

Era o perioadă în care Beth asculta imnurile și se gândea la Enigma Abwehr fără să considere că Dumnezeu se supăra vreun pic. Beth considera că Dumnezeu nu era atât de sever precum voise mama ei să-L facă.

Doamna Finch a inspirat sacadat.

– Dacă vii acasă, te iert. Îți promit că fiica rătăcitoare va fi bine primită. Ba chiar poți păstra câinele. Nu asta vrei?

– De fapt, vreau mult mai multe, a răspuns Beth. A dus mâna la buze și a zâmbit. La revedere, mamă!

„Gurile bogate au pierdut războiul“ – afișe care avertizau soldații să nu discute cu nimeni despre misiunea lor, lucru care putea duce la pierderea războiului.

Capitolul 38

BÂLBE DE BLETCHLEY, IUNIE 1942

BB a mai bătut apa-n piuă în legătură cu dungații care se scurg ca țiparii din canalele Londrei când vin cu treburi secrete, dar în realitate sunt șerpi. Niște reptile cretine și pretioase care mănâncă rahat și se laudă cu asta, iar BB nu va accepta nici o schimbare a verdictului.

– Aoleu, pentru numele lui Dumnezeu! Osla a vorbit prima, înainte ca Travis să spună ceva de la biroul lui. Nu știu cine a pus bețe în roate de data asta, dar nu eu am făcut-o. Chiar aveau de gând s-o ardă pe rug de câte ori se întâmpla ceva la BP?

– Marțea trecută ai fost văzută în Baraca 3.

Comandantul Travis avea un ton rece, ca și expresia bărbatului rezemat de perete în spatele lui, obez și roșu la față, într-un costum cu dungi.

Osla a stat să se gândească.

– Domnul Birch m-a trimis cu un mesaj. Am așteptat răspunsul.

– Te-ai invitat singură înăuntru?

– Doar pe coridor. Ploua torențial.

– N-aveai treabă să pui piciorul într-o baracă unde nu lucrezi. Există un motiv pentru care separăm munca.

– D…

– Și nu ai așteptat pe coridor. Ai fost văzută într-una dintre camere.

– Mi-a făcut cu mâna o fată de la cantină. Am băgat capul să-i răspund, dar nu am intrat. Osla se uita când la unul, când la altul. Despre ce e vorba?

– Ai luat ceva din Baraca 3, domnișoară Kendall? Poate niște dosare?

– Evident că nu. Lipsește ceva?

Sigur că nu au răspuns. Nu era nevoie. Oslei i-a zburat gândul la cutia cu dosare care i s-a părut răscolită în ziua în care venise nașul ei în vizită, dar Travis a spus Baraca 3, nu 4.

– Nu am luat nimic, a repetat, adunându-se.

Mai că se convinsese că își imaginase mișcarea pe furiș când venise unchiul Dickie. Acum o izbeau toate acele gânduri din nou. Se pregătea să spună tot, când Travis a luat din nou cuvântul, cu și mai multă răceală.

– Ai mai scos lucruri din baraca ta.

– Serios…? Am scos niște bucăți de hârtie goală ca să dovedesc cât de simplu se poate face.

– Ai încercat să dovedești încă o dată ceva?

– Nu. Zău că nu știu ce s-a întâmplat la Baraca 3.

Osla însă nu s-ar fi mirat dacă mai ajunsese cineva la aceeași concluzie, și anume că dosarele se puteau subtiliza fără probleme. În viața ei nu simțise nevoia să spună așa vehement: „V-am spus eu!“

Bărbatul rumen în costum cu dungi – nu-i plăcea, dar era sigură că era din MI-5 sau MI-6 – și-a dres glasul și a deschis un dosar pe care-l ținea sub braț.

– Înțeleg că aveți, ăăă, o relație cu prințul Philip al Greciei.

Osla a clipit.

– Ce-are asta de-a face cu orice?

– Răspundeți la întrebare.

– Nu era o întrebare. Era o afirmație. „O afirmație al cărei accent pe relație are o implicație neplăcută aș zice.“ Dar ăsta nu era genul de om la care să-și permită să se rățoiască. Da. Prințul Philip este iubitul meu.

– Joia trecută ați fost la film.

– That Hamilton Woman. Nu-i foarte bun.

Philip râsese în hohote la felul în care era descrisă Bătălia de la Trafalgar.

– I-ați dat întâmplător… ceva iubitului dumneavoastră în acea seară?

– Cum adică? a întrebat Osla glacial.

– Sunteți conștientă că doi cumnați ai săi sunt membri ai partidului nazist? Tipul avea un ton superior, de parcă era prea proastă să facă legătura. Este rudă de sânge și prin alianță cu o haită de naziști.

– Ca și regele George, a ripostat ea. Pe el nu-l afectează cu nimic.

– Nu fiți impertinentă.

– Philip nu și-a ales rudele respective, iar acestea nu-l reprezintă. Simțea că i se tăia respirația de furie. Își detestă rudele din Germania. Tocmai și-a dat examenele de locotenent în Marina Regală. Dacă are acordul familiei regale, cum ar putea fi considerat un risc? Bărbatul în dungi părea pus pe harță. Știa că-l încurcase – nu putea să dea înapoi și să se facă de râs, dar nici să spună că regele era un nătărău. Osla și-a încrucișat brațele. Acum, dumneavoastră nu-mi răspundeți la întrebare.

El a schimbat tactica.

– Sunteți sigură că nu le scrie acelor surori din spatele liniilor inamice? Cine știe ce le spune. Ce noroc pe el că are o iubită cu acces la informații critice.

– Domnule, nu vorbiți în dodii. Osla simțea părul ciufulit al lui Philip în mână, exact așa cum îl știa. Barba roșcată și aspră care-i crescuse în permisie. Nu le scrie rudelor germane. Și chiar dacă ar face-o, habar nu are că am acces la informații critice. Crede că fac muncă de secretariat.

– Ei, haideți, domnișoară Kendall… Vreți să spuneți că nu i-ați făcut nici o confesiune în pat?

Din vocea ei se formau țurțuri de gheață.

– Care pat?

– Nu trebuie să fim lipsiți de delicatețe, a spus Travis în același timp, destul de dezgustat.

Dungatul a ridicat din umeri, fără regret.

– Trebuie să recunoașteți că nu dă bine. Este neglijentă în privința regulilor, știe să scoată informații de la locul de muncă, îi îngăduie nașului ei să afle una-alta…

– NU am…

– …încurcată cu un nenorocit de altă culoare, care are naziști în arborele genealogic. Ne-a fost specific raportată ca intrând în Baraca 3, unde nu avea ce căuta…

„M-a raportat cineva?“, s-a întrebat Osla îngrețoșată. „Cine să facă una ca asta?“

– Și mai este și canadiancă.

– Ca acei canadieni care luptă acum pentru Anglia? Osla a ridicat tonul. La acei canadieni vă referiți?

– Mai încet.

– Nu! Am plecat din Montreal și m-am întors în Anglia pe furiș ca să lupt pentru țara asta. I-am mințit pe toți cei la care țin, inclusiv pe Philip, ca să nu încalc contractul de confidențialitate. Nu accept să fiu considerată o intrusă și nu accept să fiu acuzată de neîncredere. Osla și-a desfăcut brațele. Niciodată nu aș fi luat un dosar cu rapoarte împotriva regulamentului. Sunt printre cei mai atenți și mai inteligenți angajați la Bletchley Park.

Păreau sceptici. Pentru ei era prostuța care nu avea nimic în cap în afară de giumbușlucuri și prinți frumoși – cine s-o creadă?

– Dacă vrei să-ți dovedești loialitatea, a spus în cele din urmă Dungatul, sunt sigur că n-ai nimic împotrivă să predai toată corespondența cu prințul Philip.

Preț de o clipă, Osla a rămas mută. Putea un jurământ să-i ceară asta? Aparent, da. A încuviințat cu un gust amar. Dungatul părea mulțumit, dar Travis a ridicat o mână.

– Ar fi mai bine pentru BP dacă ai întrerupe relațiile cu acest individ, a spus direct. O fată cu acces la informații sensibile nu poate avea legături naziste

nici la mâna a treia.

I s-a întors stomacul pe dos. „Ce-ar fi să-mi luaţi tot? Luaţi tot şi gata!“ Cele două lucruri care i-au adus bucurie după bezna cutremurătoare ce se aşternuse după Café de Paris: Philip, în braţele căruia se simţea acasă, şi mândria pentru munca depusă. Ce atâta năzuinţă, după ce devenise traducător, să arate că putea fi luată în serios… Cuvântul ei de onoare nu însemna nimic aici. Nu credea nimeni că o fată ca ea îşi putea ţine gura în preajma iubitului, aşa că rupe relaţia, mondenă proastă ce eşti! Îi venea să urle şi să lovească cu pumnul în masă.

– Înţeleg, domnule! a spus forţat.

Ce mai era de spus?

Philip jubila la telefon.

– Os, am primit postul! Sublocotenent pe Wallace. Un distrugător de pe vremea lui Shakespeare, dar e aprig.

– Excelent, a îngăimat Osla.

Nu-i spunea unde va naviga, dar avea idee, după ce tradusese atâtea rapoarte despre acţiunea navelor de suprafaţă. Probabil pe ruta navelor de atac germane, pasajul primejdios dintre Firth of Forth şi Sheerness.

– Plec în două zile. Ai timp să ajungi la Londra pentru o ultimă desfătare?

Osla a strâns din ochi. A înghiţit de două ori în sec, dar a vorbit pe un ton calm, lipsit de griji.

– Sunt extenuată, dragul meu. Rămâne să ne vedem când o fi?

Apoi a închis şi a urcat să strângă toate scrisorile de la el. I se făcea rău la gândul că cineva avea să-şi pună labele pe corespondenţa lor, dar cu cât vedea mai repede Dungatul că erau nevinovaţi, cu atât mai bine. Preda scrisorile şi pe urmă trebuia să-l descurajeze pe Philip să-i mai scrie. Dacă loialitatea lui era pusă la îndoială de către spionajul englez din cauza relaţiei cu o traducătoare de la Bletchley Park… Ei bine, în basme, prinţul apăra fata

de rând. De data asta era invers, fata de rând avea să apere prinţul.

Şi poate să-şi bage nasul şi să afle de ce lipseau dosarele alea, pentru că era a doua oară când cineva căutase sau luase nişte dosare, iar Osla se întreba fără să vrea, complet îngrozită, dacă nu cumva unul dintre colegii ei fura informaţii.

10 zile până la nunta regală

10 noiembrie 1947

Capitolul 39

În interiorul ceasornicului

Încă o dată în cămaşa de forţă. Se părea că una dintre intendente o pârâse pe Beth că vomitase pastilele de dimineaţă.

– Doar până te liniştești, a spus doctorul în timp ce-o legau.

– Dacă iau pastilele alea nenorocite sunt ca în comă, a mârâit Beth, zbătându-se. Cât de liniştită mă vrei, traficant de droguri ce eşti?

– Încă o doză, doctore? Intendenta căreia Beth i-a ars mâna cu ţigara vorbea duios. Liddell s-a purtat urât în ultimul timp. A fost văzută intrând în debara cu un infirmier. Omul zicea că-i făcea propuneri indecente. Nimfomanele astea…

I se umpluseră ochii de dispreţ. Beth s-a dat înapoi şi a scuipat-o pe şorţ. Acul i-a pătruns în carne.

– Stai să vezi, orătanie ce eşti! a spus intendenta imediat ce a plecat doctorul, când vor pune bisturiul pe tine…

– Când? a şuierat Beth, dar intendenta plecase, iar ea se prăvălea într-o lume a himerelor. Venele-i păreau soioase, ca şi cum avea sângele uleios. La un moment dat, s-a trezit plângând şi şi-a oprit lacrimile cu forţa. Lacrimile îi extenuau mintea şi doar atât mai avea.

„Sparg coduri. Mănânc secrete pe pâine. Nu se punea Enigma cu mine. Nici locul ăsta nu-i de nasul meu.“

*

Inspiră, expiră. Ignoră amorţeala din mâini. Gândeşte-te la altceva, nu la bisturiu, intendente rele şi doctori care nu ştiu pe ce lume sunt, dar aplică pedepse nedrepte.

Pedepsită pe nedrept. Mintea ei drogată şi-a amintit ceva dat uitării: Osla, pusă la zid de comandantul Travis la BP, luată la rost din cauza rudelor naziste ale prinţului Philip, interogată în legătură cu presupunerile ei în privinţa mesajelor decriptate care lipseau din Baraca 3. Când fusese asta? În iunie ’42? Dacă şutise cineva dosarele, era simplu s-o acuze pe frumoasa Osla, un reper atât de vizibil, care plecase de la Baraca 4 cu treabă şi distrăsese atenţia de la prezenţa unui trădător.

„Cine?“ Iarăşi gândul care-i răscolea la nesfârşit amintirile, în speranţa unei revelaţii – dar nici unul dintre colegii ei de la ISK nu lucrase în Baraca 3.

„Nu căuta locul, ci momentul.“ Iunie ’42…

Peggy Rock se întorsese la Bletchley Park, după căderea nervoasă pe care o avusese, în aceeaşi lună. Peggy, cea mai inteligentă femeie pe care o cunoştea Beth. Să fi avut într-adevăr o cădere nervoasă? Sau fusese… în altă parte? S-a întâlnit cu cineva, a transmis informaţii, poate a fost convinsă să se întoarcă şi să mai fure?

Beth cântărise numele lui Peggy pe lista suspecţilor şi mereu o scârbise gândul. Peggy, trădătoare? Blonda, inteligenta Peggy, care îi arătase cum să folosească axurile?

Dar Peggy lucrase în ISK. Dispăruse câteva luni. Se întorsese la muncă cea mai bună spărgătoare de coduri în afară de Beth. O femeie atât de deşteaptă ca Peggy ar fi găsit o cale să intre în Baraca 3 şi să iasă cu un dosar, fără îndoială. Informaţiile se puteau sustrage mult mai uşor după ce plecase Dilly din secţie.

Peggy. Da, putea fi ea.

Sau Giles.

Sau Jean, sau Phyllida, sau oricare din echipa lui Dilly. Prieteni dragi cu toţii, pentru că Beth se împrietenise aproape exclusiv cu cei din secţia lui Knox. Mai puţin Osla şi Mab, care o urau acum.

Ce întorsătură crudă a sorţii că prietenii ei erau cu toţii suspecţi, iar duşmanii erau singurii de care nu se îndoia!

„Haideţi, fetelor! Haideţi!“, îşi spunea Beth în acea amiază nesfârşită, neajutorată în cămaşa de forţă.

York

Mab a lăsat linguriţa din mână.

– Unde vrei să mergem?

– La Clockwell, s-o vedem pe Beth. Osla a observat privirile celorlaţi clienţi din ceainărie şi nu era de mirare – două femei elegante, în fuste de la New Look, care se ameninţau din priviri de jumătate de oră la ceai. Încearcă să nu pari aşa cătrănită, bine? Atragem atenţia.

Mab şi-a arătat dinţii într-un zâmbet, amestecând violent în ceai.

– Nu mă duc la nici un azil de nebuni.

– Ai de gând s-o laşi acolo doar pentru că îţi este ţie frică? Când este posibil să fie întreagă la cap şi să existe un perfid care a trădat Bletchley Park – care ne-a trădat pe toţi cei care am lucrat acolo şi care circulă liber? Asta-i chiar bună, draga mea! Osla s-a uitat nimicitor la Mab. Ştiam că eşti o vacă necruţătoare, dar nu ştiam că ai devenit şi laşă.

– Nu mi-e frică, conţopistă de scandal. Spun doar că putem încălca legea dacă luăm legătura cu ea.

– Am încălca legea și dacă am permite compromiterea muncii noastre. Osla s-a aplecat în față. Oi fi eu conțopistă de scandal, dar îmi iau jurământul în serios.

– Doar nu crezi că era un trădător la BP…

– O, ba da! Îți aduci aminte când am fost târâtă în biroul lui Travis și acuzată că am subtilizat dosare din Baraca 3? Ție și lui Beth v-am povestit. Cine crezi că le-a luat?

Și cutiile cu dosare răscolite din Baraca 4, frustrarea că toate suspiciunile se confirmau în sfârșit. Avea un gust amar.

Mab se juca cu șiragul de perle negre.

– Hai să spunem unui superior. Cuiva care nu avea legătură cu secția lui Beth, care nu poate fi hoțul…

– N-o să ne ia nimeni în serios, pentru că au impresia că Beth este țicnită. Dar am locuit câțiva ani cu ea și o cunoaștem mai bine ca oricine. Nu ne putea ascunde nimic. La cea mai mică minciună nevinovată, se înroșea pe loc. Dacă o vedem în carne și oase și o întrebăm chiar noi – oricum o putem face – o să știm clar dacă este nebună sau nu. O să știm dacă minte. Osla s-a rezemat. De-asta ne ducem.

Mab a coborât foarte mult tonul:

– Și dacă o să considerăm că nu minte?

Tăcere îndelungată.

– Vedem noi. Osla a împins cana de ceai. Poate ne ajută nașul meu, trage niște sfori…

– Sau îl suni pe Philip, a sugerat Mab. Ce bine trebuie să fie să-l ai în agendă pe viitorul prinț consort… Merită un țâr, chiar dacă o țară nu i-a păsat să-ți pună un inel pe deget.

– Mai zi o dată ceva de Philip și îți vâr perlele alea pe nas de sufli muci cu

sidef, regină Mab! s-a răstit Osla.

– Nu te faci neapărat mai plăcută, având în vedere că vrei să te ajut.

– Nu vreau să mă ajuți, vită încălțată! Am nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de încă o părere ca să-mi dau seama dacă Beth minte sau nu. Osla a început să-și tragă mănușile pe mâini. Trenul de 11.05 pleacă mâine-dimineață și oprește la trei kilometri de Clockwell. O să fiu în el.

– Nu te baza pe mine.

Mab a cedat și a luat o brioșă, întinzându-se spre unt.

– Mab, nu se poate baza nimeni pe tine vreodată. Ce-ar fi să ieși din tipare? Osla s-a ridicat zâmbind dulce. Dragă, mai lasă untul. Atenție la talie! În momentul ăsta, este singurul tău atu.

Cu cinci ani în urmă

Iunie 1942

Capitolul 40

BÂLBE DE BLETCHLEY, IUNIE 1942

Dragi genii și dragi
domni, nu mai încer-
cați să trageți cu ochiul în
baracă, în zarva mașinilor.
Este doar un zvon că uneori
fetele din Wren se dezbracă
și lucrează în chiloți.

– Gata treaba!

Unul dintre momentele importante, îşi spunea Mab, era atunci când se înregistra un stop corespunzător la una dintre maşinile-bombă – când se făceau toate probele şi nu o greşeală oprise tamburii, ci o izbândă. Cine ştie ce putea să iasă la ultima decriptare a maşinii? Poate informaţii suficient de importante cât să ajungă pe biroul lui Churchill. De la ultima lui vizită, Mab se simţea foarte posesivă cu premierul. Nu era doar prim-ministrul Angliei, ci al ei.

– Dezechiparea, a oftat Stevens, în timp ce ea şi Mab se apucau să scoată mufele din spatele uriaş al maşinii. Aş vrea ca noi să ne putem dezechipa.

Se mutaseră în sfârşit din Baraca 11, cea înghesuită şi fără geamuri, în noua 11A, care avea aer condiţionat, însă unitatea era pe butuci, cum ziceau yankeii, şi arşiţa verii era copleşitoare înăuntru. Mab îşi simţea sudoarea prelingându-i-se pe spate, iar fetele în uniformă elegantă, cu nasturi de alamă, se chinuiau şi mai tare.

– Păi, de ce nu? a răspuns rânjind. Cine ne vede? Fetele au râs nesigure, dar Mab era în formă, lipsită de griji şi fericită. A doua zi urma să se vadă cu Francis, să petreacă trei zile împreună la Keswick, iar el sunase ca s-o anunţe că era deja pe drum. Hai să ne facem de cap! Şi-a tras peste cap rochia transpirată şi furoul lipicios, pe care le-a atârnat în cui. Şi-a întins braţele, stând în chiloţi şi sutien şi a rânjit iar. Mult mai bine!

– Da, de acord. Stevens a început să-şi descheie uniforma şi curând se dezbrăcau toate, întorcându-se la treabă despuiate. Cu grijă, Mab a desfăcut cablurile subţiri cu penseta, a introdus mufele pentru noul meniu şi i-a dat lui Aggie o palmă prietenoasă. Dă-i drumul, vacă nevricoasă! A pus-o în mişcare şi s-a uitat cu mândrie la ea, fără să-i pese de data asta de zgomot. Acum existau mult mai multe maşini- bombă decât ale lor – în Buckinghamshire mai construiseră trei puncte de lucru. Era atât de intens traficul la BP, încât o mână de maşini nu mai făcea faţă. Şi, oricum, ar fi fost periculos să ţină toate maşinile într-un singur loc, unde un singur atac al Luftwaffe putea arunca în aer tot colectivul de criptanalişti. Fetele din Wren spuneau că existau posturi

în Adstock Manor, Wavendon şi Gayhurst, iar Mab se întreba dacă mai lucrau şi altele în lenjerie intimă la acele posturi.

Tura era pe terminate, iar operatoarele se îmbrăcau când o tânără Wren s-a strecurat pe uşă cu o expresie nefericită.

– Ce ai faţa asta lungă? a întrebat Mab.

– O ştie cineva pe Bishop? a izbucnit fata. Care lucrează la RAF Chicksands?

– O ştiam de la instrucţia de la Dumbartonshire, a spus o alta.

– O trimit acasă. Ce oribil! Fata a coborât vocea. Din cauza unui copil. Se vedea cu un ofiţer american… Cică era în şase luni, încerca să ascundă sarcina. Până aseară. Aseară a… a născut. Sau ceva s-a întâmplat, că era mort, şi a dat să-l ascundă într-un s-sertar şi puţin le păsa ofiţerilor pe care i-am auzit vorbind despre asta. Ziceau doar că trebuie să fie mai atenţi la moravurile noastre uşoare.

A izbucnit în lacrimi. Două fete au luat-o în braţe. Mab s-a luat singură în braţe, întrucât o luase brusc cu frig, oricât de zăpuşeală era.

– Bărbaţii ăştia nenorociţi, a scuipat o alta. Acum o s-o zboare din armată. Şi ce-o să se întâmple cu tipul care i-a făcut necazul?

– Într-o săptămână tot aia o să facă, cu alta. Aceeaşi poveste la nesfârşit, a spus Mab.

Nu o cunoştea pe Bishop, dar vestea a întristat-o. N-a putut zâmbi a doua zi în drum spre nord, până nu a coborât din tren în ceaţa delicată şi ploaia din Lake District şi l-a văzut pe Francis pe peron. Se sprijinea de zidul gării, cu borul pălăriei peste sprânceană, iar când a ridicat privirea şi a văzut-o, a înlemnit. Mab l-a lăsat să se uite, rămânând pe loc în valul de pasageri care treceau pe lângă ea. Răscolise Londra ca să găsească pălăria – era de paie, cu o fundă bleu în jurul calotei şi cu plasă de mătase. Pe cât se putea de asemănătoare cu pălăria pe care o descrisese el la fata de demult, care se afla într-o prăvălie din Paris în 1918, în scrisoarea pe care Mab o citise de trei sute de ori. Cheltuise o sumă şocantă pe ea, dar nu-i păsa. Mab a ridicat bărbia, şi-

a îndreptat pălăria ca în fața unei oglinzi imaginare, arcuindu-și sprâncenele.

Când a terminat el s-o sărute, pălăria era pe jos, luată de vânt și plimbată prin gară.

– Nu-i frumos să te porți așa cu muza ta, l-a certat Mab, recuperând-o.

– Cum de-ai găsit una identică? a întrebat, așezându-i-o tandru pe cap.

– Îndurând toți vânzătorii de pălării din Londra care își dădeau ochii peste cap când auzeau că ceream „un soi de plasă fină“. Nu puteai să dai detalii mai precise dacă tot te-ai hotărât să păstrezi pe veci această amintire? Mab l-a luat de braț. M-ar fi ajutat mai mult dacă îți aminteai că plasa avea buline sau era dintr-un material transparent.

– Tot „fină“ zic. Nu mă pricep la ținuta femeilor. Hai la hotel s-o scoatem pe-a ta.

„Nu merit asta“, se gândea Mab în timp ce se aruncau pe pat. „Nu-l merit.“ Mereu își spusese că avea să fie o soție bună în ceea ce privește gospodăria, bucătăria, pregătirile pentru pat, dar cum răspunzi la așa ceva? La acest devotament calm și răvășitor? Cum îl câștigi?

– Mab? a făcut Francis uluit, în timp ce ea se târa din pat în zorii zilei și el se încălța. Nu trebuie să vii cu mine la plimbare. Nu-ți place să te scoli devreme, nu-ți place să ai părul ud…

– E timpul să învăț să fiu fată de țară, a răspuns ea hotărâtă. Plimbări lungi în pădure, încălțări bune. O să-mi placă!

În sinea ei înjura înainte să iasă din Keswick.

– E o priveliște frumoasă de pe deal, destul de aproape, a spus Francis – aparent, „destul de aproape“ însemna opt kilometri. Mergea lejer, cu mâinile în buzunare, dezbărându-se de ițele de război în care se încâlcise peste noapte, știa ea – așa că a făcut tot posibilul să se chinuie pe mutește, cu părul lipit de cap în ploaia mocnită.

Gâfâia prea tare ca să se bucure de priveliște când au ajuns pe coama

dealului. Ploua torențial și nu se vedea mai nimic în afară de perdeaua cenușie de ploaie care se abătuse peste Derwentwater. Francis a fluierat printre dinți în timp ce se uita de pe stâncă peste apă. Nenorocitul respira normal.

– Mă rog, de obicei se vede frumos, a spus el.

– Splendid, a spus Mab tăios, masându-și degetele de la picioare.

– Bine, țărăncuțo. Francis s-a uitat peste umăr rânjind. Cât de tare îți displace?

– Mă uit la priveliștea asta și vreau să văd ceva pavat! a spus Mab, arătând spre apă, arbori și nori.

– Asta-i orășeanca mea. A cuprins-o de mijloc. La Buttermere trebuia să te duc, un lac-oglindă superb, fără dealuri chinuitoare. Poate facem mâine asta.

– Sau aș putea sta în pat. Nu se putea abține. Și pe urmă îmi aduci pâine prăjită și ceai.

– Sau am putea sta în pat, a răspuns Francis. Lăsăm excursia pe altă dată.

– Măcar nu-i arșiță. Mab a surâs. Habar n-ai ce nădușeală este în baraca mea.

I-a povestit cum s-au dezbrăcat fetele și au lucrat în lenjerie intimă, iar el a râs. Mare lucru, având în vedere că nu prea râdea de fel.

– Îți dai seama că toți băieții de la Bletchley Park o să tragă cu ochiul odată ce se duce vestea? Și când ajung yankeii…

Lui Mab i-a pierit zâmbetul când și-a amintit de yankeul care, se spunea, i-a făcut necazuri lui Bishop.

– Ce-ai pățit?

Francis observase că se schimbase la față.

– O fată despre care am auzit la BP…

Sprijinindu-se de prima stâncă, cu umărul lângă Francis, Mab s-a mirat şi ea când a început să-i povestească. Nu-şi închipuise vreodată că ar putea vorbi cu un soţ despre aşa ceva.

– Biata de ea. A clătinat din cap. Ce… urât!

– De când lumea, aşa stau lucrurile, a spus Mab. Femeile dau de bucluc… Dacă bărbaţii nu le iau de nevastă, au foarte puţine opţiuni. Speră să facă un avort spontan – sau chiar iau măsuri în sensul ăsta, ceva care le poate ucide – sau se ascund într-un cotlon să nască şi pe urmă lasă copilul în plata Domnului.

– Sau te duci undeva cu mama ta, unde nu te ştie nimeni, şi dai numele mamei la spital, a spus Francis calm. Pe urmă te duci acasă şi le spui prietenilor şi rudelor că mama a născut şi că o să ai o soră mai mică.

Mab a încremenit. Preţ de o clipă, i s-a părut că i-a stat inima în loc.

– Ah!

El s-a întors, cu mâinile în buzunare, strâmbându-se.

– Nu voiam să te şochez. Credeam că bănuiai deja că mi-am dat seama.

Mab tot nu ştia dacă-i mai bătea sau nu inima.

– Cum…? a îngăimat, înainte să i se pună un nod un gât.

– Prima dată când te-am văzut cu Lucy. După felul în care te-ai uitat la ea, doar pentru o clipă, când i-ai atins părul.

„M-am dat de gol“, şi-a spus Mab. Atâta precauţie şi discreţie, ani la rând, şi a fost nevoie de o privire aiurea când se uita cineva căruia îi păsa.

– Mab, nu m-a şocat. Am mai auzit de astfel de lucruri.

– Este vina mea, a izbucnit Mab. Nu am avut destulă grijă.

Abia la câteva săptămâni după acea noapte cumplită când fusese lăsată pe

marginea drumului îşi dăduse seama ce urma să se întâmple. Dar în acel moment, ar fi preferat să fie arsă cu fierul încins decât să-l mai caute vreodată pe Geoffrey Irving.

– De-asta primul lucru pe care ai vrut să-l ştii a fost ce părere am dacă e să locuiască Lucy cu noi, a spus Francis. Mi-am dat seama de ce era aşa important.

– Mama… nu-i o mamă prea bună. Cuvintele parcă se zbăteau în gura ei, ca şi cum cineva i le scotea cu forţa. O plesneşte, nu-i pasă când aleargă copiii cu găuri în chiloţi, o s-o scoată pe Lucy de la şcoală şi o s-o trimită la muncă imediat ce poate. Asta a făcut cu toţi copiii ei. Nu-i o femeie rea, doar extenuată şi nerăbdătoare. Dar nu mă pot certa cu ea. Pentru că a fost de acord să-mi crească…

Mab a tăcut aproape un minut. Nu mai spusese niciodată acele cuvinte cu voce tare. Nici în mintea ei nu le prea spusese. Din ziua în care născuse, într-un oarecare spital de caritate, şi văzuse copilul înfăşat în scutec, îşi tot repetase: „Este sora mea. Este sora mea, Lucy.“

– …a fost de acord să-mi crească fiica, a şoptit Mab, simţind cum îi dădeau lacrimile. Mama nu era obligată s-o facă. Ar fi putut să mă azvârle din casă. Ar fi putut să-mi dea câteva lire şi să-mi ceară să fac avort. Ar fi putut povesti în tot cartierul că sunt o târfă. M-a făcut târfă de multe ori şi m-a plesnit până mă învineţeam, dar zicea că nu voia să-şi vadă mezina murind de la un umeraş şi o sticlă de gin în fundul vreunei alei. Pe urmă a zis că, în fond, nu mai sunt mezina ei, iar până la sfârşitul săptămânii umbla o poveste cum că ea şi tata petrecuseră un weekend împreună ultima oară când venise el în oraş, înainte să-l dea afară din casă de tot, şi că avea de gând să mergem să-l vizităm, în nord, ca să vadă dacă se mai puteau împăca. Nu s-a mirat nimeni că nu s-au împăcat şi că s-a întors şase luni mai târziu cu un copil. Sigur, unii ştiau, dar li se explicase totul. Mab s-a şters pe obraji. Aşa că nu prea am dreptul să zic că mama nu o creşte bine pe Lucy. Nu era obligată s-o crească deloc.

– Dar tu vrei mai mult pentru Lucy. Francis asculta extrem de concentrat, rezemat de stâncă, cu umărul lipit de al lui Mab.

– Am luptat mult pentru tot ceea ce sunt acum. Cărți, haine, cursul de secretare, slujba, tot. Asta în timp ce mama și toți ceilalți spuneau că sunt o scârbă înfumurată. Nu vreau să treacă și Luce prin asta. Vreau să se ducă la școală, la o școală ca lumea, unde să joace hochei într-un maiou curat și să învețe matematică. Vreau să pronunțe cuvintele frumos, așa cum am învățat eu singură, trăgând cu urechea la studenți. Vreau să aibă cizmulițe de călărie sclipitoare și un ponei.

Francis a cuprins-o cu brațul. Mab s-a moleșit în brațele lui, simțindu-se mizerabil.

– Te rog, s-a auzit implorându-l – Mab cea dură din Shoreditch, care nu ceruse nimănui nimic până atunci – spune-mi, te rog, la ce te gândești.

– Mă gândesc – s-a dat înapoi și i-a luat o șuviță de păr ud de pe obraz – că nenorociții de la serviciu mă trimit câteva luni în Scoția, dar când mă întorc, ar trebui s-o aduci pe Lucy la Coventry, ca să-i arătăm viitoarea ei casă. Inclusiv unde va locui poneiul ei.

Apoi a ținut-o în brațe tăcut, cu ea agățată de gâtul lui. Clipea peste umărul lui și vedea norii îndepărtându-se de Derwentwater. Lacul a devenit dintr-odată spectaculos de albastru, iar câmpurile din jurul lui, scăldate în razele soarelui, păreau acoperite de catifea verde și aurie.

– Ai dreptate, spuse cu un nod în gât. Priveliștea este superbă.

Capitolul 41

BÂLBE DE BLETCHLEY, IUNIE 1942

Această vreme frumoasă de vară aduce romantism, având în vedere nenumăratele logodne de la BP! Ceea ce au unit barăcile și turele de noapte, omul să nu despartă!

La două săptămâni după discuția cu Sheila Zarb, Beth a devenit o hoață.

– Beth Finch. Vocea lui Giles părea atât amuzată, cât și ofensată. Chiar îmi cauți în portofel?

– Nu. Da. Lucrurile pe care le luase parcă îi ardeau buzunarul. Tocmai reușise să strecoare la loc portofelul lui Giles în haina pusă pe scaunul lui – era mult mai ușor în cantina nouă, mare și aglomerată, decât ar fi fost în sala de mese veche din Conac –, dar el se întorsese cu tava mai repede decât anticipase. Am avut nevoie de ceva… nu am furat! Ți-am lăsat doi șilingi în schimb.

– Nu-mi place să-mi umble nimeni altcineva în portofel. A trântit tava pe masă. Ce-ți trebuia și nu puteai fără?

– Ăăă… Beth amuțise. Era patru dimineața, oră la care cantina era plină de oameni obosiți care se înghesuiau pentru o farfurie cu carne de vită cu prune. Beth a băgat capul în pământ, evitându-i privirea. Nu pot să-ți spun.

Giles s-a uitat în portofel și a ridicat din sprânceană.

– Aha… Am doi șilingi în plus și mai puțin două…

– Te rog, nu spune, Beth a strâns ochii în agonie. Te rog, Giles!

El s-a așezat rânjind.

– Nici vorbă.

Ea a fugit înainte să facă el orice glumă.

– Beth? Harry s-a oprit mirat, ieșind din Baraca 8 cinci ore mai târziu.

Beth se întrebase ce să facă dacă lucra tură dublă, dar iată-l, mototolit și istovit, punându-și sacoul.

– Ai ieșit din tură? Normal, era nouă fix și oamenii ieșeau la lumina puternică a dimineții de vară și se îndreptau spre poartă, dar mare parte din

conversaţiile obişnuite păreau să fie truisme. Cum de suportau? Unde te duci?

Se aşteptase să răspundă „acasă“ şi avea un răspuns pentru asta, dar a luat-o prin surprindere.

– Iau trenul până la Cambridge azi. Sheila este deja acolo, în vizită la părinţi, cu Christopher – e mai bine să nu mă duc cu ei, aşa că o să lenevesc până la amiază şi pe urmă îi aduc acasă.

– De ce nu te poţi duce în vizită la părinţii ei?

Cineva a trecut pe lângă Harry, atingându-l. S-a dat la o parte lângă zidul de cărămidă neterminat, ridicat pentru a proteja baraca de bombe.

– După ce bea două halbe, taică-său se ia de mine, iar maică-sa începe să se agite că i se închide pielea lui Christopher şi să nu-l învăţ arabă. Harry era încordat.

– Nu cred că Sheila tolerează aşa ceva.

– Le face scandal. Dar plânge Christopher şi… Harry a tăcut. De unde ştii tu ce-ar face Sheila şi ce nu?

– Ne-am întâlnit acum câteva săptămâni – Beth şi-a plecat ochii – şi am vorbit.

– Despre ce?

Beth nu era în stare să răspundă.

– Deci, pleci la gară?

– Da.

A tras aer în piept. A expirat.

– Nu am fost niciodată la Cambridge.

S-a uitat atunci la ea direct, extenuat.

– Vrei să vii?

Nu au vorbit nici pe peron, nici în tren. În mulțime, masiv cum era, Harry s-a așezat în așa fel încât să aibă Beth un pic de spațiu, dar apoi a rămas tăcut, cu o expresie absentă. Beth îi cunoștea privirea, o văzuse deseori în oglindă: și ea se lupta cu hipnoza în care o ținea decriptarea, iar ea avusese parte de o zi bună și concentrarea puternică lăsa loc comunicării curate, dezlegate. Nu petrecuse prea multe ore dându-se cu capul de un zid impenetrabil. În spațiul aglomerat dintre ei, a ridicat mâna, i-a arătat cele cinci degete rapid, ca pe un grup de litere de cod, apoi le-a rotit ca pe un vârtej, uitându-se cruciș. Harry a încuviințat, ridicând puțin pleoapele când a zâmbit. Când a lăsat mâna pe lângă corp, li s-au atins degetele odată cu mișcarea trenului. Beth nu zicea nimic, concentrându-se la atingerea întâmplătoare.

Au coborât la Cambridge, iar Harry a luat-o firesc de mână, trăgând-o prin mulțimea de pe peron. Nu i-a dat drumul și nici ea nu și-a tras mâna. Vedea turle și clădiri de piatră galbenă, un oraș pe jumătate medieval și deloc afectat de bombe – se uita în toate părțile uluită.

– Cambridge este mai frumos ca Oxford, a spus Harry. Nu-i lăsa pe băieții de la Oxford să te convingă de contrariu.

Nimic nu era mai frumos pentru Beth. S-au plimbat, în timp ce Harry îi arăta locurile lui preferate.

– Eagle, cea mai bună cârciumă din oraș. Făceam demonstrații la o bere seara… Turnul ăla este un simbol al facultății Caius – în primul am m-am cățărat pe acoperiș noaptea și am sărit pe Senat, peste aleea aia. Era să-mi las creierii acolo.

Cambridge nu era la fel de mare și de intimidant la Londra, dar mult mai mare decât Bletchley Park. „Și aici nu mă știe nimeni.“ Toată viața, Beth trăise într-un acvariu, unde dacă traversa strada se întâlnea cu cinci oameni care o strigau pe nume.

Harry a cumpărat un pachet cu sandviciuri cu pastă de înlocuitor de carne și au mâncat pe iarbă într-un cot al râului. El stătea cu genunchii la piept și părea să aibă un tic la umeri, lucru care i-a amintit lui Beth cu groază că putea

să aibă o cădere nervoasă. Ca biata Peggy, care se întorsese palidă după ce căzuse la pat și nu vorbea despre asta.

– Harry, nu îți pierzi mințile.

– Mie așa mi se pare. S-a uitat la ea, vorbind direct. Ce ți-a spus Sheila?

Beth sperase să poată vorbi fără să roșească, dar la fel de bine ar fi putut să vrea luna de pe cer.

– Că se vede cu cineva. Și că nu te deranjează.

– Nu l-am cunoscut. Harry a aruncat coaja de pâine în apă. Dar sper că este îndrăgostit de ea.

– Chiar… nu te deranjează?

– Ar trebui să se bucure cât poate. Harry a clătinat din cap. S-a amorezat de un pilot, mare minune dacă supraviețuiește războiului.

– Și…

Beth nu putea termina nici întrebarea, nici sandviciul.

Harry a privit-o în ochi.

– Nu pot să-ți ofer decât o amiază din când în când. Pentru că nu îi părăsesc nici pe Sheila, nici pe fiul meu. Nu ai prefera să fii cu cineva care să te ducă să-i cunoști părinții și, într-o zi, să-ți dea un inel?

– Nu.

Lui Mab părea să-i placă să fie măritată și sigur voia și Osla, dar Beth nu se simțea atrasă de idee. Abia scăpase dintr-o casă în care se simțise ca la închisoare, așa că îi venea să urle la gândul de a începe o relație cu un bărbat care ar fi putut s-o închidă în altă colivie într-o zi. Beth își dorea viața pe care o avea, doar…

– De ce ai venit? a întrebat Harry încet.

„Pentru că nu știu dacă ești singurul meu prieten care face ceea ce fac eu și iubește ceea ce iubesc eu sau dacă este ceva mai mult“, și-a răspuns Beth. „Și vreau să aflu. Pentru că mă pierd cu firea în preajma ta.“

Nu știa cum s-o spună.

– De ce m-ai luat cu tine azi? a întrebat în schimb.

– Pentru că ai un creier mare, frumos, impresionant, care colcăie de homari, rotoare și trandafiri, și m-aș putea pierde toată noaptea în meandrele lui.

„Mai bine nu se putea spune“, și-a zis Beth amețită. A deschis gura înainte să se gândească, înainte să găsească o scuză pentru a se ascunde iar în umbră.

– Putem merge undeva?

Harry a zâmbit. Încă părea extenuat, dar s-a luminat tot, ca și cum plutea deasupra ierbii și nu stătea prăvălit în ea ca un bolovan. A întins mâna să-și întrepătrundă degetele cu ale ei.

– Îți place muzica?

Pe ușă scria „Magazinul de muzică al lui Scopelli“. Era închis, cu obloanele trase. Beth și-a dat seama că era duminică dimineața. Toată lumea era la biserică sau acasă. Toate magazinele erau închise. Ar fi trebuit să fie la biserică acum, ignorând privirile pline de reproș ale mamei, în schimb se ținea de mână cu un bărbat însurat și se gândea la…

Mă rog, la lucruri nedemne de biserică.

– Am lucrat aici în ultimul an la King’s College. Harry a deschis ușa și a aprins luminile. Bătrânul domn Scopelli îmi lăsa cheia ca să vin în zilele libere să ascult muzică.

Mare parte din magazin era în umbră, dar Beth vedea cabine cu scaune și căști.

– Ce asculți?

Nu prea ascultase muzică, doar ce era la radio și ce considera doamna Finch ca fiind adecvat. La Apsley Guise nu aveau radio deloc.

Harry s-a dus la peretele cu discuri și și-a trecut degetele peste ultimul raft.

– După povestea cu submarinele, Bach.

– Ai zis cândva că este splendid de structurată, și-a amintit Beth. Numai tipare.

– Poate de-asta m-am cufundat în ea în ultimul timp. În încercarea de a găsi cheile submarinelor în „Clavecinul bine temperat“ – cel puțin este ceva ce nu am încercat la muncă. S-a întunecat la față o clipă, apoi a scuturat bine din cap ca să uite de Baraca 8 și de tot ceea ce venea cu ea. A scos un disc de pe raft. Uite… A dat din cap spre cabina din spate. Beth s-a așezat, iar Harry a luat scaunul de lângă ea, punând discul și manevrând diverse butoane. Și-a scos sacoul și și-a suflecat mânecile. Așa o să auzim amândoi, a spus, luând două perechi de căști, așezând una peste urechile ei și alta folosind-o el. Lumea s-a închis ermetic, cu o bruschețe care a luat-o prin surprindere, dar a avut timp să-și dorească așa ceva la ISK – atunci s-ar fi putut concentra, fără să-i distragă atenția Phyllida de câte ori își dregea glasul sau Jean când fredona.

În liniștea artificială, s-a uitat la Harry și l-a apucat ușor de încheietura mâinii, trăgându-l spre ea. El a dus mâna spre gâtul ei, cealaltă pierzându-se în părul ei și, în timp ce o săruta, nu se mai auzea decât liniștea, nu prin sunete, ci prin culoare, se gândea Beth, apucându-l de gulerul desfăcut și trăgându-l mai aproape. Un galben mieros, altul însorit îi curgeau prin vene în liniștea covârșitoare.

El s-a dat puțin în spate, fără să-și ia mâna caldă de pe gâtul ei și a privit-o întrebător. Ea a zâmbit. El a plecat capul, a sărutat-o între clavicule, s-a oprit și a scos discul din copertă. Bach, „Partita nr. 2 în Do minor“. A lăsat acul pe disc și s-a auzit pianul.

Tipare – Beth le auzea cum se desfășurau, ca niște linii orizontale aurii, venind cu alte melodii, susținându-le pe primele. Tiparele se îmbinau și în stânga, și în dreapta. Tipare pe care nu trebuia să le rezolve, doar să le

admire. Harry a sărutat-o din nou. Beth a închis ochii, ascultând cum năvălea tiparul din stânga, atentă la pulsul din gâtul lui Harry, care vălurea sub degetele ei. Urmărea liniile puternice ale gâtului sub guler, ascultând cu urechile deschise, mișcându-și buzele pe gâtul lui. L-a simțit cum înghițea în sec, i-a simțit mâna strângându-i părul și durea minunat. Nu-i plăcuse niciodată să fie luată în brațe, dar acum nu-i mai ajungea. În mod normal, Harry ședea pe scaun ca să nu intimideze prin înălțimea impresionantă, dar acum avea senzația că era cuprinsă de un munte necruțător de granit. Ar fi putut s-o rupă ca pe o scobitoare în mâinile lui imense, dar nu o speria nimic – din contră, Beth vibra de plăcere, pentru că el aproape tremura în efortul de a nu-și dezlănțui forța, ca s-o lase pe ea să facă prima mișcare.

Lumea a tresărit când i-a scos căștile.

– …să ne oprim, a spus el.

– De ce?

Se auzea totul prea tare. Beth, ghemuită la el în poală, cu bluza pe jos, Harry cu cămașa descheiată, amândoi gâfâind. Muzica părea de tinichea în căștile aruncate pe jos.

– Nu am de gând să-ți fac necazuri. Harry a căutat în buzunar înjurând pe înfundate. Nu am nimic, nu știam că asta mă așteaptă azi.

Beth a râs, s-a întins spre poșetă și i-a arătat ce furase de la Giles.

– Eu da.

Harry a izbucnit în râs.

– Nu-mi spune că te-ai dus la magazin și ai cerut…

– De parcă mi-ar vinde cineva așa ceva! Se îmbujorase. Le-am șutit de la Giles.

– Doamne, Beth!

Harry și-a sprijinit fruntea de a ei și a râs în hohote. Ai fi zis că nu râsese de o

veșnicie.

– Asta înseamnă că sunt o…? Beth a șovăit. M-am gândit să fiu pregătită. În caz că se întâmplă.

– Ești o genială. I-a luat cutiuțele din mână. Domnul Scopelli și-a transformat camera din spate în adăpost antiaerian, are pat de campanie și pături. Harry a tăcut, măsurând-o din cap până în picioare cu ochii în flăcări. Doamne! Până și sfârcurile îți roșesc.

– Taci! Beth s-a întins spre căști. Vreau să aud sfârșitul piesei.

A dat-o la o parte, ținând-o la piept, să nu atingă pământul, cu ochii negri flămânzi.

– Dă-o-ncolo de piesă!

Capitolul 42

Dragă J.P.E.C. Cornwell

(A doua scrisoare a Oslei către bunul samaritean de la Café de Paris, trimisă proprietarei lui din Londra.)

Nu știu de ce îți scriu – nu am primit răspuns la prima mea scrisoare după întâlnirea de la Café de Paris. Tot peste hotare ești? Mai ești în viață? Sper că da. Mi-ai oferit mângâiere într-unul dintre cele mai cumplite momente ale vieții mele. Poate într-o zi pot face același lucru pentru tine. Cred că îți scriu și pentru că nu-i mai pot scrie iubitului meu, dar să nu intrăm în detalii, și uneori am nevoie de o bucată de hârtie pe care să urlu. Este un război crunt și m-am săturat să-i fac pe toți să râdă…

– Nu lipsește nimic. Domnișoara Senyard a lăsat capacul pe ultima cutie cu dosare. Acum te potolești, Osla?

Osla își rodea unghiile. Fusese nevoie de patru luni ca să treacă prin acele cutii cu dosare în care, după părerea ei, își băgase cineva nasul. Îi spusese domnișoarei Senyard că era îngrijorată să nu lipsească vreun dosar, iar femeia, mai în vârstă ca ea, avusese îndoieli, dar nu putea fi acuzată că nu avea grijă: ea și fetele ei (cu tot cu Osla, care își dedica minimum o oră după fiecare tură) trecuseră prin fiecare cutie în parte și prin dulapurile cu indicatoare, rapoarte și copii. Vrafurile de dosare urcau până sus pe perete acum, că era consolidată secția maritimă germană, și verificate atât de meticulos, încât, la orice ordin, fetele găseau în câteva minute informațiile

relevante.

– Mamă, Doamne! exclamase cu o săptămână în urmă un colonel american venit în vizită. La Pentagon sunt dulapuri peste dulapuri nou-nouțe și goale, iar voi le țineți în cutii de pantofi.

Ei bine, Osla verificase și reverificase totul și nu mai avea ce să spună: nu părea să lipsească nimic. „Poate vinovatul a copiat ceea ce avea nevoie înainte s-o taie“, și-a spus. Dar habar nu avea dacă putea să verifice asta.

– Vă mulțumesc din suflet, doamnă, i-a spus domnișoarei Senyard. Știu că vă bucurați că am terminat cu asta. Întrebase peste tot și despre dosarele care lipseau din Baraca 3 (Travis nu recunoștea însă) și s-a izbit de un zid de „n-ai tu treabă“. La Conac nu a mai avut loc nici o investigație și nu a fost nimeni concediat de la BP pentru neglijență – vești de felul ăsta ajungeau în toată instituția – așa că poate dosarele lipsă apăruseră pe neștiute. Poate fuseseră puse în altă parte. Cu mii de rapoarte care circulau prin BP, era foarte posibil ca un teanc să ajungă în alt sertar.

Totuși… Osla nu era perfect convinsă că nu se întâmpla ceva dubios acolo, însă ce să mai facă? În plus, deja intrase în bucluc și nu prea avea trecere la Travis.

– Ce mai Sherlock Holmes sunt și eu… a murmurat în drum spre Apsley Guise.

„Las-o baltă și gata“, îi spunea bunul-simț, dar Osla nu prea voia. Cel puțin misterul îi dădea o preocupare, iar în ultimul timp nu prea mai avusese parte de nimic bun. Gata cu Baraca 4 acum, că se mutaseră în noua clădire, mare și anonimă, mai puține glume și mai multe chipuri necunoscute. Philip nu mai era să-i aducă soarele, era pe mare. Nu se schimba nimic în turele lungi și obositoare. Nu avea nici o scăpare din tragedie când clipea cu ochii încețoșați și traducea rapoartele naziștilor, în iulie, despre urmărirea Convoiului PQ17 și scufundarea a douăzeci și patru din treizeci de vapoare. Cu certitudine nu încetau coșmarurile când închidea ochii noaptea.

Osla i-a scris bunului samaritean despre asta, mai mult pentru că nu știa despre ce altceva să-i scrie, înfofolită în paltonul lui ponosit, care încă

mirosea a tutun. Uneori dormea în el. Avea miros de bărbat, chiar dacă nu era al lui Philip, şi pe urmă putea pretinde că îşi ţinuse capul pe umărul lui, nu că stătea în patul ei îngust, pe întuneric, murind de singurătate.

– Hai pe acoperiș! i-a propus Mab când s-a întors la Apsley Guise. Până la primăvară nu mai prindem noi zi așa caldă, iar tu pari trasă la față.

– Din cauza noii clădiri. Tot „noua“ clădire era, chiar dacă secţia se mutase în august. Nu credeam că o să-mi lipsească baraca aia veche care scârțâia din toate încheieturile, dar construcţiile astea mari sunt la fel de plăcute ca un sanatoriu de TBC. Benzi rulante în mișcare continuă, tuburi pneumatice, curieri care intră și ies… Osla şi-a ieşit forţat din starea deprimantă, şi-a pus costumul de baie (cu buline albe şi cireşe roşii şi cu burta goală) şi a urcat după Mab în pod şi pe acoperişul plat, izolat, perfect pentru stat la soare. Osla a întins prosopul, în timp ce Mab s-a dezbrăcat până la chiloţi. Aici nu le vedea nimeni. Era cald ca vara, ca în iunie, nu octombrie. Osla se uita la un avion Hurricane care îşi lua zborul de la baza de antrenament din apropiere şi a început să conceapă prezentarea vremii într-un mod comic pentru Bâlbele de Bletchley: Cald şi ceţos, cu 30% şanse de bombardament! Articolele pentru BB erau singurele care-i mai dădeau un pic de avânt.

– Am primit mesajul Vigenère, s-a auzit vocea lui Beth în spate. A venit poșta.

Chiar şi fără indiscreţiile îngrozitoarei doamne Finch, cele trei aveau acelaşi obicei de a-şi lăsa mesaje în cod. Iei tu poşta după serviciu? scrisese Osla de dimineaţă, sprijinită de perna lui Beth.

– Câte o scrisoare pentru fiecare, a continuat Beth, cu părul blond în vânt, în timp ce urca pe acoperiș.

Osla se mai minunase şi înainte de schimbarea colegei tăcute – ceva se întâmplase cu Beth, dincolo de coafură şi ruj. Nu prea părea prezentă dacă nu era în drum spre BP, gonind spre muncă precum un copoi la vânătoare. Dacă nu muncea, Beth nu părea să fie acolo. Nu ca sfioasa care cerea să nu se uite nimeni la ea, fata subjugată pe care o cunoscuse Osla la început, ci mai degrabă în sensul în care nu prea o interesa nimic din ceea ce se petrecea în afara secţiei lui Knox. Ori asta, ori când lua trenul şi se ducea la Cambridge

în zilele libere, ca să asculte muzică la magazinul de discuri, lucru pe care Beth de pe vremuri nu l-ar fi făcut, așa că Osla își spunea că era un progres. Totuși, Osla își mai spunea îngrijorată că, în ultimul timp, colega ei avea o privire preocupată.

– Asta pentru tine, iar asta pentru tine. Beth le-a dat plicurile și s-a așezat pe jos, cu fața în sus. Avionul ăla mai face un looping. E Spitfire?

– Hurricane. Pe vremuri lucram la ele.

– Zău? a întrebat Beth dezinteresată.

– Da. Osla a simțit cum capătă un ton aspru. Nu că n-ai mai auzit povestea de nenumărate ori. Nu poți măcar să te prefaci că nu ignori tot ceea ce nu este scris în cod?

Beth era complet nedumerită. Osla a oftat și a rupt plicul, cu un fior familiar de bucurie la vederea scrisului lui Philip.

Dragă Os,

Nu am primit nici o scrisoare de nici nu mai știu când. Te-am supărat cu ceva? Nu-mi spune că ai cunoscut pe altcineva, că dacă da, îl fac terci.

După bucurie, a urmat durere. Pentru că nu-i putea dezvălui lui Philip motivul pentru care nu-i mai scria.

„O să doară o vreme, dar vreau să fii în siguranță“, i-a spus Osla lui Philip în gând. Comandantul ei nu lăsase loc de întors – dacă nu reușea să-l țină la distanță pe Philip și mai apărea o scurgere de informații, nu doar Osla avea să fie considerată răspunzătoare, ci și Philip, iar el avea mai mult de pierdut. Noul lui grad de locotenent, mândria de a lupta pe mare, cu greu câștigata relație cu familia regală când el însuși nu prea mai avea familie… Le putea pierde pe toate dacă apăreau zvonuri de trădare. Nu și-ar fi revenit în veci după o asemenea lovitură. Până și un bărbat curajos ca Philip avea călcâiul lui

Ahile.

„Te ocrotesc“, şi-a spus Osla în gând, împăturind scrisoarea. „Chiar dacă nu vei şti niciodată.“

Dintr-odată, i-au ţiuit urechile la strigătul lui Mab.

– Vine acasă! Francis vine acasă!

– Din Scoţia? a întrebat Osla în timp ce Beth întreba:

– De unde?

– Aproape de Inverness. Mab a răsfoit maldărul de pagini, încă citind – soţul ei scria romane, iar cât a fost vara de lungă, a stat trează peste noapte ca să-i răspundă la fel de generos. Am zis că-l ţin acolo până prinde rădăcini.

Osla a apucat fiorul de invidie, l-a strivit, după care l-a călcat şi în picioare.

– Cât a trecut?

– Patru luni, mult mai mult decât se aştepta iniţial. Mab şi-a strâns genunchii la piept. O să aibă trei zile de permisie. De pe opt până pe zece noiembrie. Cum o să mai aştept o lună? Vrea să iau trenul spre Coventry şi să o iau şi pe Lucy cu mine. Un zâmbet ameţit. O să ne arate casa lui – casa în care o să locuim după război.

Invidia a scos iar capul la Osla, care i-a tras un şut răutăcios.

– Excelent!

– Hai cu mine, a spus Mab dintr-odată. O să am nevoie de cineva să aibă grijă de Lucy.

– Ca să te ciocăneşti tu cu bărbatul toată noaptea, până nu mai puteţi? a întrebat Beth.

Osla şi Mab au întors capul spre ea.

– Unde ai învățat o asemenea expresie, domnișoară Finch? a râs Mab. Se vede că te însoțești cu cine nu trebuie.

– Beth, tu te furișezi ca să te vezi cu vreun tip? a exclamat Osla, prefăcându-se îngrozită. Duminicile alea la Cambridge…

O spusese în glumă, dar Beth a ridicat privirea, evitând-o pe a ei.

– S-a întors avionul. Osla simțea că-i ascundea ceva. Poate că, dacă Beth părea aeriană în ultimul timp, era o explicație mai bună decât oboseala sau contractul de confidențialitate. Nu te enerva, spune-mi…

– Hei, Coventry, vine vreuna din voi? se ruga Mab.

Îmbujorarea ei a făcut-o pe Osla să uite de tipul cu care era posibil să se vadă Beth la Cambridge. Mab radia, nu mulțumită încrederii în sine pe care o afișa din prima zi în care se cunoscuseră, ci de bucurie. „Este îndrăgostită. S-a căsătorit cu Francis din motive pragmatice, dar acum este îndrăgostită lulea.“

– Păi, hai că vin eu, ca să te bucuri de idilă, a spus Osla voios.

Trei zile alături de un soț și o soție care se adorau și tremurau de emoție – avea nevoie de multă voință să-și înece frustrarea. Dar Osla nu o putea refuza pe regina Mab, care își vedea propria fericire ca pe un bibelou de porțelan. Dacă o iei pe Beth, se pierde în centrul trandafirului o oră și te trezești că Lucy a ajuns în Timbuktu.

Avionul a dat din nou roată, și mai jos. Radioasă, Mab zâmbea cu toată gura.

– Hai să-i dăm un motiv să se uite, doamnelor!

Și-a scos sutienul și l-a rotit deasupra capului, sub avionul care plana. Osla și-a scos sutienul costumului de baie și a făcut la fel, râzând.

– Nu, mersi, a spus Beth, fără să își descheie nasturii bluzei, dar făcând cu mâna spre avionul care a dat din aripi și căruia Mab i-a trimis un pupic în zbor.

– Știi ce, băiete? a strigat ea la el. Se întoarce soțul meu acasă!

Capitolul 43

BÂLBE DE BLETCHLEY, NOIEMBRIE 1942

Ce Doamne iartă-mă o să
facă pilotii noștri acum că
este prea frig ca doamnele de
la BP care locuiesc la Woburn
Abbey și Apsley Guise să facă
plajă în chiloți pe acoperi-
șuri? Survolați-le pe Frau-
leins la Berlin, băieți, puteți
să le lăsați și câteva bombe
dacă tot ajungeți la ele...

O oră de pauză la fiecare tură de opt ore. Uneori, Beth şi Harry erau prea obosiţi să mai facă orice, în afară de a mânca sandviciuri unul lângă altul la cantină, înainte să se întoarcă la barăcile lor, dar de cele mai multe ori îşi aruncau o privire, se duceau separat spre adăpostul antiaerian abandonat şi tăbărau unul pe celălalt. Acolo, unde erau contracronometru, nu făceau dragoste, ci sex rapid, să se destindă. La Cambridge, în zilele libere, se puteau întinde pe patul de la Scopelli, râzând şi vorbind, dar în mijlocul turei erau prea adânciţi în spiralele Enigmei ca să se detaşeze aşa uşor.

De câteva săptămâni, mintea lui Beth muncea pentru Operaţiunea Torţa şi descifra transmisiunile Abwehr cât de iute putea. Când ajungea în pauză în braţele lui Harry, nu voia decât câteva minute în care să nu mai gândească. Harry era în aceeaşi situaţie cu submarinele de nouă luni. După patru ore de grupajuri inutile, năvălea în beciul antiaerian cu fiecare muşchi încordat la maximum, clătinându-se pe marginea abisului de frustrare şi furie, încât nu-şi dorea decât o cale să se calmeze, o nevoie pe care Beth o înţelegea perfect. În câteva minute, se eliberau de tot, tăbărând unul pe altul, în linişte, după care se sărutau încet şi se întorceau la cod.

Codul şi Harry – Beth nu ştia ce s-ar fi făcut fără oricare dintre ei. „Când o să câştigăm războiul“, începuseră oamenii să spună, din ce în ce mai optimişti, pentru că războiul părea deja să poată fi câştigat. Trupele americane şi proviziile veneau de peste Atlantic, în ciuda blocajului pe care-l aveau criptanaliştii din Baraca 8 legat de submarine, înaintarea lui Hitler în est se împotmolise în implacabila gheaţă a Uniunii Sovietice, iar un plan secret, de nemenţionat, prindea formă pentru a-l ataca pe Rommel în deşert. Majoritatea oamenilor jubilau circumspecţi, dar când a auzit Beth cuvintele „Când o să câştigăm războiul“, a cuprins-o panica. Fără război, nu mai avea de lucru. Fără război, nu mai avea o scuză să se vadă cu Harry. Fără război, oare avea să fie o fată bătrână fără loc de muncă şi cu un câine şi să se mute acasă, pentru că nu mai avea salariu şi cantonament?

„Uneori simt că plesnesc“, îi spunea câteodată la ureche Harry, când erau singuri. Singurul lucru care nu îi dădea linişte lui Beth era gândul că ar putea pierde toate astea. Putea suporta programul de lucru, putea suporta furişatul şi ritmul crunt, dar nu putea suporta gândul că într-o zi le va pierde pe toate.

– Unde-i Jumbo? a strigat cineva intrând în secția ei după pauză – se mutaseră din Conac într-o școală gotică din cărămidă roșie, aproape de BP. Lui Beth îi lipsea construcția spoită de lângă grajd, dar acum era prea neîncăpătoare pentru toți cei nou angajați la ISK. Nu doar femei, ci și bărbați („Bărbați în haremul meu“, suspinase Dilly într-una dintre puținele vizite). Nu conta unde avea ISK sediul sau câți oameni noi erau recrutați. Femeile care lucraseră la Matapan erau în continuare inima operațiunii. Unde este Jumbo? a repetat Jean agitată.

– Aici. Beth a ridicat un elefant de pluș de pe scaunul ei și i-a dat să-l scarpine după urechi. Elefantul îl primiseră în dar de la Dilly și ieșea din dulap de câte ori erau în toiul vâltorii, iar aceasta fusese copleșitoare toată luna octombrie și la începutul lui noiembrie. O cantitate uriașă de transmisiuni Abwehr legate de o anume Operațiune Torța, despre care Beth nu avea nici cea mai vagă idee ce putea însemna și care era pe punctul de a fi inițiată.

– Fac pariu că sunt confirmări, presupunea Giles. Se mutase la ISK cu câteva săptămâni în urmă. Lui Beth i se părea straniu să-l vadă lucrând la biroul de lângă ea. Dacă este adevărat că îi avem la mână pe toți agenții dubli germani, o să-i folosim ca să transmită informații false la Abwehr ca mușamalizare a Torței. N-are rost să pună la cale un mare asalt fără să distragă atenția. Să convingă nemții că Aliații duc convoaiele într-o direcție, când de fapt le duc în alta. Toate transmisiunile astea vor doar să confirme că se încred în ceea ce spunem noi.

– Poate.

Beth făcea rodding pentru tamburul drept, repede și mecanic.

– Nu ești câtuși de puțin curioasă?

– Nu.

– Nu știu dacă nu te interesează chiar nimic sau ai cel mai pur creier cu putință. Giles și-a prins mâinile la ceafă și s-a uitat atent la ea, ca la un specimen științific rar. Ai putea lucra cu telegramele personale ale lui Hitler sau să faci rebusul de duminică. E totuna în ceea ce te privește.

– Decodez mesaje. Nu le interpretez. Beth şi-a dat părul de pe faţă, l-a strâns şi l-a prins cu un creion. Nu-mi pasă ce decodez. De ce să mă complic când, oricum, nu-mi ajunge ziua?

– Mai ales la ritmul meu. Giles s-a strâmbat. Nu era un criptanalist prost, dar se obişnuise cu munca la trei rotoare în fosta baracă şi îi lua o veşnicie să lucreze cu patru rotoare.

– Ai început să lucrezi mai repede, i-a spus Beth cu milă.

– Nu o să am niciodată viteza ta. A spus-o fără ranchiună, ceea ce Beth a apreciat. O parte dintre bărbaţii din Baraca 6 erau tulburaţi de metodele neconvenţionale de lucru ale echipei lui Dilly. „Nu aşa se face“, spusese încurcat unul dintre matematicienii noi, în prima săptămână, iar Giles îl pocnise peste frunte cu un teanc de hârtii, spunând: „Sparge tu codul Spy singur, Gerald, şi fac ca tine. Până atunci, fac ca Beth.“

Beth decodase tot vraful de mesaje înainte să ridice ochii şi să-şi întindă gâtul.

– Ce mai avem? a întrebat, scărpinându-l pe Jumbo după urechi.

Peggy a adus cafeaua de cicoare.

– Beth, s-a terminat tura de noapte. Ce mai cauţi aici?

– Asta mă calmează. Osla şi Mab plecau în acea dimineaţă la Coventry şi urma să se plictisească fără ele la Apsley Guise. Beth prefera să lucreze în tura de zi. Dă-mi ce a rămas nerezolvat la Baraca 6 dacă nu mai avem altceva.

– N-ai decât. Peggy a împins un teanc spre ea. Alte posibile locuri de bombardat – Giles are lista cu codurile oraşelor.

– „Loge“ pentru Londra, „Paula“ pentru Paris – Giles le recita pe dinafară.

Beth a scos grupajurile şi axurile şi s-a apucat de treabă. Nu mai erau atâtea raiduri aeriene ca la începutul războiului, dar nu puteai şti când se iveau bombardierele germane din senin.

– Giles! a strigat Beth, absentă, câteva ore mai târziu. Pentru ce oraș este „Korn“?

– Korn, Korn… A lăsat creionul, masându-și degetele. Coventry. Nu-mi spune că bietul orășel mai primește o lovitură!

– Au mai fost atacați?

– Pe ce lume ești? Acum doi ani aproape că i-au ras de pe fața pământului.

Beth se holba la cuvintele germane de neînțeles care îi apăreau în față. Încă nu știa germană, dar vedea prea des acele cuvinte să nu le recunoască. S-a uitat la ăsta și a văzut „Korn“ și „coventriert“ și numere care puteau fi coordonate, după care i-au picat ochii pe ziua atacului: 8 noiembrie.

– Giles, ce zi e azi? a întrebat Beth încet.

Capitolul 44

Mab era obișnuită cu ruinele în urma raidurilor aeriene, dar, privindu-le pe cele din Coventry, și-a dat seama că extinderea urbană a Londrei lăsa impresia că impactul distrugerii era mai mic. Dacă lipsea o casă, cel puțin pe fiecare parte stăteau altele în picioare. Dacă vedeai cratere în stradă, mașinile le ocoleau cu atenție. Coventry, mult mai mic și mai compact, fusese distrus mult mai semnificativ. Mab număra cu greu o casă din trei care să nu fi fost redusă la dărâmături sau cu ferestre baricadate. Vechea catedrală era la cheremul vremii, dalele de piatră erau ninse, iar ferestrele medievale, cu motivele decorative, înnegrite de foc și privind dezolant spre cerul cenușiu.

– „Vechi coruri unde păsări au cântat“, a spus Mab, uitându-se în sus. Era luna în care Pălărierii Nebuni citeau sonetele lui Shakespeare.

– Memorabilul raid a fost în noiembrie ’40, a spus Francis, uitându-se și el în sus la catedrală. Au fost uciși mai mult de cinci sute de oameni. Nu eram aici, dar îi cunoșteam pe mulți dintre cei care au murit. Într-un oraș ca ăsta, toată lumea cunoaște pe toată lumea. Mă îndoiesc că a existat vreo familie care să nu fi pierdut pe cineva drag. De-atunci au mai fost două raiduri, dar nici unul ca ăla. Și-a trecut mâna prin părul castaniu. Este într-o stare jalnică, dar sper să poți vedea orașul cum va fi din nou după război.

Vorbea încet să nu audă Lucy, care alerga în față, trecând printr-o baltă.

– Luce, întoarce-te! a strigat Osla, pornind spre ea, în pardesiul roz pal. Ea și Mab își luaseră rămas-bun de la Beth dimineață, la cantina BP, au luat-o pe Luce, care fusese urcată în trenul de Bletchley Park în grija conductorului, și porniseră toate spre Coventry. Francis le întâmpinase la gară, cu o cutie plată sub braț, despre care încă nu vorbise. Lucy rămăsese în urma lui Mab, privindu-l precaut pe sub breton, dar el nu o luase în brațe și nici n-o forțase să-i strângă mâna.

– Bună, Lucy! spusese calm. Ai chef de-o plimbare prin oraș?

– Nu, a spus Lucy. Prefer să mă uit la ponei decât să mă plimb. Aveți ponei aici?

– Să vedem dacă îți găsim ponei.

Erau toți patru înfofoliți în paltoane și fulare, iar Mab se bucura că Osla făcea conversație lejer, o binecuvântare care camufla tăcerea lui Francis, privirile precaute ale lui Lucy și impulsul lui Mab de a se împărți între cei doi. „Stați să vedem noua casă“, îi spusese ea în gând familiei. „Viitoarea noastră casă.“ Când vor locui acolo, Lucy se va relaxa și Francis va râde mai mult, iar catedrala va avea un nou acoperiș. Era nevoie doar de pace.

– Mi se pare frumos orașul, a spus Mab când se întorceau de la catedrală.

Francis a surâs. Era mai tăcut decât de obicei, mai palid după lunile petrecute sub cerul cenușiu al Scoției. Mab se întreba cu ce se ocupase acolo. Poate după patruzeci de ani de căsnicie, când aceste secrete nu mai aveau nici o importanță, își puteau spune unul altuia totul.

– Deci… Francis i-a întins brațul. Vrei să vezi casa?

Era înaltă, din piatră cafenie, înconjurată de o grădină în paragină și înzăpezită. Mab parcă și vedea trandafirii. Și gata cu legumele din grădina victoriei[40], căci la sfârșitul războiului, avea să cumpere varza de la aprozar. Poarta era scundă și primitoare, iar ușa a scârțâit plăcut când a descuiat-o.

– Nu-i în cea mai bună stare, a spus el. Curge apă din acoperiș în urma unei lovituri puternice, dar măcar n-a căzut.

Mab a intrat aproape tiptil. Intrare cu dale, un pendul care ticăia la capăt… Lucy, fascinată pe loc, a încercat să intre în el. Mab s-a uitat în salonul cu vatră înaltă de piatră – parcă și vedea focul dansând la înserat –, o sală de mese pentru prânzul de duminică, într-un viitor fără rații de friptură și unt.

Francis s-a apucat să tragă perdelele, iar Mab a observat cât de mari erau ferestrele și cum ar fi arătat casa în soarele verii.

– Mai vine din când în când o menajeră să aerisească şi să şteargă praful, a spus el. Ne-a lăsat nişte mâncare rece. Pun eu masa cât vă uitaţi în jur.

– E bună de tobogan, a spus Lucy, cu mâna pe balustrada de stejar lustruită.

– Foarte bună de tobogan, a consimţit Mab, urcând după ea. Dormitorul de la etaj avea un pat uriaş. Mai erau trei dormitoare. A văzut că Lucy ezita lângă cel cu divan la fereastră şi cu baldachin.

– Poate fi camera ta, a spus Mab, ţinându-şi respiraţia.

Lucy s-a încruntat.

– Nu se supără mama?

– Nu. Mama lui Mab nu-şi mascase uşurarea că nu mai era nevoită să crească un copil până la majorat. „Cum să mă supăr dacă o iei tu, ai înnebunit?“ Mab nu se îndoia că mama ei o iubea pe Lucy în felul ei brutal, dar trecuse de cincizeci de ani şi obosise. Nu mai avea chef să-i taie bretonul şi să facă economii pentru pantofi. Nu se supără, o asigura Mab pe Lucy. O să o vizităm săptămânal, dar o să locuieşti aici, cu mine.

– Acum?

– După război.

– O să stea şi el aici? A aruncat o privire pe uşă spre Francis, care zdrăngănea vasele în bucătărie.

– Da.

Lucy s-a încruntat. Era prudentă în faţa străinilor şi Mab se întreba cu tristeţe dacă îi transmisese această trăsătură fiicei.

– E un om foarte bun, Luce. O să-ţi placă să locuieşti aici, cu noi.

– Nu-i Londra. Aşa micuţă cum era, Lucy fusese dezrădăcinată din Londra şi trimisă la Sheffield, apoi făcuse naveta între cele două, în funcţie de fluxul raidurilor aeriene – Mab îşi dădea seama că ideea unei alte dezrădăcinări o

putea face pe fiica ei să refuze. Dar Lucy se tot uita la divanul de la fereastră, un loc perfect în care o fetiță să se cuibărească și să deseneze.

– Hai să fie asta camera ta, a spus Mab, ducând-o pe Lucy la parter.

Francis și Osla puseseră masa în bucătărie – pâine cu margarină, un ceainic, sandviciuri reci, o prăjitură fără ouă, dar cu gem de zmeură. Osla pălăvrăgea și Francis turna ceaiul tăcut. I-a dat o cană bună lui Lucy, nu ceşcuță de copil cu apă fierbinte și lapte, iar pe scaunul ei, Mab a văzut cutia albă și plată pe care o căra mai devreme.

– Asta este pentru tine, Lucy, a spus Francis, sorbind din ceai.

Lucy a scos cutia, a dat capacul la o parte și s-a uitat sub hârtia de protecție, după care s-a îmbujorat. Mab nu mai văzuse vreun copil așa fericit.

– Ah! a icnit Lucy, ridicând o pereche de cizmulițe de călărie, lucioase, până la genunchi.

– Pentru lecțiile de călărie, a spus Francis. Câte cupoane de haine o fi cheltuit și câte favoruri o fi cerut pentru un asemenea dar! Nu departe se află o școală de călărie.

– Da?

– Da.

Mab și-a privit fiica strângând cizmulițele la piept și radiind ca un mic soare, în timp ce șoptea un timid „mulţumesc“, plin însă de entuziasm, și i s-a frânt inima. „Te iubesc“, i-a spus în gând soțului, privindu-l peste masă. „Cât de mult te iubesc, Francis Gray!“

Grădinile victoriei, numite și grădini de război sau grădini alimentare pentru apărare, erau grădini de legume, fructe și ierburi plantate la reședințe private și în parcuri publice în timpul războaielor, în sprijinul eforturilor de război.

Capitolul 45

Sirena antiaeriană s-a declanşat mult după miezul nopţii.

Osla a sărit în sus, dând din mâini şi din picioare în beznă. I-a luat o clipă până şi-a amintit că se afla cu Lucy într-un dormitor la parter, în casa lui Francis din Coventry. Jucaseră table şi mima, apoi porniseră radioul şi ascultaseră cu sufletul la gură ştirile despre debarcările Aliaţilor în Africa de Nord. Când au început să i se închidă ochii lui Lucy, iar Mab şi Francis erau pe punctul de a exploda dacă nu rămâneau puţin singuri, Osla a sugerat să se ducă la culcare.

Acum urlau sirenele afară.

– Lucy, trezeşte-te!

Fetiţa dormea dusă pe cealaltă parte a patului. Oare câte sirene auzise un copil din East End până în 1942? Lucy probabil nu se mai obosea să se trezească dacă nu survolau cel puţin câteva sute de avioane. De la Café de Paris, când explodase totul în jur, Osla nu mai înfruntase nici un raid aerian şi, de frică, avea un gust cleios şi puturos în gură, în timp ce-şi căuta încălţările şi-şi punea mantoul peste cămaşa de noapte. „Nu te panica“, şi-a spus, luând-o pe Lucy în braţe şi ieşind pe bâjbâite pe coridorul întunecat.

– Mab? a strigat Osla.

Deasupra se auzea un zgomot înfiorător – ajunseseră deja bombardierele? Osla a pipăit uşa casei şi a dat-o de perete. Afară, bezna era atât de densă cât să se sufoce în ea, străpunsă de luminile de căutare, care înjunghiau cerul înroşit şi învolburat. Osla a zărit un licăr metalic trecând prin lumina unui reflector – un avion. Un bombardier german, pilotat de vreun tinerel din Luftwaffe, care în acel moment îşi dădea silinţa să le facă bucăţi pe Osla, pe Lucy şi pe restul locuitorilor din Coventry. În timp ce era străpunsă de ură ca

de o lamă argintie orbitoare, a auzit paşi pe scări. Francis a apărut în pantaloni şi în cămaşă, iar Mab, acoperită cu paltonul lui.

– Există un adăpost antiaerian la patru sute de metri, a spus Francis, atât de calm, că i-a domolit pulsul Oslei. Mai sigur decât pivniţa.

Şi au dat năvală cu toţii prin grădina năpădită de buruieni. Francis şi-a pus paltonul de rezervă, în vreme ce Mab încerca s-o ia pe Lucy în braţe, dar fata se ţinea scai de Osla, încă adormită.

– Las-o, a icnit Osla. Cel puţin este liniştită.

S-au alăturat valului de oameni care se îmbulzeau pe străzile îngheţate. Un copil care târa un câine speriat, o femeie cu basma peste cârlionţi, un bărbat cu pantalonii de pijama în cizme de cauciuc. Zgomotul încă nu era asurzitor, se auzeau doar oameni care gâfâiau, îşi târşâiau picioarele şi înjurau pe înfundate şi motoarele avioanelor. Fără ciorapi, pe Osla o dureau degetele în pantofi şi braţele sub greutatea fetei. Vedea rachetele de iluminare care picau asemenea unor licurici din avioane, aprinzând pământul ca să nimerească ţintele, şi s-a gândit la Philip, care manevra reflectoarele pe Valiant la Cap Matapan, luminând crucişătoarele inamice pentru atacurile maritime. O crimă ca oricare alta pe timp de război…

Lucy s-a mişcat ameţită, dar Osla i-a pus pătura peste cap.

– Jucăm un joc, draga mea. Regula este să nu suflăm o vorbă…

– Aproape am ajuns, a spus Francis, în mulţimea care se îndesea. O ţinea cu un braţ pe Mab şi cu o mână pe umărul Oslei, calm şi de nădejde, iar Osla strângea din dinţi ca să n-o cuprindă panica. Parcă vedea adăpostul antiaerian ca un semnal luminos, un loc subteran comod, unde lumea împărţea pături, cineva avea o sticluţă de whiskey şi poate cântau „Could You Please Oblige Us With A Bren Gun?“ până trecea totul. Nu avea să semene cu Café de Paris.

Apoi, Francis a luat mâna de pe umărul ei când s-au înghesuit nişte tineri printre ei, făcându-şi loc să se adăpostească mai repede. În îmbulzeală, Osla s-a lovit cu piciorul de bordură şi şi-a luxat glezna. Durerea i s-a întins până

la genunchi și a căzut. A reușit să aterizeze pe o parte ca să n-o strivească pe Lucy în cădere. I s-a zgâlțâit tot corpul, de parcă se izbise de parbrizul unei mașini. Lucy a țipat, zbătându-se să iasă din pătură.

– Lucy!

Vocea lui Mab se auzi stridentă și înfricoșată. Osla nu-și vedea prietena. Noaptea era ba neagră, ba roșie, iar oamenii veneau din toate direcțiile.

– Lucy, aici… Lumea s-a înclinat și s-a rotit, dar Osla s-a ridicat în genunchi, întinzându-se s-o apuce pe fetiță. A prins-o de încheietura mâinii. Stai cu mine, draga mea…

A urmat un vâjâit percutant puternic, iar Osla a auzit ferestrele explodând. Preț de o clipă, a zărit lumina albastră a exploziei care făcuse praf clubul și smulsese plămânii din pieptul partenerului ei de dans și a tresărit.

În acel moment, Lucy s-a smuls din mâinile ei și a zbughit-o în noapte.

Capitolul 46

– Lucy!

Pe Mab o durea gâtul de cât strigase. Era să cadă peste un morman de pietre în mijlocul străzii, s-a ridicat şi s-a lovit de o femeie care târa un lanţ uman, de copii, spre adăpost. Zgomotul era asurzitor, bombele cădeau, fumul se ridica, oamenii ţipau, dar Mab nu auzea şi nu vedea nimic ce nu era Lucy. Cum putea să dispară un copil înconjurat de trei adulţi într-o clipită? Fiica ei scăpase în valul necruțător de panică și bombe și era de negăsit.

– Lucy!

– Mab… Francis a pus o mână de oţel pe braţul ei. Du-te în adăpost, o caut eu.

Ea nici n-a răspuns, s-a smuls şi şi-a făcut loc în mulţime, din ce în ce mai speriată şi cu inima strânsă. Osla a întins o mână tremurând, ţinându-se cu cealaltă de faţa zdrelită de la căzătură.

– Mab… Îi şiroia sângele printre degete. O s-o găsim, îţi promit, o s-o găsim…

– De ce nu ai ţinut-o? a mârâit Mab.

Ar fi lovit-o pe Osla dacă nu o apuca Francis de braţ.

– Voi două căutaţi aici, iar eu mă duc să văd dacă nu s-a dus spre casă.

Mab înţelegea oarecum rostul şi a început să caute pe stradă, în timp ce Osla pornea clătinându-se în cealaltă direcţie, iar Francis pe unde veniseră. Mab i-a zărit ciuful cafeniu într-o suliță de lumină roșie înainte să dispară. S-a aruncat în prima ușă, a unei case cu obloanele făcute țăndări.

– A venit vreun copil să se adăpostească…?

Degeaba. Zgomotul exploziilor şi al bucăţilor de lemn care se prăbuşeau era asurzitor, iar focul se înteţea cu fiecare clipă ce trecea. Toată lumea alerga în strada mare spre adăpostul antiaerian sau spre beciuri, chiar şi sub resturi de acoperişuri. Noaptea se hrănea cu groază, iar Lucy nu era nici unde. Mab plângea, trecând de la o casă la alta, bătând în uşi, răscolind printre cazane şi felinare – oriunde se putea ghemui o fetiţă de şase ani, mică şi speriată ca un gândăcel. O vedea vag pe Osla căutând pe stradă. S-a auzit un zgomot asurzitor când s-a prăbuşit o casă, iar Mab a simţit o aşchie ascuţită care parcă i-a secerat palma.

– Lucy!

Nici un răspuns. Pe cer duduiau motoarele avioanelor care planau. Reflectoarele sfâşiau întunericul şi le vânau, pentru ca apărarea antiaeriană să le poată ataca. „Doborâţi-le, doborâţi-le ca să-mi găsesc copilul“, voia Mab să urle – dar bombardierele zburau netulburate, dispărând în nori de fum. A mai căzut o casă, iar Mab s-a trezit cuprinsă de nişte braţe care o smulgeau de-acolo.

– La pământ, la pământ! striga Osla.

„Nu“, voia să strige Mab, dar Osla a pus-o la pământ, la umbra unui depozit de cărămidă, şi i-a luat capul în mâini. De-acum exploda totul în jurul lor, piatra cubică şi cărămizile pârâiau şi săreau ca untura în tigaia încinsă. A dat să se ridice, însă un val de fum înecăcios a pus-o iar la pământ. Mab nu mai ştia unde era cerul. Era primul ei raid aerian şi lumea se întunecase de fum şi ţiuia strident, iar ea nu-şi vedea mâinile în faţă. O simţea pe Osla tremurând, încordată de groază şi se ţinea bine de ea.

Imediat ce s-a diminuat vuietul, Mab s-a şi ridicat şi a pornit năucită pe stradă, strigând numele copilului până când a răguşit.

– Mab! Osla îi striga în faţă acum. Îi ţiuiau aşa tare urechile, că abia auzea ceva. Mab, se opresc!

Mab s-a legănat, luând o gură de aer cu gust de cenuşă. A ridicat ochii – în

lumina reflectoarelor nu se mai vedeau bombardierele argintii. Auzea încă focurile hămesite, dar parcă auzea și strigătele pompierilor și torentul de apă năvălind din furtunuri. Se opresc, a repetat Osla. Mab nu o mai văzuse niciodată pe frumoasa și stilata ei prietenă în asemenea hal, cu buclele pline de cenușă lipite de gât și cu fața neagră de fum.

– Se opresc, repeta Mab sacadat. Simțea că-i curgea sânge din urechi. Acum o să iasă și Lucy din ascunzătoare.

Nu pățise nimic, doar se ascundea.

Oamenii începuseră să apară de peste tot înainte să sune sirena care anunța încheierea bombardamentului, scoțând nasul cu grijă pe după uși, urcând treptele beciurilor și trăgând cu ochiul prin gurile de aerisire ale adăpostului. Mab dădea fuga la fiecare în parte:

– Ați văzut o fetiță brunetă de șase ani?

Oamenii se opreau fără să se mai împingă speriați, ascultau și încercau să-și aducă aminte. Nu o văzuse nimeni.

– Mab, a spus Osla cu glasul tremurat, dar Mab a împins-o și a pornit pe stradă spre casa lui Francis.

S-a rătăcit pe străzile întunecate, labirintice, necunoscute, s-a îndreptat de spate când a auzit în sfârșit alarma de încetare a focului, a găsit colțul bun și a intrat pe stradă. Cerul negru se făcuse cenușiu, dar nu-i păsa – oare cât durase atacul? Parcă trecuse un secol.

A icnit înăbușit. Casa de lângă cea a lui Francis fusese distrusă pe jumătate, fațada se prăbușise, iar interiorul era la mila naturii. Peste grădina de jos atârna o chiuvetă în aer, iar zidul exterior căzuse aproape de hornul lui Francis, înclinat în afară, gata să se prăvălească. Totuși, casa cafenie, unde Mab o dusese pe Lucy cu o zi înainte, unde mâncaseră prăjitura fără ouă, dar cu gem, și unde Mab își imaginase cine de Crăciun pe vreme de pace, unde Lucy își alesese camera ei și Francis făcuse dragoste cu Mab lent la miezul nopții în propriul dormitor, era neatinsă.

Și ușa de la intrare se deschidea cu un scârțâit obișnuit, absolut normal.

Mab s-a agățat de poarta grădinii în timp ce Francis ieșea din casă și cobora treptele cu Lucy cuibărită în brațe. Era în cămașă, iar părul cafeniu îi sclipea în lumina zorilor. Lucy era învelită cu paltonul lui și îl ținea cu un braț de gât. Cu celălalt braț strângea cizmulițele de călărie la piept.

– S-a întors după cizme, a strigat Francis, perfect calm. Lui Mab i s-a pus în nod în gât, atât de plâns, cât și de râs. Lucy i-a făcut veselă cu mâna, fără să bage de seamă dezastrul care redusese orașul la scrum și groază.

Mab a dus mâna spre zăvor tremurând și a auzit-o pe Osla plângând ușurată în spatele ei.

– Nu-i nimic, Os, a îngăimat. N-au pățit nimic.

Francis a ridicat privirea spre casa vecină, cu fațada smulsă. Cada cu picioare zburase din baia de la parter și aterizase pe aleea lui.

– Hai să ieșim peste gard, fetiță, a spus, zâmbind larg, cum rar o făcea, ocolind cioburile ceramice. Avem o cadă în curte.

Lucy nu mai putea de râs, iar Mab a zâmbit în timp ce Francis îi dădea copilul peste gard – și atunci s-a întâmplat.

S-a întâmplat într-o clipită.

Zidul exterior al casei bombardate s-a prăvălit dintr-odată, cu toate cele trei niveluri de cărămidă și bârne, drept în grădină.

Francis a apucat să ridice privirea.

Lucy a apucat să țipe îngrozită.

Apoi au dispărut, îngropați în puhoiul de piatră.

– Nu aș săpa în locul dumneavoastră, doamnă…

– Fiica mea nu poate să respire…

– Doamnă, fiica dumneavoastră…

– Mab, haide, te rog, vino…

– Dă-mi drumul, Os…

– Doamne! Uită-te la mâinile ei… Doamnă, nu mai smulgeți pietrele, nu-i bine…

– Mab, încetează! Încetează, au murit…

– Să te duci dracului, Osla Kendall…

– Nu vă uitați, doamnă. Ca să nu-i țineți minte așa…

– S-o ia dracu', cineva pe nenorocita asta de-aici…

– Doamnă Gray…

– V-am zis să nu vă uitați, doamnă…

– V-am zis să nu vă uitați.

Cineva țipa…

Cineva sângera cu așchii de lemn sub unghii…

Cineva își ștergea mâneca de materia cenușie, jilavă, cu fragmente de creier și

praf…

Mab şi-a dat seama că ea era aceea.

Capitolul 47

BÂLBE DE BLETCHLEY, DECEMBRIE 1942

Ultimul distih din „Scânteie", sonet din volumul de poezii Întinat: versuri de pe front, de Francis Gray:

„S-a stins scânteia -
și uite, încă una
Mult prea fragilă
să ardă-n cântă întruna."

Două scântei s-au stins,
iar Bletchley Park jelește
alături de colega lor.

La înmormântare veniseră mai mulţi decât se aşteptase Osla – un grup de colegi ai lui Francis de la Ministerul de Externe, directorul editurii din Londra, o mână de admiratori ai poeziilor lui… şi Mab. Văduva Gray stătea în prima strană din biserica Keswick, cu rujul roşu impecabil pe buze, în rochia neagră care nu avea nici o legătură cu strania şi neserioasa pălărie de paie cu fundă bleu.

– De ce a vrut Mab să-l îngroape aici? a şoptit Beth când s-a terminat slujba şi au pornit cu toţii spre cimitir.

– Pentru că ea şi Francis erau fericiţi aici. Osla nu plânsese în timpul slujbei, dar acum putea plânge, cu gândul la chipul fericit al lui Mab după weekendurile din Ţinutul Lacurilor.

– Dar ai fi putut crede că îl va înmormânta în Coventry, unde a murit.

– Cine-ar vrea să se mai întoarcă acolo? Pentru numele lui Dumnezeu…

Beth, într-o rochie neagră urâtă, a roşit uşor.

– Nu este vina oraşului. Nu ştiau. Şi dacă ar fi ştiut, nu l-ar fi putut evacua la timp.

Oslei îi venea să urle: „Beth! Ai mai spus asta de zece ori!“ Ce importanţă avea dacă oraşul nu putea fi evacuat în cazul în care ar fi aflat? Nimeni nu ştiuse că unul dintre cele mai zdravene bombardamente ale anului avea să pună la pământ micul şi bietul Coventry încă o dată.

– Chiar dacă ar fi aflat din vreme, nu ar fi putut evacua oraşul la timp, insista Beth, de parcă trebuia să convingă pe cineva.

– Nu contează. Mab nu vrea să-l îngroape în Coventry, el nu are familie să se opună, aşadar, să facă ce vrea.

Mab nu vorbise cu nici una dintre ele de la raidul din Coventry. Se dusese direct la Londra şi refuzase să răspundă la telefon. Doamna Churt îi spusese cu vocea răguşită Oslei că Lucy fusese deja înmormântată. Aici, unde putea

participa familia. Mabel s-a dus la Keswick acum, să-şi îngroape bărbatul.

Cei îndoliaţi s-au adunat în jurul mormântului în timp ce era coborât sicriul, iar Osla ar fi vrut să fie şi Pălărierii Nebuni acolo. Ar fi dat orice să plângă pe umărul solid al lui Harry, să simtă atingerea stângace a lui Giles pe braţ… Dar Mab nu vorbise nici cu ei, şi doar Osla şi Beth putuseră să îşi ia liber în ultimul moment.

Se uitau la Mab care arunca primul pumn de ţărână în mormânt. Era o mască palidă, asemenea celei pe care o avea şi când fusese smulsă de lângă mormanul cumplit din grădină. Ţipetele ei sfâşietoare se opriseră brusc, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton. „Of, Mab! Revino-ţi!“, se ruga Osla în gând, privind chipul inexpresiv al prietenei ei.

Oare Mab avea să-şi revină şi să se şi întoarcă la Buckinghamshire? Cum ar fi Bletchley Park fără Mab?

La un moment dat, s-a terminat şi slujba din cimitir. Oamenii s-au împrăştiat, conduşi de o femeie între două vârste, într-o rochie neagră de crep.

– Se serveşte masa la mine, în hotel, i-a spus Oslei. Hai să mănânci ceva, drăguţă. De unde îl ştiai pe domnul Gray? Ce om bun…

Osla a văzut-o pe Mab ieşind din cimitir cu pălăria ei de paie pe cap.

– Aşa este.

Beth încă se uita la mormânt.

– Coventry nu putea fi evacuat, a şoptit, după ce a plecat în grabă femeia între două vârste.

– Taci! a izbucnit Osla.

Beth a tresărit, ca plesnită peste ochi. Osla şi-a luat privirea, strângând batista cu margini negre. Ştia că ar fi trebuit să-şi ceară scuze, dar nu putea. Nu vedea decât mânuţa lui Lucy care a zbughit-o din mâna ei, mormanul mut şi sinistru de piatră şi bârne, pe Mab cu genunchii în moloz, legănându-se cu o cizmuliţă în braţe şi ţipând gâtuită, înfiorător.

În salonul hotelului, Mab era înconjurată de oameni la costum care-i transmiteau condoleanţe. Osla şi Beth nu se atinseseră de farfuriile cu budincă de prune, aşteptând momentul să poată vorbi cu ea, dar momentul nu mai venea. La un moment dat, mulţimea s-a disipat, însă Mab nu mai era acolo.

– S-a dus la plimbare, a spus proprietara hotelului, luând farfuriile. Pe lângă Derwentwater, la belvedere, unde se vede frumos priveliştea.

Osla şi Beth au schimbat o privire, iar Osla ştia că se gândeau la acelaşi lucru.

Doar n-o să se arunce, nu?

„Nu. N-ar face Mab una ca asta“, şi-a spus Osla.

Totuşi, s-a îngrozit pe loc şi a revăzut în minte cu o claritate infernală imaginea trupului mic al lui Lucy când au scos-o dintre dărâmături. „A fost vina ta“, i-a şoptit un gând. „Tu i-ai dat drumul lui Lucy. Şi dacă se întâmplă ceva cu Mab, tot vina ta este.“

– Doamnă, ne puteţi spune cum ajungem acolo?

Îşi auzea vocea ca prin apă.

Capitolul 48

Ultima oară, cu Francis făcuse Mab plimbarea asta. „O aducem și pe Lucy“, își spusese atunci, cu capul pe umărul lui, în timp ce se uitau la lac. Acum se cufunda în acel vis: Francis, care-i arăta flori pe care nu le știa, Lucy, care alerga după fluturi, Mab după ea, cu o pălărie de paie și cu un coș de picnic. Francis ar fi cărat-o în brațe pe Lucy în zonele abrupte, iar Lucy l-ar fi lăsat. La sfârșit, în Coventry, îl lăsase s-o ia în brațe. Învățase să aibă încredere în el. L-ar fi lăsat s-o care până aici, la belvedere.

Dar acum se isprăvise.

„De ce.“ De trei săptămâni îi răsunau ca un ecou cuvintele astea în cap, în orice privință. „De ce. De ce. DE CE.“

„De ce nu te-ai măritat imediat cu el, în loc să aștepți să vezi cât are în cont?“

„De ce n-ai plecat de la Bletcheley Park să stai cu el și cu Lucy imediat?“

„De ce aveai atâta grijă să-ți pui diafragma de câte ori făceați dragoste?“

De ce și dacă. Cele mai cumplite cuvinte ale existenței. Dacă s-ar fi măritat cu Francis Gray în acea săptămână în care o ceruse, ar fi avut încă trei luni de căsnicie. Dacă și-ar fi dat demisia de la BP, ar fi avut familia laolaltă, în fiecare seară când venea Lucy de la școală și Francis de la serviciu, nu împrăștiați peste tot și așteptând din cauză că munca de război era cumva mai importantă. Dacă nu s-ar fi ferit atât de o sarcină, poate ar fi avut acum și altceva de la Francis pe lângă un teanc de scrisori de dragoste.

„Ai mai mult de-atât“, și-a reamintit cu amărăciune. „Ai tot ce ai visat vreodată, Mab Gray.“ Își dorise să scape de numele Churt și să devină o doamnă respectabilă, cu haine frumoase, o bibliotecă întreagă și nici urmă de scandal că ar fi fost vreodată o zdreanță din East End care născuse nemăritată.

Ei bine, acum era doamna Mab Gray şi era cu certitudine o doamnă respectabilă: testamentul lui Francis o numea unică moştenitoare a modestei sale proprietăţi şi a deloc modestelor conturi bancare. Îşi putea permite toate pălăriile frumoase şi cărţile legate în piele pe care le voia şi nu ar fi ştiut nimeni că născuse nemăritată, întrucât copilul ei murise.

Și-a dat seama, tresărind, că îşi destrăma pălăria cu fundă bleu şi că arunca bucăţile de pe stâncă. Funda a căzut la vale, spre suprafața albastră a lacului Derwentwater, cu tot cu borurile de paie şi cu plasa fină. În portofelul lui Francis, primit odată cu lucrurile lui, găsise o bucată de hârtie împăturită cu câteva rânduri scrise de mâna lui:

Fata cu pălărie

sonet de Francis Gray

Apare-n oglindă, în roșu,
o frumoasă regină
Se-ntoarce, se-admiră, surâde,
Și-o pălărie de paie peste chip înclină /

Adieu, Gray,
ce prostie. Cine
ți-a zis că știi
să scrii poezii?

Dar mai erau şi alte rânduri, rescrise, tăiate, rescrise, iar în josul paginii înghesuise o notă: Cum fac o metaforă cu Lucy? Peaseblossom, spiriduşul Titaniei? Sau Luce este mai degrabă ca în parabola Seminţei de Muştar…

Durerea răbufnea rapace, de-o îndoia de spate. N-o izbea când se aştepta. La înmormântarea lui Lucy la Londra fusese complet amorţită, ca şi aici, la Francis. Uneori se furişa noaptea şi-o făcea să plângă sau o copleşea când îşi turna un brandy şi se întreba dacă ar adormi în cazul în care ar termina toată sticla. Nu ştia niciodată când o lovea, doar că nu se mai termina. Avea douăzeci şi patru de ani. Fusese mamă şase ani şi soţie mai puţin de un an, iar durerea nu avea să se mai oprească vreodată.

Apoi s-a întors şi le-a văzut pe Osla şi pe Beth urcând poteca spre belvedere. Mab n-a stat să le audă vorbind. Şi-a dat capul pe spate şi a scuipat-o pe Osla în tivul paltonului negru de caşmir.

– Cum îndrăzneşti să te arăţi la înmormântare, Osla Kendall? Cum îndrăzneşti?

– Pentru tine am venit, a şoptit Osla. Sunt prietena ta.

– L-ai ucis, s-a răstit Mab. I-ai dat drumul lui Lucy, i-ai dat drumul, iar el s-a dus după ea!

– Da. Osla era albă ca varul şi tremura, dar nu s-a ferit de acuzaţie. Este vina mea.

– Nu trebuia decât s-o ţii de mână şi i-ai dat drumul. Mab se auzea ridicând tonul, dar o podidea plânsul. Le-ar fi ucis pe Osla şi pe Beth pe loc dacă plângea în faţa lor. Dacă… dacă am fi ajuns la adăpostul ăla nenorocit…

– Nu poţi da vina pe Osla, a şoptit Beth.

– Ba da. Mab simţea că zâmbea fără bucurie. O durea zâmbetul. Se bucura de durere, se agăţa de ea, o mânca de vie, în sânge. Pot să dau vina pe cine vreau. Pe Luftwaffe, că a atacat Coventry. Pe sine, că a insistat ca Francis să

le ducă acolo, pe Francis, că a luat-o în stânga şi nu în dreapta când a ieşit din grădină. Dar Osla avea un singur lucru de făcut, s-o ţină pe Lucy de mână, iar ea i-a dat dracului drumul.

– Aşa este.

Osla avea ochii înlăcrimaţi şi s-a aplecat, plângând, cu lacrimile şiroind ca de cenuşă, înnegrindu-i obrajii.

– Era fiica mea, a şoptit Mab. Mi-ai ucis fiica.

– Era sor…, a dat Beth să spună automat, ca de obicei luând totul literal, dar apoi până şi ea s-a oprit, făcând ochii mari de groază.

Osla tremura.

– O, Mab…

– Taci! Tremura şi Mab acum. Să nu-mi mai adresezi o vorbă de-acum înainte, Osla Kendall! Să nu îndrăzneşti!

Capitolul 49

Lăcușorul de la Bletchley Park îngheța uneori destul de mult cât să se poată patina iarna. Astăzi jucau hochei câțiva criptanaliști care terminaseră munca, lovind cu bețele și vânturându-se pe gheață, dar Beth îi ignora. Stătea pe mal, uitându-se la cerul plumburiu, cu gândul la Coventry. Francis și Lucy, fiica lui Mab. Osla și Mab…

„Nu le pot spune. Niciodată“, și-a zis, gâfâind.

Nu le putea spune cum se dezlănțuise iadul la ISK, smulgând-o pe Beth de la mașina la care descifrase ziua raidului. Cineva strigase că forțele Aliate aterizaseră în Africa de Nord. Dintr-odată, se adunaseră toți în jurul radioului, cu sufletul la gură de emoție. Era genul de turnură care făcea să merite turele duble, își spunea Beth, momentul în care ascultai radioul și înțelegeai în sfârșit la ce lucrai de luni în șir.

– Așadar, asta era operațiunea Torța, se minunase, iar fetele lui Dilly izbucniseră în urale, pentru că acum se puteau uita în urmă, la iureșul din octombrie, ca să-și dea seama ce realizaseră. Mulțumită faptului că ele decodaseră Enigma Spy, agenții germani fuseseră obligați să ofere informații false despre direcția în care se îndreptau convoaiele operațiunii Torța. Mulțumită ISK, operațiunea Torța lovise fulgerător, din senin, iar Rommel trăia o noapte foarte, foarte proastă în sediul lui din deșert.

Beth nu revenise la acel mesaj despre Coventry cu orele, dar când a făcut-o, datoria ei păruse destul de clară. Înțelesese la prima mână importanța discreției – până și cea mai mică scurgere de informații dincolo de zidurile de la Bletchley Park putea transforma operațiunea Torța într-un măcel. „Nu le poți spune Oslei și lui Mab“, se gândise, îndosariind mesajul, iar când își luase rămas-bun de la ele mai târziu, în acea dimineață la cantină, știind că se duceau să prindă trenul de Coventry, nici nu tresărise. În fond, care erau șansele ca prietenele ei să pățească ceva într-un oraș în care oamenii erau

obișnuiți să țâșnească în adăposturi la prima sirenă antiaeriană?

„Te-ai înșelat“, își spunea Beth acum, copleșită de durere.

Însă nu conta. Ce sens avea să le spună acum, când faptul era consumat?

Acolo, pe marginea lacului înghețat, a luat o gură de aer și a pus bine secretul într-un sertar al minții. Începuse să se descurce foarte bine la separarea vieții în compartimente. Codul și tot ce presupunea asta, apoi restul: prietenii, familia, Harry, toți cei care trebuiau să fie pe planul doi.

Codul era pe primul loc.

După ce a așezat frumos Coventry și toate pierderile sale în cutiile minții, Beth a făcut cu mâna jucătorilor de hochei și a pornit pe poteca înghețată, oprindu-se la mijlocul drumului când a văzut grupul de criptanaliști din Baraca 8 revărsându-se pe pajiște, strigând cât îi țineau plămânii. Geniala Joan Clarke, pe care Dilly ar fi vrut s-o racoleze pentru secția lui, Rolf Noskwith, care bea direct din sticla de vin și Harry, care s-a îndepărtat de grup și a luat-o pe Beth pe sus, legănând-o deasupra ierbii înghețate.

– Am reușit, am reușit în sfârșit! Am interceptat U-559, avem contact din nou! Putem relua transmisiunile, mama lor de submarine!

– Harry! L-a sărutat bucuroasă, uitând pe loc de grijile care o torturau. Știam eu că o să reușiți!

Îi curgeau lacrimile și i se zguduiau umerii de plâns. Ieșeau oamenii din barăci și din clădiri și strigau de bucurie, pe măsură ce se ducea vestea. Durase prea mult absența transmisiunilor submarinelor ca să nu știe toată lumea de la BP, chiar dacă, în afară de cei din Baraca 8, nu știa nimeni detalii.

– Doamne, Beth! îi șoptea Harry în păr, ținând-o în brațe ca pe-o vestă de salvare. Aș vrea să-ți pot spune cum am reușit. Aș vrea să fi fost acolo.

– Nu-mi poți divulga nimic, nu contează, nu-mi pasă…

A sărutat-o din nou, cu mâinile în părul ei, și Beth auzea oamenii trecând pe

lângă ei. În câteva ore avea să afle toată lumea: mica Beth Finch şi Harry Zarb, care avea o soţie şi un copil acasă. Puţin îi păsa ce credea lumea. Nu era un secret important.

Nu era precum cel pe care tocmai îl îngropase.

10 zile până la nunta regală

10 noiembrie 1947

Capitolul 50

În interiorul ceasornicului

Abia după cină au scos-o pe Beth din cămaşa de forţă. Masându-şi mâinile amorţite, luptându-se cu mahmureala în urma injecţiilor, a intrat în sala comună căutând-şi partenera de Go pentru o rundă, numai că nu era nimeni la masă, şi nici urmă de femeia cu ochii de vultur.

– N-ai aflat? a întrebat altă femeie. A fost luată la amiază. Pentru operaţie.

Beth a simţit că o cuprindea neliniştea.

– Ce fel de operaţie?

Femeia a ridicat din umeri.

Un bisturiu la tâmplă. Beth s-a aşezat la tabla de Go, abţinându-se să intre în panică. A intrat o intendentă cu lista vizitelor de a doua zi, amintind tuturor că vizitele se anulau dacă se purtau urât, dar Beth a ignorat-o. În trei ani şi jumătate venise un singur om la ea.

De-asta durase atât de mult să le trimită un mesaj pe furiş Oslei şi lui Mab.

Atâtea ziduri în cale în încercarea de a scoate din azil mesaje cifrate, în încercarea de a mitui un infirmier care să le pună la altă poştă decât la cea a azilului, linguşind o altă prizonieră ca să ascundă scrisoarea în plicul ei. Fusese refuzată sau prinsă de fiecare dată. „Domnişoară Liddell, nu aveţi voie nici să primiţi, nici să trimiteţi scrisori!“ Când fusese trimisă aici, instrucţiunile de la MI-5 fuseseră stricte: o pacientă ca Beth, care deţinea informaţii secrete, nu avea voie să facă schimb de informaţii cu lumea de-afară.

Abia cu câteva săptămâni în urmă reușise să trimită strigătul de ajutor sub formă de cifru.

– Aveţi musafiri, domnișoară Liddell! strigase melodios asistenta, lăsând-o pe Beth mută de uimire.

Trecuseră trei ani şi jumătate fără să vină nimeni la ea. „Harry?“, se întreba. I se înteţise pulsul în drum spre camera de vizite.

– Bethan. Tatăl ei stătea în mijlocul încăperii, care semăna foarte bine cu salonul mamei ei, dacă nu ar fi fost toate mărunțișurile bătute în cuie, pentru a descuraja prizonierii isterici să le azvârle în cei dragi veniţi în vizită. Remarcând groaza tatălui în clipa în care a văzut-o cu părul tăiat cu ciobul şi trasă la față, Beth n-ar fi avut o problemă să spargă o vază-două. Cum… te simți? a îndrăznit să întrebe după ce au plecat infirmierii.

– Cum par? a răspuns Beth cu răceală.

– Pari… I s-a stins glasul. Simţi că te înzdrăvenești? Mi-ar plăcea să vii acasă.

– De ce? Mamei nu i-ar plăcea. Având în vedere mărturia ei că aici îmi este locul.

– Sigur că vrea să vii acasă! Mă rog, n-a zis… Adică, nu știe că am venit. Futilă afirmaţie, dacă asta era, şi-a zis Beth. Săptămâna asta s-a dus la mătușa ta din Bournemouth şi mi-am spus să…

– Te ascunzi de ea? Gâtul lui Beth era rană vie din cauza pastilelor pe care le vomita de două ori pe zi şi, uitându-se la tatăl ei, parcă scuipa cărbuni încinşi pe lângă cuvinte. Mai bine de trei ani, tată. Nici o vizită.

– Mama ta nu s-a gândit… Adică, am decis împreună să te lăsăm să te faci bine. I s-au oprit ochii la halatul şi la buzele ei crăpate. Ziceau că este un loc bun.

– Nu mă îndoiesc că asta a vrut mama să creadă. Un loc în care nu o mai incomodez făcând-o de râs.

Beth s-a stăpânit. Putea să se răstească până nu mai putea la tatăl ei, nu făcea decât să-l alunge. „Nu pierde ocazia.“

– Mulţumesc că ai venit, a spus, cu tonul mai duios.

Atunci s-a relaxat şi i-a povestit despre familie, răspunzându-i la întrebările intenţionat nevinovate. Nu, habar n-avea ce se întâmplase cu Boots. Beth şi-a mascat dezamăgirea, dar a încuviinţat, punând întrebări.

– Te-aş scoate de-aici, de-aş putea, a spus tatăl ei reticent. Sper că ştii asta. Oamenii de la Bletchley au zis că aici nu se pun la socoteală drepturile părinteşti. Te-au internat ca angajată a guvernului, la ordinul guvernului, pentru binele tău şi de dragul securităţii.

– Ştiu.

Poate că unii ar fi putut face tevatură ca să-i reia cazul, dar tatăl ei nu era capabil să deschidă cu forţa uşile din Londra. Abia îşi făcuse curaj să vină în vizită astăzi, fără ştirea nevestei. Îi venea să verse de dispreţ, dar în acelaşi timp îi venea şi să plângă, amintindu-şi cum o lăsa să-l ajute cu rebusurile în copilărie. „Of, tată…“

Apoi şi-a adus aminte că toată viaţa stătuse cu mâinile în sân, ori de câte ori o terorizase maică-sa.

– Tată, am nevoie să mă ajuţi.

– Bethan, nu am cum…

L-a biciuit atunci din glas, de a răsunat în toată camera:

– Îmi eşti dator.

Iar el plecase cu două mesaje cifrate în buzunar, promiţând să le pună la poştă pentru Mab şi Osla, oriunde ar fi locuit ele la acel moment.

A promis s-o facă, îşi spunea Beth acum, două săptămâni mai târziu, uitându-se la tabla de Go fără pietre. Îi promisese.

Numai că nu venise nimeni.

York

Mab nu avea somn.

„Să mă duc sau nu la Clockwell? Să mă duc sau nu la Clockwell?“

Era aproape miezul nopții când s-a dat jos din pat și a coborât tiptil în salon, unde s-a așezat pe pervazul ferestrei mari. Nu mai avea draperiile de camuflaj din război – cu câtă bucurie smulsese mizeriile alea când Anglia își aprinsese din nou luminile! Nici nu le găsise alt rost, ca orice gospodină, ci le aruncase direct la gunoi.

Pe masa din salon erau teancuri de șervete din damasc. Mab le scosese ca să le calce pentru petrecerea pe care o dădea cu ocazia nunții regale. Fusese oarecum ilar atunci când o prinsese soțul ei încercând să le împăturească în formă de lebădă.

„Pe vremuri descifram ordine de luptă naziste și acum împăturesc șervete în formă de lebădă.“

Uneori o șoca turnura pe care o luase viața ei. Se ducea la piață unde lua perele în mână ca să vadă cât erau de coapte sau povestea cu vecinele ultimul film, după care o lovea din nou: cu câțiva ani în urmă era înconjurată de mașini zgomotoase, extenuată și plină de ulei, în pragul disperării, dar făcea ceva relevant. Acum avea pace, prosperitate, toate lucrurile la care visase în timpul războiului sumbru, dar uneori simțea…

Mab nu găsea cuvântul. Nu se punea problema că în acel moment nu aprecia viața – Doamne! – sigur că o aprecia. Să-și poată crește copiii pe timp de pace, rugându-se să țină aceasta, era un dar pe care avea să-l prețuiască mereu. Acum, uitându-se la teancul de șervete, se întreba dacă nu cumva scopul îi lipsea. Mâinile care făceau lebede din șervete de masă tânjeau după

maşinile de război. A ridicat privirea spre locul în care dormea soţul ei, întrebându-se dacă trăia aceeaşi neliniște de când îşi schimbase rutina, odată cu pacea. În caz că da, nu o spunea niciodată. Unele lucruri nu le spunea nici unul dintre ei. Lăsaseră cu toţii războiul în urmă şi îşi văzuseră de viaţă.

„Şi ce-i aşa rău în asta?“, se dojenea Mab. N-o mai fi fost viaţa aşa interesantă, n-o mai lua valul pasiunii şi nu mai avea un scop precis, dar nici de durere sau de stres nu mai avea parte. Aventura, freamătul, pasiunea – nu te puteai bizui pe ele. Anii petrecuţi la Bletchley Park asta îi oferiseră, dragoste, schimbare, prietenii trainice, sau aşa părea – se duseseră toate pe apa sâmbetei, iar Mab îşi construise noua viaţă peste ruine de durere, cărămidă cu cărămidă.

De ce să rişte totul pentru o femeie pe care o ura?

Dar…

„N-ai decât să mă urăşti, dar ai depus acelaşi jurământ ca mine“, scrisese Beth. Şi fie că era nebună sau subversivă, îşi asumase un mare risc atunci când ceruse ajutor dincolo de zidurile azilului din partea celor două femei care o trădaseră.

Mab s-a încruntat şi a luat o decizie.

Cu patru ani în urmă

Octombrie 1943

Capitolul 51

BÂLBE DE BLETCHLEY, OCTOMBRIE 1943

Bletchley Park este infestat - nu de șoareci, ci de yankei. Pestus Americanus se poate identifica după dinții nefirești de albi și după țigările Camel.

Mab a cedat psihic după exact trei sute patru zile de la moartea lui Lucy şi Francis. Întinsă pe pat, cu ochii în tavan, deslușea silueta din camera de gardă.

O chemaseră la Baraca 11A să facă o demonstrație pe singura mașină-bombă rămasă la ei. Toate celelalte fuseseră transferate la alte posturi, împreună cu fetele din Wrens care se ocupau de ele, dar tot mai era uneori nevoie de demonstrații, iar acum o făcea pentru un grup de americani.

– Așa punem mașinile-bombă în mișcare, a spus Mab fără vlagă, acoperind zgomotul acesteia.

– Ce muncă delicată, nu? Locotenentul care zăbovea şi-a făcut loc lângă ea. Avea părul blond şi un zâmbet orbitor, probabil încerca să fie prietenos, dar Mab nu suporta să se uite la el. Nu voia să fie prietenoasă. Singurul motiv pentru care se întorsese la Bletchley Park era că fie muncea aici, fie o recrutau în altă parte. Pentru că dacă muncea aici putea să-i oprească pe nenorociții ăia de nemți care-i omorâseră familia şi pentru că Francis ar fi fost dezamăgit dacă s-ar fi ghemuit în pat după înmormântare şi s-ar fi lăsat pradă durerii. I-ar fi spus că munca este importantă. I-ar fi cerut să lupte în continuare.

Așa că Mab se întorsese la BP la două zile după înmormântarea lui Francis – știa că oamenii șușoteau – şi de-atunci nu ratase nici o tură, de nici nu știa ce zi sau ce lună era. Francis şi Lucy muriseră, iar asta nu era o piedică nejustificată. Nu-şi putea reporni viața ca pe mașina-bombă. Totul se oprise, pur şi simplu.

– E incredibil ceea ce văd aici, îndruga yankeul, fără să-i bage de seamă starea. Numai mașini minunate şi multe doamne frumoase. Din ce-mi dau seama, mașinile au fost create de firma British Tabulating Company, iar femeile, de Dumnezeu.

A izbucnit în râs. Mab i-a aruncat o privire, fără să ridice din sprâncene cum se încrunta de obicei, doar uitându-se inexpresiv, până i-a pierit omului zâmbetul de pe față. Mab nu știa ce se vedea în ochii ei în ultimul timp, dar

puțini erau cei care voiau să-i mai susțină privirea.

A terminat cu tamburii, a schimbat ordinea rotoarelor, a verificat cablurile la noile rotoare. Mab se întreba ce-ar fi făcut lumea dacă apuca primul obiect contondent și lovea mașina până o făcea zob. Avea buzele uscate și crăpate din lipsă de aer. Și-a scos oglinjoara din buzunar și a așezat-o pe cablurile mașinii, scoțând rujul. Mai avea o urmă de Elizabeth Arden Victory Red – o amintire brutală i-a arătat-o pe Lucy care intrase în cosmeticele ei și folosise jumătate din ruj ca să se vopsească pe față ca un războinic. „Am țipat la ea. De ce am țipat la ea?“ Îi tremura mâna când a ridicat rujul, potrivind oglinda cu cealaltă mână, iar în clipa aceea, un șoc electric a țâșnit din cabluri prin oglinda metalică până în vârfurile degetelor ei. S-a întors orbecăind, scuturând mâna, iar americanul a țipat șocat, arătând spre gâtul ei. Mab a ridicat mâna curentată și a atins ceva lipicios, apoi a văzut degetele înroșite.

„Sunt moartă“, și-a spus calm, uitându-se în oglindă și văzând dunga roșie peste trahee. Numai că nu a sânge miroseau vârfurile degetelor, ci a ruj. Șocul electric o făcuse să-și mânjească gâtul cu ruj și arăta de parcă-și luase singură beregata.

„Nu sunt moartă“, a dat să spună, uitându-se la yankeii care păliseră. În schimb, s-a trezit râzând strident, râzând și tremurând lângă mașina-bombă care vuia oribil și monoton, rotindu-și tamburii pe lângă cablurile care șerpuiau ca niște vipere roșii. Mab a vrut să se stăpânească, a întins mâna să se sprijine de perete, dar cumva a alunecat în genunchi pe podeaua unsuroasă și s-a aplecat, mânjindu-se și întinzând agresiv rujul pe gât.

Apoi a simțit niște mâini care o luau de lângă mașină și o ridicau în picioare.

– Duceți-o la infirmerie!

Când și-a revenit, Mab stătea lividă și se legăna în fața unei intendente scorțoase, într-o sală în care nu mai pusese piciorul până atunci.

– Păi, și-atunci ce ai?

– Nu știu, a spus Mab ametită. Ce lună e?

Femeia a privit-o o clipă.

– Octombrie, drăguță. 1943.

Trecuseră zece luni de când îi îngropase pe Francis și pe Lucy. Zece luni. Curând, se făcea anul. Când trecuseră zilele? Mab și-a dat seama că nu-și amintea să se fi dat jos din pat de dimineață, să fi luat autobuzul sau să fi intrat pe poartă. Nu știa dacă era în tura de dimineață, de seară sau de noapte. Se agăța de buimăceala care-i amorțise simțurile în ultimele luni, dar vălul se subțiase, se fărâmițase și se destrămase. Mab a început să plângă în hohote răvășitoare.

Nu mai plânsese de la Coventry.

– Nu-i nimic, drăguță. Intendenta a dus-o spre un pat îngust și alb, în spatele unui paravan. Ai o cădere nervoasă, fac pariu. Patru zile de odihnă și…

– A murit soțul meu, a îngăimat Mab. Voia să adauge: „A murit fiica mea“, dar nu putea. Nu voia s-o privească nimeni pe Lucy ca pe o bastardă și nu putea spune „sora mea“, după ce asta spusese toată viața. Așa că doar…
A murit soțul meu.

– N-am leac pentru asta, drăguță. Aș vrea să am. I-a strâns umărul. Dar tot o să-ți facă bine mult somn și apă. Dezbracă-te și urcă-te în…

– Gata treaba, a șoptit Mab. Gata treaba, dezechiparea. Și-a scos rochia neagră de crep, s-a târât între așternuturi și a căzut lată aproape trei zile.

Când s-a trezit, a văzut ca prin ceață doi bărbați lângă pat, unul închis la culoare și uriaș, altul slăbănog și roșcovan. Uneori o durea să vadă bărbați care nu erau Francis, dar Harry și Giles erau din toate punctele de vedere complet diferiți, într-un fel care o liniștea și o făcea să-i privească fără să tresară.

– Se trezește Frumoasa adormită, a spus Giles. Pălărierii Nebuni au tot trecut pe-aici în pauze, să vadă dacă te pot prinde când nu sforăi.

Sforăi – glasul lui Francis răsuna atât de tare în mintea ei, încât Mab se mira

că nu auzea și Giles. Ca o doamnă însă…

– Am adus jobenul Pălărierului Nebun. Giles o ținea pe-a lui, fără să-i bage de seamă starea. Mă gândeam că este exact ce-ți trebuie. A așezat obiectul scandalos pe mâinile ei întinse peste cearșaf, iar Mab a mângâiat florile mătăsoase, încercând să-și aducă aminte când fusese ultima oară la Ceai. Nu-și amintea nici când citise ultima carte. „Am cam înnebunit“, și-a spus nesigură. „Întocmai ca Pălărierul Nebun.“ Nici măcar nu considera că se terminase încă. Sufletul ei era spintecat de cioburi acum, după ce i se luase vălul de pe ochi.

– Tocmai a plecat Beth, spunea Harry, prinzându-și mâinile mari între genunchi. Trebuia să intre în tură. Și nu prea știe cum să ajute bolnavii. Nu ești o linie de cod, așa că se blochează.

„Tu și Beth“, și-a dat seama Mab, uitându-se la el. „De când sunteți împreună?“ Când se îndrăgostea un bărbat, ochii lui căpătau o nouă dimensiune, îmblânzindu-se în centrul pupilei, văzuse asta la Francis. Brusc, voia ca Harry să plece. Nu voia să vadă un bărbat îndrăgostit, când ea îl pierduse pe al ei. Mab își amintea că citise o mizerie despre durerea care te înnobila. Ce porcărie! Durerea nu te înnobila deloc. Te făcea egoist și urâcios. A zâmbit forțat la Harry, dar s-a bucurat când a plecat și el la treabă.

Giles a rămas, ca un bâtlan slăbănog cocoțat pe taburetul prea scund pentru el.

– Îți vine să urli, așa-i? a întrebat-o.

– Da. A luat mâna de pe joben și a dus-o lent spre gât, unde dunga de ruj simulase o tăietură de cuțit. „Aș vrea eu să fi fost așa.“

– Trebuie să te transferi, a spus Giles.

– Unde? Când au mutat mașinile cu tot cu operatoare, Mab rămăsese în Baraca 6, mai întâi la Typex, mai recent în Sala Mașinilor, unde sortase mecanic și testase meniurile mașinilor-bombă. Nu am creierul lui Beth sau al lui Harry. Nu vorbesc germană. N-are rost să mă pui cu femei ca…

Osla. Numele i-a stat în gât ca un țurțure de gheață. Poate că nu o mai ura pe Osla atât de visceral ca după înmormântare, dar o șoaptă surdă rămânea necruțătoare: Dacă o țineai bine de mână pe Lucy…

Nu era drept. Mab știa foarte bine că nu era drept. Știa că, dacă scormonea în adâncul mâniei, avea să dea la fundul ei peste sentimente mult mai complexe decât ura, dar nu avea energia necesară, iar prăpastia se căsca pe zi ce trecea, așa că Mab prefera pur și simplu să-și evite prietena în continuare. Era mai puțin complicat dacă o ura pe Osla, o liniștea mai mult – era floare la ureche s-o evite. Era simplu să ocolești pe cineva la BP dacă nu lucrai în aceeași baracă sau tură. Mab se mutase din camera comună într-un pat din salon, așa că nu prea se întâlnea cu Osla nici sub același acoperiș.

– Sunt tot soiul de posturi aici, a continuat Giles, pe dinafară. Nu ești legată de Baraca 6. Hai să vedem dacă te putem transfera la Conac. Poate în echipa lui Travis… Stai să trag niște sfori.

– Mersi, a îngăimat Mab.

Părea să-și dea seama ce efort făcea ea.

– Ai avut un an oribil. Îmi pare rău.

Îi părea rău. Toți spuneau că le părea rău. Nu mai bine îi spuneau cum să își vadă de viață? Cum să trăiască zi de zi, când în curând se făcea anul de când îi îngropase pe Lucy și pe Francis? Pe urmă doi ani, apoi trei.

De ce nu-i spunea nimeni cum să o ducă mai departe?

[41]

Cavalerii onorifici ai Marii Cruci a Ordinului Sfântului Mihail şi Sfântului Gheorghe – ordinul este acordat de regina Marii Britanii ambasadorilor şi diplomaţilor pentru servicii deosebite.

Capitolul 52

BÂLBE DE BLETCHLEY, NOIEMBRIE 1943

Ofițerilor americani, care au găsit de cuviință să le spună doamnelor din secția lui Knox cum să-și facă treaba, tot ce le poate spune BB este: serios, domnilor? Chiar nu ați observat că aceste femei au o diplomă pe perete? Doar nu devii Cavaler al Ordinului Sfântului Mihail și Sfântului Gheorghe[1] pentru cele mai bune ridichi din grădina victoriei...

– Cel mai frumos dintre pomi, cireșul, are acum ramurile încărcate de flori.

Vocea lui Dilly răsuna veselă și lipsită de griji.

– Dar e nins tot, a răspuns Beth cu glas tare, uitându-se la copacul care se înălța spre cer. În primăvară chiar fusese înflorit. Venise la Courns Woods cu transmisiunile Abwehr în zilele în care nu venea Peggy, iar ea și Dilly întindeau pătura în grădina lui și decriptau mesaje sub ploaia de petale albe. Acum era toiul iernii. Cireșul era golaș.

Iar Dilly Knox murise.

Beth stătea singură sub copac – dar nu tocmai singură. Întorcând capul, și-l imagina atât de viu pe Dilly alături de ea, că aproape îl vedea fumându-și pipa. Nu mai era tras la față și cărunt, pentru că în închipuirea ei se făcuse bine. Când venea aici, retrăia întregi discuții pe care le avuseseră înainte să moară și îi povestea ce se mai întâmplase de-atunci, ba chiar își imagina răspunsurile lui. Uneori, parcă-l vedea stând la birou lângă ea, la serviciu, unde-i putea cere sfatul în privința vreunui grupaj care-i dădea bătaie de cap.

– Mă înfior când faci asta, se cutremura Phyllida. Pare o nebunie să ai conversații cu un mort.

– Mă ajută să lucrez. „Și să fac față.“

– Cireșul nins este al treilea vers al poeziei, spunea Dilly în imaginația lui Beth. Ar trebui să citești mai multă poezie, draga mea.

– Când? îl întreba Beth pe răposat.

I-a aruncat un băț lui Boots, care l-a ignorat, rostogolindu-se pe solul înghețat. Câinele ei arăta ca o cutie de tinichea, morocănos în hăinuța ecosez pe care i-o croise Mab dintr-o pătură veche. Mab… Însă Beth a respins senzația familiară de vinovăție.

– Am încercat să sparg transmisiunile KK, Dilly. O interceptare din timpul operațiunii Torța produsese rotații multiple la mașina Abwehr, recablată și

folosită pentru o conexiune care nu mai fusese decriptată până atunci. Am spart transmisiunile din urmă cu șase săptămâni, dar nu am reușit să intrăm la loc. Când să citesc poezie?

– Versurile sunt utile în munca noastră. Am spart mai mult de-o cheie aleasă dintr-un vers de Goethe. Operatorii trebuie să aleagă litere la întâmplare, dar nu o fac. Nu ne stă în fire ca oameni să facem lucrurile la întâmplare. Părea afectuos față de această hibă universală. Așa că uneori aleg chei sub formă de versuri.

– Sau cuvinte porcoase, a răspuns Beth. Am decodat mult mai multe mesaje care aveau cuvinte porcoase ca simbol decât versuri din Schiller.

– Măi să fie! Fetele mele educate sunt supuse înjurăturilor germane?

– Scheisse, a înjurat Beth, iar Dilly a râs de n-a mai putut. Cum este noul cifru la care lucrezi? a întrebat ea. Dilly îi spusese despre el la ultima vizită: „Foarte, foarte complicat. Este ca un trandafir. Se suprapune și se abreviază într-un mod foarte bizar, ca petalele care se suprapun coborând spre centru.“ Simulase înflorirea prin gesturi vagi deasupra patului – un pat din care nu se mai putea da jos de slăbit ce era. „Travis nu se supără că l-am adus acasă să-i dau de cap, nu că am reușit mare lucru…“

Beth ar fi vrut să fie aici, să-i mai povestească.

– Mi-e dor de tine, a șoptit.

Nu mai era nimic la fel. Fetele cu care locuia se evitau una pe alta, iar Beth rămăsese la mijloc, foarte hotărâtă să nu se gândească la motivul despărțirii și dacă nu cumva era și vina ei. Bletchley Park se mărise și devenise impersonal cu toate noile clădiri și cu toți noii recruți, iar Beth simțea urme din timiditatea de pe vremuri de câte ori intra în valul de străini la schimbarea turei. Totuși, trebuia să recunoască, lucrurile stăteau mai bine decât pe vremuri la Conac – operațiunile submarinelor erau suspendate în Atlantic, așa că soldații americani și proviziile veneau constant, trupele germane și italiene se predau în Africa de Nord, masiva invazie a Siciliei deschisese calea spre uscat în Italia, iar acum Aliații sărbătoreau la Napoli. Revenirea Aliaților pe țărmurile franceze se discuta în cârciumi și în saloane drept ceva care urma să

se întâmple, nu ceva ce toată lumea doar spera să se întâmple. Lucrurile stăteau mai bine.

Dar…

– Mi-e dor de fetele mele, spunea Dilly, melancolic, în mintea ei. Oriunde ar fi fost el acum, Beth era sigură că îi lipseau. Aș vrea să fi fost acolo când i-ai pus la punct pe yankeii ăia.

– S-au lămurit ei imediat ce-au văzut ordinul pe perete.

În ianuarie se zvonise că Dilly Knox avea să primească ordinul CMG pentru recunoașterea realizărilor sale din timpul războiului. Dilly era atunci mult prea bolnav ca să se ducă la ceremonia din Londra, dar îl primise pe emisarul Palatului la Courns Wood și acceptase premiul, pe care-l păstrase zece minute înainte să scape de el, trimițându-l cu mașina și cu un bilet la ISK:

„Astfel de premii depind în totalitate de sprijinul colegilor și al asociaților. Aș vrea, înainte de orice, să-i recomand pe aceștia!

În același timp, mă simt obligat să-mi iau rămas-bun.“

Toate fetele din secția lui Dilly au plâns atunci. A murit la scurt timp după aceea.

Beth și-a dat seama că plângea și că îi picurau lacrimile de pe bărbie.
A apucat lesa lui Boots și, fără o vorbă, a urcat poteca spre casă. Nu trebuia să se uite peste umăr ca să-l vadă șezând acolo, cu fularul lui de la universitate, gândindu-se la cifruri pliate în sine și la poeziile lui A.E. Housman.

Doamna Knox a ieșit din bucătărie, ștergându-și mâinile pe șorțul prins peste rochia neagră.

– Beth, sper că poți duce un vraf de hârtii la Bletchley Park. Comandantul

Travis i le-a lăsat lui Dilly când lucra, dar acum…

I s-a stins glasul. Avea ochii înroșiți, iar Beth nu se putea uita direct la ea. Durea prea tare.

– Ar trebui să fie păzite ca lumea. Doamna Knox a făcut un efort să încheie gândul. Ar fi trebuit să mă gândesc la asta mai de mult, dar nu a întrebat nimeni de ele, iar eu n-am avut cea mai bună stare. Probabil nu au fost foarte importante dacă nu au trimis după ele, dar lucrurile astea nu ar trebui să stea împrăștiate oriunde. Le duci tu?

– Desigur. Beth a intrat după ea în bibliotecă, așteptând să descuie micul seif al lui Dilly din spatele peretelui de lemn și să scoată un dosar cu mesaje. Beth era tentată să tragă cu ochiul, să vadă dacă era cifrul pe care Dilly îl comparase cu un trandafir, dar ea l-a băgat în palton, nedeschis. Voia să întrebe dacă putea să lucreze la el, în caz că avea timp liber. Urma să fie din nou tămbălău, imediat ce se consolidau planurile de invazie, care sigur avea loc în anul următor. Secția lui Knox urma să primească și mai mult de lucru, ca să ofere informații false prin agenții dubli și apoi să spargă transmisiunile Abwehr ca să se asigure că erau credibile pentru Berlin.

Beth a sunat să cheme mașina. Ajungea înainte să înceapă tura, dar cu un dosar Enigma, putea fi dusă cu mașina înapoi la Bletchley Park și asta imediat. Văzând porțile, s-a mirat să zărească o siluetă familiară certându-se cu unul dintre paznici.

– Lasă-mă aici, i-a cerut Beth șoferului, coborând. Tată?

El s-a întors roșu la față și frustrat.

– Nu vor să mă lase să intru.

– Nu lasă pe nimeni fără permis.

– Un tată nu poate veni la serviciul fetei lui? Ce fel de regulă e asta?

Beth se întreba ce-i făcea pe părinții ei să creadă că regulile nu se aplicau decât dacă erau regulile lor.

– Păi, oricum nu eram la muncă, a răspuns ea, trăgându-l deoparte. Ce-ți trebuie?

– Mama ta este în ultimul hal. Aude numai minunăţii despre tine…

Ultima oară când îşi făcuse datoria şi îşi vizitase familia, mama o făcuse fufă şi mai veninoasă ca şarpele, iar Beth se întorsese şi ieşise din casă. Pe urmă nu a mai aflat multe despre ei.

– Acum de ce mai face scandal?

– Umblă vorba, Bethan, că te-ai încurcat cu un negricios. Te-a văzut nevasta pastorului la Cambridge cu un flăcău şi zicea că era cel puţin pe jumătate negru.

– Nu este negru, a spus Beth.

– Păi, mă bucur să aud…

– Este maltez, egiptean şi arab. Să-l aduc la ceai? Nu se putea abţine.

– Sper că glumeşti. Un păgân?

– A fost crescut în religia Bisericii Angliei, ca întreaga lui familie. Chiar dacă Beth considera că în matematică stătea credinţa lui Harry, nu în Dumnezeu. Avuseseră nişte discuţii teologice pe tema asta. Îl cheamă Harry Zarb, este nume oriental. Vorbeşte arabă şi engleză. Este o limbă foarte frumoasă. A! Şi este căsătorit! Dar este un om minunat, tată!

– Bethan – plângăcios – vino acasă şi gata.

– Nu. Beth vorbea blajin, dar ferm, aducându-l pe Boots la picior. Pot să vin în vizită la mama dacă nu face vreo criză, dar nu mă mut înapoi.

– Sunt tatăl tău. Am dreptul să…

– Ba n-ai. Beth l-a privit în ochi. Ai lăsat-o să mă dea afară. Nu m-ai apărat niciodată. Nu mi-ai spus niciodată că sunt deşteaptă, chiar dacă fac rebusul de duminică de zece ori mai repede ca tine. Nu m-ai lăudat niciodată. Se gândea

la Dilly Knox, fragil și cu ochii ca două scântei aprinse, cum îi spunea că era cea mai bună dintre mânzele lui. Trebuie să mă întorc la muncă.

– Bethan…

– Nu-mi spune așa, a strigat fără să se întoarcă. Nu mai sunt același om.

S-a asigurat că dosarul lui Dilly a fost consemnat cum trebuia, apoi l-a dus la ISK (care se mutase într-una dintre noile clădiri), pentru că nu știa nimeni unde trebuia depozitat.

– Ce-i asta? a întrebat Peggy când a deschis Beth dosarul. Și ce-i ăsta? a mai întrebat ea referindu-se la Boots.

– Un schnauzer. La asta lucra Dilly.

– De ce e un schnauzer la ISK? Și-așa au americanii impresia că suntem duse cu capul din cauza elefantului Jumbo.

Beth își aranja deja paltonul sub birou pentru Boots.

– Nici nu știi că-i aici. Nu aveam timp să mă întorc la cazare să-l las, când aveam astea la mine. Recunoști cifrul? Dilly lucra la el.

– E straniu. Peggy s-a încruntat. Mi-a zis că lucra la cifruri sovietice.

– Dar rușii nu folosesc mașini Enigma, iar astea sunt clar transmisiuni Enigma.

– Asta nu înseamnă că nu au capturat mașini de la germani în tevatura de pe frontul estic. Peggy l-a răsfoit. Poate experimentează cu vreo mașină și trimit mesaje fictive.

– Chiar și-așa, de ce le identificăm? Rușii ne sunt aliați. Nu le citim corespondența.

– Doamne! Ce ți-a venit? Peggy i-a dat dosarul înapoi. Pune-l în teancul de diverse mesaje nedecodate și cine are o oră liberă poate încerca să vadă ce-i cu el.

Beth l-a pus deoparte, s-a apucat de transmisiunile Abwehr şi a uitat pe loc de proiectul rusesc al lui Dilly.

Mai târziu, când şi-a amintit, a strigat la sinele din trecut: „Nu uita dosarul! Ia-l! Ia-l imediat, Beth Finch! Ia-l!“

Capitolul 53

BÂLBE DE BLETCHLEY, NOIEMBRIE 1943

Mesaj pentru amorezii care au uitat o pereche de chiloți din dantelă pe malul lacului, unde presupunem că s-au întâlnit - pentru numele lui Dumnezeu, falsificați un certificat de căsătorie și duceți-vă la hotel!

– Repetă, o instruia Mab pe Beth.

– Logodnicul meu este pilot la garnizoana din Kent, recita Beth, stând pe strada înghețată, în fața ușii înguste a cabinetului ginecologic. De jur-împrejur, lumea se îmbulzea grăbită. Are o permisie de patruzeci și opt de ore ca să ne căsătorim înainte de Crăciun. Nu vreau să facem copii înainte să se termine războiul.

– Să spui că așa a decis logodnicul tău, a corectat-o Mab. Majoritatea doctorilor dau diafragme femeilor măritate, dar, din cauza războiului, unii le dau și celor logodite. Mab venise aici cu doi ani în urmă, înainte să se mărite cu Francis. „Nu te gândi la asta.“ Dacă i se pare că tu ești cea care nu vrea să rămână însărcinată, o să-ți țină o prelegere.

– Bine.

Beth părea hotărâtă. Nici nu prea se înroșise când a încolțit-o Mab, la puțin timp după ce plecase din infirmerie, și i-a spus sec: „Știu ce faci cu Harry. Cred că ești o idioată, dar te rog spune-mi că aveți grijă.“ Beth bâiguise ceva despre prezervative, iar Mab suspinase: „Se poate mai bine de-atât, cu ceva ajutor.“ Cine-ar fi crezut că timida Beth avea să devină una dintre cele mai desfrânate de la BP, care nu se sfiau să se detensioneze în urma muncii prin cotloane întunecate cu orice partener prindeau, cu toate că Beth părea să se strecoare prin cotloane întunecate doar cu Harry. Mab a pus-o să repete încă o dată și și-a scos mănușa stângă. Ia ăsta… Doctorul nu o să te creadă dacă nu ai verighetă.

O durea să-și scoată rubinul de la Francis și să i-l dea. Beth și l-a pus pe deget, înțelegând parcă prețul.

– Mulțumesc. Știu că nu ești de acord…

– Nu-i treaba mea, i-a tăiat-o Mab. Știi deja ce părere am despre faptul că te încurci cu bărbați căsătoriți.

– Nu mi-e rușine. Beth ținea capul sus. Nu fac rău nimănui.

– Doar ţie, dacă ai impresia că se termină cu clopote de nuntă.

– Nu vreau clopote de nuntă.

Era cineva mai ieşit din comun ca Beth? se întreba Mab, spunându-şi că era cea mai stranie fiinţă cu care se împrietenise vreodată. „Iar acum este şi singura mea prietenă.“ Osla nu mai era, fetele din Wrens nu mai erau, acum că Mab lucra la Conac, iar celelalte femei de la BP nu prea mai ştiau cum s-o ia pe Mab. Celelalte femei care pierduseră soţi, logodnici, iubiţi erau atât de afundate în abisul durerii lor, încât Mab le evita, iar cele care nu suferiseră o asemenea pierdere erau fie stângace în faţa durerii pe care Mab nu o putea masca, fie se fereau de doliul pe care-l purta, pentru că se temeau pentru soţii şi iubiţii lor. Având impresia că Mab aducea ghinion sau că era o companie proastă, tindeau s-o ocolească. Toate, în afară de Beth, care se uita la uşa cabinetului ginecologic.

– Chiar funcţionează diafragma asta? Mai bine decât… ştii tu? A roşit, incapabilă să spună „prezervativ“ în strada mare.

– Funcţionează, a spus Mab brutal. În ultimul timp, avusese vise despre copii – niciodată fete, toate fetiţele erau Lucy, doar băieţi. Băieţei cu părul castaniu ca al lui Francis. Băieţi de zece ani, cu statura robustă a lui Francis, care alergau cu bâtele de cricket, băieţi atât de reali, încât putea întinde mâna să-i atingă, înainte să dispară în negura visului. De dor, se trezea cu stări de vomă.

Beth a intrat în cabinet, iar Mab s-a dus la întâlnirea pe care o avea în Trafalgar Square. Era plin chiar şi într-o zi geroasă de iarnă: amorezii se întâlneau sub Coloana lui Nelson, copiii aruncau firimituri porumbeilor.

– Povestiţi-mi despre soţul dumneavoastră, doamnă Gray.

Jurnalistul venise lângă marele leu de bronz din stânga Coloanei lui Nelson, aşa cum stabiliseră. S-au prezentat, au schimbat amabilităţi, iar el scotea deja carneţelul. Este un corespondent bine-cunoscut, îi spusese la telefon editorul lui Francis. Scrie un articol despre Francis – poeţi de război care au murit şi s-au mistuit în umbra noului război. Poate îi răspundeţi la câteva întrebări când mai ajungeţi la Londra. Mab prefera să mănânce sticlă decât să-şi

răscolească amintirile pentru un străin, dar, fiindcă nu-i oferise lui Francis un moştenitor cu părul castaniu, voia să facă un efort şi să vorbească despre poezia lui.

– Ce doriţi să ştiţi, domnule…?

Deja îi uitase numele. Nu mai ţinea minte nimic în ultimul timp.

– Graham. Ian Graham. Avea un ton frumos de bariton şi o pronunţie educată la şcoala publică: un bărbat înalt, deşirat, cu un palton boţit şi o pălărie ponosită. Scriu despre rolul artei în război. Mai întâi un articol despre Dame Myra Hess şi concertele de la National Gallery… Ce?

– M-a dus soţul meu la unul dintre concerte. Mab şi-a strâns paltonul negru mai bine pe ea. La a doua întâlnire. În timpul concertului, ea se uitase la hainele femeilor din public, în timp ce Francis asculta fascinat. Ce minunăţie! spusese el apoi. Ştii cum au loc aceste concerte? Arta a fost eliminată şi pusă la păstrare, dar apoi Dame Myra i-a organizat pe cei mai celebri muzicieni din Anglia să vină să cânte pentru public printre rame goale de tablouri, ca în timpul penelor de curent Londra să poată asculta ceva frumos. Închipuie-ţi!

Minunat, spusese Mab, fără să asculte de fapt.

– Nu va fi un articol bombastic, doamnă Gray. Ian Graham confundase tăcerea ei cu lipsa de încredere în el. Sonetele lui Francis Gray au ajutat o generaţie oarbă să înţeleagă ce se petrece în tranşee. Pe timp de război, arta este o mângâiere.

– Atunci, întrebaţi ce doriţi, a spus Mab brusc.

– Mai întâi despre dumneavoastră… Înţeleg că locuiţi în Buckinghamshire şi faceţi muncă de război.

– Da, muncă de secretariat. Prea plictisitor ca să merite menţionat.

Chiar era, nu a fost nevoie să mintă. Giles îi găsise un post la Conac, unde îndosaria rapoartele. Era linişte şi monoton, iar Mab se gândea că ar fi putut să facă asta o veşnicie.

– Unde anume în Buckinghamshire?

Creionul lui se mișca rapid pe hârtie.

– Un orășel un pic mai mare decât un depou de tren.

– Serios? Nu sunteți primul om care-mi spune că prestează o muncă foarte plictisitoare și vagă în Bucks, într-un orășel care are doar un depou de tren.

– Zău?

– Da. Ceilalți erau… Cum să zic? Genul de oameni care par să lucreze în conducere sau la Ministerul de Externe. Imediat vorbeau despre munca lor, mai ales după două-trei păhărele, dar o vorbă nu suflau când venea vorba despre Buckinghamshire.

Mab i-a aruncat o privire opacă.

– Nu știu despre ce vorbiți.

Ian Graham a surâs strengărește, ca o rază de soare efemeră.

– Aha… a făcut și a schimbat subiectul.

Întrebări de rutină: cât a fost căsătorită cu Francis, unde s-au cunoscut. Mab își înfigea unghiile în palme, tulburată să retrăiască întâlnirile, nunta pe fugă…

– Soțului dumneavoastră îi plăcea muzica – dar arta? Pictura, sculptura?

– Nu… nu știu.

– Doamnă Gray, a vorbit vreodată despre războiul în care a luptat?

– Nu.

– În 1919 a făcut un turneu bine cunoscut, în care a adunat țărână de pe front pentru familiile care nu-și putuseră îngropa băieții. Scrisoarea lui pe această temă a fost publicată în Times. A…?

– Nu… nu mi-a povestit aşa ceva, a tresărit Mab.

Domnul Graham a schimbat tactica.

– Doamnă Gray, nu vreau să fiu indiscret. Doar că aţi fost căsătorită cu Francis Gray. Îl ştiaţi aşa cum editorul său şi cititorii nu îl cunoşteau. Ei îmi pot povesti despre poezia lui, dar dumneavoastră îmi puteţi vorbi despre om. Poate o poveste personală?

Personală. Brusc, i s-a tăiat respiraţia. Nu era isteria prin care trecuse în timpul demonstraţiei cu maşina-bombă. Era atât furie, cât şi disperare, două emoţii care se arătau în roşu şi negru, extrem de simplu. Întorcându-se, l-a apucat de mânecă pe jurnalistul mirat.

– Trebuie să beau ceva.

S-au dus la cea mai apropiată cârciumă, unde el i-a comandat un pahar gin pe care ea l-a dat pe gât fără să clipească. Mab a întins paharul, mai voia. Locul era perfect, întunecat şi soios, plin de clienţi care nu se voiau deranjaţi. Nu se uita nimeni la ei în timp ce Mab, gâtuită, şi-a făcut curaj să vorbească.

– Vreţi o poveste personală, domnule Graham? A luat al doilea pahar şi s-a întors spre jurnalist. Adevărul este că nu am. Francis Gray era cel mai bun om din câţi am cunoscut şi am fost soţia lui mai puţin de un an. Ştiţi de câte ori ne-am văzut? De paisprezece ori. Călătorea mereu pentru Ministerul de Externe, iar eu aveam o slujbă importantă, după părerea amândurora, aşa că făceam tot ce puteam. Nunta şi luna de miere au durat patruzeci şi opt de ore. Am petrecut două weekenduri la Lake District. Câte o masă la cafeneaua din gară. Am făcut dragoste de cincisprezece ori cu totul. Nu-i păsa că era indecentă. Nu-i păsa că i se destăinuia unui jurnalist. Trebuia să spună cuiva după atâtea nopţi nedormite, ca să nu explodeze. Ian Graham a ascultat în tăcere, fără să o întrerupă, şi asta era tot ce conta. Ne-am iubit prin intermediari, domnule Graham. El m-a iubit printr-o fată pe care a văzut-o la Paris în 1918, iar eu l-am iubit prin scrisorile lui, dar nu prea am petrecut timp împreună. Nu am poveşti personale despre soţul meu. Nu am avut timp să le creăm. S-a poticnit şi a dat jumătate din gin pe gât. Ştiu că-i plăcea curry şi să se plimbe în zori. Ştiu că îşi detesta propria poezie şi nu dormea o noapte de la un capăt la altul din cauza celor văzute pe front. Dar nu l-am

cunoscut pe el. Trebuie să locuieşti cu cineva ca să-l cunoşti. Eu am locuit cu două fete timp de trei ani şi jumătate. Le cunosc ca-n palmă. L-am iubit pe Francis Gray şi pentru mine era perfect, iar asta este dovada că nu-l cunoşteam prea bine. Nu am apucat să aflu cât de imperfect era. Nu am apucat să iau foc ascultând cântecul pe care-l fluiera când se bărbierea sau să aflu că zilele ploioase îl făceau irascibil. El nu a apucat să-şi dea seama că nu sunt marea lui dragoste din război, ci doar o vacă superficială care trăieşte pentru pantofi frumoşi şi cărţi. Nu am apucat să ne certăm din cauza facturilor ori dacă să cumpărăm gem de căpşuni sau marmeladă pentru micul dejun.

De-asta îi venea să moară noapte de noapte. Când o jelea pe Lucy, jelea faptul că fiica ei nu avea să devină o adolescentă plină de energie, să dea examene, să se ducă la facultate, dar cel puţin o cunoscuse până-n pânzele albe pe Lucy cea de şase ani din noiembrie 1942. Mare parte din Francis rămăsese un continent necartat, un bărbat pe care abia începea să-l cunoască.

„Şi nici el nu mă cunoştea, că altfel nu m-ar fi iubit aşa mult. Şi-ar fi dat seama că sunt o fufă arivistă care se mărita cu un om bun ca el ca să acceadă în societate. Şi-ar fi dat seama că merita o femeie mai bună ca mine.“

– Nu am nici măcar o fotografie cu noi doi. Mab se uita în fundul paharului. Nici măcar una. Nu am găsit fotograf pentru ziua nunţii, a fost din scurt, şi pe urmă ne-am străduit mai mult să ne facem timp ca să fim împreună decât să facem o fotografie. A trecut o căsnicie întreagă fără să am o poză pentru a o comemora. A ridicat ochii la figura mâhnită a jurnalistului. Iată un stimulent pentru articolul dumitale, a spus în bătaie de joc. Cherchelita văduvă din Shoreditch a lui Francis Gray, care stă în cârciumă şi toarnă gin cu nemiluita în ea. Nu-mi pasă dacă îl publicaţi. Nu-mi pasă ce scrieţi despre mine.

– Sunt jurnalist, nu monstru, a spus Ian Graham.

– Nu-mi pasă ce cred oamenii despre mine, dar pe Francis onoraţi-l. Era un poet bun şi un mare om.

A dat ginul pe gât dintr-o înghiţitură.

– Pot să vă ajut cu ceva? a întrebat jurnalistul cu glasul stins.

Mab s-a întors brusc, de era să cadă de pe taburet. A prins-o de mână s-o țină, iar lui Mab i s-a făcut pielea de găină. Doamne! Ce dor îi era de mâinile lui Francis! Să își întrepătrundă degetele, să-i simtă palma pe mijloc. Lăsase mare parte din amorțeală la infirmerie – noaptea se ținea singură în brațe, prefăcându-se că era la pieptul lui Francis, tânjind s-o îmbrățișeze din nou.

„Nu pleca“, ar fi vrut să spună. Impulsul a străbătut-o ca un fulger al disperării: să-l ia pe bărbatul ăsta, pe care nu-l cunoștea, și să-l ducă la un hotel, să-l lase să-i facă orice, numai să poată sta cu ochii închiși, pretinzând că era Francis.

Apoi a respins gândul, așa îngrețoșată de rușine, că-i venea să vomite.

Ian Graham a cerut barmanului un pahar cu apă și lămâie și i l-a dat.

– Beți până la fund. A stat să bea și s-a ridicat. Am tot ce-mi trebuie. Pot să vă conduc la gară, doamnă Gray?

– Aștept o prietenă, ne întoarcem împreună la Bucks.

A șovăit, nevoind s-o lase singură, dar Mab a întins mâna.

– La revedere, domnule Graham! Abia aștept să citesc articolul.

Și-a înclinat pălăria și a plecat. Ea se întreba unde se mai ducea, pe ce plajă stropită de sânge sau în ce oraș aruncat în aer avea de documentat, după care a mai comandat un gin și s-a gândit doar la Francis și la Lucy.

După încă trei pahare, se împleticea. Era să treacă pe lângă cabinetul doctorului când s-a întors să-l găsească, iar Beth a dus-o aproape în cârcă acasă.

Capitolul 54

Dragă J.P.E.C. Cornwell,

(A cincea scrisoare a Oslei către bunul samaritean de la Café de Paris)

Mă întreb de ce îți tot scriu în neant, de ce trimit scrisorile astea în purgatoriu… mă rog, proprietarei tale. Crăciun fericit, oriunde ai fi! – Ozma de Oz

Osla era și ea o dată binedispusă și intra pe ușa cu perdea de iederă a hotelului Claridge. Ultima criptogramă tradusă înainte să ia trenul era un mesaj radio către un distrugător german din Norvegia: „Vă rugăm să-l informați pe Oberleutnant W. Breisbach că i-a născut soția un băiețel.“

„Felicitări, Oberleutnant!“, spunea Osla în gând, zâmbind. „Sper să apuci să-ți vezi copilul mare.“ Măcar de Crăciun puteai să-i urezi de bine și dușmanului, ființă umană, fără să cântărești însemnătatea urării pentru ai tăi. Osla voia ca locotenentul Breisbach să se ducă acasă, la fiul lui, într-o lume în care acel fiu să nu fie nevoit să intre în uniunea tinerilor hitlerişti, şi cu certitudine nu cerea prea mult. Se apropia 1944, doar puteau spera deja să se întrevadă începutul sfârşitului.

– Înţeleg că se cuvin felicitări, domnişoară Kendall! a întâmpinat-o domnul Gibbs, portarul. Am aflat vestea fericită pentru mama dumitale.

Tatăl vitreg numărul 4, detestabilă noţiune.

– Bănuiesc că n-ai de unde să-mi faci rost de un însoţitor la nuntă, nu?

Pe vremuri, Osla ar fi venit cu Mab. Mab ar fi fost absolut esenţială ca prietenă pentru nunta pretenţioasă din Londra: să studieze fiecare rochie în parte, să râdă de fiecare pălărie oribilă, numai că de un an nici n-o prea mai văzuse pe Mab altundeva decât la cantină. Oslei i-a pierit zâmbetul amintindu-şi de nunta lui Mab cu Francis, care păreau atât de fericiţi, încât întorcea lumea capul după ei.

„Mi-e dor de prietena mea.“

– Nu vă însoţeşte prinţul Philip, domnişoară Kendall?

– Nu prea cred.

Până la urmă, Philip renunţase să-i mai scrie. Încercând să se înveselească pentru ocazie, Osla i-a urat noapte bună domnului Gibbs şi a urcat. Voia să compună următorul articol pentru BB, să găsească un subiect potrivit de spumos pentru ediţia de Crăciun – după Coventry, nu prea mai reuşea să menţină tonul relaxat al articolelor. Încă făcea glume, dar mai acide decât înainte. Poate că era în regulă, umorul putea fi tăios, dar în acelaşi timp să facă oamenii să râdă. Poate că Osla Kendall putea miza pe faptul că după război avea să devină o mare satiristă.

Of, pe cine prostea? Dacă erai bărbat şi scriai amuzant despre viaţa de zi cu zi, se chema satiră. Dacă erai femeie şi scriai amuzant despre viaţa de zi cu zi, se chema fiţuică de fleacuri.

Încruntată, Osla a ieşit din lift, a dat colţul şi a intrat direct în Philip.

– Ah! Ăăă…

– Scuze, Os, ce…?

S-au oprit. „Doamne! Cât a trecut!“ Osla, încerca să nu se holbeze şi să nu râdă. Philip era imposibil de înalt şi de bronzat, mai viking ca niciodată, dar era în halat şi în papuci şi nici un viking nu arăta aşa degajat surprins în halat şi în papuci. Şi-a băgat mâinile în buzunar, complet paralizat.

– Arăţi bine, prinţesă, a spus în cele din urmă.

– Nu ştiam că s-a întors Wallace.

– Da, păi… Ar trebui să fiu la familia Mountbatten, dar au casa plină de oaspeţi de Crăciun.

S-au mai privit o vreme. Philip nu părea foarte bucuros, avea o expresie rezervată, aşa cum îşi amintea Osla că-l mai văzuse de câteva ori când era furios. „Ai dreptul să fii furios. Te-am lăsat baltă, din motive întemeiate, dar tu nu ştii asta.“ Nu îi putea dezvălui, aşa că a început să turuie:

– Am venit doar pentru o seară – mâine încep direct repetiţiile pentru Mult zgomot pentru nimic. Eu joc rolul miresei, sunt aruncată la pământ şi repudiată în pentametru iambic, dar puşlamalele de gemene Glassborow, care joacă rolul domnişoarelor mele de onoare, nu aruncă florile pe trupul meu prăvălit la timp. Osla gâfâia. Ce mai faci?

– M-a lovit gripa. Acum, privindu-l cu atenţie, vedea că era roşu sub bronz şi că îi sclipea fruntea. Am scos capul să iau batistele pe care mi le-a adus băiatul de serviciu.

Philip a ridicat pachetul de pe prag, iar Osla a văzut că se clătina.

– Uşurel, băiete. I-a pus mâinile pe umeri, l-a îndreptat şi, înainte să se gândească vreunul, el o cuprindea deja de mijloc şi se sărutau. Avea gura rigidă şi mânioasă, dar mâinile moi, de parcă se topea la atingerea ei. Ardea de febră. Chiar eşti bolnav, a spus, rupând sărutul.

– Nu suficient de bolnav să nu îţi simt parfumul.

O spusese parcă involuntar şi s-a retras încruntat. Şi Osla a făcut aceeaşi mişcare, dându-şi seama unde se aflau. Nici un hotel londonez nu permitea unei tinere să urce cu un tânăr dacă nu prezentau un certificat de căsătorie, dar, iată, în spatele lui era o cameră şi nu-i vedea nimeni.

– În seara asta ar trebui să merg la spectacolul regal de pantomimă la Windsor, a murmurat el. Aladdin – joacă prinţesele.

– Philip, nici nu te ții bine pe picioare. Nu te duci nicăieri. Osla i-a pus mâna pe frunte. Treci înăuntru. A deschis ușa și a intrat după el. Era o cameră modestă pentru standardele hotelului, departe de luxul din apartamentul mamei ei. Geanta lui Philip era într-un colț, patul plin de batiste mototolite. În pat! i-a ordonat Osla, aruncându-și pantofii din picioare. O să mă ocup eu de tine.

– Numai de infirmieră nu ești bună, prințesă.

– Și tu ești un pacient îngrozitor, băiete. Bagă termometrul în gură și lasă-l acolo!

– Îți cam place, a acuzat-o, întinzându-se.

– Păi, normal! Osla s-a așezat pe marginea patului și i-a tras picioarele în poală. Avea degete lungi și osoase și avea impresia că-i venea să se prostească cu ele.

– E doar o răceală.

– Tu ești unul dintre cei care zic că doar și-au scrântit piciorul când le iese osul prin piele, nu?

Părea jignit.

– N-ai de unde să știi una ca asta.

– Ba da.

Philip se uita în tavan, cu termometrul îndreptat în sus.

– N-a mai avut nimeni grijă de mine când eram bolnav. La modul serios cel puțin.

– Adică în afară de servitori, infirmiere cu mâini reci ca gheața, care-ți dau ulei din ficat de cod la internat? A făcut o pauză. Nici eu.

S-a dus să-i aducă un pahar cu apă. „Îmi place.“ Poate ideea vieții de familie, atât de normală și totuși atât de stranie. În experiența ei, o relație presupunea

să meargă în diverse locuri: cu maşina, la dans, la film. Să meargă pur şi simplu desculţă prin camera lui Philip, să se simtă ca la ea acasă…

– Culcat! i-a ordonat, împingându-l la loc atunci când a dat să se ridice.

– Diavoliţă! a acuzat-o, scuipând termometrul.

– Magnific, dragul meu! Funcţionează, ţi-a scăzut temperatura. Nu ai fost prea cuminte, dar aş zice că putem desface o şampanie. Îl pusese să comande o sticlă, laolaltă cu supă de pui şi batiste. Şampania făcea bine invalizilor, toată lumea ştia asta. Eşti de câteva zile în oraş? a întrebat, scoţând dopul.

– Da. Nu şi-a luat ochii de la ea. Ai de gând să mă întrebi de ce nu te-am sunat?

Ea a turnat puţină şampanie în două căni de ceai.

– Ştiu de ce nu m-ai sunat.

Tăcerea era incomodă. El s-a ridicat în cot.

– Os, ai cunoscut pe cineva? De-asta nu ai mai scris?

– Nu, n-am cunoscut pe nimeni. Nu vorbi prostii.

– Atunci, de ce m-ai lăsat baltă?

„Ca să te protejez“, ar fi vrut ea să-i răspundă.

– Am crezut că baţi în retragere, a spus el în cele din urmă. Că vrei să lăsăm lucrurile să se mai răcească. Nu zic că mi-a plăcut, dar probabil ar fi mai bine aşa.

– De ce? Osla s-a uitat la el, însă doar a ridicat din umeri. Nu băteam în retragere, Philip, am avut un an cumplit… I-am văzut pe soţul şi pe surioara celei mai bune prietene murind în faţa mea în bombardament. În parte, dă vina pe mine… Osla însăşi se învinovăţea că îi dăduse drumul lui Lucy… aşa că am pierdut-o şi pe ea. Şi apoi, scriu zilnic rapoarte la muncă pentru câştigătorii de medalii, iar detaliile sunt oribile uneori. Aşa, reuşise să nu

mintă prea mult. A omis câteva lucruri, cum ar fi vânătoarea inutilă de câteva luni după dosarele care lipseau şi pe urmă n-au mai lipsit şi după hoţul sau informatorul care putea să fie sau nu real. Osla tot nu ştia. Nu putea decât să fie cu ochii-n patru. De atunci, nu mai dispăruse nimic. În sfârşit, a încheiat, am fost într-o stare foarte proastă şi nu am vrut să scriu dacă nu aveam nimic vesel de spus, apoi s-a prelungit tăcerea şi mi-a venit cu atât mai greu să scriu. Osla i-a atins mâna. Mă ierţi?

– Şi eu am avut un an prost. A spus-o aproape în şoaptă.

Osla stătea pe gânduri. „Nu te apropia de el, aşa a zis Travis. Pentru el este mai bine aşa.“ Dar nu putea pleca aşa de lângă Philip, să-l lase singur de Crăciun, cu febră, într-o cameră impersonală de hotel. Şi-apoi, de când hotărâse să se detaşeze de Philip, o văzuse pe Mab cum l-a pierdut pe Francis – îi văzuse furia şi suferinţa că nu mai avuseseră timp, dragoste, tot…

Osla s-a întins pe pat în faţa lui Philip şi şi-a lipit picioarele în ciorapi de ale lui.

– Povesteşte-mi.

A depănat domol, cu accese scurte de tuse şi zvâcniri, în timp ce sorbeau din şampanie, despre traversarea Atlanticului dus-întors cu un convoi, despre atacurile bombardierelor Stuka pe toată Mediterana, atunci când Wallace a primit ordin să sprijine invazia Siciliei.

– A fost o noapte, în iulie, când totul strălucea în lumina lunii precum ziua. În urmă lăsam o dâră aprinsă precum Calea Lactee. Nava fusese deja lovită, toată lumea ştia că urmau să se întoarcă să ne dea lovitura finală. A trebuit să născocim ceva pe loc – nu ştiu de ce mi-a dat atenţie căpitanul, dar a făcut-o. Am încropit o plută mare din lăzi şi bucăţi de lemn, am pus un morman de moloz pe ea, am agăţat câte un semnal fumigen plutitor la fiecare capăt şi i-am dat drumul în larg, apoi am pornit cât am putut de repede în cealaltă direcţie şi am oprit motoarele, am stins luminile, tot. Am stat toţi în beznă, în speranţa că nemţii vor crede că ne-am dus la fund şi că doar pluta de moloz şi fumul mai rămăseseră din noi.

– Bănuiesc că au muşcat momeala, a spus Osla când a tăcut el. Altfel nu ai fi

aici.

– Au muşcat, da. Am auzit bombele şuierând pe cer şi lovind epava ca s-o scufunde. Nenorociţii ăia au dat să nimicească ceea ce credeau ei că erau marinari agăţaţi de resturi.

– Dar nu erau. Se pare că i-ai salvat, domnule locotenent.

A ridicat iar din umeri.

– Jur că am îmbătrânit cinci ani în noaptea aia, Os.

– Cinci ani… Osla s-a întors, iar el a tras-o la piept, aducând pătura peste amândoi. Nu acum cinci ani ne-am cunoscut?

– Patru.

– Numai?

– La sfârşitul lui ’39, la parter. Tu, în salopeta ta. Arătai ca Winston Churchill, doar că adorabilă.

– Doamne! Ce infantilă eram!

– Şi eu la fel. Credeam că războiul o să fie o joacă.

Au stat tăcuţi, cu picioarele întrepătrunse, ghemuiţi în lumina slabă. Osla, care aţipea, se simţea din nou acasă.

La un moment dat, s-a trezit peste noapte. Nu mai era cu spatele lipit de pieptul cald al lui Philip, ci de ceva moale şi pufos.

– De ce ai pus o pernă între noi? a întrebat căscând.

– Nu aveam sabia, a mormăit el, adormit.

– Poftim?

– Sabia… Este o poveste veche. Un cavaler pune o sabie în pat dacă trebuie

să doarmă lângă doamna inimii lui. Ca ea să știe că nu va trece peste ea.

– Și dacă ea vrea ca el să treacă?

Nici un răspuns.

Osla a coborât din pat și a început să-și descheie rochia gri de lână. Nu trăseseră draperiile ca să nu se vadă lumina din stradă. Luna arunca o rază argintie în camera de hotel. Îl vedea pe Philip șezând pe pat – probabil că îl apucase febra în somn, pentru că își azvârlise cămașa și pătura de pe el și își ținea genunchii ridicați și acoperiți cu cearșaful. Era prima oară când îl vedea la bustul gol. Vai! Ce priveliște!

– Os, ar fi bine să mă duc pe canapea, a spus fără vlagă, în timp ce ea își scotea ciorapii.

– Nici vorbă, băiete. Încă ai febră.

– Să știi că nu sunt de piatră, a spus, gesticulând spre furoul ei de satin. O pernă nu poate face prea multe.

– Ei bine, nu o să dorm în rochia de lână și nu o să dorm nici pe canapeaua aia. S-a urcat lângă el, cu inima bubuindu-i în piept.

– Ești un drac, i-a spus în întuneric, întinzându-se spre ea. Avea pielea încinsă de febră, iar Osla s-a încins și ea, gâfâind, făcându-l și pe el să gâfâie în timp ce se rostogoleau în cearșafurile apretate.

– Ține-te de mine, i-a spus la un moment dat, alunecând cu buzele și cu mâinile pe marginea furoului și a făcut ceva pentru care Osla nu avea un nume, ceva ce nu știa că se face, dar care a stors-o de puteri și a lăsat-o fără suflare, ținându-se de umerii lui lați ca să nu cadă în gol. Simțea zâmbetul lui Philip pe piele.

– În sfârșit comunici, prințesă.

– Comunicarea se face între doi oameni, pare-mi-se, a îngăimat și a găsit mai multe căi s-o facă, lăsându-l s-o ghideze cu mâinile și înjurând gâtuit.

S-au oprit, s-au agăţat unul de altul gâfâind, lipiţi cât erau de lungi, cu frunţile lipite una de cealaltă şi legănându-se. Un domn nu trecea de un anume punct cu o fată decât dacă exista o înţelegere că lucrurile aveau să devină curând permanente. Înainte, când ajungeau în acel punct, Philip se oprea, dar nici nu mai avuseseră ocazia să fie singuri, să facă ce voiau. Osla a simţit că de data asta putea insista, în ciuda protestelor lui. Febra îi doborâse zidurile de apărare, era destul de ameţit în seara aceea încât să fie nesăbuit, în cazul în care era destul de nemiloasă cât să-l facă să uite de el.

Dar el nu ar fi insistat dacă ea era cea bolnavă, care uita de ea.

– Os, a spus Philip gâtuit. Pune perna la loc.

Osla a plecat capul şi s-a lovit cu fruntea uşor de umărul lui.

– Nu-mi place să fac ce trebuie.

– O, nici mie! a mârâit. Au reuşit să se reaşeze, să-şi alinieze capul şi membrele mai mult sau mai puţin unde trebuiau să le ţină, cu perna pusă bine între ei, iar Osla cu capul pe umărul lui. Putem face asta oricând vrem, să ştii, a spus Osla în beznă. Nu ne opreşte nimic să fim… mai mult.

Mai clar de-atât nu reuşise niciodată să o spună sau să facă aluzie. „Nu-mi mai spune prinţesă, că nu sunt, dar aş putea fi. Dacă ai vrea.“

Numai că el adormise deja.

Au dormit până târziu, iar până la prânz i-a scăzut febra şi stătea în pat cerând micul dejun. Au comandat de la bucătăria hotelului şi au mâncat în pat. Osla s-a uitat la ceas oftând:

– Într-o oră pleacă trenul.

– Iar eu nu mai am nici o scuză să lipsesc la spectacolul de pantomimă de Crăciun la Windsor.

Osla i-a luat o firimitură de pe buză.

– Nu te văd la un spectacol de pantomimă cu copii.

– Nu-i doar atât. Prințesele o fac în fiecare an pentru un public intim, ca să strângă bani pentru soldații de pe front. A zâmbit. Lilibet primește mereu rolurile bărbaților, pentru că Margaret trebuie să fie prințesa.

– Este deja prințesă. Nu poate juca alt rol pentru o seară?

– N-o cunoști pe Margaret. Philip se uita în farfurie, rupând în bucăți ultima felie de pâine prăjită. Os… nu mi-ai răspuns aseară. A ridicat ochii. Motivul pentru care nu ai mai scris.

– Am spus…

– …multe lucruri vagi despre un an greu. Nu este un răspuns. O privea pătrunzător. Te cunosc. An greu sau nu, Osla Kendall ține capul sus și își vede de viață cu entuziasm. Ce s-a întâmplat?

Nu se putea uita în ochii lui.

– Philip, va trebui să ai încredere în mine.

– O să-mi scrii când plec din nou pe mare? O să ieși cu mine când vin în oraș?

„Nu cred că este înțelept.“ Acum se întâlniseră întâmplător. Dacă începeau să se vadă din nou, aveau s-o interogheze iarăși. Ne predai scrisorile de la el. Ne spui dacă își contactează familia. Ne spui ce-i zici în pat, ce îți zice și el ție… Iar jurământul o obliga s-o facă.

Philip a devenit inexpresiv când ea nu a răspuns.

– Mulțumesc că ai avut grijă de mine, prințesă!

– Mă gândeam să afli de la un prieten, spunea vocea la telefon.

– David, ce naiba îndrugi acolo? Era ajunul Anului Nou. Osla scria de zor ediția BB a săptămânii, un pamflet acid despre spectacolul de Crăciun pus în scenă de actorii de la Bletchley Park, când o chemase proprietara la telefon. Osla se mirase să-l audă pe David Milford Haven, amicul lui Philip, la celălalt capăt al firului. Știu că Philip s-a dus la Windsor de Crăciun pentru

spectacolul de pantomimă. A scris în ziare.

– Ce nu scrie în ziare este că între el şi prinţesa Elizabeth s-au aprins artificii. Au jucat mimă în familie a doua zi de Crăciun, au dansat pe muzică de gramofon…

– Şi? Philip şi Lilibet fuseseră dintotdeauna prieteni prin corespondenţă. Mima… asta joci cu sora mai mică.

– Os, în aprilie face optsprezece ani. Este serioasă, vrea să se înscrie în ATS, are ochi mari şi albaştri şi picioare superbe. Philip nu-şi mai lua ochii de la ele când se fâţâia pe scenă în colanţi.

– Chiar trebuie să salivezi aşa sonor? Osla a strâmbat din nas.

– Os, vorbesc serios. Tot Crăciunul s-a uitat prinţesa noastră la Philip ca la Dumnezeu şi nici el nu-şi lua privirea de la ea. Curând vor începe bârfele. Am zis să afli de la mine întâi.

– Din bunătate? Ce drăguţ din partea ta…

– Ai chef să bem ceva la The 400? Doar noi doi…

Osla a închis. A stat pe culoar şi şi-a privit propriile picioare, destul de vânjoase ca să fi arătat bine în colanţi pe scenă.

Prinţesa Elizabeth. Viitoarea regină a Angliei. Şi Philip?

„Îi spune «verişoara Lilibet». O crede o copilă.“

– Osla! Vocea lui Beth se auzea dinspre poartă. Autobuzul…

– Vin!

Osla a zburat pe uşă şi s-a dus la muncă, unde a încercat toată ziua să nu se gândească la prinţese cu ochi mari şi albaştri.

Capitolul 55

BÂLBE DE BLETCHLEY, IANUARIE 1944

Care-i cel mai cumplit preț pe care-l plătești pe seama confidențialității necesare la BP? Teama de a nu divulga informații sub anestezie? Presiunea la care ești supus mințindu-ți prietenii? Nu, conform sondajului informal la BP, prețul este să-ți muști limba atunci când verișoara Betty toarce încă o dată la masa de Crăciun: „Cel puțin soțul/fratele/tatăl meu este soldat, spre deosebire de al tău!“ Verișoară Betty, sper să putrezești în iad...

Beth stătea într-una din cabinele lui Scopelli, cu căştile peste urechi şi bărbia sprijinită pe braţele încrucişate. Harry nu venea în ziua aceea. Era ziua lui Christopher şi avea de primit o trupă de copii de şase ani, care veneau să se joace şi să mănânce un tort făcut cu un singur ou, aşa că-i dăduse lui Beth cheia magazinului. Acum, în urechi îi pătrundeau liniile paralele ale piesei lui Bach, cu ondulaţii precise, iar în spatele pleoapelor închise, Beth vedea noul cifru, cel la care lucrase Dilly înainte să moară.

Cine putea şti ce trimiteau sovieticii prin Enigma lor sau de ce – Beth ştia că erau probabil mesaje false, dar cifrul în sine o fascina. Părea să fi fost trimis printr-o maşină Enigma cu trei rotoare a armatei germane, dar era cumva diferită de celelalte pe care le văzuse. Dilly a avut dreptate, părea că merge ca o spirală spre interior. Părea de-a dreptul ostil în faţa decriptării.

– De ce să pierzi timpul cu asta? a întrebat Peggy într-o noapte, imediat ce începuse noul an. Avem vrafuri întregi din cele mai recente transmisiuni nerezolvate dacă te plictiseşti. De când lucra în secţia lui Knox, exista un coş plin cu mesaje care nu se puteau decoda, aruncate la întâmplare – te duceai la coşul cu pricina când erai agitat şi nu aveai răbdare, dar în perioada aceea, când le sufla în ceafă invazia Aliaţilor asupra Franţei, nu prea avea nimeni timp liber. De ce să pierzi timp cu vechiturile lui Dilly?

– Pentru că la asta lucra ultima oară.

Din octombrie se tot întorcea la ele când avea o clipă liberă, trecând cu răbdare prin toate exerciţiile pe care le ştia. Nu trăgea foloase, dar blocajul nu o frustra atât de crunt ca pe Harry, care-şi bătuse capul până la epuizare în perioada în care nu mai puteau intercepta transmisiunile submarinelor. Poate pentru că transmisiunile abandonate al lui Dilly nu păruseră critice – nu murea nimeni în apele reci ale Atlanticului din cauză că Beth nu putea decoda ultimul cifru al lui Dilly. Era doar un puzzle. Începea să viseze un trandafir care înflorea printre liniile de cod ale Enigmei, care apoi se pliau în sine, întocmai ca un boboc ce se desface din afară către interior.

Tocmai întorcea discul pe cealaltă parte, când s-a dat de perete uşa magazinului. Harry a intrat ca o furtună, izbind uşa atât de tare, încât s-a

zgâlțâit cadrul. Apoi a rămas pe loc, cu pumnii strânși.

Ea și-a scos căștile de tot.

– Christopher? Petrecerea…

– Am fost alungat.

– Poftim?

– Christopher mi-a cerut să plec. Harry se uita la Beth. Avea ochii foarte închiși la culoare. Zice că o să râdă prietenii de el. Dintre toți tații, eu sunt singurul care nu poartă uniformă.

„Puşlamaua“, era cât pe ce să spună Beth. Spera că-l pocnise Sheila.

– I-a arătat lui Sheila, a spus Harry, aparent citindu-i gândurile.

– Foarte bine. Oricum, ar fi trebuit să rămâi la petrecere.

– E ziua lui. Harry a început să se fâțâie. Nu era isteric, nici nu voia să fie rău. La vârsta asta, băieții cu care este prieten… se joacă de-a războiul, se laudă cu tații lor care ucid naziști. Christopher e deja corcit și infirm – scuipa cuvintele cu o precizie sălbatică –, la mila oricărui tartor care are chef să își bată joc de el. Și peste toate astea, nici n-are un tată cu care să se mândrească.

– Ba da, a protestat Beth.

– Ba nu. Habar n-are cu ce mă ocup.

– Nici Sheila nu are habar, dar știe că este important.

– Christopher are șase ani. Tot ce știe este că-l chinuie băieții din cauză că taică-său este un laș, iar eu nu-l pot proteja. Și când mă întreabă de ce nu lupt pe front, nu-i pot răspunde. Sumbru, Harry s-a lăsat pe scaunul din fața lui Beth. Vouă, femeilor care lucrați la Bletchley Park, nu vă aruncă nimeni priviri ucigătoare fiindcă nu purtați uniformă. Nu vă opresc străinii pe stradă să vă întrebe cum mai țineți capul sus zi de zi, când orice tânăr întreg la trup din Anglia își aduce contribuția în război. Nu vă îmbrâncesc bărbații pe

stradă că „n-aveţi ce căuta în ţara asta şi nici măcar nu luptaţi pentru ea.“

– Harry, mie mi se permite să muncesc doar pentru că este război şi tot nu primesc banii pe care-i primeşti tu, a spus Beth. Nu-mi spune că mie mi-e uşor.

– Nu asta spun, s-a răstit, cu ochii în flăcări. Ea i-a susţinut privirea, fără să cedeze, iar el s-a întins peste masă şi i-a acoperit mâna cu mâna lui mare. Îmi pare rău. Nu ar trebui să mă lamentez.

S-a uitat atent la el.

– Nu-i doar din cauza lui Christopher, nu?

Harry a privit mâinile lor împreunate, răsfirându-i degetele ca pe evantai.

– Dacă aş fi ştiut că venind la Bletchley Park nu voi putea lupta niciodată, că nici unul dintre băieţii de la BP nu se va putea înrola în veci, ca să nu existe riscul să fim capturaţi, nu sunt sigur că aş fi venit. Şi nu sunt singurul care are părerea asta.

– Ai fi vrut să te fi înrolat în RAF şi să fi murit în ’39 în Kent? a întrebat Beth uluită. Sau să fi fost artilerist şi să fi fost capturat la Dunkirk? Aşa ţi-ai fi folosit mai bine creierul?

– Faptul că sunt deştept nu ar trebui să mă scutească de pericol. Nu zic că nu au dreptate să nu mă primească acum – confidenţialitatea este mai importantă pentru BP. Dar aş vrea să fi avut şansa să fac mai mult decât am făcut.

– Vrei să zici că nu ai nici un impact asupra războiului? Fă un estimat de transporturi care au traversat cu bine oceanul doar pentru că ai decriptat tu transmisiunile submarinelor. A tăcut. Oricine poate fi carne de tun, dar puţini cei care pot decripta transmisiunile submarinelor. Războiul ăsta are nevoie de craniul tău intact. Lasă-i pe alţii să sară în aer – mai bine ei decât tu.

– Doar nu zici că suntem mai buni decât băieţii care mor…

– Ba da, mai buni decât mulţi dintre ei. Eşti. Noi suntem. Sufletele noastre nu sunt mai preţioase, dar creierele, da.

Harry s-a uitat la ea o clipă.

– Dumnezeu știe cât te iubesc, Beth, dar uneori mi-e greu să te plac.

– Poftim? Parcă o plesnise.

– Creierele noastre funcţionează într-un anumit fel, un fel care ne face utili. Și da, salvăm vieți, dar este o aroganță colosală, mama ei de treabă, să privești cu dispreț viețile pe care le salvăm, pentru că lor nu le funcționează creierul la fel.

– Nu-i arogant să îți cunoști valoarea, Harry. Și este ridicol să crezi că este mai nobil să-ți împuști dușmanul sau mai eficientă lupta decât decriptarea planurilor lor de luptă. Luptăm noi cu hârtia și creionul, dar asta nu face lupta mai prejos.

– Știu asta. Știu că merită lupta. Însă m-a adus într-o stare de m-am întrebat dacă nu cumva o să sfârșesc într-o cameră capitonată, iar din cauza asta fiul meu a avut de suferit și al naibii să fiu dacă o să pretind că nu am regrete.

S-a ridicat și a început să se fâțâie din nou.

– Nu te-aș avea dacă nu ar exista slujba asta, a spus Beth. O luase cu frig. Mai regreți și altceva?

Harry s-a oprit. Își încordase spatele masiv de stres.

– Nu, a răspuns încet.

„Atunci?“, se întreba Beth.

– Uneori te invidiez. Harry s-a întors, sprijinindu-se cu cotul de clanța ușii. Felul în care îți duci zilele, trecând cu vederea orice în afară de muncă. Nu mi-e clar dacă într-adevăr nu-ți pasă sau îți pasă, dar ești atât de concentrată, încât totul își încetează existența imediat ce cazi în vizuina iepurelui.

– Să-mi pese? De ce anume?

– De război, așa cum există dincolo de un vraf de mesaje. De prietenii tăi, pe care știu că-i iubești, însă cărora nu le dai atenție…

– Ba le dau.

– Mab bea până cade-n cap în Baraca de recreație la sfârșitul fiecărei ture. Harry și-a luat privirea de la crăpătura din perete și s-a uitat la Beth. Atârnă de un fir de păr. Ce dracu, n-ai observat?

– …Nu. Mab era nefericită, firește, dar să atârne de un fir de păr? Mab, care încă o tundea pe Beth lună de lună ca pe Veronica Lake și care o dusese la Londra pentru diafragmă? Nu mi-am dat seama, a spus Beth încet.

– Și tocmai ți-am spus că te iubesc și nici n-ai clipit. Și-a încrucișat brațele la piept. Mă iubești, Beth?

– Ai spus și că îți e greu să mă placi, a ripostat Beth. Cred că m-a afectat mai mult.

– Când funcționezi asemenea unui mecanism de ceasornic, fără să vezi nimic din ceea ce se petrece în jurul tău, da, mi-e greu să te plac. Nu înseamnă că nu te iubesc. Te iubesc. Și asta incurabil.

Beth a plecat ochii, jucându-se cu căștile pe masă, roșind, cum știa că i se întâmpla.

– Nu… nu știu ce să răspund, a zis în cele din urmă. Nu putem schimba nimic. Nu vreau să schimb nimic. Așa că de ce trebuie să avem discuția asta?

Harry s-a dus la ea, i-a ridicat fața și a sărutat-o blând.

– Beth, nu știi ce să faci pentru că nu vezi soluția în grupuri de cinci litere.

[42]

„Ende“ (sfârşit) + „Lösung“ (soluţie) era prescurtare de la „soluţia finală la problema evreilor“ şi se referea la uciderea în masă a evreilor din Europa.

Capitolul 56

BÂLBE DE BLETCHLEY, FEBRUARIE 1944

„Ginul olandez“, cum se servește în Baraca de recreație, nu are nici o legătură nici cu Olanda, nici cu ginul în sine. Se poate bea doar când ai cea mai cruntă zi din lume, cum a avut de exemplu BB din cauza expresiei „zur Endlosung“ întâlnite la muncă. Se referă la un transport de evrei și înseamnă „soluția finală“[1]. Pentru BB, această expresie nu era cunoscută, dar nu-i nevoie de cine știe ce imaginație ca să înțelegi despre ce e vorba, nu? *(Ciornă distrusă, necitită decât de autor și înlocuită cu un articol favorabil și plin de umor despre turneul de șah de la BP.)*

– Cinci luni? Doamne-ajută!

– Au început deja pregătirile.

– Sper…

Conversaţia din biroul comandantului Travis rămânea difuză în timp ce Mab lua tava cu ceai şi teancul de rapoarte, închizând uşa după ea. Numai despre asta vorbeau toţi de la începutul anului: invazia Franţei de către Aliaţi, despre care Mab ştia acum că era plănuită pentru iunie sau aşa ceva. Fusese informată şi asupra numărului exact de bombardiere Lancaster şi Flying Fortress, care plecau să fileze aerodromurile germane ca parte din pregătirile timpurii pentru invazie. Indiferentă, Mab presupunea că era mai bine informată despre planurile de război ale Angliei decât Cabinetul de miniştri.

Lăsând tava, s-a dus să pună sub cheie dosarele pe care tocmai le luase. Nici măcar o clipă nu puteai lăsa ceva important altfel decât sub cheie – Mab ştia că într-unul dintre acele dulapuri existau rapoarte despre tentativele de asasinat împotriva lui Hitler şi rapoarte despre noile maşini de calcul perfecţionate chiar acolo, la BP, care ar fi trebuit să spargă codurile Enigmei mai repede decât maşinile-bombă. Doar că ea nu se gândea la toate astea. Nu-i trebuia creier la noul post. Acum lucra la Administraţie: îndosaria, dactilografia, se ocupa de dosarele personale – doar muncă de secretariat, iar Mab se distra oarecum că, deşi părea să fi trecut o eternitate de-atunci, la un moment dat făcuse eforturi să termine cursul de secretariat, cu gândul că un astfel de post ar fi biletul de intrare, să stea la maşina de scris într-un birou plin de bărbaţi printre care se putea afla şi viitorul soţ. Acum voia slujba numai pentru că îi oferea un motiv să se scoale dimineaţa, fără să fie nevoie să gândească sau să se concentreze.

Mab a terminat în sfârşit tura, iar zece minute mai târziu începea primul pahar în Baraca de recreaţie. Într-o succesiune rapidă, a dat pe gât două pahare cu gin olandez, după care a comandat o halbă de bere, din care a sorbit pe-ndelete. Două iute, una pe-ndelete, asta era soluţia. Dacă se îmbăta prea repede, ajungea să plângă pe masă, dacă bea prea încet, nu se anestezia destul cât să poată dormi. Două iute, una pe-ndelete – făcea asta patru ore, până

venea momentul să se ducă pe două cărări spre staţia de autobuz. N-avea nimic. Absolut nici o problemă.

A răscolit în poşetă după o ţigară, mijind ochii la inelul cu cheile dulapurilor din Conac, unde terminase mai devreme treaba – uitase să le predea paznicului din sala principală. Avea să se întoarcă la plecare şi să le predea. Totul era în regulă atât timp cât se aflau pe proprietate şi nu la mâna oricui.

– Regină Mab, superbitate, îţi ofer ceva de băut? a întrebat Giles, cu chipul plăcut de neclar. Vreo bârfă bună? Sigur afli chestii la Conac. Apoi a întrebat aproape în şoaptă, în zgomotul vesel al criptanaliştilor care erau în pauză, beau, jucau tenis de masă sau bridge în fundal: S-a apucat Travis de băut din cauza invaziei iminente?

– Nu suflu o vorbă despre muncă, Giles. Chiar şi după trei pahare, cu amarul doar pe jumătate înecat, în spaţiul familiar din centrul BP, tot a tresărit.

– Fată dragă, vreau bârfe, nu secrete de serviciu. Bâlbele de Bletchley nu mă mai amuză în ultimul timp, mă dezamăgesc. Aşa că zi-mi cine trebuie să aleagă data invaziei şi are nervii praştie, spune-mi dacă premierul zbiară la telefon din două în două zile despre Montgomery. Nu putem dezvălui secrete, dar putem vorbi despre oameni. De fapt, doar despre asta putem vorbi la BP. Nimic? Ei bine, stai că-ţi zic eu. Gemenele Glassborow au intrat în clubul Pălărierilor Nebuni – ştii brunetele de la Baraca 16? Doamne, ce mă enervează! Chicotesc întruna. Dacă aşa sunt tinerii în ziua de azi, ar trebui să ne predăm şi să-i lăsăm imperiul lui Hitler. Luna asta citim Casa umbrelor, apropo. Te scutesc de cinci sute de pagini: este foarte mohorâtă.

Mab îşi amintea că trecuse prin toate cărţile lui Dickens cu 100 de opere literare clasice pentru o doamnă cultivată. Terminase lista? Nu că mai conta.

– Ţi se simte lipsa la Ceaiuri, Mab. Pălărierii Nebuni nu mai sunt la fel fără tine. Tu erai liantul care ne ţinea laolaltă. Osla este prea tristă în ultimul timp ca să ne mai anime – ai aflat zvonurile despre prinţul ei? – şi dulcea Beth o fi ea genială, dar nu te poţi distra cu ea. Cu toate că, trebuie să recunosc, într-un fel mă amuză s-o văd cum stă faţă în faţă cu Harry, de nici nu zici că tocmai au ieşit din beciul antiaerian unde au făcut-o ca iepurii. Pe cine au impresia că păcălesc, habar n-am…

Mab a dat paharul de gât și a comandat altul. Își simțea tâmplele moi. S-a uitat pe lângă Giles, care gesticula cu o țigară, și-a sărit cât colo. Francis ședea în colțul opus al barăcii, cu spatele la ea, dar umerii săi lați și părul încărunțit erau de neconfundat. S-a ridicat de pe taburet atât de repede, încât era să cadă și și-a făcut loc printre jucătorii de bridge.

– Mă scuzați…

Francis era, și era în viață, totul fusese o greșeală oribilă, urma să se întoarcă zâmbind și să-i spună că Lucy dormea sus, în camera copiilor.

I-a pus mâna pe umăr. Bărbatul a întors capul și nu era Francis. Evident că nu. Doar un tip scund și vânjos, roșu la față, care nu semăna deloc cu Francis. Îi venea să plângă. S-a întors și a pornit spre taburetul ei izbindu-se de mese, dar nu l-a nimerit când a dat să se așeze.

– Ai grijă! Giles i-a pus mâna pe umăr. Nu pari să te ții prea bine pe picioare.

Blestemul de a-i vedea pe Francis și pe Lucy peste tot o lovise pe Mab de la Crăciun. Totuși, nu-i vedea de fapt. Orice fetiță slăbuță cu o minge în mână era Lucy, orice bărbat cu pălărie de fetru și păr castaniu era Francis. Mab știa că îi juca mintea feste, dar nu se putea abține și dădea fuga la străini, sperând, în pofida logicii. Ce crudă și nebună minte! Mai crudă și mai nebună lumea… Oprește-o. A sorbit ultimul rest de bere.

S-a întors spre Giles, afișând un zâmbet.

– Ce ziceai?

Nu a ascultat răspunsul, dădea din cap absentă, bând până a văzut stele verzi. Și-a amintit vag că era ajutată să meargă pe drum în frig, că a ieșit pe întuneric pe poarta de la BP, după care Mab s-a trezit cu soarele în ochi. S-a ridicat în șezut, acoperită doar de un cearșaf, s-a uitat împrejur la camera ciudată, a izbit-o o durere de cap infernală și un gust neplăcut în gură și și-a dat seama că Giles era întins lângă ea.

– Nu-i cazul să fugi de-aici ca și cum ai vrea să prinzi ultima barcă de salvare pe Titanic.

Mab şi-a îndreptat umerii şi i-a venit să vomite în timp ce-şi înşfăca hainele aruncate peste tot. Probabil asta era camera lui Giles, el avusese norocul să fie cazat la Shoulder of Mutton. Şedea în pat, cu părul roşcat sculat în cap şi era acoperit până la brâu. Lui Mab i-a venit din nou să verse.

– Am întârziat la serviciu? O fi fost orgoliu penibil, dar, oricât de beată cădea la pat, niciodată nu-şi permisese să întârzie a doua zi. Îşi încălcase toate promisiunile faţă de Lucy, îşi încălcase toate promisiunile faţă de Francis, dar faţă de BP se ţinuse de cuvânt. Giles…

– Nu-i nici şase. S-a întins spre pachetul de Gitanes de pe noptieră.

Ar fi răsuflat uşurată dacă asta ar fi fost singura grijă care-i provoca greaţă.

– Am…? a dat să întrebe, cu hainele la piept, goală puşcă. Giles părea să poarte maiou şi chiloţi, dar tot nu suporta să se uite la el. Ce…? a îngăimat. Am…?

Nu-şi amintea absolut nimic după ce ieşise pe poartă la BP.

– Nu. A aprins chibritul. Ce-ar fi să pari mai puţin mirată? Îţi cam ardea aseară, recunosc că şi mie, dar ai leşinat cum ai căzut în pat. Nu cer declaraţii solemne de dragoste eternă din partea femeilor cu care mă culc, dar am pretenţia să fie conştiente. Aşa că te-am acoperit şi m-am pus şi eu la somn. Aş fi dormit pe canapea ca un adevărat domn, dar, după cum vezi – gesticula spre spaţiul mic –, nu există una.

– M… mulţumesc. Îmi cer scuze că te-am deranjat… Mab a reuşit să-şi tragă furoul pe ea. Când s-a îndreptat de spate, i-a venit din nou stomacul în gât. „Ce-am mai făcut? Cum m-am dat în spectacol?“ Nu se mai întâmplase aşa ceva, oricât băuse în baraca aia. Cum de se îmbătase şi sărise tocmai pe Giles dintre toţi? În clipa în care şi-a amintit de cheile de la Conac, a cuprins-o o panică total diferită. A înşfăcat poşeta. Giles, cheile…

– Calmează-te, dragă. Ai insistat să le laşi la paznicul din holul principal înainte să venim. Ai fost tu rangă, dar iresponsabilă? Niciodată!

Mab a răsuflat uşurată.

– Pot să îți folosesc chiuveta?

Giles a suflat un nor de fum.

– Te rog.

Apa era gheață în ianuarie, dar era suficient să dea pe gât jumătate de pahar și cu restul să își dea pe față și pe gât. S-a îndreptat, s-a privit în oglindă și i s-a făcut rău. Funinginea cu care își înnegrea genele în loc de rimel i se prelingea pe obraji ca niște lacrimi negre și era mânjită de ruj la gură, iar părul era un dezastru. Nu semăna cu soția elegantă a lui Francis Gray, cu pălăriile ei șic și pantofii perfect lustruiți. Nici ca Mab Churt nu mai arăta, fată bătăioasă din Shoreditch, cu rochii de vâscoză, care avusese de gând s-o scoată pe Lucy din mizeria în care se născuseră amândouă.

– Plângi în somn, s-a auzit încet vocea lui Giles în spate.

Mab a început să plângă, aplecată peste chiuvetă.

– Nu ți-a fost deloc ușor, așa-i? Giles a întins un braț alb și pistruiat. Nu te jena. Aseară ți-ai înecat amarul, ca și mine, sincer.

Cumva, Mab se trezise târându-se în pat și sub brațul lui. Tremura, orbită de lacrimi, în vreme ce Giles i-a dat batista, a tras din țigară până la ultimul fum și a vorbit calm, într-un fel care nu necesita nici un răspuns.

– Știi că am fost terminat după tine. Mi-a trecut când te-ai măritat cu poetul de război, cu toate că nu pot să spun că mi-a surâs norocul, având în vedere că mi-am pierdut imediat capul după altă femeie pe care nu o pot avea. De-asta am crezut aseară că ar fi o idee bună să uit de ea în brațele tale, dar tu ești cea care are nevoie să fie ținută în brațe acum. Biata Mab… I-a strâns umerii. Mab începea să se liniștească, cu toate că încă îi plesnea capul. Cumva te invidiez, a continuat Giles. Cel puțin pe tine te iubea Francis. Dar pe Beth n-o pot face nici să se uite la mine.

Știa că omul nu încerca să echivaleze dragostea neîmpărtășită cu moartea lui Francis. Voia să-i distragă atenția, iar pentru asta îi era recunoscătoare.

– Giles, nu-mi spune că ți-ai pierdut capul pentru Beth.

Mab și-a lipit podul palmelor de ochi.

– De când m-am transferat la ISK. Nu cunoști pe nimeni la BP până nu îl vezi muncind. Până nu am venit aici, habar n-am avut ce făcea Beth. Giles a fluierat. Când muncește serios, practic sclipește. Cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc. Înainte, credeam că sunt destul de deștept, dar vii la BP și toată lumea a terminat universitatea cu brio sau traduce papirusuri egiptene. Un creier ca al meu este banal pe lângă mintea sclipitoare a lui Beth. Acum, Harry este și el genial. Nu mă mir că nici nu m-a văzut și a pus laba pe el.

– Îmi pare rău, a îngăimat Mab.

– O să-mi treacă, a spus, ridicând din umeri. Și-apoi, dacă mai stau puțin, poate se întoarce Harry la nevastă, iar Beth își îndreaptă atenția asupra mea. Pot și eu să visez, nu? Până atunci… Giles a stins țigara la jumătate în farfurioara de pe noptieră și i-a pus mâna pe obraz. Tu vrei să uiți pe cineva, eu la fel. Acum că ne-am trezit din beție, ai chef să încercăm?

Într-un fel voia, numai să-și iasă din gândurile negre și să scape de durerea aia de cap, dar Giles era unul dintre puținii prieteni pe care-i mai avea și nu merita o femeie care ar fi închis ochii, dorindu-și ca el să fie altcineva.

– Giles, nu pot.

El și-a retras mâna, dar a zâmbit.

– Atunci, ce zici, regina mea, luăm micul dejun?

Capitolul 57

BÂLBE DE BLETCHLEY, MARTIE 1944

Trenuri și gări - ce lucruri strașnice pe vreme de război! Câte inimi frânte și întoarceri acasă, câtă agonie și cât extaz am trăit pe podele legănate, pe peroane aglomerate, cu un bilet strâns în mâna năduștită de emoție?

De data asta, Osla era cea care aştepta pe peron la Euston.

Un ciuf blond-grizonant… Philip, venise la timp şi se îndrepta spre ea prin mulţime cu mersul lui lăbărţat. Nu scrisese de la Crăciun, nici nu-i mai dăduse întâlnire până atunci. Îi spusese că fusese ocupat până peste cap, repartizat fiind pe un nou distrugător clasa W.

„Este chiar de înțeles“, și-a spus Osla, privindu-l. Nici ea nu-și văzuse capul de treabă: nu mai era mult până în iunie, până la invazia pusă la cale, iar traducătorii de la Baraca 4 nu mai pridideau. Însă faptul că insista în mintea ei că totul era în regulă nu putea alunga întru totul vocea calmă a lui Philip la hotel: „Nu mi-ai răspuns aseară… Motivul pentru care nu ai mai scris.“

Apoi glasul lui David, prietenul lui Philip: „…între el și prințesa Elizabeth s-au aprins artificii“.

Philip s-a oprit în faţa ei.

– Salutare, prinţesă! A coborât ochii peste rochia el roz pal, cea pe care o purtase chiar prima oară când se întâlniseră în acel loc, până la insigna lui, pe care o purta între sâni. A zâmbit fără să vrea, luându-i mâna să i-o sărute. N-o să fie cea mai spectaculoasă ultimă seară. Dimineaţă plec la Newcastle upon Tyne să supraveghez ultimele detalii legate de Whelp.

– Whelp[43]… ce nume de navă de război.

– Este o operă de artă, iute şi… A intrat în detalii tehnice, arătându-i prin gesturi diverse componente ale navei.

Voia să se întoarcă pe mare, Osla ştia foarte bine. Un bărbat ca Philip acolo îşi găsea rostul – pe mări furtunoase, ferindu-se de inamic, nu curtând doamne la Londra.

– Şi tu? I-a luat mâna sub braţ, ducând-o la adăpostul zidului. Tocmai intra un tren în gară, din care au început să coboare soldaţi cu genţile de voiaj şi femei stresate care-şi dojeneau copiii. Cum îţi merge slujba aia plictisitoare,

Os?

„Ieri, eu și colegii mei traducători am râs de Herr Hitler. Fuhrerul pare să ignore ideea că Aliații urmează să invadeze Franța. Crede că despre Norvegia este vorba. Nu-ți vine să te prăpădești de râs, Philip? Chiar stai și te întrebi ce-i cu Hitler… dacă o gașcă de debutante toante poate dovedi că nici o forță amfibie gigantică nu poate, practic, să facă praf elicopterele din Marea Nordului și pe urmă să ajungă pe malurile stâncoase, ai zice că supremul lider al unui Reich, care ar trebui să domnească o mie de ani, s-ar prinde și el. Dar nu-i așa, astfel că toate femeile din baracă râd de nu mai pot pe seama lui. Pe scurt, asta am făcut săptămâna asta. Așa-i că-i grozav?“

– Ei, doar știi că nimic important. Osla l-a strâns de braț. Prietenul tău David zice că tu ai vești în schimb. M-a sunat după Crăciun să-mi spună că biata Lilibet este îndrăgostită până peste cap de tine. Sper că n-ai frânt inima unei prințese.

Îl tachina intenționat cu afecțiune, invitându-l să râdă. Dar Philip a plecat privirea, schimbându-și expresia.

– Chiar mă întrebam dacă ai aflat ceva.

– E ceva de aflat?

– Nu. Nu este.

– Atunci ce…? Osla nu știa ce să întrebe, așa că a tăcut. Au rămas tăcuți pe peron. Cât timp petrecuseră acolo, așteptându-se unul pe altul? Philip, nu sunt geloasă. Deși cred că asta voia David, altfel de ce o suni pe iubita prietenului tău ca să-i spui că de Crăciun s-a holbat la el o fătucă de șaptesprezece ani, care juca pantomimă în colanți?

Tonul lui Philip era răutăcios.

– Elizabeth este mult prea tânără ca oamenii să lanseze zvonuri despre nuntă.

– Nuntă? A început să-i bată inima nebunește. Cine le lansează?

Tăcere.

– Os, aș prefera să nu mai vorbim despre asta.

– Nu vreau să-mi bag nasul în… treburi regale, a îngăimat. Dar mi-ai dat asta – a atins insigna lui – și mi-ai spus că mă iubești, nu doar o dată, în ultimii patru ani. Chiar dacă în ultimul timp există o tensiune, cred că am dreptul să știu dacă numele tău este strâns legat de niște planuri de nuntă cu altcineva.

– Nu este, a ripostat. E mult prea devreme pentru așa ceva.

– Strașnic! Așadar, chiar se întâmpla ceva, nu erau doar șușoteli pe la colțuri. Osla a expirat lent. Să mai aștept doi-trei ani înainte să aduc din nou vorba? Sau tot devreme va fi? Poate prea târziu?

– Osla, hai s-o lăsăm baltă! Hai să mâncăm pește și să bem șampanie la The 400.

– Mi-e pierit pofta de mâncare.

S-au privit îndelung. Peronul era aproape gol, mulțimea din ultimul tren se risipise, iar pasagerii următorului încă nu apăruseră.

– Nu vreau să discutăm aici, a spus Philip în cele din urmă. Osla i-a perceput tonul tăios și disprețuitor de prinț, pe care rar îl auzea la el. Dispreț față de orice discuție personală în public.

– Înălțimea Ta, mai intimi de-atât nu vom ajunge, având în vedere că de data asta nu avem cameră la Claridge. Așa că aș vrea să știu ce se întâmplă între tine și draga verișoară Lilibet.

Cu mâinile adânc în buzunare, a spus în cele din urmă:

– Mă îndrăgește de la treisprezece ani.

– Asta-i îndrăgoșteală de puștoaică nătângă.

– Nu este nătângă. De fapt, este foarte serioasă. Conștiincioasă. Știe ce vrea.

– Pe tine te vrea. Și acum are aproape optsprezece ani – vârsta pe care o aveam eu când te-am cunoscut – și toată lumea se întreabă cu cine se va căsători într-o zi.

– Probabil. Părea neliniștit. Os, nu m-am gândit la asta. Nici acum nu mă gândesc. Mă preocupă nava de război. Mă duc să-i atac pe japonezi în Pacific, la asta mă gândesc. E război.

„Știu că e război“, îi venea să urle. „Știu! Știu!“ Numai că în același timp mai era ceva, și anume viața. Care își vedea de drum până în momentul în care se oprea, iar asta era a ei, șchiopăta dintr-o dată asemenea unui cal beteag, doar pentru că cineva îi pusese un obstacol pe nume Lilibet în cale.

– Așadar, ea se gândește la tine, dar nu și tu la ea. Își controla tonul. Atunci, de ce ești stresat? Și de ce mă eviți de la Crăciun?

– Nu te-am…

– Ba da.

Tăcere îndelungă.

– Le-a intrat alor mei în cap, a spus în cele din urmă. O parte dintre oaspeți au observat de Crăciun ce se petrece – la Lilibet mă refer – și așa a aflat vărul George. George fiind regele Greciei, care în acel moment se afla în exil. Dintr-odată, toată lumea șușotește. Unchiul Dickie este încântat, verișoarei Marina nu-i mai tace gura, i-a scris mamei. Toată lumea se agață de această eventualitate.

– Așa, și? Osla și-a încrucișat brațele la piept. Philip, nu te pot duce cu forța la altar doar pentru că vor o alianță. Nu mai suntem în Evul Mediu.

– Am obligații. Nu se putea uita în ochii ei. Ei sunt familia mea.

– La ce membri te referi? La cei exilați din propria țară? La cei aliați cu Hitler? Sau la cei care te-au abandonat pentru viața extravagantă din Monte Carlo? Tatăl lui, mai precis. De ani și ani îmi spui că nu prea simți că mai ai familie, iar acum, că există șansa să te căpătuiești cu viitoarea regină a

Angliei, dorințele lor sunt dintr-odată mai presus decât orice?

– Am obligații, a repetat monoton.

– Ai alte obligații prioritare, după cum ai menționat. Este război, domnule locotenent, și ai o luptă de dus cu fasciștii. Dar dacă se termină războiul, iar serioasa, conștiincioasa ta prințesă nu și-a luat gândul de la tine?

Tăcere îndelungată.

– Atunci, familia se așteaptă să fac ceva în privința asta.

Osla și-a desfăcut brațele și și-a întrepătruns degetele ca să nu-i tremure mâinile.

– Și ce vei face?

Altă tăcere infinită. Osla s-a întors și s-a așezat la perete, amintindu-și de pana de curent în timpul căreia se sărutaseră acolo toată noaptea. A tras aer în piept de câteva ori, așteptând să-i treacă nodul din gât.

– Ai avut vreodată alt plan cu mine decât să treacă timpul?

– Știi foarte bine că nu doar despre asta a fost vorba!

– Zău? Mă iubești. Știu asta. Dar ți-ai dorit vreodată să dureze? A râs nervos. Nu ți-ai dorit, așa-i? Ce mi-ai spus în seara în care ne-am cunoscut? „Pun rămășag că pe tine nu te uită nimeni așa ușor.“

– Nu ți-am promis că va dura. Philip s-a așezat lângă ea, prinzându-și mâinile între genunchi. Ești mult prea bună pentru mine…

– Ce gogomănie nobilă… Cu alte cuvinte, „nu ești suficient de bună“. Doar că sunt, Philip. Am vârsta de rigoare, am banii mei, mă învârt în aceleași cercuri ca și tine și întotdeauna am fost suficient de bună. Și totuși, sunt doar cea pe care o suni ca să ieși în oraș. A ridicat capul, refuzând să-și ia privirea de la el. Au trecut patru ani. De ce niciodată nu ai…?

– Fii dreaptă! Niciodată nu am mers până-ntr-acolo încât să ai alte așteptări.

– Adică doar pentru că nu te-ai culcat cu mine, crezi că ai scăpat. Ei bine…

– Vorbeşte mai încet!

– …există şi alte căi prin care îţi cresc aşteptările, Philip.

Tremurau amândoi. Philip părea, în opinia ei, că îşi dorea să-i ardă o palmă. Ea voia să-l sfâşie cu ghearele până la sânge. În acelaşi timp, puteau oricând să îşi sară unul altuia în braţe. Nu s-a întâmplat. Şi-a mutat privirea, uitându-se la şinele pe care venea un alt tren grăbit. Au rămas pe loc în fluxul de pasageri care se înghesuiau şi se împingeau pe scări. Au aşteptat până a plecat trenul şi s-a golit încă o dată peronul.

– Poate ar trebui să te duci acasă. Philip avea un ton stăpânit din nou. Vorbim când plec din Newcastle.

– Şi să ne întoarcem la cum stăteau lucrurile înainte, asta sugerezi?

– Cum stau, Os. Ştii ce sentimente am faţă de tine. Nu s-a schimbat nimic.

– Îmi pare rău, Philip. Ţi-am dat deja patru ani din viaţă, nu mai am chef să mă ataşez şi mai mult de tine. Parcă scuipa cioburi, nu cuvinte. Nu când ştiu că eşti gata să etalezi culorile regale în clipa în care ajunge verişoara Lilibet la punctul de plecare.

– Nu vorbi despre ea ca despre cai la curse, s-a inflamat el. Să ştii că are şi ea simţăminte.

– Şi eu am. Osla a încercat să înghită bolovanul din gât. O iubeşti?

– De Crăciun te ţineam pe tine în braţe, crezi că după asta aş putea să mă îndrăgostesc imediat de o fată pe care am cunoscut-o doar la şcoală?

– Nu ştiu. Ce aşteptări are familia ta? Tăcere. Ai putea-o iubi?

Mai mult de-atât nu tăcuseră până atunci. I s-a strâns inima de parcă se pitea de el.

– Asta ar însemna că da, a îngăimat ea.

El se uita în pământ, de parcă vedea altceva.

– Lumea în care trăiește ea… De Crăciun am apucat să-i văd pe toți ceva mai mult în culise. Familia ei nu este împrăștiată în toată lumea, ca a mea, nu se ceartă. „Noi patru“ spune mereu regele cu mândrie. Este doar un bărbat, cu soția și cele două fiice, asta sunt în intimitate. Nu grandioși.

– Nu grandioși? O familie cu zece palate?

– Știi ce fac în palatele alea? Beau ceai și ascultă muzică la gramofon și râd când li se învârt câinii printre picioare. Margaret citește o revistă în timp ce mama ei vorbește despre cai, iar Lilibet și tatăl ei se duc la plimbare. Aș putea face și eu asta, a încheiat Philip cu glasul scăzut.

„Asta este ispita“, și-a spus Osla cu greață. Nu era doar o prințesă potrivită pentru un prinț, nici măcar faptul că familia își dădea acordul. Prințesa Elizabeth avea de oferit un lucru fără de care cei lipsiți de familie nu supraviețuiau – lucrul pe care însăși Osla îl dorea cu disperare. Lilibet venea la pachet cu o familie gata formată, închegată și iubitoare. Un cadou legat cu fundă, în care se afla viitoarea regină a Angliei, o fată serioasă, nu o debutantă prostuță.

O oază în deșert, desigur, pentru un băiat fără de casă. Un băiat care devenise ambițios, căci îl cunoștea bine pe Philip. Firește că era ambițios. Ce bărbat singuratic, fără de nici unele, ar fi respins o asemenea șansă – statut, avere, putere, legat de o familie iubitoare și de o fată pe care spera s-o poată iubi într-o zi?

„Nici unul“, și-a răspuns Osla.

– Nu-mi stă gândul acum la nimic din toate astea, a continuat Philip. Cel puțin până se termină războiul. Nu am când. Dar Lilibet spunea că o să-mi scrie. Mi-a scris neîncetat. S-a uitat la Osla. Tu nu mi-ai mai scris. Și cu asta a lovit-o în moalele capului pe Osla. Os, ți-am spus lucruri pe care nu le-am mai spus nimănui! Despre Capul Matapan, când ținteam navele inamice în beznă și ne uitam cum se scufundau. Pe urmă plec iar pe mare și tu nu mai scrii. Am crezut că ți-a trecut, că bați în retragere și ar trebui să te las, pentru că ai dreptate… nu am intrat într-o relație cu tine cu gândul că o să fie de

durată. Așa că, dacă vrei să dai înapoi, este normal să te las. Dar ajung acasă și de Crăciun îmi stai în brațe, ca și cum nu s-a întâmplat nimic, și iar îmi sucești capul, dar nu-mi spui de ce m-ai lăsat baltă sau dacă o să-mi mai scrii vreodată. Poate că te-am amăgit, dar suntem o apă și-un pământ în cazul ăsta. Și tu m-ai amăgit.

„Nu este vina mea“, ar fi mârâit Osla la el. „Te-am protejat, m-am ferit de tine ca să scapi de spionii englezi“, dar nu-i putea spune una ca asta. El aștepta explicații, dar contractul de confidențialitate îi atârna ca o zgardă de plumb la gât.

– Cel puțin cu Lilibet știu cum stau, a spus în cele din urmă.

– Dar cine ești tu, când ești cu ea, știi? s-a repezit Osla. Cu mine ai fi doar Philip. Cu ea vei fi mereu „soțul reginei“. Crezi că ești făcut pentru asta, să fii Albert al Victoriei? Nu prea cred. În trei ani, o să te plictisești de moarte.

Acum, el era cel care părea lovit în moalele capului. Tăcerea se lungea la infinit, se încorda cumplit. În depărtare a bătut un orologiu. În cele din urmă, Osla s-a ridicat, și-a scos insigna de pe rochie și i-a așezat-o în palmă.

– Succes la Tyneside!

Evitându-i privirea șocată, a plecat cu grijă, pas după pas, traversând peronul spre ghișeul de bilete unde să afle ora la care pleca primul tren spre Bletchley. Într-un fel, spera să se ducă după ea, spera ca atracția dintre ei să învingă promisiunea unei familii, chiar dacă era familia regală. Știa totuși că nu o va face.

Și mai știa ceva. Dacă punea un picior în fața celuilalt, avea să ajungă la ghișeu, apoi la Bletchley și mai departe în viață, fără să se destrame. În vechea orânduire a lucrurilor, a-l pierde pe Philip nu era atât de important, mai ales într-o lume în care se puneau la cale invazii ale Europei, în care mureau milioane de oameni peste tot. Nu avea nici o importanță că se simțea de parcă era sfâșiată de vie.

„O să-ți treacă“, și-a spus Osla. „Suntem în toiul războiului.“

Din spate, a auzit vocea blândă a lui Philip:

– Lasă-mă să te duc acasă, prințesă…

Osla a tresărit ca biciuită pe spinare. S-a întors şi l-a surprins pe Philip, încremenit înainte să termine fraza, şi era limpede că îşi dăduse seama ce cuvânt nepotrivit alesese pentru a-şi exprima afecțiunea. Ea îşi ținea capul sus, ca să-i arate mânia ce-i ardea în privire.

– Nu sunt prințesă defel, Philip, a spus în cele din urmă. Ai deja una.

Piciul

Capitolul 58

BÂLBE DE BLETCHLEY, APRILIE 1944

Genii și debutante, o idee despre care BB știe că este radicală: am putea să eliminăm cuvântul „negrotei" din vocabular? Ce termen amuzant, ce glume pe seama lui, ce mostră afectuoasă de argou pe care-l aruncăm într-o doară ca să ne distrăm... Și totuși, nici BB nu consideră că termenul este deosebit de plăcut, nici cei care-l aud la adresa lor, luând în considerare expresiile lor.

– La o parte! Beth s-a băgat în gașca de copii, punând mâna pe un băiat blonziu și pe altul roșcovan. Îl aruncaseră la pământ pe Christopher Zarb în fața casei lui și îl loveau cu noroi.

– Nu vrea să se bată, a spus în batjocură roșcovanul. Ca taică-său.

Beth s-a năpustit și l-a pocnit peste ceafă.

– Cară-te de-aici!

Băieții au fugit.

– Mama zice că nu meriți să trăiești în Anglia dacă nu lupți pentru ea, a strigat unul peste umăr. Negrotei proști…

Christopher zăcea în noroi și se abținea să plângă, ștergându-și mizeria de pe orteze. Lui Beth i s-a strâns inima.

– Nu le da atenție. A întins mâna destul de stângaci spre fiul iubitului ei. Haide, mergem să te ștergem.

Sheila era în casă și pregătea unt cu marmeladă pentru Ceaiul de luna asta, dar a luat în brațe copilul murdar.

– Iar te-a necăjit Robbie Blaine? Pușlamaua…

– Ocupă-te tu de el, că termin eu astea, a spus Beth.

Venise devreme, prima sosită. Harry a intrat când punea apa la fiert și s-a întunecat la față când i-a povestit Beth ce se întâmplase.

– Nenorociții ăia mici îl necăjesc de câteva luni. Dacă-i dau cap în cap, vin tații lor peste mine. Harry i-a dat un șervet. Cu puțin noroc, se domolesc până săptămâna viitoare.

– Ce se întâmplă atunci?

– Plec. A privit-o în ochi. M-am înrolat, Beth.

Au stat şi s-au privit intens pentru o clipă în bucătăria înghesuită, după care Beth a izbucnit în râs uluită.

– Nu ai cum.

– Ai cum, dacă intri în FAA[44], a spus Harry încet. Serviciul aeronautic. În unitatea asta, oricine este împuşcat cade în mare, nu există riscul capturării, nu reprezintă nici un risc pentru BP.

– Comandantul Travis tot nu va…

– Travis i-a dat permisiunea lui Keith Batey din Baraca 6 în iunie ’42. Harry a tras aer în piept. Beth, faptul este consumat.

– Nu.

A spus-o din reflex, scoţând un soi de scâncet. Strângea şervetul în mână, brusc îngrozită.

– Văd că i-ai spus. Sheila a intrat supărată în bucătărie, prinzându-şi la loc o şuviţă rebelă. Spune-i tu, Beth. Eu am răguşit deja. Dacă nu ascultă de blestemata de nevastă-sa, poate ascultă de blestemata de amantă. Se uita urât la Harry.

– Fii şi tu dreaptă, făcând haz de necaz. Amantă înseamnă o femeie întreţinută, iar Beth nu poate fi ţinută între doi oameni dacă nu vrea.

O glumă răsuflată. Sheila s-a întors şi a început să izbească ceştile, lăsând-o pe Beth să atace. Ea şi-a încrucişat braţele la piept, înghiţind în sec de frică.

– De când pui asta la cale?

– Din ianuarie.

Când s-au certat pe tema luptei mai de preţ, cea cu arma sau cu creionul. De-atunci nu mai aduseseră vorba despre asta. Harry fusese tandru, o legăna în trupul lui mare de câte ori se întâlneau, iar ea se cuibărea recunoscătoare la

pieptul lui, bucuroasă că nu se mai certau. Ea fusese recunoscătoare, pe când el punea asta la cale. Beth a tras adânc aer în piept şi a expirat mânie.

– Idiotule, i-a spus lui Harry. Secţia are nevoie de tine.

– Sincer, nu cred. Nu suntem în ’41, când nu erau destui oameni şi toată lumea îşi dădea cu stângu-n dreptul. Nici în ’42, când am pierdut interceptările. Ai idee cât de mare este secţia mea acum? BP a devenit o maşină bine unsă, cu mii de zimţi care contribuie la sistem. Un singur zimţ nu contează.

– Nu eşti un zimţ. Se mai găsesc jucători de şah şi studenţi la matematică, dar nu şi alt Harry Zarb. Cuvintele-i veneau de-a valma, talmeş-blameş, rugător. Pe tine nu te pot înlocui.

– Ba da. Vorbea blând, dar ei nu-i plăcea deloc asta. Beth, nu sunt special. Tu te descurci mai bine să-mi faci treaba. La fel şi alte femei, ca Joan Clarke, una dintre geniile din secţia mea. Cu argumentul ăsta îl convinsese pe Travis – „femeile astea au dovedit că sunt perfect capabile să îşi facă treaba, aşa că lăsaţi-le să şi-o facă şi lăsaţi bărbaţii care vor să se înroleze să se ducă pe front cât mai pot“. După un mic răgaz, a continuat: Urmează un mare asalt. Ştii foarte bine.

Invazia Aliaţilor. Toată lumea ştia asta.

– Nu poţi pretinde că nu contează încă un om în lupta aia, a adăugat Harry la fel de blând. Orice om va conta. Treaba mea o pot face mai multe femei calificate. Dar femeile alea nu se pot înrola în FAA, pe când eu, da. Iar ei au nevoie de oameni.

– Nu de tine. Cum acest argument nu avea greutate, Beth a schimbat tactica. Şi fiul tău? Are nevoie de voi amândoi să trăiască…

– Părinţii lui Sheila au fost de acord să dea o mână de ajutor.

– Aia distracţie… a murmurat Sheila lângă chiuvetă, izbind ceştile. Tu omori nemţi în Atlantic, iar eu o ascult pe maică-mea cum îmi spune că nu-i prind bine ortezele lui Christopher.

– Dacă pici în mijlocul oceanului, rămâne fără tată. Iar ea rămâne văduvă. Beth arăta spre Sheila. Atât de egoist eşti, Harry?

– Nu. În glas i-a pătruns un ton de gheaţă. Egoist este să mă ascund în Bucks, la adăpostul unei slujbe sigure şi comode, în vreme ce oricare alt bărbat apt fizic din ţara asta trebuie să-şi pună viaţa în pericol. Şi ei au copii şi soţii, asta nu-i scuteşte de primejdii. Nu am nici un drept să stau la adăpost de dragul familiei dacă ei nu pot face asta, doar pentru că nu au diploma şi scuza mea.

– Vai, ce nobil eşti tu! a mârâit Beth, în timp ce Sheila s-a răstit:

– Doamne! Ce cretin eşti!

Harry se uita calm la amândouă, neclintit ca un munte de granit în bucătăria mică.

– Plec, a spus când au terminat amândouă. Îl iubesc mai mult ca orice pe copilul de sus şi vă iubesc şi pe voi, dar plec.

Spre groaza ei, Beth a zburat spre el şi a început să-l lovească unde apuca. Nu se putea opri. Cuprinsă de panică, se zbuciuma asemenea unei păsări speriate în colivie.

– Nenorocitule! A tresărit, dându-şi seama că o podideau lacrimile în timp ce-l izbea cu pumnii. Nenorocitule!

Harry tăcea şi îndura loviturile. Sheila a fost cea care a luat-o de pe el.

– Încetează. Se uită lumea.

La uşă, Beth a văzut un grup de Pălărieri Nebuni care nu ştiau ce să facă – Giles, Mab şi gemenele Glassborrow, ambele cu ochii cât cepele. Beth a întors faţa, iar Harry i-a primit stingherit în casă. Îi venea să-l lovească până-i dădea sângele. S-a luat singură în braţe, cu umerii lăsaţi, umilită că pierduse controlul complet.

– De ce se certau? o întreba Valerie Glassborrow pe sora ei în şoaptă, în drum spre salon.

– Chiar trebuie să-ți explice cineva ce-i aia ménage à trois, copilă? a întrebat Giles, care auzise. Nu o să o fac eu.

Beth și-a luat paltonul cu un gest brutal.

– Nu rămân.

Harry a ieșit după ea în amurgul de primăvară.

– Beth…

– Ești criptanalist, nu pilot, mama dracului! S-a smuls înainte să-i atingă el brațul. La BP poți face mult mai mult, dar tot ai de gând să pleci, cu impresia falsă că este un act nobil. Și o să mori în mijlocul Atlanticului… Beth își simțea lacrimile adunându-se la gândul că Harry se putea prăbuși cu avionul ciuruit de gloanțele nemților în marea sclipitoare. Creierul lui complex, veșnic curios, făcut terci, incapabil să mai descifreze setări de submarine sau să emită teorii matematice vreodată. Războiul distrusese atât de mulți bărbați, de ce trebuia să-l distrugă pe frumosul și genialul ei Harry?

Mă iubești? o întrebase el în ianuarie, iar ea nu știuse cum să-i răspundă. Oare așa încerca el să afle?

– Te urăsc, a șoptit, conștientă că, așa infantilă cum părea, era prea devastată să-i mai pese. Să nu îndrăznești să-mi scrii când pleci, muribund neghiob! Să nu îndrăznești!

Fleet Air Arm, parte din Marina Regală, executa zboruri cu propria flotă de elicoptere.

Nouă zile până la nunta regală

11 noiembrie 1947

Capitolul 59

În interiorul ceasornicului

Abia în zori, în cel mai crunt şi mai deprimant moment, a izbutit Beth să chibzuiască la ultimul nume de pe lista ei de potenţiali trădători de la Bletchley Park.

Giles era o posibilitate. Peggy, o alta. Restul din secţia lui Dilly erau cu toţii suspecţi.

Şi în sfârşit… Harry.

Beth a strâns din ochi în bezna nopţii, înăbuşindu-şi tusea. „Nu Harry.“

Totuşi, el mai lucrase pe alocuri la secţia lui Knox, când era nevoie de oameni. Ba chiar şi-l amintea când susţinea că sovieticii ar trebui să primească mai mult ajutor, pe vremea când pierdeau milioane din cauza înaintării lui Hitler în est.

Harry, trădător.

„Harry a plecat cu mult înainte să decodez Trandafirul“, şi-a spus Beth, apărându-l, cum o făcuse de mii de ori. Nu-i vorba că-i venea să urle: „Harry nu mi-ar fi făcut una ca asta“. Harry era deja pe front când i-a distrus trădătorul viaţa lui Beth. Dar dacă nu se înrolase? Dacă fusese doar o scuză şi se dusese… în altă parte? Dacă monitorizase cumva activitatea din ISK sau pusese pe cineva s-o monitorizeze în locul lui, când Beth decriptase în sfârşit mesajul fatal din cifrul abandonat al lui Dilly?

Tras de păr… Şi totuşi, în trei ani şi jumătate, Harry nu venise nici măcar o dată la Clockwell. Când s-a terminat războiul, trăgea nădejde să-l vadă intrând cu paşi mari pe porţile de fier. N-ar fi putut să-şi lase regimentul pe

timp de război, dar la sfârșit, Harry ar fi venit după ea. Chiar dacă se certaseră înainte să plece el, nu l-ar fi oprit nimic dacă afla unde era.

„Harry, vor să mă opereze.“ Beth se gândea la tăcuta parteneră de Go, singura ei prietenă, pe care o luaseră s-o opereze, dar care nu se întorsese încă. Lobotomie, ca Beth? Cine să știe? „O să mă taie și nu știu ce au de gând pe urmă. Vino să mă iei înainte să…“

Dar nu venise, nici măcar o dată. Așa că, într-unul din cazurile extreme, era mort și nu aflase niciodată ce păţise Beth. În altul, era trădătorul, el o internase și puţin îi păsa dacă murea aici.

Beth și-a îngropat capul în pernă și a plâns.

York

– Despre articolul pe tema pălăriilor Ascot este vorba? Osla ținea telefonul între ureche și umăr, în timp ce își prindea ciorapii de portjartier. Nu se așteptase ca șeful ei de la Tatler s-o sune la York. Ți l-am lăsat pe birou înainte să plec din Londra.

– Da, am văzut.

– Pot să încerc să-l schimb într-o satiră de elită? O să fie senzaţional…

– Nu, lasă-l cum este. Dar nu pentru articol te-am sunat, domnișoară Kendall.

– Atunci?

Osla s-a uitat la ceas. Dacă nu ieșea la timp, pierdea trenul spre Clockwell.

– Ai cerut câteva zile libere. Cred că ar fi mai bine să nu te mai întorci până după nunta regală.

I s-a încleștat falca.

– Încă se agită ziarele de scandal?

– Sună neîncetat să întrebe de tine. O să dureze până uită de asta. Nu-i ca şi cum se surpă pământul dacă nu avem articole despre pălăriile Ascot.

Osla a inspirat pe nas.

– Când mă pot întoarce?

– Păi… Curând te măriţi. Nu te mai întorci după nuntă, aşa că…

– Nu? Aparent nimănui nu-i venea să creadă că Osla voia să muncească. Poate că articolele ei amuzante cu detalii de prisos despre pălăriile Ascot nu schimbau lumea, dar, după ce tradusese numai tragedii la BP, Osla considera că oamenii aveau nevoie de articole amuzante cu detalii de prisos. La naiba, îşi iubea slujba! Nu am de gând să mă opresc după nuntă, i-a răspuns şefului.

– Şi bărbatul tău ce părere are despre asta?

„Ce legătură are cu el?“, se întreba Osla, întinzându-se să-şi ia pantofii. „Eu nu fac scandal că se tăvăleşte cu altele, nici el n-o să facă scandal că lucrez.“ A închis telefonul, a şovăit, apoi şi-a sunat logodnicul. Nu a răspuns şi a închis, vinovată că se simţea uşurată să nu vorbească cu el, să scornească o poveste şi să-l audă cum îi zicea „pisoi“.

– Vei găsi pe altul mai bun, draga mea! îi spusese mama ei după ce îl cunoscuse pe viitorul ei soţ. Chiar vei găsi.

„Nu-i adevărat“, şi-a spus Osla atingând smaraldul de pe verighetă cu degetul mare. Învăţase de la Philip să nu se încreadă în pasiune. Mai bine să accepte realitatea: o slujbă care-i plăcea şi un prieten pe care-l plăcea, chiar dacă-i zicea „pisoi“ şi care weekendul ăsta vagabonda probabil cu vreo fufă din Whitstable.

Trăgându-şi valiza pe scări, Osla a chemat portarul.

– Fii bun şi cheamă-mi un taxi…

I-a pierit glasul. Sprijinită de un Bentley vechi şi îngrijit, parcat vizavi de

hotel, elegantă în pantalonii negri, cu ochelari de soare enormi şi cu o pălărie cu borul aplecat peste ochi, aştepta Mab.

Cu trei ani în urmă

Mai 1944

Capitolul 60

Dragă J.P.E.C. Cornwell,

Spune-mi, te rog, că nu se poate muri de inimă rea. Spune-mi, te rog, că durerea asta nu mă va ucide. Acum asta îmi doresc.

– Osla, poţi vedea transmisiunile FAA din secţia ta? Beth vorbea repede, însă cu voce domoală, aşezându-se lângă Osla în cantină. Trebuie să ştiu ce avioane se prăbuşesc. Care este numărul de victime.

– Of, Beth… Osla s-a uitat la colega ei de cameră, care, de la plecarea lui Harry la instrucţie, făcuse mai multe ture ca niciodată. Era pământie la faţă şi slabă moartă. Osla a dat farfuria deoparte. Ia şi mănâncă scrumbia mea. Eşti ca o scovergă de uscată.

– Spune-mi cifrele!

Osla şi-a dat bucla după ureche. Avea o durere surdă de cap, mâinile galbene de la machiajul aplicat pe picioare după ce i se rupsese ultima pereche de ciorapi şi, o, da, încă se trezea în fiecare dimineaţă cu gândul la Philip, aşteptând s-o străpungă sulița agoniei. Până în acel moment, planul de a ignora cu totul inima frântă pe seama faptului că nu avea nici o importanţă pe timp de război nu funcţiona prea bine.

– Văd o parte dintre transmisiunile FAA, i-a spus lui Beth, care părea în sinea ei la fel de lipsită de viaţă pe cât se simţea Osla.

– Şansele sunt la fel de slabe ca la RAF?

Osla şi-a ales cu grijă cuvintele.

– Când sunt ţinta atacurilor, şansele… lucrurile sunt mult mai clare decât la RAF. Pentru că ei nu se pot parașuta pe țărm și să se ducă acasă.

– Spune-mi ce știi.

Osla a oftat.

– Beth, nu am voie. Nu pot.

– Ba poți. Beth a ridicat tonul. Nu vorbim la telefon, nu suntem în public. Suntem la BP. Îmi poți spune.

– Nu este…

– Osla! Cei din cantină se uitau deja la Beth, cum stătea aplecată spre Osla, implorând cu fiecare părticică din trupul ei.

După o clipă de tăcere, Osla a început să dea din cap afirmativ.

– O să caut ultimele transmisiuni.

O mică încălcare a confidenţialităţii, una însă pe care o tolera toată lumea – barăcile debordau de femei neliniștite în privința soților și fraților de pe front ca să nu existe un mic şi discret schimb de informaţii. Osla nu se putuse abține să arunce un ochi la Whelp, acum că se avântase spre Pacific, oricât și-ar fi spus că nu mai era treaba ei. De ce nu se pot reseta inimile, să revină în poziția inițială, unde nu mai simt nimic în afară de compasiunea firească pe care o simțeai față de orice bărbat care pleca la război? Uitându-se la buzele crăpate şi la ochii înroşiţi ai lui Beth, Osla bănuia că prietena ei se întreba acelaşi lucru.

– Mulţumesc, a spus Beth cu glasul stins. Îmi pare rău că-ți cer asta.

– Dă-o-ncolo, dacă nu pot încălca puțin o regulă pentru tine, la ce sunt bună?

A trecut-o un fior de afecţiune. Bun, nu-l avea pe Philip, dar avea prieteni. Mai mult decât cei cu care își petrecea timpul ziua, cum erau Sally Norton sau ceilalți traducători, avea prieteni ca Beth, pe care nu ar fi cunoscut-o dacă nu ar fi fost războiul ăsta. Beth cea stranie, excentrică, genială, care

mărturisise recent, într-o confesiune la miezul nopţii, că murea de frica lipsei acestei munci după ce se termina războiul.

– Trebuie să mă întorc la secţia mea, spunea Beth acum şi, într-o clipită, îi revenise calmul şi voia bună.

Volumul de muncă îi secătuia pe toţi din pricina iminentei invazii, numai pe Beth părea să o învigoreze. Osla o invidia.

Lucra la ediţia Bâlbelor, dar, imediat ce s-a întors, şi-a dat seama că trebuia să şteargă tot. Pentru BB apăruseră informaţii mult mai importante decât un pamflet la adresa Clubului Highland Reel.

– S-a stabilit data, a spus şeful lor, uitându-se la cei adunaţi în secţia navală. 6 iunie. Ultimele ore ale zilei de 5 iunie, dacă ţine vremea cu noi.

S-a aşternut o linişte totală. Osla îşi înfipsese unghiile în palme.

– S-au anulat toate permisiile, a continuat el. Din acest moment şi până pe 5 ne concentrăm doar la interceptările privind poziţiile minelor germane din Canal. Vânătoare plăcută, doamnelor!

Osla a expirat lin. Poate că ăsta era ţelul la care năzuise de când începuse războiul, momentul şi locul în care putea dovedi de ce era în stare. În numai trei săptămâni, vasele amfibii aveau să pună ghearele pe apele Canalului spre Normandia.

„Să le facem loc.“

S-a întins spre dicţionarul german, căutând „mină“, „plantare mine“, „plasator de mine“.

6 iunie. Era momentul să se pună pe treabă.

Capitolul 61

BÅLBE DE BLETCHLEY, IUNIE 1944

Se anulează permisia, se leazã somnul. Se anulează
anulează mesele, se anu- respiratul. S-a stabilit ziua.

Încet-încet, Beth a reuşit să despice trandafirul.

– Pentru că sunt sintagme foarte scurte, i-a spus lui Dilly. L-a invocat sprijinit de biroul din faţă, îndesând tutun în pipă. Ai foarte puţine date de care să te legi. Este ca şi cum sovieticii fac schimb de mesaje false.

El a încuviinţat.

– Şi?

– Îmi trebuie un mesaj mai lung. Beth îşi muşca buza, ignorând privirile ciudate pe care le primea din partea colegilor de la biroul alăturat. A mai primit staţia Y ceva pe frecvenţa asta?

Lui i-au scăpărat ochii.

– Ce-ar fi să verifici?

Beth a făcut cererea, lăsând deoparte cifrul ermetic pe care ajunsese să-l privească întocmai ca pe un Trandafir. Codurile şi cheile primiseră nume de culori, animale, de ce nu şi flori? Rechin şi Delfin erau cifruri navale, îi auzise pe băieţii de la Baraca 8 bârfind neglijent. Şi-a schimbat brusc firul gândului, căci Baraca 8 însemna Harry, iar gândul la Harry era încă un chin de care trebuia să se ferească.

S-a ocupat de Abwehr imediat ce l-a primit. Mai erau câteva zile până la invazie. La Bletchley Park toată lumea era cu nervii întinşi la maximum. Nimeni nu pierdea vremea la cantină, ci înfulecau şi se întorceau degrabă la muncă. Toată lumea venea devreme şi pleca târziu.

– Zău dacă vă mai văd vreun pic, fetelor! a exclamat proprietara lor din Apsley Guise. Cred că vă muncesc pe brânci.

„O să merite, dacă punem piciorul pe plajele alea“, şi-a spus Beth. Nu ştia la ce lucrau Osla şi Mab, ce aspect al sprijinului pentru Operaţiunea Overlord ţinea de competenţele lor, dar în cazul lui Beth, era viclenie curată. Agenţii dubli de nădejde, care fuseseră depistaţi prin intermediul serviciului de

informații Abwehr și care se răsculau împotriva celui de-al Treilea Reich, transmiteau același mesaj la Berlin: invazia urma să aibă loc la Pas-de-Calais.

Până atunci, fiecare mesaj Abwehr pe care-l decripta Beth sugera că Berlinul luase de bună informația.

– Cum reușiți să țineți pasul? a mormăit Giles, prăvălit tot la biroul lui. Sunteți inumane, pur și simplu. Peggy și Beth s-au privit și au ridicat din umeri. Urma să fie exact ca la Matapan. Mai trecuseră prin asta și aveau să mai treacă o dată.

Totuși, cu câteva ore înainte de miezul nopții, se domoleau toate activitățile și, în fiecare noapte, Beth se trezea întorcându-se la faldurile și tainele Trandafirului.

– Odihnește-te, a sugerat Peggy.

Giles a rânjit.

– Beth nu știe cum.

Beth nu asculta, fiindcă tocmai primise de veste despre cererea pe care o făcuse cu cinci zile în urmă pentru transmisiunile marcate de Dilly și toate frecvențele asociate:

– A fost înregistrat ca având prioritate scăzută.

– Mă ocup eu de el. O întreagă pagină superbă cu care să lucreze, nu mizeriile astea care o frustrau. Dacă tipul de indicator la mașina asta este similar cu cel al Enigmei obișnuite, ar arăta la fel, dar poate că… Murmura și scria de zor cu creionul. Știa deja de unde s-o apuce.

Era 5 iunie.

– Acum este momentul să vă duceți la culcare, i-a sfătuit Peter Twinn la apus. Începând de la miezul nopții, avem nevoie de toată lumea.

Majoritatea din ISK s-au îndreptat spre ușă, dar Beth s-a întors la birou, ignorându-l pe Peter când a insistat să o trimită acasă. După miezul nopții,

transmisiunile despre invazie aveau să înghită totul – mai bine lucra la Trandafir, decât să încerce să doarmă agitată câteva ore sau să încerce să nu se întrebe dacă Harry se îndrepta deja cu avionul spre Canal. Doar nu-şi terminase încă instructajul, dar auzise ea poveşti de groază despre piloţi azvârliţi în carlingă fără să aibă prea multe ore de zbor.

A clipit spasmodic ca să-l alunge pe Harry din minte, apucându-se de mesajul lung al Trandafirului. Avea poziţia unui rotor, un R, iar după ce a evaluat un număr ameţitor de blocuri de chei[45], a introdus un Z în următorul. Beth s-a uitat o vreme, apoi s-a întrebat dacă era posibil ca mesajul să fi fost transmis prin cheia C-Z-R, de la ţar. Era un mesaj rusesc.

A băgat capul pe uşa de alături, unde ţineau cei de la ISK maşinile Typex. Plecaseră toţi criptanaliştii. Beth şi-a muşcat buza, apoi a început să lucreze la cea mai apropiată maşină. A durat o vreme să îşi dea seama cum să seteze maşina, dar, în cele din urmă, a potrivit rotoarele la CZR pentru poziţia iniţială, s-a aşezat şi a început să scrie migălos mesajul cifrat.

– Ce-i aia? A auzit vocea lui Peggy în spate, dar nu s-a întors.

– Pleacă!

– Ia stai să văd…

– Peggy, pleacă!

Supărată, Peggy s-a îndepărtat bocănind din tocuri, timp în care mesajul descifrat a început să se arate.

– Haide…

Tot ce voia Beth era să vadă dacă se putea desluşi. Nu-i păsa care era mesajul, probabil doar transmisiuni false, ruşi care făceau experimente cu o maşină capturată. Beth voia doar să ştie dacă reuşise să-l decripteze. Dacă putea decripta Trandafirul, putea decripta orice mesaj despre invazie pe care punea mâna.

Se obişnuise atât de tare să vadă grupuri ilizibile transformându-se în cuvinte

germane, încât, obosită fiind, i-a luat o clipă să-şi dea seama la ce se uita. Nu era germană, ci engleză. A ridicat din sprâncene, a şovăit, apoi s-a întors cu foaia la biroul ei, a scos dosarul în care se aflau celelalte date interceptate şi a încercat să le verifice cu setarea CZR. Setările maşinii se schimbau la miezul nopţii, dar uneori operatorii o mai dădeau în bară.

Nu şi de data asta. Nu înţelegea nimic, aşa că a abandonat maşina Typex şi s-a întors la cea pe care decriptase mesajul. Engleză… Bizar. A început să separe grupurile de cinci litere în cuvinte, dar ochii îi alergau înaintea creionului.

Beth a înlemnit.

– Îmi pare rău, comandantul Travis nu a venit încă.

Beth se holba la femeia între două vârste care dactilografia placidă la birou. În Conac era o liniște stranie, jumătate din birouri erau pustii.

– Trebuie să vorbesc cu el. Este urgent.

– Totul este urgent astăzi, a suspinat femeia. Vine la miezul nopţii. Toată lumea vine la miezul nopţii.

Miezul nopţii? Mai erau patru ore. Beth îşi auzea inima bubuind. Strângea la piept dosarul Trandafirul ca pe un scut.

– Trebuie să vorbesc cu el acum, a repetat. Numai la asta se mai putea gândi de când citise mesajul în engleză.

– Păi, probabil doarme şi el câteva ore. Dacă laşi dosarul…

– Nu.

– Atunci mi-e teamă că nu te pot ajuta, a spus femeia, pierzându-şi evident răbdarea, şi a plecat ochii la maşina de scris.

– Auzi, vacă tâmpă…

– Ascultă, domnișoară Finch! Potolește-te, că te scot de ureche afară.

Beth a ieșit ameţită, cu gura uscată. S-a oprit brusc între grifonii de piatră care flancau ușa Conacului, complet pierdută. Pajiștea verde și mătăsoasă se întindea spre lac, dar atunci, în amurgul văratic, nu juca nici un criptanalist oină. Atât bărbaţii, cât și femeile mergeau hotărâţi de la o clădire la alta, sub un cer cenușiu și amenințător. La sud, pe plajele care purtau numele Omaha, Utah, Sword, Juno și Gold susurau calm valurile neînsângerate. Totul avea să se schimbe curând.

„Ce să fac?“ Beth s-a uitat la dosarul cu mesajul decriptat care conținea revelaţii cumplite. „Să stau pe ăsta ca o cloșcă?“ Nu-l putea duce înapoi la ISK – acolo putea da oricine peste el dacă-l lăsa pe birou, cât ar fi încercat să decodeze restul mesajelor Trandafir la Typex. Era în engleză. Oricine putea trece pe lângă el să-l citească. Peggy venise în spatele ei cât lucra la Typex. Văzuse? Poate văzuse altcineva? Dacă…?

„Nu intra în panică“, și-a spus Beth, dar nu știa unde să se ducă și ce să facă. Nu-l putea lăsa nepăzit. Nu se putea încrede în nimeni din ISK. Iar când venea Travis, oare i-ar fi dat ascultare? Invazia începea în câteva ore. Nu era nimic mai important, nici în ziua aia, nici a doua zi. Nici măcar ce citise în mesajul descifrat.

„Păstrează secretul. Să fie în siguranţă. Până se poate ocupa cine trebuie de el.“

Deocamdată, la Bletchley Park nu era în siguranţă.

A pitit dosarul în jachetă și a ieșit iute pe poartă, îndreptându-se spre primul colţ. Nu mai oprise niciodată un străin s-o ia cu maşina, dar a făcut-o acum, oprind o rablă Victor, care hurducăia prin oraș.

– Domnule, este urgent! Mă puteți duce până la Courns Wood?

În decriptare, un mesaj de dimensiune mare este împărţit în segmente de lungime corespunzătoare, numite „blocuri“.

Capitolul 62

BÂLBE DE BLETCHLEY, 5 IUNIE 1944

„Ia seama, căci războiul are somn ușor și doarme cu sabia-n mână." Dragul de Shakespeare! O exista alt dușman astăzi decât pe vremea lui Henry V, dar sentimentul rămâne același când privim spre Franța.

Doamne-ajută, genii și debutante!

– Aştepţi autobuzul?

Giles venea alături de colega blondă de la ISK a lui Beth – Mab şi-a amintit că o chema Peggy – şi cei doi au început să o însoţească pe Mab când ieşea pe poarta de la Bletchley Park.

– Am ieşit la patru, dar mă întorc la miezul nopţii, când începe vacarmul.

Mab şi-a mutat poşeta de pe un braţ pe altul, încercând să nu-i evite privirea lui Giles. Încă era stânjenită că picase lată în patul lui şi nu se putea uita în ochii acestuia.

Giles s-a încruntat.

– Nu pari să fi dormit, regină Mab.

– Nu am dormit.

O lăsase mai moale cu ginul şi, fără ameţeala pe care i-o dădea, s-a întors pe toate părţile înainte să aţipească. O visase doar pe Lucy, care alerga într-un labirint nemărginit de cenuşă şi moloz şi se trezise plângând.

– Păi, nu-i bine, a spus impulsiv Peggy. În seara asta toată lumea trebuie să fie odihnită. Ce chestie, nu? A dat din cap spre satul liniştit. Noi ştim că are loc invazia, dar ei habar n-au.

– Nu-mi fac griji până nu ajung barjele în zona de luptă. Giles a ridicat din umeri. A văzut-o careva pe Beth? Voiam s-o invit la un concert sau ceva după ce se termină tămbălăul.

– Era la ISK ultima oară când am văzut-o. Peggy părea iritată. S-a stropşit la mine.

– Cred că am o şansă acum, nemaifiind Harry în preajmă.

– O să se stropşească şi la tine dacă aduci vorba despre orice altceva în afară de muncă. Nu înţeleg cum de mai are prieteni. Uitându-se la Mab, a adăugat:

Recunosc că tu şi Osla sunteţi mai iertătoare ca mine.

– Cum adică? s-a încruntat Mab.

– Te referi la avertismentul privind raidul din Coventry? a întrebat-o Giles pe Peggy.

– Da, eram acolo…

Mab s-a oprit la colţ.

– Ce avertisment?

Peggy părea dezolată. Mab îi deslușea fiecare trăsătură cu o claritate stranie: părul blond în vânt, chipul fin şi inteligent.

– Am făcut vreo gafă?

– Ce avertisment?

– Să ştii că nu am vrut să… Am bănuit că după înmormântarea soţului tău ar fi venit să-şi ceară scuze că nu a…

Lui Mab îi bâzâiau urechile ca într-un stup.

– Pentru ce?

– Pentru că nu te-a avertizat să nu te apropii de Coventry. Beth a decriptat din timp un raport referitor la raid, eram la biroul de lângă ea. Peggy a ridicat din sprâncene. Giles părea şocat. Nici după înmormântare nu ţi-a spus?

Capitolul 63

– Beth? Doamna Knox a clipit mirată când a deschis uşa. Ce naiba? Fato, eşti albă ca hârtia!

– Îmi pare tare rău că vă deranjez. Beth simţea că o frigea dosarul pe care-l ascundea în jachetă. Trebuie să ajung în biroul lui Dilly.

Slavă Domnului că doamna Knox era obişnuită să nu pună întrebări.
A condus-o pe Beth spre bibliotecă. Se întunecase aproape de tot. Când a aprins veioza, lumina galbenă a aruncat umbre asemenea unor gargui de smoală pe rafturile cu cărţi. Beth s-a uitat la fotoliul din piele uzată unde stătea Dilly pe vremuri şi îi venea să plângă. „Dilly, de ce a trebuit să mori?“ Ar fi fost mult mai simplu dacă trăia. El ar fi ştiut ce era de făcut cu dinamita pe care o decriptase.

Numai că Dilly se odihnea împăcat în mormânt din februarie trecut, iar Beth era nevoită să se descurce singură.

Imediat ce a plecat doamna Knox, Beth a tăbărât pe biroul lui Dilly. De când îl ştia Beth, ţinuse cheia la lanţul ceasului. Acum unde era? A icnit uşurată după ce a răscolit disperată printre vrafurile de hârtii vechi şi a dat de cheia mică de alamă pe care o cunoştea. S-a dus la uşa din perete cu balama invizibilă şi a deschis-o, dezvăluind seiful. A răsucit cheia şi l-a deschis – gol.

Scoţând din jachetă dosarul cu mesajele cifrate ale Trandafirului, Beth a şovăit. Majoritatea erau încă nedescifrate – era tentată să se aşeze la biroul lui Dilly şi să vadă dacă mai putea lucra la ele, însă timpul trecea, iar la miezul nopţii trebuia să fie la BP. S-a uitat la primul raport, singurul decriptat. Începutul era încâlcit şi nu-l dibuise, dar rândurile de mijloc în engleză erau clare. Deja le memorase.

… posibilitate contrariantă, dar deocamdată avem tehnicile proprii. Rog transmite mulțumiri sursei tale din ISK și asigur-o de interesul nostru perpetuu în privința viitoarelor informații ce se ivesc. Aceeași compensație.

Era un fel de nume de cod în loc de semnătură, un cuvânt rusesc pe care Beth nu-l cunoștea. Nu aceea era partea care o făcuse să încremenească atunci când citise.

Sursa ta din ISK.

Astea nu erau simple mesaje false. Cineva de la Bletchley Park transmitea informații sovieticilor și, având în vedere de când erau aceste transmisiuni, o făcea din ’42.

– Ai bănuit?

Simulacrul însă tăcea astă-seară, nu-i oferea nici un indiciu. Sigur nu-și dăduse seama – dacă erau compromise informațiile de la Bletchley Park, s-ar fi creat o secție dedicată investigării fiecărui detaliu în parte, nu lăsate în biblioteca privată a unui muribund. Nu, Dilly îl luase acasă pentru că Trandafirul era altfel, interesant, o anomalie. Ultima lui enigmă.

„Enigma mea acum“, și-a spus Beth încuind dosarul și închizând peretele fals. În cazul în care era nevoie să scoată ceva atât de secret precum criptogramele Enigmei de pe proprietatea Bletchley Park, cel puțin seiful se dovedise de pe-atunci un loc sigur. Beth nu îndrăznea să-l ducă la Apsley Guise și nici să-l lase la ISK.

Acolo exista un trădător.

„Cine?“, se întreba, într-o stare de disperare – pentru ea erau cu toții prețioși, fiecare în parte. Peggy, care o învățase să folosească benzile de carton, Giles, care spunea că era cel mai bun criptanalist pe care-l cunoscuse și nici nu părea s-o spună cu ranchiună, Jean, Claire, Phyllida și restul echipei lui Dilly,

care lucraseră împreună cu ea la criza Matapan. Unul dintre ei vindea informaţii de la Bletchley Park?

Aceeaşi compensaţie.

Beth simţea că i se face rău.

S-a uitat la cheia seifului şi a strecurat-o în buzunar. Dilly glumea adesea că ar fi trebuit să aibă mai mult de o cheie, că dacă o pierdea pe asta, era pe butuci. Dosarul Trandafirul putea rămâne acolo până când i-l putea duce comandantului Travis, oricând avea să vină momentul. „Dacă nu mă primeşte în seara asta, atunci o să mă primească în clipa în care se termină cu invazia, indiferent cum se va termina. Nu mai târziu.“ Nu-i păsa dacă spărgea uşa cu toporul ca să intre în biroul lui, nu avea de ales decât să-i dea ascultare.

– Ai terminat, drăguţă? a întrebat doamna Knox, când a ieşit Beth din bibliotecă.

– Da. Vă rog să nu spuneţi nimănui că am fost aici. Am lăsat ceva în bibliotecă, nu căutaţi.

– Sigur că nu.

Soţia lui Dilly nu părea tulburată.

Beth a şovăit înainte să o strângă în braţe pe Olive Knox.

– Mulţumesc.

– Încotro, domnişoară? a întrebat-o bătrânul om bun la toate al doamnei Knox, însărcinat s-o ducă pe Beth acasă.

Beth se pregătea să spună că la Bletchley Park, numai că a pătruns-o o durere surdă şi familiară de burtă şi a simţit cum îi năduşea spinarea sub cămaşă – îi venise ciclul. Dacă era să înceapă o tură dublă de la miezul nopţii – măcar atât, având în vedere invazia şi pe urmă cine ştie cum aveau să se complice lucrurile după ce-i raporta lui Travis – avea nevoie de tampon.

– Apsley Guise, i-a spus şoferului, luptându-se cu oboseala. Uneori ura

enorm să fie femeie: plătită mai puțin, subestimată și trădată de propriul corp. Îi venea să intre ca furtuna la Bletchley Park și să zbiere cât o țineau plămânii că aveau un trădător, mama ei de treabă, și bine ar fi fost să îi dea toată lumea ascultare – dar nimeni nu ar fi dat atenție unei femei cu sânge pe fustă. Prea mulți bărbați păreau să creadă că femeile o luau razna când sângerau.

A urcat cu greu scările casei din Apsley Guise, alungând suspiciunea din cauza căreia o lua cu frig, în învălmășeala de gânduri ce-i goneau de la un coleg de secție la altul: „Nu poți fi tu. Oare tu? Cum să fii tocmai tu?“
A intrat în camera comună. Osla se spăla pe față la chiuvetă, iar Boots a ridicat ochii din coș căscând.

– Beth, a salutat-o Osla. Ce se petrece? Am primit un telefon, ceva legat de Mab și Coventry…

Beth răscolea în coșul cu obiecte de igienă, dar s-a îndreptat de spate brusc agitată.

– Coventry?

– N-am înțeles mai nimic.

– Aici erai!

Mab a năvălit în dormitorul pe care-l împărțise cu ele pe vremuri și în care nu călcase de la moartea soțului și a fiicei ei. Beth s-a întors la timp, doar cât să apuce să vadă flăcările din ochii lui Mab, înainte ca prietena ei s-o plesnească peste față cu sălbăticie.

Capitolul 64

– Ai ştiut! Mab a împins-o pe Beth în perete. Era gâtuită de furie.

– Mab…

Beth a încercat să se ferească de ea, dar Mab era cu un cap mai înaltă ca ea şi alimentată de furie. A izbit-o de perete, zgâlţâind oglinda, iar Boots a sărit din coş lătrând. În acel moment, Osla a apucat-o pe Mab de umeri şi a tras-o înapoi.

– Mab, încetează! Despre ce este vorba?

Beth înlemnise la perete, ţinându-se singură în braţe, cu Boots la picior. Mab stătea pe covor şi tremura de furie. Între ele, Osla, mică şi neînduplecată, o ţinea pe Mab deoparte. De data asta, uitându-se la Osla, Mab nu mai era nedumerită dacă simţea mânie sau durere. La Coventry, Osla făcuse o greşeală – acea greşeală pe seama căreia Lucy se făcuse nevăzută, iar Francis se dusese după ea, dar fusese o greşeală.

Beth făcuse o alegere.

– Spune-i! i-a cerut Mab gâtuită, uitându-se la Beth. Spune-i despre Coventry!

– Nu am timp, a implorat-o Beth, frângându-şi mâinile. Trebuie să ajung la BP.

A dat să iasă pe uşă. Mab a traversat camera, a trântit uşa şi s-a aşezat în faţa ei.

– Ce se întâmplă? voia să ştie Osla.

Mab a aşteptat, dar Beth se făcuse mică şi nu spunea nimic.

– Mi s-a spus că Beth a interceptat un mesaj despre raidul din Coventry. Cel care i-a omorât pe… Nu le putea pronunţa numele. A ştiut că urma un atac cu câteva ore înainte ca noi două să plecăm să ne întâlnim acolo cu Francis şi Lucy. Ne-a lăsat să ne ducem fără să sufle o vorbă.

Cuvintele s-au prăvălit asupra lor ca pietrele în apă, făcând valuri.

– Beth nu ar fi… a dat să spună Osla, în timp ce Beth şoptea:

– Cum ai aflat?

– De la prietena ta, Peggy, ce contează? E adevărat?

Beth a săltat brusc capul.

– Dacă ţi-aş fi spus, aş fi compromis…

– Nu-i adevărat! a ţipat Mab. Ne-am luat rămas-bun de la tine la cantina BP în dimineaţa aia – nu erau civili lângă noi, eram în siguranţă, pe proprietatea Bletchley Park. Nici nu trebuia să ne dai detalii. Tot ce trebuia să spui era „Vă rog să aveţi încredere în mine şi să contramandaţi vizita“.

Mab l-ar fi sunat pe Francis şi i-ar fi cerut să se întâlnească în altă parte. Ar fi fost în viaţă în continuare. Lucy ar fi fost în viaţă.

– Nu vă puteam spune, se lamenta Beth. Cum să vă ofer avantajul în pofida celor neştiutori din Coventry, pe care îi aştepta atacul?

– Pentru că în război, Beth, salvezi pe cine poţi. Oricând poţi. Nu i-ai fi putut avertiza pe cei din Coventry, dar pe noi da, şi asta în siguranţă.

– Şi ai mai făcut asta, a spus Osla foarte încet. În toamna lui ’40, ne-ai dat de ştire că s-a păsuit invazia germană.

Beth a tresărit.

– De-asta! V-am spus despre invazie şi nu ar fi trebuit s-o fac. Am jurat că nu

o voi mai face vreodată. Și-apoi, e altceva – să știți că s-a amânat invazia nu schimba lucrurile cu nimic. Dar dacă știai despre Coventry, i-ai fi spus lui Francis să nu vină, el poate ar fi spus unui vecin care ar fi avertizat pe altcineva, și nici una, nici două…

– Nu am fi făcut asta, Beth. L-am fi mințit pe Francis. Mințim pe toată lumea, nu doar între noi. Osla se așezase acum de partea lui Mab, cu brațele la piept, ca un scut. Nu s-ar fi schimbat nimic dacă am fi știut, doar că Francis și Lucy ar fi încă în viață.

– Nu aveam de unde să știu. Am sperat că o să fie bine.

– Și fiica mea a murit, a spus Mab îngrețoșată.

O fi fost nedrept față de Beth, care încercase doar să-și țină jurământul. Mab era conștientă de asta, chiar și în toiul crizei de nervi, dar nu-i păsa. Beth făcuse o alegere, iar fiica ei murise. Soțul ei murise.

Beth scutura încăpățânată din cap.

– Am jurat.

– Tu vrei ca noi să ne încălcăm jurământul când îți convine ție. Chipul alb ca de fildeș al Oslei se înroșise. Privind-o, Mab și-a dat seama că nu o mai văzuse niciodată pe Osla Kendall mânioasă. Tocmai ce m-ai rugat să-ți dau informații despre FAA din cauza lui Harry și eu am făcut-o.

Beth a întredeschis gura, fără să spună nimic.

– Ipocrita naibii! a exclamat Osla.

– Nu ar fi trebuit să îți cer informații despre Harry. Beth se uita în pământ. Ar fi trebuit să mă refuzi.

– Am făcut-o pentru că jurământul nostru nu este în alb-negru cum crezi tu și lucrăm toate la Bletchley Park de suficient timp cât să știm asta. Există modalități prin care transmiți discret, fără să compromiți confidențialitatea.

– Nu am știut cum…

– Ai fi găsit o cale. Dar nu ți-a păsat. Ți-ai spus că va fi bine. Și când s-a dus totul dracului, tot m-ai lăsat să te cred prietenă. Mab aproape că tremura de furie, amintindu-și cât se bazase în ultimul an pe Beth. Avusese încredere în Beth, în timp ce dădea vina pe Osla.

– A fost un singur raid! Beth ridicase tonul. Ar fi trebuit să vă avertizez ori de câte ori, atunci când urma un raid asupra Londrei, voi vă duceați acolo de câte ori aveați liber?

– Oricine se duce la Londra își asumă conștient riscul, s-a răstit Mab. Londra, Birmingham, Liverpool sunt mereu ținta atacurilor, toată lumea care citește ziarul știe asta. Te duci în locuri micuțe precum Keswick sau Coventry ca să fii în siguranță. Știi bine că am crezut că vom fi în siguranță acolo.

– Nu ar fi trebuit să credeți asta. Ați fost în destule locuri bombardate până atunci. S-a întâmplat, iar acum dați vina pe mine pentru că ați dat cu zarul și ați pierdut. Coventry fusese deja lovit crunt…

– Dar nu se aștepta nimeni să fie atacat din nou. Nu cu un raid așa de mare ca ăsta.

Beth își frângea mâinile.

– Nu am putut.

Mab s-a aruncat asupra lui Beth sau ar fi făcut-o dacă nu o împingea Osla. Mab și-a umflat plămânii să urle, Boots le dădea roată lătrând și mârâind în fața stăpânei, când, deodată, s-a auzit o bătaie în ușă și au încremenit toate.

– Fetelor? Era vocea proprietarei. Am primit un telefon de la Bletchley Park. Domnișoară Kendall și doamnă Gray, sunteți chemate de urgență. Au trimis mașina să vă ia, trebuie să sosească. Tăcere. E totul în ordine?

– Totul în ordine, a strigat Osla.

Mab avea senzația că-i auzea pietriș în gură. Au ascultat pașii care se îndepărtau. Osla și Mab s-au privit, iar între ele s-a așternut o tăcere care ar fi putut dura oricât între două și zece minute.

– Hai să mergem! Mab s-a uitat la Beth. Nu cred că mai este nimic de spus.

Lui Beth îi tremura barba.

– Am făcut doar ce-am crezut că era bine.

– Exact. Nu ai făcut nimic, javră trădătoare! Mab a deschis brutal uşa. Vii dracului la maşină cu noi sau nu?

Şi dacă ar fi preferat s-o calce cu maşina pe Beth decât să stea cu ea pe banchetă, Bletchley Park avea nevoie de ea.

Dar Beth s-a lăsat pe pat, iar Mab a auzit-o râzând cu un sunet strident ca unghiile pe tablă. Râdea şi plângea în acelaşi timp, cu mâinile la urechi, legănându-şi capul înainte şi înapoi. Boots scâncea, dar a ignorat câinele.

– Habar nu aveţi, a spus printre hohote de râs, cu lacrimile şiroindu-i pe bărbie. Habar nu aveţi ce se întâmplă, deloc-deloc. Doamne! Dilly, de ce-ai murit, de ce a trebuit să te duci?

– Fetelor! a strigat proprietara de jos. A venit maşina.

Au stat pe loc o clipă, dar Beth se legăna, plângea şi hohotea cu un râs sumbru şi straniu. În cele din urmă, Mab şi Osla au fost nevoite să plece fără ea.

Capitolul 65

– Domnișoară Kendall. Doamnă Gray. Comandantul Travis ședea la birou cu spatele drept, extenuat, încăperea fiind plină de agenți în costume anoste. Aţi fost invitate aici pentru a furniza informaţii concordante. Nu vă reținem prea mult, pentru că avem cu toții treburi mult mai importante de făcut în seara asta. A început să răsfoiască un dosar al personalului și, chiar și cu susul în jos, Osla vedea perfect numele trecute în el. Nedumerită, Osla a uitat de furia care o încerca și de extenuare. De ce, cu câteva ore până la lansarea atacului asupra Normandiei, când toți cei de la Bletchley Park erau cu totul înnebuniți, se uita comandantul Travis la dosarul lui Beth?

– Înțeleg că, în ultimii patru ani, aţi fost cazate amândouă cu Bethan Finch, a spus el. Ce ne puteți spune despre ea?

Osla și Mab s-au privit. Era limpede că nici Mab nu știa ce să spună. Oricât de supărate erau pe Beth, era irelevant să se descarce din cauza ranchiunelor noi și a durerilor de demult.

El a plesnit din limbă nerăbdător.

– Când aţi văzut-o ultima oară și cum i-aţi descrie starea emoțională?

– Am văzut-o acum o oră, a spus Mab, în cele din urmă, concis. Era complet isterică. Râdea și plângea și spunea ceva de genul „habar nu aveți“.

Un bărbat din spatele comandantului Travis a scos un „hm“.

– Sunteți de acord cu această declarație, domnișoară Kendall?

Osla nu voia neapărat să fie de acord, dar, da, „isterică“ era cuvântul potrivit pentru a descrie criza lui Beth de râs și plâns în același timp.

– Cred că da. În mod normal, n-o ia razna așa, s-a simțit obligată să adauge. Este foarte echilibrată.

– Ce voia să spună cu „habar nu aveți“? a întrebat unul dintre agenți. Osla l-a recunoscut, era slugarnicul care făcuse aluzii că furase dosarul din Baracă și îi ceruse să-l spioneze pe Philip. V-a pus în fața unor teorii absurde? A vorbit despre cineva din secția ei?

– Nu.

Mab redevenise calmă și justă. Osla se gândea că trebuia s-o cunoști foarte bine ca să știi că încă fierbea de furie sub calmul afișat.

– A menționat ceva despre mesajele decriptate de ea?

Osla și-a dat o buclă după ureche, complet nedumerită.

– Nu.

– Am înțeles că a avut o legătură de lungă durată cu un coleg de la Baraca 8. Dungatul a subliniat cu răutate cuvântul „legătură“. Un criptanalist căsătorit, Harry Zarb? Negroteiul.

Amândouă au încuviințat șovăitor. Nu avea rost să nege, toată lumea de la BP știa.

– Înțeleg că el a rupt relația când s-a înrolat în FAA, iar ea s-a supărat.

– Nu știu care dintre ei a rupt relația, a răspuns Osla.

Mab a ridicat din umeri.

– Da, a fost supărată.

– Se purta deja dubios înainte de această dezamăgire romantică aș zice? Moartea lui Dilly Knox, pe care-l privise ca pe un tată aproape – asta o făcea inconstantă? Instabilă?

Mab și Osla s-au privit din nou.

– Asta are legătură cu munca ei, așa că nu a adus vorba.

Dungatul s-a aplecat, murmurând:

– Am vorbit deja cu celelalte fete, cu domnișoara Rock și… care era cealaltă?

– Phyllida nu știu cum.

– …care au spus că domnișoara Finch vorbea cu Dilly după moartea lui, ca și cum lucra încă la ISK. Domnișoara Rock a spus că-i dădea fiori.

– Să vorbești cu oameni inexistenți nu este nici pe departe cel mai straniu lucru pe care o să-l vedeți la noi, a început Osla, dar comandantul Travis i-a tăiat-o cu un gest. Arăta ca un om care nu-și dorea nimic mai mult decât câteva ore de somn înainte de invazie, dar care în schimb fusese scos cu forța din pat și adus la birou. „Ce se întâmplă?“, se întreba Osla, din ce în ce mai neliniștită. Beth nu avea cum să fi dat de necaz din cauza raidului de la Coventry. Superiorii ei ar fi fost foarte mulțumiți să știe că ținuse secretul, chiar și cu riscul siguranței colegelor ei de cameră.

– Cred că avem destule dovezi ale unui comportament din ce în ce mai instabil, a spus Dungatul. Întrebarea este…

Comandantul Travis s-a uitat la Osla și la Mab.

– Colega dumneavoastră de cameră, Bethan Finch, a încălcat vreodată contractul de confidențialitate, vorbind în afara proprietății Bletchley Park despre informații secrete?

Osla s-a uitat la Mab, care se uita drept în față.

– Da. O dată.

Trei femei în bezna unei camere, șoptind informații secrete ca să se simtă un pic la adăpost într-o lume rece și violentă.

Travis s-a întors spre Osla.

– Domnișoară Kendall, puteți confirma?

Cu o oră în urmă, Osla îi reproșase lui Beth amânarea invaziei germane. Încă o irita alegerea de a nu fi divulgat raidul de la Coventry, dar niciodată nu ar fi ales să le dezvăluie superiorilor de la Bletchley Park unicul moment de indiscreție al lui Beth. Tot nu ar fi făcut-o, numai că o făcuse Mab acum și se priveau toți cu răceală, iar Osla știa că nu mai putea minți. Poate motivele pentru care aveau nevoie de informația asta erau critice și, dacă mințea, putea fi acuzată de cine știe ce infracțiune.

– Beth ne-a divulgat o informație secretă o dată, a spus Osla șovăitor. Nu eram la BP, doar nouă ne-a spus, acasă, unde sigur nu avea nimeni cum să audă. De-atunci, nu a mai făcut asta.

– Irelevant, s-a răstit Dungatul, iar altul a început să le țină teorie: Fetelor, voi două ar fi trebuit să…

Osla l-a întrerupt însă:

– De ce tocmai acum se agită toată lumea în privința lui Beth și a stărilor ei? Ceva nu se lega, toate informațiile astea care picau grămadă pe biroul lui Travis. „Și pe mine, și pe Mab“, și-a zis Osla. Beth este unul dintre cei mai buni oameni pe care-i avem, nu este momentul să fie pusă la zid.

– Mulțumesc, domnișoară Kendall, doamnă Gray, a întrerupt-o Travis. Vă puteți întoarce la treabă. Îmi imaginez că este nevoie de voi.

Osla a mai încercat o dată:

– Domnule, pare destul de clar că cineva încearcă să scape de Beth. Nu cred…

– Lasă părerile, debutantă proastă, s-a răstit unul dintre agenții MI-5.

Îi dădeau lacrimile, iar Oslei tot îi venea să-și expună argumentul. Doar că nu ajuta la nimic. Travis a întors scaunul, spunând:

– Domnilor, putem încheia cazul? Avem mărturiile colegelor de cameră, ale colegilor de secție și ale mamei ei. Poate ați observat că, în seara asta, avem chestiuni considerabil mai importante decât să ne ocupăm de cineva care este

cu nervii la pământ.

Uşa s-a trântit şi nu i-au mai auzit vocea. Osla a tras aer în piept, nedumerită, furioasă şi cu presimţiri, dar afară se auzea un bâzâit pe cer. S-a uitat la Mab şi au dat fuga la uşă. Au ridicat ochii spre cerul întunecat, în timp ce criptanaliştii începeau să se năpustească din Conac şi din celelalte clădiri. Oslei îi bubuiau timpanele sub umbrele care străbăteau cerul dedesubtul norilor: sute şi sute de bombardiere RAF care trăgeau după ele planoare şi se îndreptau spre Canal.

– A început, a şoptit cineva.

Apoi au început toţi să strige:

– A început! A început!

Nu aveau de ales. Osla a fugit spre secţia ei, Mab s-a întors în Conac, iar totul a fost dat uitării, mai puţin faptul că începuse în sfârşit invazia mult-aşteptată.

Capitolul 66

Beth habar nu avea cât îi luase să se întremeze. După ce se oprise din sughițuri, din râs și din plâns, și-a luat ochii umflați de la gâtul lui Boots și s-a uitat la Dilly Knox, care stătea în colț. Nu era acolo, dar îi făcea bine să se prefacă.

– Știu, a spus ea. Trebuie să mă duc.

Nu avea timp de căderi nervoase, nici să își jelească prieteniile încheiate, nu avea timp de nimic.

S-a frecat la ochi, și-a pus tamponul, i-a prins lesa lui Boots și l-a luat cu ea – cine știe cât o ținea invazia legată de birou la ISK. Doamne! Cum să lucreze două ture la rând decodând transmisiunile Abwehr, știind că cineva în care avea încredere – poate chiar cineva din cameră – vindea informații?

„Lasă asta“, și-a impus, ieșind în noapte. „Pune-o bine în seiful ei, în spatele unui perete fals, precum cel din biblioteca lui Dilly.“

Spera să facă autostopul până la Bletchley Park, dar nu trecea nici o mașină. Îi venea să urle de frustrare până a sosit autobuzul, plin de criptanaliști pe care nu-i cunoștea. Se schimbaseră extrem de multe de când fusese ea recrutată. Operațiunea în trei ture mergea ca unsă, cu miile de oameni care intrau și ieșeau fără întrerupere din clădirile noi de beton, nici nu se compara cu zilele năvalnice, vesele și agitate de pe vremea barăcilor verzi. A coborât din autobuz la poartă, hotărâtă să se ducă drept la comandantul Travis, înainte să uite de ea, cufundată în decriptare, până se termina invazia. În acel moment, tot labirintul de chichițe Abwehr îi părea un refugiu. Beth mergea grăbită, căutându-și legitimația.

Din spate, a oprit-o o mână uriașă care a apucat-o de umăr.

– Ea este.

Bărbatul masiv și fălcos, cu costum ecosez, a dat din cap spre cel care fuma Pall Mall lângă ghereta paznicului, mai scund, în costum cu dungi.

– Ce vreți? Beth a încercat să se smulgă, dar parcă era prinsă în menghină. La picioarele ei, Boots scâncea. Nu vă cunosc.

– Te cunoaștem noi, Beth Finch. Bărbatul în dungi s-a apropiat. Ai spus vrute și nevrute. Sau poate că nu ești întreagă la cap. Asta, din fericire, vor decide alții. I-a smuls legitimația din mână și i-a aruncat-o portarului. Legitimația este revocată la ordinul comandantului Travis. Bethan Finch nu mai are acces pe proprietatea Bletchley Park.

– Ce? a strigat ea. Nu, trebuie să ajung la comandantul Travis.

– Mi-e teamă că nu se poate, domnișoară. Este foarte ocupat în clipa asta.

– Este important! Am documente… Și-a adus aminte să vorbească în șoaptă, conștientă că treceau pe lângă ei criptanaliști, lingviști și funcționari arătând legitimațiile, intrând pe poartă, uitându-se cruciș din pricina discuției aprinse. Cineva scoate informații de la Bletchley Park. Nu știți cât de important…

– Aha! Înțeleg. Un informator? Un spion? Dungatul a chicotit. Ziceau că asta vei pretinde.

– Cine zicea?

Ce naiba se întâmplase în ultimele câteva ore? Era încă lumină când plecase de la ISK cu dosarul Trandafirul, nimeni nu-i aruncase nici măcar o privire, iar acum, nici cinci ore mai târziu, era escortată de pe proprietate?

Cu un gest către fălcosul care o ținea pe Beth de umăr:

– Ia-o!

Boots lătra fioros, tras de lesa prinsă de încheietura lui Beth, pe care o împingeau cu mâinile la spate spre un Bentley lung și negru.

– Doar zece minute cu comandantul Travis.

Au ignorat-o complet. Dungatul s-a aplecat spre șofer.

– Ai adresa sanatoriului Clockwell?

– Da, nu-i prima dată când duc la nebuni un geniu care a clacat.

Beth a auzit cuvântul „sanatoriu“ și și-a ieșit din minți. I-a dat peste mână fălcosului care-o ținea de umăr, zgâriindu-l până la sânge, și s-a întors în fugă spre poartă. Boots încă lătra, poticnindu-se de lesă, iar ea s-a împiedicat de el și a căzut lată. Fălcosul a ajuns-o atunci, a ridicat-o și a dus-o pe sus la mașină. I-a alunecat lesa de pe încheietură în timp ce se zbătea și striga. Toți criptanaliștii din Bletchley Park se uitau la ea.

– N-o băgați în seamă, a strigat Dungatul brutal. A cedat nervos și acum o să se odihnească. Beth și-a dat seama într-o clipită cum se vedeau lucrurile: mașină oficială impecabilă, oficiali impecabili și femeia ciufulită, cu ochii umflați și hainele șifonate, care mârâia și urla.

S-a aruncat din nou asupra Fălcosului care a intrat după ea în mașină, dar acesta a prins-o de mâini, mormăind:

– Deci ești una din-alea…

– Vă rog, nu mă duceți la sanatoriu, nu am nici o cădere nervoasă, am dovada că există un informator! i-a spus Beth șoferului.

Omul nu a răspuns, însă și Beth o observat că Fălcosul scotea ceva argintiu din haină. S-a răsucit disperată când a pornit mașina, uitându-se pe geamul fumuriu, trăgând aer în piept ca să strige… Apoi a simțit acul penetrându-i mâneca.

Ultimul lucru pe care l-a văzut înainte să se facă beznă a fost conturul câinelui cu blană cenușie care alerga pe drumul întunecat, târând lesa după el și rămânând în urma mașinii.

S-a trezit cu greu, în fum de țigară și în miros de ploaie. Își simțea toată greutatea corpului și craniul căptușit cu lână, iar gura uscată.

Pe banchetă, în umbră, era singură. Se apropiau zorii, iar Bentley-ul era parcat pe un deal arid, învăluit în ceața matinală și cotropit de orz sălbatic spinos. Nu-i vedea nici pe Fălcos, nici pe Dungat, doar pe șoferul din față. Deschisese geamul doar cât să scuture scrumul afară.

– Te-ai trezit. S-a uitat în jur. Era un bărbat vânjos, banal, între două vârste. Un străin. Am rămas fără benzină, dacă te întrebai unde sunt ceilalți. Au tăiat-o la benzinărie, la câțiva kilometri, să aducă o canistră. MI-5 au toate cupoanele de benzină din lume, să știi. Am zis să stau cu tine.

Beth s-a uitat amețită la mânerul ușii, întrebându-se dacă ar fi putut fugi.

– Nu încerca, i-a spus el, văzându-i privirea. Cu injecția aia, o să te miști ca melcul. Și-apoi, suntem în mijlocul mlaștinilor din Yorkshire, nu sunt decât tufe și oi bătrâne.

Yorkshire. Probabil merseseră toată noaptea. Ce loc menționaseră? Sanatoriul Clockwell? „Ce-i aia? Unde este câinele meu?“ Avea simțurile amorțite. Nu mai era la fel de îngrozită ca la poarta de la Bletchley Park.

– Cine ești?

– Doar șoferul. A tras din nou din țigară. Conduc pentru tipii ăștia din Londra, care nu plătesc cât ar trebui, așa că nu mă deranjează să fac un ban în plus… și înainte să plecăm de la BP, mi-a oferit cineva cinci lire să-ți dau ceva, dacă te prind singură.

– Cine?

– Banii sunt și ca să nu spun asta.

– Te plătesc, a spus Beth disperată. Dacă mă lași să plec, o să…

– Nici o șansă, puică. Una e să iau cinci lire ca să transmit un mesaj pe care n-o să-l vadă nimeni niciodată. Dacă îți dau drumul, înfund pușcăria. Vrei sau nu mesajul?

Beth a înghițit în sec.

– Da.

I-a dat o hârtie împăturită peste separator. Beth s-a cutremurat citind cuvintele dactilografiate concis.

Am văzut raportul pe care l-ai decriptat la ISK. Vreau să ştiu ce ai făcut cu el şi cu celelalte. Spune-i da şoferului şi voi găsi o cale să trimiţi vorbă de la Clockwell. După ce mă văd cu sacii în căruță, voi avea grijă să fii externată.

Spune DA.

Dacă nu, vei putrezi în casa de nebuni. Prietenii tăi au depus mărturie împotriva ta. Mama ta a depus mărturie împotriva ta. Nu te va salva nimeni.

Dă-mi ce vreau.

Beth a ridicat privirea.

– Cine ţi-a dat asta?

Dar şoferul i-a smuls hârtia din mână.

– Da sau nu?

– Ai idee ce îmi ceri? Un trădător te-a plătit!

A pufnit.

– Eu am auzit doar că ai luat ceva ce nu era al tău, iar acel cineva îl vrea înapoi. Eşti în drum spre casa de nebuni şi vrei pe tine să te cred?

– Când se întorc ceilalţi cu benzina, le spun…

– N-ai decât. Şoferul a ridicat biletul la geam, i-a dat foc cu ţigara şi s-a uitat cum a ars înainte să-i dea drumul. Nu o să recunosc nimic. Îi duc de cinci ani

cu maşina, iar tu eşti o dementă anesteziată. Aşa că, da sau nu? Mai primesc cinci lire când dau răspunsul.

Informatorului… Oricine ar fi fost, i-o copsese bine, se gândea Beth cu amărăciune. Era simplu să plantezi sămânţa îndoielii că-şi pierdea minţile un criptanalist. În privinţa BP, ea reprezenta un potenţial risc din cauza informaţiilor pe care le ştia. Ar fi uitat de ea şi s-ar fi afundat în abisul debarcărilor în Normandia. Beth se întreba oare cum decurgea invazia. Soldaţii Aliaţi se luptau deja în valuri, pe acele plaje îndepărtate, iar ea nu era la birou – nu avea să mai fie niciodată acolo. Preţ de o clipă, asta a durut mai mult decât să ştie că se ducea la casa de nebuni.

„Mi-ai luat ce aveam mai de preţ“, i-a spus în gând trădătorului, într-un acces de furie criminală. Într-o singură zi pierduse tot ce avea: slujba, prietenele, jurământul, casa, câinele, libertatea.

„Nu tot“, i-a spus Dilly Knox. „Eşti cea mai deşteaptă dintre Mânzele mele.“

– Deci? Şoferul era nerăbdător. Da sau nu?

Beth s-a aplecat brusc, cu o durere de burtă. A băgat mâna sub fustă, unde avea tamponul leoarcă, şi a scos mâna plină de sânge.

– Ciclul…

Ca majoritatea bărbaţilor, şoferul se pierdea şi el când trebuia să aibă de-a face cu fiziologia femeii. A căutat peste tot o batistă, apă, orice care să-i spele sângele de pe mâini. A fost extrem de simplu să ducă mâna curată în dublura chiloţilor, să scoată cheia seifului lui Dilly şi s-o bage în gură.

Alama s-a lovit cu un clinchet de dinţii ei, metalică aşişderea sângelui. A tras aer în piept cutremurându-se şi a înghiţit-o. Era ditamai efortul să înghită marginile metalice fără să vomite, dar a izbutit.

– Uite care-i treaba, dă-mi un răspuns. Şoferul se uita la ea în timp ce-şi curăţa sângele menstrual de pe degete şi îi părea rău că luase cele cinci lire. Acum se întorc prietenii noştri cu benzina. Da sau nu?

Beth s-a rezemat de banchetă şi a închis ochii.

– Nu.

Nu a suflat o vorbă când s-au întors ceilalţi sau când a pornit maşina. Nu a scos o vorbă cu orele, până a intrat Bentley-ul pe poarta unui zid ameninţător de înalt şi s-a îndreptat spre o clădire maiestuoasă din cărămidă cenuşie, unde Beth Finch a fost condusă printre tufele de trandafiri spre uşa sanatoriului şi a auzit mecanismele zgomotoase ale unui mare orologiu zbierându-i în urechi, în vreme ce porţile azilului se închideau în urma ei.

Capitolul 67

Interceptări germane decriptate la Bletchley Park în Ziua Z

De la: Flotila 11 U/B

Pregătire imediată. Există indicii că invazia a început.

De la: GRUPPE WEST

EXTREM DE URGENT. În largul lui LE HAVRE, 6 nave de luptă şi aproximativ 20 de distrugătoare.

De la: Seeko NORMANDY

EXTREM DE URGENT. MARCOUF raportează: multe nave de debarcare se apropie, protejate de cuirasate şi crucişătoare.

Către: KARL

Încearcă să ajungi la CHERBOURG. Atacaţi formaţiunile inamice atât timp cât durează muniţia.

Vocea prim-ministrului răsuna zgrunţuros prin telefon în urechea Oslei.

Parcă-l și vedea fâțâindu-se în biroul lui, uitându-se la peretele estic, spre Normandia. Înainte să răspundă, a întrebat:

– Veşti avem?

– Într-o clipă, domnule! Osla stătea la birou de prea multe ore ca să se înfioare că vorbea cu premierul.

I-a dat telefonul superiorului şi s-a apucat din nou să traducă, simţindu-şi mintea răzuită cu şmirghel. Nu citea nimic din ce traducea, totul curgea prin faţa ochilor ei prin creion şi ieşea fără să lase nimic în memoria ei. Treizeci de ore mai târziu, s-a dus ameţită acasă, unde a aflat că jumătatea de cameră a lui Beth era pustie. Bluzele şi rochiile lipseau din dulap, iar sertarele fuseseră golite. Nici o agrafă de păr nu sugera că Beth Finch ar fi locuit vreodată acolo. Nici măcar Boots nu mai era.

Osla s-a aşezat pe pat. În viaţa ei nu fusese atât de extenuată, abia se putea târî în pat. Pe scări s-a auzit sunetul unor tocuri familiare, iar Mab a intrat în cameră.

– Beth a dispărut, a întâmpinat-o Osla. Poate s-a întors la familie sau…

– Este la sanatoriu, a spus Mab. Mi-a spus paznicul că au luat-o pe sus, era complet isterică.

Osla se holba la ea.

– Glumeşti. Beth nu ar ceda psihic chiar aşa… Totuşi, chiar în acea cameră, când fuseseră ultima oară laolaltă, Beth făcuse o criză nervoasă. Râdea şi plângea cumplit de strident. Osla îşi masa tâmplele. Din cauza noastră? I-am pus capac – chiar dacă o merita – când era extenuată şi nerăbdătoare să se ocupe de invazie?

– Nu ştiu. Mab s-a aşezat pe patul fără aşternuturi al lui Beth, la fel de epuizată ca Osla. Nu ar fi trebuit să ţip la ea. Nu că nu sunt încă furioasă pe ea, dar trebuia s-o las pe mai târziu.

– Şi cine i-a spus lui Travis că Beth şi-a încălcat jurământul? Toată

sincronizarea asta…

Oslei încă i se părea că toată treaba era cusută cu aţă albă.

– Neoficial, suntem cu toţii monitorizaţi de serviciile secrete din Londra, ca să se asigure că nu suflă nimeni o vorbă. I-am auzit vorbind la Conac despre asta, a spus Mab. Probabil că cineva a auzit ceva despre Beth, atâta tot.

O vreme nu au spus nimic. Pe Osla o durea capul.

– Invazia, spuse, rupând tăcerea. Ai aflat ceva la Conac?

– Nemţii au muşcat momeala Pas-de-Calais cu tot cu undiţă.

– Straşnic, aş zice…

Au tăcut din nou, sperând în zadar că undeva departe, în nisipurile şi valurile însângerate ale Normandiei, Reichul lui Hitler începea să se zbată în chinuri pe plaje.

– Plec de la Bletchley, a spus Mab. Nu încă, dar curând. Vor să trimită câteva femei la amiralitate în Londra. Azi, în toiul haosului, cineva şi-a adus aminte să-mi spună că am fost selectată. Şi prietena ta, Sally Norton. „Pentru a facilita cooperarea dintre Bletchley Park şi sus-puşii marinei.“ Cred că vor să ne arătăm picioarele amiralilor ca să nu comenteze felul în care se obţin informaţiile navale de la BP.

Mab pleca de la BP. Nici Beth nu mai era. Nici Harry. Pleca şi Sally.

– Ai grijă de tine, Mab, a spus Osla, întrebându-se dacă se puteau măcar despărţi prietene cumva. A întins mâna.

Mab s-a ferit, îndârjită.

– N-am nevoie de urările tale de bine, Os.

– Păi, atunci nu te mai bat la cap cu ele. În toată extenuarea, furia şi-a găsit şi ea loc. Scorpie de East End ce eşti!

Mab s-a uitat la ea, frântă şi dispreţuitoare.

– Marş la Mayfair, debutantă proastă!

Osla nu mai plesnise niciodată pe nimeni. A plesnit-o pe Mab în acea clipă şi a ieşit din cameră. Îi venea să se zvârcolească.

– Te simți bine, drăguță?

Proprietara urca din nou, cu un braţ de prosoape.

– Da, sigur. Cobora mecanic treptele. „Debutantă proastă“, dispreţuitor, tocmai din partea lui Mab.

„Asta eşti şi nimic mai mult.“ Osla s-a oprit la baza scării. Oricât ar fi încercat, nu avea să fie nicicând altceva. De ce să mai încerce?

Și-a adus aminte când a cunoscut-o pe Mab în drum spre Bletchley Park, în tren: două fetişcane cu ochii luminoşi, cu valize şi nedumeriri, întrebându-se ce le rezerva misterioasa Staţie X, fete care voiau să-şi servească ţara, să îşi facă prieteni, să citească, să trăiască, fete care erau, mai presus de orice, hotărâte. Mab să se mărite, Osla să arate de ce era capabilă.

„Aveţi grijă ce vă doriţi“, voia Osla să le spună fetelor din compartiment. „Mare grijă!“

Se gândea să dea pe gât un ceai, după care să scrie un nou articol post-invazie în Bâlbe şi să se ducă la muncă. O fi fost ea o mondenă prostuţă fără prieteni, iubit sau colege de cameră, dar tot mai avea treabă: să facă oamenii să râdă şi să traducă orori. Fără urmă de îndoială, în următoarele luni era mare nevoie de aşa ceva.

S-a dovedit că a urmat încă un an de muncă istovitoare. A avut şi momente frumoase: a locuit cu gemenele Glassborow după ce s-a mutat Mab, s-a dus cu Giles la concertul lui Glenn Miller, a aflat vestea că Baraca 6 descifrase mesajul pentru capitularea necondiţionată a Germaniei, a stat în cârca unuia dintre leii din Trafalgar Square în Ziua Victoriei în Europa, unde s-a abţiguit cu şampanie Bollinger împreună cu doi infanterişti americani şi, în sfârşit, le-

a spus tuturor că ea era cea care scrisese Bâlbele de Bletchley în tot acel timp, primind în replică icnete și râsete. În ziua în care Valerie Glassborow era de serviciu și a aflat că se predase Japonia și s-a dus vestea, Osla a ieșit pe pajiște și arunca role de hârtie igienică în copaci, de nestăpânit, uitându-se la hârtia albă cum se desfășura pe cer și plângând de fericire.

Dar acesta a fost epilogul, și-a spus mai târziu. Adevărata poveste de la Bletchley Park s-a încheiat pentru Osla în Ziua Z, ziua în care trei prietene au vorbit ultima oară între ele, ziua în care Mab Gray a primit transferul la Londra, ziua în care Beth Finch a dispărut în neant.

Nouă zile până la nunta regală

11 noiembrie 1947

Capitolul 68

În interiorul ceasornicului

Până şi prizonierii de la Clockwell sărbătoriseră Ziua Victoriei şi victoria împotriva Japoniei. Sinuciderea lui Hitler, prăbuşirea colosului european care terorizase lumea atât de mult timp… Atât personalul, cât şi pacienţii vărsaseră lacrimi de bucurie. Şi, câteva luni mai târziu, au aflat despre marile bombe care îngenuncheaseră Japonia şi au băut şampanie ieftină în pahare de hârtie, ca să ciocnească toată lumea în cinstea victoriei şi a păcii.

„În cinstea celor de la Bletchley Park“, le-a urat în gând. „Fără BP, nu ar fi nici victorie, nici pace.“

Se întrebase şi atunci, şi acum, când se plimba prin grădina de trandafiri căutând-o pe partenera ei de Go ca să vadă dacă ieşise din operaţie, ce se întâmplase cu Bletchley Park după ce trecuseră în sfârşit şase ani de la terminarea războiului. Îşi imagina maşinile Typex amuţind, barăcile golindu-se, întrucât criptanaliştii nu mai lucrau acolo. Nu se mai juca oină pe pajişte, nu mai mânca nimeni rinichi pe pâine prăjită la trei dimineaţa, nu se mai ţineau Ceaiurile Pălărierilor Nebuni pe malul lacului, cu pâine şi margarină şi cărţi împrumutate de la bibliotecă. Unde se duceau cu toţii, acea adunătură de oameni năstruşnici şi remarcabili, aduşi laolaltă de disperarea războiului? „Vă întoarceţi la vieţile voastre“, îşi imagina că li se spusese tuturor. „Vă întoarceţi la vieţile voastre şi nu vorbiţi niciodată despre asta.“

Oare Bletchley Park căzuse pradă ruinei, odată ce s-au închis porţile în spatele ultimului criptanalist? Avea cineva să afle vreodată ce se întâmplase acolo?

„Eu o să ştiu“, şi-a zis Beth, atingând trandafirii cu vârfurile degetelor, luptându-se cu accesul de tuse şi cu cheia de alamă a seifului lui Dilly ascunsă, ca de obicei, în pantof. „Şi dacă mă ţin aici până la o sută trei ani, tot

o să țin minte ce s-a întâmplat la BP. Îmi pot lua tot, dar nu și asta.“

Avea impresia și că știa cine era trădătorul. Nici asta nu-i putea lua nimeni. În fond, avusese trei ani și jumătate la dispoziție ca să cântărească argumentele. Trei ani și jumătate să ascundă cheia și să-și cearnă amintirile. În ultimele zile, în agonia așteptării ca Osla și Mab să-i răspundă mesajului cifrat, își găsise de lucru cântărind încă o dată fiecare posibilitate, chiar dacă numele îi provocau suferință. Și concluzia era mereu aceeași.

Totul se reducea la o întrebare foarte simplă: cine-i spusese lui Mab că Beth decriptase raportul referitor la raidul din Coventry? Pentru că fusese o coincidență mult prea mare. Singura informație care le-ar fi întors pe colegele de cameră împotriva ei, care ar fi făcut-o să întârzie și s-o lase fără susținători care s-o apere împotriva acuzațiilor de instabilitate psihică – cine aruncase acea pastilă la timp?

Beth și-a amintit schimbul de replici, ea șoptind „Cum ai aflat?“, Mab scuipând: „Peggy, prietena ta“. Peggy, care era în tură la ISK în după-amiaza în care a spart Beth codul Trandafirul. „Ce-i aia?“, în timp ce Beth lucra la Typex. „Ia stai să văd.“

„Peggy, pleacă.“

Îi auzea tocurile îndepărtându-se.

– Tu ai făcut-o, a șoptit Beth.

Uneori avea dubii, dar de cele mai multe ori, era sigură. Trădătorul era Margaret Rock.

Capitolul 69

Mab era cât pe ce să nu ajungă la Grand Hotel la timp pentru a o prinde pe Osla înainte să plece la Clockwell. Își făcea bagajul când s-a dat de perete ușa de la parter. A auzit vacarmul pe care-l făceau de obicei Eddie și Lucy, după care soțul lui Mab a intrat în dormitor. Zâmbea la gemenii care se agățau de el ca maimuțele, dar avea falca încleștată în timp ce se uita la Mab.

„Fără ceartă, nu am timp!“

El a dus ochii la valiză.

– Pleci undeva? a întrebat cu accentul australian de care nu se debarasase după cinci ani în Anglia.

– Un weekend impromptu cu niște vechi prietene, a spus Mab veselă. Mike, nu fi așa posomorât. O să te ajute guvernanta cu copiii.

Vorbea calm:

– Speram să terminăm discuția pe care am început-o aseară.

– Nu-mi amintesc, a minţit ea. Eram foarte obosită.

– Nu suficient de obosită cât să te urci pe mine în loc să termini discuţia. Asta faci de câte ori nu vrei să vorbeşti cu mine.

– Aș fi zis că eşti fericit cu o soție pe care nu o doare capul tot timpul. Mab a trântit capacul valizei. Am lăsat o plăcintă cu cârnat și roșii pentru cină și tartă cu sirop de zahăr…

– Mab, încetează!

– Mai sunt resturi de ieri dacă…

– Puţin îmi pasă de cină. Vorbeşte cu mine.

Şi-a privit soţul care stătea lângă ea în cămaşă, jonglând de minune cu mica Lucy în braţe şi cu Eddie agăţat de cracul pantalonului. Mike se pricepea de minune la copii, ceva ce ea nu anticipase când îl alesese. Se întâmplase în fericita săptămână care urmase Zilei Victoriei, când toată Londra sărbătorea, iar Mab sorta cutii cu criptograme navale la Amiralitate, iar una dintre secretare a intrat cu copilul pe şold, spunând că mama ei era bolnavă şi întrebând dacă-l putea ţine cu ea la serviciu.

– Ţine-l, Mab! Şi Mab întinsese braţele în transă.

De la Coventry începând, încă îşi ducea zilele ameţită şi nopţile îndura coşmaruri, numai că în nebunia care urmase capitulării Germaniei, când toată Anglia îşi punea în sfârşit întrebarea „Şi-acum ce facem?“, se întrebase şi Mab acelaşi lucru, în timp ce se uita la băieţelul care-i gângurea în braţe, iar răspunsul a venit aproape cu violenţă: „Vreau un copil.“

Astfel că a lăsat deoparte rochia neagră de lână şi a îmbrăcat-o pe cea roşie de crep, care-i foşnea la picioare ca însuşi păcatul, după care a pornit în căutarea unui al doilea soţ. O căutare foarte diferită de prima, căci văduva Gray avea deja un cont bancar şi o casă, tot ce-i trebuia era un soţ bun, care îşi dorea copii şi care, eventual, să semene puţin cu Francis Gray. Iată că apăruse locotenentul Mike Sharpe, de un metru şi nouăzeci şi opt înălţime, fost pilot RAF, bronzat, care se lovise de ea într-o seară la Savoy şi care spusese cu un accent australian vioi: „Bună, frumoaso!“

„Eşti suficient de bun“, îşi spusese Mab, mai mult sau mai puţin pe loc.

– Vreau să-mi pun aripile la uscat într-un loc cu ceaţă şi răcoare şi să nu mă mai întorc niciodată în blestemata de Canberra, doar la inginerie să mă întorc, spusese Mike când îl întrebase ce avea de gând odată cu încheierea războiului. Asta era toată confirmarea de care avea nevoie. Mab s-a culcat cu el în aceeaşi seară, iar în mai puţin de-o săptămână erau căsătoriţi. Războiul se terminase şi toată lumea se îndrăgostea, iar Mike nu era o excepţie de la regulă. El se îndrăgostise, iar Mab se îndrăgostise de ideea de a avea copii cu fălcuţe mătăsoase şi cu ochi foarte, foarte albaştri, întocmai ca ai lui.

Cu acei ochi o priveau acum copiii ei.

– Nu vorbeşti cu mine decât despre vreme, copii şi cină, se plângea Mike acum. Nu am nici cea mai vagă idee ce se petrece în capul tău. Şi dacă îndrăznesc să te întreb la ce te gândeşti sau, Doamne fereşte, ce simţi, începi să vorbeşti despre Eddie şi Lucy sau mi te sui în poală şi mi-o tragi de nu mai ştiu de mine…

– Nu fi obscen, a spus ea cu răceală.

– …ca nu cumva, din greşeală, să ajung să te cunosc mai bine. Şi tactica este destul de bună, strategic vorbind, dar nu prea mai ţine. A tăcut, stăpânindu-şi mânia. Mike era un soţ calm de obicei, nu într-un fel opac, asemenea lui Francis, care fusese ca o fântână în centrul pământului, ci într-un fel, aflase Mab, tipic australian: în permanenţă laconic, dar, odată ce se înfuria, ataca asemenea unui rechin în ape adânci. Ştiu că a fost un război crunt, dar ai rămas încremenită acolo. Şi m-am săturat al naibii să stau şi să mă uit la tine, în speranţa că o să te dezgheţi.

Mab şi-a luat privirea, simţindu-se laşă.

– Nu înţelegi…

– Pentru că nu-mi dai ocazia.

„Corect.“ În ziua în care îşi spunea pentru a doua oară jurămintele, o cuprinsese groaza iraţională şi cumplită că, dacă-l lăsa pe acest bărbat să o cunoască aşa cum îl lăsase pe Francis, lumea urma s-o facă din nou bucăţi. Însemna să o caute cu lumânarea dacă-şi scotea masca. Nu putea. Refuza s-o facă. Şi nu avea nici un motiv s-o facă, pentru că după părerea ei, majoritatea bărbaţilor nu semănau deloc cu Francis, nu aşteptau să se conecteze spiritual cu soţiile lor. Se aşteptau să conviețuiască, soţul în sfera lui, soţia într-a ei, amiabil, mulţumiţi. Aşa că încuiase într-un seif adânc femeia care fusese cu Francis şi pe el laolaltă şi, în general, îşi spunea că totul era în regulă, numai că recent, aceste certuri se înteţeau.

– Regret că-ţi par atât de dezamăgitoare, a spus cu un ton băţos, în timp ce-şi dădea jos valiza din pat. Având în vedere că nu te bat la cap, nu sunt

extravagantă, sunt gospodină şi ţi-am făcut doi copii frumoşi.

– Da, da, eşti o soţie bună. O bifezi ca pe listă. Mâncare bună, casa curată, mamă iubitoare, ai bifat tot.

– Şi ce-i rău în asta? a ripostat ea.

Era mândră să fie o soţie bună, ce mama naibii! Dacă te măritai cu un om bun, el merita să primească în schimb o nevastă de valoare. Mab ştia că era valoroasă. Nu avea nici un motiv să se plângă, nici unul!

– Aş vrea să ştiu dacă mă iubeşti vreun pic, a spus el. Sau dacă te-ai fi mulţumit cu orice docher nenorocit care ţi-ar fi făcut copii.

Mab a rămas fără suflu în clipa aia. Fără să bată în retragere, el nu-şi lua ochii de la ea.

– Scuză-mă, a spus ea în cele din urmă. Trebuie să plec.

– Te mai întorci?

– Dacă aşa vrei tu să afli dacă am o aventură…

– Eşti ultima femeie din lume care ar avea o aventură. Asta ar însemna să laşi pe cineva în sufletul tău. A răsuflat. Nu pleca. Vorbeşte cu mine, Mab, este mult mai important.

„Nu, nu este mai important!“ îi venea să urle. „Trebuie să mă duc la azilul de nebuni, ca să vorbesc cu o ţăcănită şi să aflu dacă există un trădător care bântuie liber prin ţară. Un trădător care a vândut secrete militare în război dintr-un loc atât de secret, încât nici nu am voie să visez despre el. Asta este important, dragul meu!“

Însă nu putea da glas acestei versiuni. Ce mai grozăvie, să ai atâtea secrete într-o căsnicie! Soţul ei mânca la masă cu ea, dormea în pat cu ea, se bucura de trupul ei şi habar nu avea câte minciuni fusese nevoită să-i spună de-a lungul anilor.

Copiii au început să se agite din cauza tensiunii dintre ei. Mab şi-a luat fiul în

braţe şi l-a strâns la piept.

– Eddie, mama trebuie să plece câteva zile. Se întreba dacă aşa se simţeau bărbaţii când plecau la război. „Nu vreau să plec, dar am o luptă de câştigat şi trebuie s-o fac.“ L-a lăsat pe Eddie jos şi l-a mai mângâiat o dată, apoi şi-a lipit nasul de părul moale şi negru al lui Lucy. Mab se bucura că mica Lucy nu avea buclele surorii ei mai mari. Această Lucy purta acelaşi nume ca un tribut mut, dar era o cu totul altă persoană, nu o copie, nu un substitut. Mike, vorbim când mă întorc. Mab i-a mângâiat mâna dolofană a lui Lucy. Promit.

– Da? Mike a coborât după ea, enervat, dar şi-a luat fiica pe umăr cu un gest blând. Ştiu când minţi, Mab. Nu-i nici o petrecere de fete. Unde te duci, de fapt?

– Nici tu nu eşti întotdeauna sincer. Mab a întors argumentul împotriva lui, ca să nu fie nevoită să inventeze un răspuns. Aud de la tine numai poveşti despre munca pe aerodrom, dar nu cred că te-am auzit spunând două vorbe despre anii din RAF.

– Nu-mi place neapărat să retrăiesc momentul în care am fost doborât peste Kent şi am rămas infirm de un picior. Mike a lăsat-o pe Lucy jos ca să fugă în curte după fratele ei. Acum este rândul tău.

Mab, în schimb, l-a pupat pe obraz. El a întors capul şi a sărutat-o pe gură, lipind-o de el. L-a sărutat şi Mab cu toată furia pe care o simţea, căci o atrăgea numaidecât căldura lui – la capitolul ăsta se înţeleseseră mereu de minune, aveau destulă pasiune să-şi ofere. Dar nu era timp şi s-a desprins, rujându-se din nou în oglinda din hol.

– Ne vedem în câteva zile.

– Unde te duci? Era cumplit de calm când a deschis ea uşa. De ce nu-mi spui? Este secret de stat?

„Da“, i-a răspuns în gând, trântind uşa după ea. „Este.“ Şi aşa a lăsat în urmă, îndepărtându-se şi privind în oglinda retrovizoare a Bentley-ului, întreaga tevatură a celei de-a doua căsnicii, îndreptându-se spre Grand Hotel ca s-o aştepte pe Osla.

– Intră, i-a spus Mab neceremonios prietenei ei, bucurându-se s-o vadă uluită. Tu mă îndrumi spre azil, eu conduc.

Capitolul 70

– Aici erai! Beth s-a aşezat la tabla de Go cu un zâmbet forţat. Te-am căutat peste tot. Ai chef de o partidă?

Femeia se uita prin ea. Avea capul bandajat şi scalpul ras. Beth şi-a păstrat zâmbetul, pregătind piesele.

– Tu prima.

Femeia cu ochi de vultur nu s-a clintit, uitându-se la tablă de parcă o vedea prima oară.

„De la sedative“, şi-a explicat Beth. Toţi pacienţii erau amorţiţi după operaţii. Majoritatea intervenţiilor făcute aici erau minore. Beth s-a întins spre mâna femeii şi s-a speriat de moarte auzind glasul infirmierei în spate.

– Aveţi un musafir în grădina cu trandafiri, domnişoară Liddell.

„Osla?“ Beth era să-şi dărâme scaunul, uitând într-o secundă de partenera de Go. „Poate Mab?“ Doamne! Una din ele venise, în sfârşit. Însă în centrul grădinii somnolente stătea un bărbat. Unul înalt, cu un palton scump şi pălărie de fetru ecosez, cu spatele la Beth, fumând o ţigară. Fumul îi era străin şi totuşi familiar. Gitane.

– Giles? a întrebat Beth uluită.

S-a întors, cu un zâmbet deja pregătit, care însă i-a pierit văzând-o cum arăta. S-a holbat la Beth cu groază şi… vinovăţie. Vinovăţie. Beth nu şi-a luat ochii de la el în timp ce intendenta perora regulile vizitelor, iar mintea ei a creat alte conexiuni, ca un cod pe care-l descifra cu creionul.

– Tu… a spus ea după plecarea intendentei. Tu.

– Nu eram sigur că știi sau nu. Cu greu, a zâmbit mâhnit. Salve, Beth!

– Și-a privit vechiul prieten, în costumul scump, cu părul roșcat sclipitor. Nu mai era defel profesorul neglijent pe care-l cunoscuse la Bletchley Park. Giles. Giles fusese de la început, nu Peggy. Beth simțea că începea să clocotească de furie. Dacă ar fi atins-o, s-ar fi opărit.

– Putem vorbi. A stins țigara, fără să se uite în ochii ei. Nu poți avea încredere în camerele de vizitare, oricine poate trage cu urechea. Aici nu-i nimeni. Este prea frig să iasă pacienții la plimbare. Dar în grădină… cred că putem vorbi pe șleau.

– Ce e de zis? a întrebat Beth.

– Să știi că îmi pare foarte rău. Nu am vrut să te pun în situația asta groaznică. Am intrat în panică. Trebuia să scap de tine înainte să vorbești cu Travis despre raport.

Așadar, el văzuse raportul pe biroul ei când încerca să decripteze restul mesajelor Trandafirului.

– Am bănuit-o pe Peggy, s-a auzit Beth spunând. I-a spus lui Mab despre raidul de la Coventry.

– Eu i-am spus ei. Era deja supărată pe tine că te-ai răstit la ea în ISK. Aveam de gând să-i spun lui Mab despre Coventry, dar mi-am zis că mai bine să afle de la altcineva, așa că am informat-o pe Peggy în prealabil, ca să îi facă ea capul calendar din cauza ta. Nu știam dacă o să țină, dar a adus vorba fără să fac nimic odată ce am schimbat macazul discuției.

– Deșteaptă treabă, a spus Beth. Zău că da. De ce ai venit, Giles? De ce acum?

– Nu credeam să dureze atât. E timpul să încheiem partida încheiată cu remiză.

„Deloc amenințător“, și-a spus Beth, dar era mult prea înfuriată ca să lase loc fricii.

– Și, mă rog, în ce calitate ești aici, ca frate? Doar membrii familiei mă pot vizita.

– I-am rugat să încalce regula pentru un vechi prieten. Nimic în neregulă, nu? A zâmbit. Chiar suntem prieteni vechi.

– Prietenii nu își bagă prietenii în azil.

– Ei, haide, nu-i așa rău aici. M-am asigurat eu. Servicii medicale de calitate, contact fizic blând…

– Da, foarte blând mă leagă în cămașa de forță când dau să protestez. Beth scuipa cuvintele. Trădătorule!

Și-a curățat polenul de pe mânecă.

– Nu sunt trădător.

– Ai încălcat contractul de confidențialitate.

– Sunt patriot.

Beth a râs.

– Sunt destul de patriot cât să comit acte de trădare în interesul țării mele. Vorbea încet și feroce.

– Cum poți să…?

– Maturizează-te, Beth. O țară este un ideal înalt, remarcabil, dar guvernele sunt alcătuite din oameni egoiști și lacomi. Poți spune sincer că cei din vârf știu mereu ce fac? Cuvintele-i veneau potop. Beth se întreba dacă era ușurat, în sfârșit, că avea un public care să-i asculte argumentele prezentate minuțios. De câte ori i-am prins lucrând de mântuială cu informațiile pe care le dădeam? Pe care le foloseau aiurea, le ignorau ori le ascundeau aliaților care aveau nevoie disperată de ele?

– Nu știu. Beth s-a aplecat în față, coborând tonul. Ce se întâmpla cu informațiile nu era treaba mea. Treaba mea era să le obțin, să le decriptez și

să le dau mai departe.

– Ce albinuță harnică… Păi, stai să-ți spun, unora dintre noi nu ne ajunge asta. S-a aplecat și el, cu nasul aproape lipit de al ei. Un străin ar fi spus că erau amorezi, se gândea Beth – un bărbat și o femeie apropiindu-se unul de altul printre trandafiri, cu priviri pasionale, o legătură de netăgăduit. Doar că patima stătea în ură, nu în dragoste. Poate că tu poți închide ochii și să nu vrei să vezi unde ajunge munca ta, lăsându-ți conștiința să se ghideze după contractul de confidențialitate. Eu nu pot. Dacă văd informații care ar trebui să ajungă la aliați, în loc să putrezească într-un sertar, din cauză că Ministerul n-are chef să împartă jucăriile, nu caut scuze. Acționez. Știam care erau consecințele, știam ce-mi pot face chiar oamenii mei și tot am acționat. Pentru că așa era bine dacă voiam să-l învingem pe Hitler și ideologia lui scârboasă.

– Nu era treaba noastră să decidem ce era bine.

– E treaba fiecărui om care gândește, mai ales în război, și nu-mi spune că nu-i așa. Să permiți răului să se întâmple pentru că regulile îți interzic să faci ceva în privința asta a fost scuza multor germani după război. Eu m-am supus ordinelor. Dar asta nu i-a salvat de știreang când au început procesele crimelor de război. M-am uitat la superiorii mei și am știut că nu făceau bine, așa că m-am întors împotriva lor. Am făcut rost de un contact la Moscova și am transmis informații care au salvat mii de vieți ale Aliaților din URSS.

„Sovieticii. Mă gândeam eu.“

– Ai transmis sau ai vândut? l-a luat peste picior.

– Mă plătesc, dar nu cer asta. Părea defensiv. Aș fi făcut-o de pomană.

– Așadar, ești patriot în continuare. Doar că unul bogat. Se uita la paltonul lui frumos, la aerul de succes și a clătinat din cap. Și nu te-a prins nimeni niciodată…

A ridicat din umeri.

– Era să mă prindă Osla. M-am furișat în Baraca 4 când erau toți cu ochii cât

cepele la amiralul venit în vizită și era să mă prindă copiind niște dosare.

Beth își amintea ceva.

– Tu ești cel care a pârât-o că a scos dosare din Baraca 3 mai târziu?

Iar a ridicat din umeri.

– Trebuia să scap de ea. Tot adulmeca, verifica, nu voiam s-o creadă nimeni.

– Ce curaj pe tine, a spus Beth. Să-ți arunci alt prieten în fața mașinii.

– Habar n-ai ce-i aia curaj. Giles s-a apropiat și mai mult. Nu ai avea niciodată curaj să faci ce am făcut eu, riguroasă mică ce ești. Nu ai putea face o alegere atât de gravă și să-ți asumi consecințele.

– Dar tu nu prea îți asumi consecințele, așa-i? i-a șoptit Beth. Eu da. Tu ești liber, eu sunt privată de libertate pentru o cădere nervoasă de care nu am suferit. Mi-ai furat viața pentru că te-am dibuit. S-a retras, privindu-l în ochi. Cum suportă conștiința ta asta?

A tresărit aproape imperceptibil. „Așa, ăsta este punctul lui slab“, și-a zis Beth. Vechiul ei prieten nu considera că greșise vânzând informații secrete, însă știa că greșise când o internase.

– Nu asta era intenția.

– Dar asta s-a întâmplat. Drumul spre iad, Giles, cu ce era pavat?

– Tu ești cea răspunzătoare. S-a retras, fâțâindu-se în jurul băncii de piatră. Poți pleca oricând de-aici. Dă-mi criptogramele și gata.

Beth se gândea la seiful lui Dilly, la cheia ascunsă în pantof de trei ani și jumătate, iar triumful îi încălzea oasele în soarele cu dinți care tocmai se ivise. Giles o potcovise bine, însă habar n-avea că apucase să dea fuga la Courns Wood.

– Știu că l-ai ascuns pe undeva, a continuat grăbit. Ai mai găsit ceva în restul mesajelor? Numele meu, în vreunul dintre ele?

Beth nu a răspuns.

– Lasă. Spune-mi unde sunt și am grijă să te scot de-aici.

– Cu ce autoritate? l-a întrebat. Ce îți dă dreptul să-mi decizi viitorul?

– Acum lucrez la MI-5, Beth. M-au recrutat după război. La Clockwell nu mi-am dat numele real, nu mă ocup de cazul tău, dar șefii mei nu se vor mira dacă mă interesez de tine având în vedere că eram prieteni pe vremuri. Mă pot oferi voluntar să preiau cazul, să fac un raport cum că te-ai înzdrăvenit, iar acum ești stăpână pe tine. Vei fi externată.

Liberă. Aer curat, pâine prăjită cu unt, un pat care să miroasă a așternuturi scrobite și nu a pete vechi de urină… Beth și-a mușcat obrazul. Era o iluzie, așa că nu avea de gând să se lase păcălită.

– Fă-mi o favoare, a spus ca prin vis. A ridicat mâinile ca vrejurile și s-a jucat cu părul degradat. Te rog!

– Orice. S-a aplecat și i-a luat mâinile într-ale sale. Vreau să te ajut.

– În fiecare noapte să-ți spui ce mi-ai spus mie. Cât de patriot ești, nicidecum trădător. Cât de erou ești în povestea asta, nicidecum răufăcător. Beth a zâmbit. Pe urmă, adu-ți aminte cum ai închis o femeie nevinovată într-o casă de nebuni ca să scapi basma curată. Și pe urmă întreabă-te: cât de eroică este fapta asta?

Nu a răspuns. Se albise la față.

– Apropo, de când vinzi secrete MI-5 Moscovei? a adăugat Beth. Bănuiesc că din prima săptămână de lucru.

A pălit și mai tare. Beth a zâmbit și s-a așezat pe bancă. Șah-mat. O spusese la întâmplare.

– Habar n-am despre ce vorbești, a spus el în cele din urmă.

Ea a zâmbit cu dispreț.

– De unde…? a vrut să întrebe, dar s-a oprit.

„Am câștigat războiul, iar BP nu a pățit nimic, oricât ți-ai băgat coada. Dar cine știe ce daune poți produce acum când te bagi în treburile MI-5?“

– Sovieticii nu ne mai sunt aliați. Cum justifici asta, Giles? Vinzi dușmanului nostru. Asta se cheamă la tine patriotism sau acum o faci doar pentru bani? A ridicat din sprâncene. Poate din autoconservare. Tu le dai ce vor, ca să nu te dea de gol? Abia acum îți dai seama că ești la cheremul lor cât au ei chef?

– Nu va fi așa pe veci. I se asprise figura ca unui copil încăpățânat. Încă puțin și am terminat.

– Așa ți-au spus? Sau așa te minți singur?

A apucat-o de mână cu un gest care ar fi părut prietenos oricărei asistente medicale care privea de la depărtare, dar i-a dat degetul mic peste cap până aproape de încheietura mâinii. Cu un fior cumplit de durere, Beth a țipat uluită.

– Am vrut să fiu amabil, a șoptit. Dar dacă ai de gând să fii proastă, am terminat-o cu bunăvoința. Dă-mi ce vreau.

– Nu.

Beth a încercat să se smucească.

– Ba da. Pentru că altfel o să-ți curgă o bală în colțul gurii ca unei idioate pentru tot restul vieții. Noul medic-șef a revăzut cazul lui Alice Liddell și are o sugestie pentru îmbunătățirea stării tale și a crizelor violente pe care le ai uneori. Ah! Și a promiscuității tale – se pare că te-ai oferit recent unui infirmier în debara. Nu sunt admise faptele promiscue între pacienți, nu face bine reputației spitalului. Giles s-a apropiat mai mult. Știi ce-i aia lobotomie?

Încă o înjunghia durerea din braț.

– Este o operație neurologică preferată de americani. Se taie chirurgical conexiunile dintre cortexul prefrontal și restul creierului.

A luat-o mâncărimea de parcă-i umbla un șobolan prin sistemul nervos.

– Te rad în cap și intră cu burghiul în craniu, apoi îndeasă o spatulă metalică și sfârtecă până taie toate conexiunile. Vorbea brutal. În tot timpul ăsta, ești trează. Asistentele te încurajează să cânți, să reciți poezii, să răspunzi la întrebări. Procedura se termină când nu mai poți vorbi deloc.

Fiorii groazei îi șerpuiau pe șira spinării. Beth se vedea pe masa de operație, cu capul în menghină, cântând La Capul Matapan Cunningham a câștigat/Cu voia Domnului și grație lui BETH, străduindu-se să-și amintească următorul vers, nemaizicând nimic…

Exact ca partenera ei de Go.

– După operație, vei fi într-o stare numită „copilărie indusă chirurgical“. Cuvintele au bubuit ca valurile în stânci. Sună minunat, nu? Nu ne place tuturor să fim copii? Dar a doua oară s-ar putea să nu mai fie așa distractiv, după ce îți fac instructajul toaletei. Ideal vorbind, rămâi într-o stare infantilă și îți impun ei o personalitate mai docilă, mai cuminte. Sigur, rezultatele sunt diferite. Poți ajunge legumă și să faci în pat în următorii cincizeci de ani.

Beth a reușit să se smulgă. Îi amorțise tot brațul, se ținea de el și tremura.

– Acum crezi că mint. Nu mint. S-a uitat de sus la ea, mușcându-și buza, de parcă pe el îl durea. Doctorul Seton abia așteaptă să facă operația. A început deja să facă lobotomii altor pacienți, poate ai observat. Nu ar fi trebuit să-mi spună că ești pe listă, având în vedere că, oficial, nu sunt contactul tău MI-5, dar pot fi foarte convingător.

Beth s-a prăvălit pe banca de piatră, gâfâind. Găuri în craniu. Instructaj pentru toaletă. Se vedea parcă pe banca asta, zâmbind în gol, amintindu-și ceva legat de o cheie de alamă și de trandafiri, fără să aibă idee ce însemnau ele. Încă cincizeci de ani pe banca asta.

„Minți“, și-a spus. Dar nu mai credea asta.

– Medicul tău te-a recomandat pentru operație, Beth. MI-5 nu se împotrivește. În fond, este medicul tău. Giles s-a așezat lângă ea pe bancă, cu

mâinile osoase întrepătrunse. Poate nu se întâmplă nimic rău, o să fii doar ameţită. Dar poate că vei ajunge o carcasă cu capul plin de terci. A ridicat tonul. Aşa că dă-mi ce vreau, altfel o să te trezeşti legată de o masă în timp ce îţi intră burghiul în craniu.

Beth a ţipat. Şi-a dus mâinile deodată la gură să se abţină, dar în mintea ei nu se oprea din ţipat. Capul ei, creierul ei. Fără mintea ei, nu era nimic. Supravieţuise trei ani aici mulţumită minţii ei.

– Vreau să ştii că nu a fost sugestia mea. Nici nu ştiam că există o asemenea procedură. Dar nu o să fac nimic împotriva ei. S-a aplecat spre ea. Vrei să ştii de ce am venit în sfârşit să vorbesc cu tine? Pentru că m-am săturat să îmi fac griji dacă te-ai prins sau nu că eu am făcut-o. Cresc în grad, curând voi avea familie şi nu mai am chef să îmi fac griji că tu ai reprezenta un pericol pentru toate astea. Aşa că spune-mi ce vreau să ştiu. Fie pleci de-aici fără o dovadă împotriva mea, fie rămâi pe veci, incapabilă să-ţi aminteşti ce dovezi aveai. Oricum, eu voi fi liber.

S-a ridicat.

– Gândeşte-te. Pentru că nu-mi place deloc gândul că ţi-ar intra cineva în creierul ăla admirabil, dar zău că m-am săturat să-mi fie frică.

A aşteptat.

Beth s-a aruncat asupra lui. Nu se putea abţine, nu putea gândi, nu putea judeca raţional, doar l-a atacat pe Giles, încercând să-l facă bucăţi. I-ar fi scos ochii din orbite dacă nu o azvârlea ca pe o păpuşă de cârpă înainte să apară infirmierii.

– Operaţia este programată la amiază, după nunta regală. A făcut un pas în spate, aranjându-şi cravata. Voi suna în dimineaţa respectivă. Le vei spune doctorilor că doreşti să mă vezi şi eu voi vorbi cu tipul de la MI-5 care se ocupă de dosarul tău, voi opri operaţia şi voi prelua cazul tău. Dacă nu aflu veşti, operaţia va decurge normal. Linişte. Beth, îmi place de tine. Dintotdeauna mi-a plăcut de tine. Nu mă obliga să-ţi fac asta.

Capitolul 71

– De când știi să conduci? a întrebat-o Osla pe Mab, în timp ce ieșeau din York.

– M-a învățat soțul meu. Mab a cotit brusc cu încredere. E australian.
A crescut la o mie de kilometri de orice loc important și la cinci sute de kilometri de orice în general, așa că nu înțelege de ce nu învață toată lumea să conducă din leagăn.

Osla a mijit ochii la ea.

– Ce i-ai spus despre excursia asta?

– Că merg în vizită la o prietenă. Tu ce i-ai spus lui Philip?

– Știi prea bine că pe logodnicul meu nu-l cheamă Philip. Îți bați joc de mine și nu apreciez.

– Văd că tot aduci vorba. Și cum anume îl cheamă pe logodnicul tău?

– Ce contează? Este un tip de ispravă, iar tu nu ești invitată la nuntă. Aceeași minciună i-am spus, că-mi vizitez o veche prietenă. Cele mai bune minciuni conțin cât mai mult adevăr.

– Asta cu siguranță.

S-au privit precaut când a oprit Bentley-ul în intersecție. „Poate trecem prin asta fără să mai scoatem ghearele.“

– Nu purtai pantaloni, a spus Mab cu ochii la pantalonii largi și roșii. Te fac îndesată. Pentru unii e mare lucru raționalizarea asta prelungită.

– Nu ești în Casablanca, a ripostat Osla, așa că nu mai purta pălăria pe un

ochi, ca o Ingrid Bergman de mâna a treia.

Urcând printre mlaştini, Osla o îndruma spre Clockwell.

– Cam două ore de-aici.

– Şi când ajungem acolo? Mab a luat o curbă. Cum intrăm?

Osla i-a expus planul.

– Intendenta cu care am vorbit la telefon nu era dispusă să îmi dea detalii, dar am intrat într-o bârfă lungă de toată minunea despre nunta regală, iar majoritatea femeilor îţi spun orice acum în schimbul bârfelor despre acest eveniment. I-am spus marele secret, că buchetul de mireasă este din mirt şi crini şi, îţi zic, a mea a fost.

– Şi chiar o să fie din mirt şi crini?

– De unde naiba să ştiu? Am scornit şi eu ceva.

Au reuşit să fie relativ civilizate, discutând despre nume false şi reguli de vizitare ale sanatoriului.

– Ar putea să meargă, a spus Mab, fără prea mare încredere.

– Dacă se ţin tare, o dăm pe lacrimi. Doctore, vă rugăm, ne-a obosit rău venirea aici, am bătut atâta drum. Osla îşi tampona ochii presupus înlăcrimaţi. Este fascinant de ce sunt în stare bărbaţii, chiar şi doctorii, ca să scape de femeile care plâng.

– Poţi să plângi la comandă?

– Evident. Al naibii de util.

Peste maşină s-a lăsat răcoarea, poate doar un nor trecător.

– Ce crezi că se va întâmpla? a întrebat Osla ca prin vis.

Mab se uita drept în faţă.

– O să vedem că Beth este dusă cu capul și am scăpat.

– Asta speri tu să se întâmple. Ești cam afurisită.

Nu s-a putut abține s-o spună.

– Sunt un om afurisit, Os. În ultimul timp, numai asta am auzit. De la tine, de la…

A tăcut, încleștând falca.

– Într-un fel mă bucur că ești afurisită. Osla și-a strâns picioarele sub ea. Dacă Beth nu-i nebună și nu minte, va trebui să îndreptăm lucrurile. Prefer să lupt alături de o scorpie de neclintit decât de o nătăfleață care leșină.

– Ia-ți pantofii de pe scaunul meu!

Osla a ignorat-o.

– Cine crezi că este trădătorul?

– Poate că tu ești, a sugerat Mab.

– Hai, mai taci! Trădătorul…

– Auzi, chiar trebuie să îi tot spunem „trădător“? Parcă sunt într-un roman de Agatha Christie, și nu la modul bun.

– Nu prea-mi dau seama cum ai putea fi la modul bun într-un roman de Agatha Christie.

– Tu ești cadavrul din primul capitol, a sugerat Mab.

Mașina șerpuia prin ținutul mlăștinos.

– Mai că-ți place, a observat Osla. Bănuiesc că te-ai certat rău cu soțul tău dacă îți place să vii cu mine la azilul de nebuni, draga mea.

A primit o privire sfredelitoare.

– Doar o uitătură, nici o înjurătură? Regină Mab, îți pierzi mâna. Poate că și Oslei îi plăcea puțin discuția asta. Dacă în loc de „trădător“ spun „informator“, te mai uiți urât?

– „Informator“ merge.

– Superb. Dacă informatorul este… cineva cunoscut?

– Dacă-l cunoștea Beth, noi de ce nu l-am cunoaște? a răspuns Mab înverșunată. Îți dai seama că sigur este femeie.

– Cum așa?

– La BP eram mai multe femei. Și pe femei nu le bănuiește nimeni.

– Vorbești prostii, a pufnit Osla. Nu poți părăsi un bărbat fără să se spună că ești ușuratică, nu te poți caza la un hotel fără să te suspecteze că ai venit pentru hârjoneală…

– Femeile sunt bănuite de hârjoneală, a corectat-o Mab. Dar niciodată nu le bănuiește nimeni de spionaj, pentru că au impresia că femeile nu știu să țină un secret.

– Care sunt cele mai rapide căi de comunicare? a glumit Osla, după care, în cor cu Mab: telegraful, telefonul și femeia.

– Nu ai idee cât urăsc gluma asta, a spus Mab.

– Draga mea, te înșeli.

Au tăcut. Mașina a trecut pe lângă un camion vechi de fermă care hurducăia pe un drum accidentat de țară, cu parbrizul împroșcat de noroi. Stâncile golașe arătau amenințător conturate pe cerul întunecat, cel puțin pentru un londonez, se gândea Osla.

– De ce te-ai mutat tocmai la Yorkshire?

– Pentru că aici lucrează soțul meu și pentru că era departe de Londra și de Bletchley, a spus Mab imediat. Pentru că nu am amintiri de-aici.

Osla își răsucea smaraldul mare pe deget.

– Ziceai că ai familie acum. Fir-ar să fie, nu putea s-o întrebe de copii, având în vedere fantoma lui Lucy care nu dispăruse niciodată dintre ele, ar fi fost ca și cum i-ar fi implântat pumnalul în inimă.

– Am gemeni, a spus Mab pe neașteptate. Un an și jumătate au.

Pentru prima oară de când o văzuse, cu o zi în urmă, Osla a zărit primul semn de îmbunare și dragoste în ochii ei.

– Mă bucur pentru tine, a spus Osla sincer. Cum îi cheamă?

– Edward – Eddie îi spunem – și Lucy.

Osla a simțit mâna fantomatică a unei fetițe scăpându-i printre degete.

– Mab…

– Să nu te-aud!

Osla s-a uitat înainte prin parbriz, la drumul întortocheat care cobora panta.

– N-ai decât să mă urăști în continuare. Sper că te ajută.

– Nu te urăsc, Os. Nu i se vedeau ochii în spatele ochelarilor mari de soare. Încerc să nu mai simt nimic, nici dragoste, nici ură. Îi iubesc pe Eddie și pe Lucy, pentru că nu ai cum să nu-ți iubești copiii, și așa trebuie să fie. Dar mi-e mai ușor dacă nu simt nimic pentru nimeni altcineva.

– Mai ușor să ce?

– Să rezist.

Au mers în liniște o vreme.

Capitolul 72

12 noiembrie. Mai erau nouă zile până la operația lui Beth, opt zile până la nunta regală, despre care asistentele vorbeau neîntrerupt. Numai și numai despre flori, despre bijuterii și despre caleașcă, în timp ce o examinau pe Beth în vederea procedurii.

– Cică domnișoarele de onoare poartă alb, dar cum poartă prințesa alb…

Numai pălăvrăgeală, în timp ce Beth stătea cu partenera de Go, disperată să comunice cu ea.

– O singură mișcare. Mută piatra neagră. Preferi șah? Beth a întins tabla. Ți-aduci aminte când m-ai învățat să fac din pion regină?

Nimic. Femeia care jucase șah asemenea unei mari maestre stătea inertă, complet inexpresivă și, din când în când, făcea pe ea. Avea ochii precum ferestrele baricadate. „Nu se poate termina așa, nu pentru tine și nici pentru mine. Nu se poate!“, urla Beth în sinea ei.

Dar apoi:

– Avem ceva bun pentru tine, domnișoară Liddell, a gângurit intendenta. Vrei să știi ce?

„O menghină pe cap.“ Apoi șuierul burghiului, lipăiala ustensilelor chirurgicale care-i sfârtecau creierul.

Au mutat mai repede operația? Pe Beth a cuprins-o panica, iar tabla de șah a zburat cu toate piesele albe și negre în timp ce încerca să fugă.

Capitolul 73

Numai două ore cu maşina până la azil, însă n-a mers nimic bine. Un drum inundat, încât a fost nevoie să facă un ocol de câteva ore, apoi au făcut pană şi, în cele din urmă, a început o ploaie torenţială.

– Asta-i pune capac, a şuierat Osla. Până ajungem, se termină orele de vizitare. Ea şi Mab ajunseseră să petreacă o noapte nesuferită la un hotel de doi bani, aproape de Clockwell, iar abia dimineaţă au intrat pe poarta azilului.

Mab a intrat pe proprietate şi a parcat Bentley-ul unde i se indicase. Nu au avut probleme cu numele, nici nu li s-au cerut documente de identitate când au intrat amândouă unduindu-şi încrezătoare şoldurile şi legănându-şi poşetele.

– Doamna Riley şi Doamna Chadwick, am venit la sora noastră Alice Liddell.

Intendenta de la recepţie s-a ridicat zâmbind.

– Daţi-mi voie să vă conduc în camera de vizitare. Dar apoi a verificat calendarul şi s-a încruntat. Of, Doamne! Cred că este o confuzie cu zilele. Nu o puteţi vedea, o pregătesc deja pentru operaţie.

Lui Osla a început să-i bubuie inima.

– Ce operaţie?

Azilul părea un loc prietenos când intraseră: o casă de ţară discretă, din piatră, cu două aripi alungite, înconjurată de grădini întortocheate. Acum, lumina puternică a iernii pătrundea pe ferestre orbitor, ca un reflector care secera pe oricine trecea prin el.

– S-a discutat cu părinții ei despre operație, fiind cei mai apropiați. Poate dacă vorbiți cu ei…

– Tocmai de la Buckinghamshire venim, a spus Mab cu cel mai rece ton. Am venit s-o vedem pe sora noastră, nu să fim trimise acasă de parcă am avea doisprezece ani.

Intendenta a șovăit.

– Îl chem pe doctor să vă dea detalii, dar este o operație chirurgicală cu un succes uriaș, care îmbunătățește temperamentul pacienților cu tulburări de comportament sau emoționale. Este o procedură simplă, prin care se secționează conexiunile dintre…

– Pe limba noastră, vă rog, a spus Mab cu răceală, în timp ce Osla s-a apucat de masă, cu un puls periculos de rapid.

– Vă asigur că este un nou val în tratamentul avansat al celor bolnavi psihic. Mai obișnuit în America, dar noul nostru medic a venit de la o instituție din Chicago și este versat în tehnici de ultimă oră. Intendenta a zâmbit. Se cheamă lobotomie.

– Ce-i aia lobotomie? a întrebat Osla, dar cuvântul îi dădea fiori.

– O procedură inofensivă…

– Care are loc acum?

– Da, pe 12 noiembrie… Intendenta s-a uitat din nou la calendar, s-a încruntat, apoi s-a uitat mai bine. Vai mie! 21 noiembrie, nu 12 noiembrie! Mă lasă ochii. Încă aveți timp de vizită, deși, sigur, vă rugăm să nu menționați operația. Nu are rost s-o supărați pe sora dumneavoastră dacă nu este necesar. I-au scânteiat ochii. Veniți cu mine, doamnelor!

Grădina era uscată și moartă, dar tot se plimbau femeile în halate albe și cu priviri goale prin ea.

– Pacienții ies la amiază ca să-și facă exercițiile.

Osla a ignorat-o pe intendentă. Fuseseră aduse să aştepte la băncile de piatră din centrul tufelor de trandafiri şi urmau s-o vadă pe Beth după trei ani şi jumătate. Lângă ea, o vedea pe Mab clipind prea des ca să fie calmă, cu toate că era întruchiparea eleganţei cu pălăria ei aplecată peste ochi şi cu poşeta lucioasă.

– Nu… Osla s-a speriat auzind vocea răguşită, la limita disperării, atât de strident, încât i s-a ridicat părul în cap. Nu vreau nimic bun. Ştiu unde mă duceţi.

– Prostuţo, au venit surorile tale. Glasul exasperat al asistentei se auzea tot mai aproape printre trandafiri. Nu vrei să le vezi?

Beth s-a ivit ameţită în centrul grădinii de trandafiri şi a încremenit. Au încremenit şi Osla, şi Mab. Asta era Beth? Fosta lor colegă de cameră, care se transformase dintr-o fată bătrână supusă, ce purta un pulover mâncat de molii, într-o criptanalistă de succes coafată ca Veronica Lake? Nu era posibil. Femeia asta era un strigoi într-o casă bântuită, slabă moartă, redusă la furie oarbă. Îşi muşcase unghiile până la sânge, părul blond îl avea tăiat până la umeri şi se juca neîntrerupt cu vârfurile despicate. Avea un corp sfrijit şi pielea cu o textură întinsă ca un strat de cenuşă. Tresărea sălbatic la orice sunet, dar Oslei tot nu-i părea înfricoşată. Părea prea înnebunită să ştie ce era frica: o arătare pe care doar furia o mai ţinea în picioare şi îi dădea energie să se zbată.

– În primăvară a avut pneumonie, a spus intendenta în apărarea ei, văzându-le groaza. De-asta e aşa slabă… Vă las, bine? Vizitele durează o oră.

A plecat degrabă. Beth se holba la cele două, iar Osla a strâmbat din nas, simţind duhoarea de transpiraţie, de frică şi de nespălare.

– Am… Beth a dat să vorbească, mai răguşit ca niciodată, dar s-a poticnit. Nu vă uitaţi la mine, nu sunt obişnuită să se uite nimeni la mine, mă rog, se uită doctorii, se uită tot timpul, şi deţinuţii se tot uită, dar doctorii şi deţinuţii nu se aşteaptă să te porţi logic. Trebuie să fiu logică, altfel o să plecaţi cu gândul că aici îmi este locul şi, nu-i aşa…

Gâfâia, vorbind monoton, prea repede ca să poată fi urmărită.

– Beth. Cumva, Osla s-a trezit așezându-se pe bancă, încrucișându-și picioarele la glezne și sugerându-i cu un gest să se așeze în față ei, ca și când ar sta la un ceai. Spatele drept, fetelor! Parcă își auzea fostele îndrumătoare de la pension țipând. Orice dezastru social se remediază cu o poziție corectă și cu bune maniere! Nu face scandal. Am venit și te ascultăm. Vorbea cât putea de calm. Nu ne aude nimeni, așa că zi ce ai de zis.

Beth a înghițit în sec din nou. Mab s-a așezat lângă Osla, iar aceasta îi citea mișcarea iute a ochilor ca pe ziar. „Este nebună?“, se întreba Mab. „Sau îngrozită?“

– Cine e? Osla s-a aplecat în față. Cine este trădătorul?

De data asta, cuvântul nu părea o melodramă, ci adevărul.

– Giles Talbot, a răspuns Beth, iar Osla s-a răcit dintr-odată de spaimă.

„Nu, nu se poate să fie Giles, nu are cum“, dar Beth deja nu se mai oprea din vorbit.

În timp ce vorbea, se uita mai mult la trandafiri, iar cuvintele îi curgeau cu un debit inepuizabil, de parcă așteptase clipa asta mult prea mult ca să nu divulge totul. Apoi a tăcut. Osla s-a uitat la Mab și a știut că amândouă și-l închipuiau pe roșcovanul Giles cel imposibil de stăpânit, cu jobenul înalt pe cap și cu farfuria cu pâine și margarină în mână. Giles, aici, tocmai ieri, amenințând-o pe Beth.

Osla și-a privit mâinile încleștate. Numai la mărturisirea asta nu se așteptase din partea lui Beth.

– Mereu avea chef de bârfe. Mab și-a trecut mâna prin părul coafat impecabil, ciufulindu-l. Nu te fermeca așa, ca să ciripești, o făcea din… prietenie.

– Toate am avut încredere în el, a spus Beth.

– El este, fără urmă de îndoială. Osla și-a dat seama că o spusese foarte încet, în timp ce se uita la smaraldul de pe deget. Este totodată și logodnicul meu.

Undeva pe la mijlocul anului ’44, s-a dus cu Giles la concertul trupei lui

Glenn Miller, lângă Bletchley Park. Au dansat nebunește pe „Chattanooga Choo-Choo“. A băut din sticla lui Giles, încercând să uite cum dansase așa cu Philip, încercând să uite, la naiba, că avea inima frântă. L-a lăsat pe Giles s-o sărute când a început să cânte „In The Mood“.

– Eu știu ce chef am, îi murmurase el la ureche. Se dăduse bine pe lângă ea, încercând să afle ce traducea în ultimul timp în Baraca 4, dar ea nu suflase o vorbă și, când minunatul, imbatabilul Glenn Miller a schimbat tonul, la fel a procedat și Giles. Haide, Os! Tu vrei să uiți pe cineva. De ce nu încerci cu mine?

Iar Osla, abțiguită și rănită până în străfundul sufletului, s-a gândit: „De ce nu? De ce naiba să n-o fac?“ Ce rezolvase vreodată fiind cuminte, în afară de faptul că ajunsese aici, cu inima frântă și distrusă?

Așa că o șterseseră la mașina lui Giles, se puseseră pe bancheta din spate și în patru minute se terminase totul, iar Osla nu simțea nimic diferit, în afară de faptul că i se părea că nu fusese decât mult zgomot și furie și că nu însemnase nimic tot actul – ca întreaga noțiune a dragostei. „Doar asta primești. Mai mult nu există“, și-a spus.

Giles nu părea să aibă prea mari așteptări, doar a plesnit-o amical pe coapsă și a dus-o acasă. Redevenise același prieten: băiat bun, îșI mai dădeau uneori întâlnire, ba chiar se mai tăvăleau din când în când după război. Giles cel amuzant și exasperant, care apăruse exact la momentul oportun în anul respectiv, în clipa în care ea simțea că o lua razna, gândindu-se că putea foarte bine să se mărite, numai să-și vadă de viață, și i-a spus:

– Hai să încercăm, Os! Dragostea este pentru romane proaste, dar căsătoria este pentru amici… amici ca noi. Ce zici?

Încă o dată, îșI spusese „de ce nu“. Și-l lăsase să-i pună smaraldul pe deget.

Și iată, acum o asculta pe fosta ei inamică, care îi spunea că viitorul ei soț era un trădător al Coroanei.

– Ieri a fost aici. Beth se albise așa tare, că părea să leșine. Mi-a spus că în curând va avea o familie. Nu a zis… A tăcut, rupându-și pielițele. I-ai spus că

ți-am trimis mesajul? I-ai spus că vii aici?

– Nu.

De ce nu o făcuse de fapt? se tot întreba Osla, fără să vrea, complet șocată. Giles știa de Beth și de Bletchley Park. Fusese unul dintre motivele pentru care acceptase să se mărite cu el, că nu mai trebuia să mintă în legătură cu felul în care își petrecuse anii în război. Osla ar fi putut să-i ceară sfatul când descifrase codul Vigenère de la Beth. De ce nu o făcuse?

Instinctul îi pusese lacăt la gură.

– Nu mă crezi.

Beth vorbea sumbru, uitându-se la Osla.

Osla a dat să răspundă, neștiind ce urma să spună, doar că amintirile se așezau dintr-odată la locul lor ca niște piese de puzzle.

– Iunie ’42, când am fost târâtă în biroul comandantului Travis din cauza dosarelor lipsă, a spus încet. Travis spunea că m-a raportat cineva. Că i-a dat numele meu.

– Giles, a spus Beth. Mi-a mărturisit. A zis că era să-l prinzi de mai multe ori, ceva legat de dosarele din Baraca 4.

Osla și-a amintit peticul de haină care se făcuse nevăzut. „Știam eu.“ Însă nu-i făcea nici o plăcere să recunoască.

Mab a continuat firul discuției.

– Într-o noapte, după ce mă transferasem la Conac, Giles tot îmi dădea să beau în Baraca de recreație. Eram distrusă. Aveam la mine cheile sertarelor și dulapurilor cu dosare. A zis că le-am lăsat la Conac după ce-am plecat din baracă, dar nu-mi aminteam.

– A răscolit dulapurile din Conac când erai beată. Beth avea un ton dur. Ți-a luat cheile, probabil că pe urmă și-a băgat nasul peste tot cât ai fost leșinată.

Se albise și Mab, iar Osla își dădea seama că își amintea că acele chei oferiseră accesul la rapoartele care ajungeau direct la prim-ministru. A săltat capul, iar Osla îi vedea furia în paloarea feței.

– M-a folosit, a spus tăios. M-a folosit, a furat de la mine și pe urmă m-a consolat.

„Și ne-a întors una împotriva celeilalte“, și-a spus Osla. Ca un pumnal în stomac a simțit rușinea.

S-a uitat la Beth: avea spasme, nu avea încredere, era disperată și terminată. Oare rămăsese întreagă la cap după trei ani în locul ăsta? Dar și dacă nu era cu totul întreagă, tot nu se înșela.

– Te cred, a spus Osla.

– D… da? a șoptit Beth cu glasul acela răgușit.

Și Mab a încuviințat.

– O să te scoatem de-aici. Osla s-a uitat în jur și a coborât tonul. Trecea ora pe care o aveau la dispoziție. Mă duc direct la Londra să raportez. Odată ce încep să investigheze…

– Durează prea mult. Vor să mă opereze a doua zi după nunta regală. Beth a clătinat sălbatic din cap. Trebuie să mă scoateți acum. Îmi sunteți datoare.

De data asta, nu și-a luat ochii de la ele nici o clipă. Osla vedea că fierbea de furie. Știa că și Mab era conștientă de asta. Pentru prima oară, nici una din ele nu s-a zbârlit în fața declarației „îmi sunteți datoare“.

Da. Îi erau.

– Am un plan, a șoptit Beth. Am petrecut trei ani și jumătate urmărind rutina de-aici. Spuneți-mi, ați venit cu mașina sau cu trenul?

Și, printre trandafirii muribunzi, cele trei capete s-au pus la sfat.

Capitolul 74

Osla se purta încântător, Mab înfiorător, iar Beth spera cu ajutorul uneia dintre ele să scape.

Mab încolțise un doctor de serviciu, o intendentă și doi infirmieri.

– Mă îngrijorează foarte tare sănătatea surorii mele. Cu brațele încrucișate la piept, bătea din degete și, cu un cap mai înaltă, se uita de sus la toți bărbații din fața ei. Aș vrea să discutăm despre terapiile pe care le puneți în aplicare…

Osla încolțise fiecare asistentă din cadrul vizual și pe majoritatea pacienților și vorbea neîntrerupt, ca o coțofană de Mayfair:

– Numai la Abbey vor fi o sută de kilograme de petale de trandafiri. Va purta o coroniță absolut superbă, dintre cele ale reginei, drept acel „ceva împrumutat“. S-a aplecat confidențial, făcându-le și pe femei să se aplece spre ea. Să nu spuneți nimănui, că domnul Hartnell m-a pus să jur când am fost la proba rochiei, însă regina va purta mătase liliachie, o nebunie…

– Cum de aveți invitație la nunta regală? a murmurat una dintre intendente.

– Mulțumită războiului! Am lucrat la Londra, o muncă plictisitoare, dar eram mereu în preajma unor oameni de nu vă vine să credeți. Știți că o dată l-am văzut pe prințul Philip? Un vis, nu alta…

Cu toate că Beth stătea aproape, dar nu prea aproape de șopronul din grădină, nu-i dădea nimeni atenție.

– Poate mai multă activitate în aer liber? îi sugera Mab doctorului, cu ochii spre grădină. Acesta se dădea de ceasul morții să-i facă pe plac. Surorii mele i-a plăcut dintotdeauna să grădinărească. Dacă o ajută cu stările astea schimbătoare despre care vorbiți…

– Vrea cineva Gauloise? Osla îşi oferea tabachera cu un zâmbet de milioane. Nimic nu se compară cu ţigările franţuzeşti, lenjeria franţuzească sau bărbaţii francezi! Aşa, domnişoarele de onoare ale prinţesei…

– Ce fel de ustensile de grădinărit le oferiţi pacienţilor? Mab şi-a strâns anturajul lângă şopron. Sunt sigură că sora mea s-ar face bine dacă s-ar apuca de grădinărit. Vreau să văd ce aveţi…

Intendenta-şefă a descuiat şopronul. Înăuntru erau atârnate nişte chei cu care se descuiau uşile mici de acces, pe unde grădinarii scoteau roabele cu frunze moarte şi rămurele tăiate. Acel şopron care, timp de trei ani şi jumătate cât îl urmărise Beth ca un uliu, nu fusese lăsat nesupravegheat nici pentru o pauză de-o ţigară.

– Cică prinţesa Margaret va purta rochie din voal alb cu volane cu buline, dar eu cred că în ultimul moment se va răzgândi ca să se dea în spectacol… Osla a tăcut, tamponându-şi fruntea. Doamne! Şi vouă vă este la fel de cald?

S-au uitat cu toţii la cerul înnorat.

– E noiembrie, doamnă…

Şopronul a fost descuiat. Mab a intrat şi s-a uitat încruntată la unelte.

– Aveţi nevoie de mai multe lopeţi şi fărăşe de grădină. O să vorbesc cu soţul meu să facă o donaţie. Spuneţi-mi, de ce alte lucruri mai are nevoie instituţia…?

– Serios, îmi pare foarte cald…?

Osla părea întrebătoare şi nesigură. S-a ridicat, încruntată, şi s-a prăvălit într-un morman cu iarbă.

– DOCTORE! a strigat Beth.

(„Beth, să ţipi tare, vrem ca fiecare om în parte să-şi sucească gâtul şi să se uite în acea clipă la Osla.“)

Doctorul a plecat brusc de lângă Mab şi a venit degrabă. Asistentele, ba chiar

și pacienții, s-au adunat în jurul Oslei, lată la pământ, în spasme, cu capul dat pe spate.

(„Nu uita că doctorii de-aici au mai văzut crize de epilepsie. Nu poți să te prefaci că ai văzut un păianjen?“)

(„Beth, îi păcălesc eu. De la unsprezece ani știu să mă prefac că am epilepsie. Făceam orice să scap de hochei la internat.“)

– Soră! Are un soi de criză. Ține-i capul!

Osla a tresărit ușor, fără să exagereze. „Te pricepi“, și-a zis Beth, săgetată de speranță.

(„Imediat ce începe să-i distragă, urmează mișcarea lui Mab.“)

Când toată lumea era cu ochii la Osla, Beth a observat că Mab își strecura mâna în șopron.

(„Cheile nu au etichete, dar este una dintre cele mititele. Nu știu care. Ia-le pe toate. Sigur poți să le scoți de pe inel fără să te vadă nimeni?“)

(„A trecut mult de când nu am mai șutit rujuri la Selfridge, dar nu mi-am pierdut îndemânarea.“)

Beth i-a văzut brațul mișcându-se rapid, iar Mab închidea deja ușa șopronului și își făcea loc în mulțimea din jurul Oslei.

– Sora mea pică mereu în stările astea de transă. Lăsați-o un pic să respire…

Îi fluturau pleoapele. Mab a ajutat-o să se ridice, ea a roșit și și-a cerut scuze: „Vai, doctore, ce jenă îmi este“. Una dintre asistente, pe care Beth o zărea cu coada ochiului, încuia degrabă șopronul, fără să catadicsească să arunce vreo privire înăuntru.

Medicii și infirmierii s-au chinuit s-o ridice pe Osla, care s-a lăsat moale, cu grație, în primitoarele brațe ale bărbaților.

– E timpul să-mi duc sora acasă, a anunțat Mab. Au obosit-o toate episoadele

astea. Un pahar cu apă… Mab a dat fuga prin mulțime spre clădire, urmată de un val de asistente și de pacienți. Ea și Beth au reușit să ajungă la ușă în același timp, dându-și ghionturi. Beth a pipăit cele trei cheițe în palmă.

(„Pe urmă, Beth, de tine depinde!“)

„Nu te grăbi“, și-a impus Beth.

Așteaptă să fie conduse Mab și Osla la poartă. Așteaptă să se domolească agitația din jurul crizei făcute de Osla și să se liniștească toată lumea în camera comună. Așteaptă să își înceapă asistentele bârfa de rutină. Nu te grăbi.

„Dar dacă se întorc grădinarii în șopron și observă…?“

Beth și-a înfrânat panica. Așteptase trei ani și jumătate, nu avea de gând să distrugă totul din grabă. A ieșit lent din camera comună, ca și cum s-ar fi întors în celula ei. A luat-o în schimb pe culoar, dispărând în spatele perdelei. Intendentele de la recepție nu ar fi trebuit să lase ușa nepăzită, dar o făceau tot timpul. Pacienții nu le dădeau bătaie de cap, nu exista un risc real, și-apoi zidurile exterioare îi opreau să ajungă prea departe. Intendenta Rowe, în acea zi de serviciu la recepție, nu rezista patruzeci de minute fără să fumeze și numaidecât dădea colțul după ce răbdase cincisprezece minute. Beth s-a strecurat pe ușă fără să sufle. A coborât treptele de piatră. Își amintea ziua în care le urcase prima dată, ca Alice care cădea în vizuina iepurelui. „Nu mai sunt Alice“, și-a spus fosta domnișoară Liddell. „Nu mai sunt în capcana ceasornicului.“

A pornit alene, fără să alerge deloc, pe lângă aripa femeilor, către fundul clădirii, ghemuindu-se pe sub ferestre. Ușa s-a ivit, iar Beth s-a uitat la turnul cu ceas. Zece și jumătate – infirmierii făceau ronduri în jurul zidului din oră în oră. A dat fuga spre poartă, scoțând cele trei cheițe din mânecă. Prima nu se potrivea. A scos-o iute, gâfâind, a dat s-o introducă pe a doua, pe care a scăpat-o…

– Ce cauți aici?

Un infirmier care tocmai își încheia nasturii uniformei s-a oprit și s-a uitat

lung la ea. Avea părul roşcovan, era uscăţiv, evident terminase tura şi ieşea pe uşa de serviciu. Era cel pe care-l satisfăcuse Beth în debara, de la care încercase să afle ce era lobotomia, cel care mai apoi îi ciufulise părul.

– Nu ar trebui să fii aici, a dat să spună, venind spre ea, dar Beth nu a ezitat. I-a aruncat cheia inutilă în cap şi, cât el a tresărit, luat prin surprindere, l-a atacat. Omul a urlat mirat, încercând să scape de ea, dar ea şi-a lungit gâtul şi şi-a înfipt dinţii în obrazul lui. Omul a zbierat ca opărit, iar Beth i-a pus mâna la gură, încercând să-l oprească. A căzut ca bolovanul, iar Beth a simţit impactul pe toată partea stângă pe care a căzut odată cu el, numai că şi-a înfipt dinţii şi mai adânc. Se auzea scoţând un sunet dement şi hotărât. Toată furia de neajutorare din ultimii trei ani şi jumătate îi fierbea în gâtlej şi a dat pe dinafară în clipa în care a simţit gustul de cupru din sângele omului pe care-l muşcase. Simţea în gust mai mult decât sânge, era o aromă ca de cretă, din tablete de sedative şi antisepticele de pe degetele asistentelor care-i băgau mâna pe gât ca să-i descleştеze fălcile. Simţea gust de ruşine, disperare şi dorinţă de a-şi face ştreang din cearşaf. Simţea gustul urii dezolante şi acerbe faţă de Giles şi o doză mai mică şi mai insensibilă de venin îndreptat direct către asistentele şi infirmierii care terorizau prizonierii. Mai simţea gustul de metal al burghiului care i-ar fi ciuruit craniul şi pe cel al menghinei care i-ar fi ţinut capul în timp ce i-ar fi mutilat creierul.

– Dă-mi drumul, i-a scâncit infirmierul la ureche, cu faţa lipită de a ei, de parcă dansau ca doi amorezi. Dă-mi drumul, jigodie dementă…

– Nu, a mârâit Beth cu colţii înfipţi în mutra lui şi a reuşit să-şi bage degetele în părul lui şi să-l izbească cu capul de pământ.

L-a izbit o dată, de două ori şi s-a moleşit. L-a mai izbit o dată, ca să fie sigură.

Îi bâzâiau urechile. O dureau fălcile când şi-a scos dinţii din el şi s-a şters tremurând la gură, simţind cum întindea sângele. S-a uitat la bărbatul de sub ea, cu obrazul mutilat, fără cunoştinţă. Nu ştia dacă din cauza loviturilor la cap sau dacă leşinase, dar nu se mai mişca. I-a verificat pulsul. Strună.

Era prea greoi să îl mişte şi nu-l putea ascunde nicăieri. Trebuia să rişte, sperând că va dura o vreme până să fie găsit.

S-a ridicat în picioare tremurând și s-a dus ameţită spre uşă. La început, îi tremurau prea tare mâinile ca să potrivească cheia. Încă avea gust de cupru în gură. Nici a doua cheie nu era bună. „Te implor“, se ruga Beth, încercând a treia cheie.

A intrat.

A ieşit într-o clipită pe uşă, închizând-o şi încuind pe dinafară: dincolo de ziduri, pentru prima oară în trei ani şi jumătate. Cărarea cobora în panta acoperită de iarbă spre un drum pe care nu-l cunoştea. A început să alerge cât o ţineau picioarele. Le ceruse să aştepte, dacă nu erau acolo…

„Vă rog“, a implorat din nou.

Osla stătea cocoţată pe capota lungă a Bentley-ului verde, cu părul ciufulit de briza rece. Mab era ghemuită la volan, aprinzându-şi o ţigară şi spunând:

– …Am vrut să mă las, dar nu te poţi lăsa în săptămâna în care pui la cale o evadare din azil. Au ridicat privirea auzindu-i paşii lui Beth, iar aceasta le-a văzut tresărind la vederea gurii ei mânjite de sânge. Au dat să îşi mascheze şocul, dar tot a observat. Preţ de o clipă, s-a poticnit.

Osla a lunecat de pe capotă şi a deschis portiera larg.

– Vii?

Beth s-a urcat de-a buşilea în spate şi s-a întins. Ameţise brusc, inhalând mirosuri pe care le uitase în ultimii ani: tapiserie de piele, parfumul Soir de Paris al Oslei, Chanel No. 5 al lui Mab… şi propriul miros de frică şi de amoniac, pe lângă faptul că nu se spălase decât o dată pe săptămână. „Vreau să fac baie.“ Mab a pornit maşina şi au întors.

– Nu goni, să nu atragem atenţia, a spus Beth.

– Pune asta peste tine, i-a cerut Osla, împingând preşul maşinii spre banchetă.

Beth s-a ascuns sub el, dar tot îi venea să tragă cu ochiul prin lunetă când au ieşit de pe drumul azilului. O simplă clădire mare şi cenuşie, în spatele unor tufe de trandafiri morţi şi de ziduri înalte, care rămânea în depărtare. Castelul

în ruine al Frumoasei adormite. Aerul rece, încărcat de aromele pădurii răzbea prin geamul deschis. Aer de libertate.

– Stai culcată! a șuierat Mab, accelerând.

Beth s-a lungit amețită. Mab și Osla se certau în șoaptă.

– …după ce se prind că nu suntem surorile lui Beth…

– …habar nu au cine suntem…

Beth a izbucnit de sub preș:

– Ce s-a întâmplat cu Boots?

Au tresărit, amuțind. Îngrozită, Beth s-a făcut mică.

– A fost dus la Apsley Guise după ce te-au luat, a spus Osla. L-a păstrat proprietara, vorbea despre el în ultima felicitare de Crăciun.

Beth a strâns din ochi. Câinele ei era în viață și în siguranță, iar ăsta era cel mai bun semn din lume.

– Unde mergem, Beth? a întrebat apoi Mab.

Beth a deschis gura și a închis-o la loc. Prima decizie reală pe care o avea de luat de trei ani și jumătate încoace. Mașina gonea printre mlaștini, în timp ce Beth Finch a închis ochii înlăcrimați, suspinând de bucurie.

„Alice a scăpat din oglindă, Giles. Și după tine vine.“

Capitolul 75

– De ce s-a încurcat Giles cu sovieticii? se întreba Mab, schimbând viteza. Maşina trecea acum în goană pe lângă Blackpool, la sud de York, îndepărtându-se şi mai mult de Clockwell. La BP erau mai mulţi care cochetau cu socialismul, dar Giles nu părea să aibă pic de ideologie în el.

– Considera că BP nu făcea destule pentru a-şi ajuta aliaţii. Beth şedea acum pe banchetă, într-o rochie a lui Mab, prea mare pentru cât era de sfrijită. Osla insistase să-i perie părul şi s-o dea cu parfum: „Fără supărare, draga mea, dar arăţi ca dracu“. A considerat că avea ocazia să-i ajute pe sovietici să câştige războiul şi a făcut-o. În mintea lui – scuipa cuvintele – a fost un act de patriotism.

– Premierul chiar era zgârcit cu informaţiile pe care le dădea sovieticilor, a subliniat Osla. Nici eu n-am ştiut ce să cred în privinţa asta, sinceră să fiu.

– Da, dar tu nu ţi-ai trădat ţara, a spus Beth.

„Oare eu mi-aş mai apăra ţara, dacă ţara m-ar băga la nebuni?“, se întreba Mab. Pentru că Giles o fi pus el totul la cale, dar obsesia confidenţialităţii celor de la BP făcuse posibilă internarea lui Beth. Oricum, Beth avea o personalitate ieşită din comun şi mai rigidă. Era irelevant că propria ţară o trădase, ea jurase s-o apere şi avea să se ţină de cuvânt până la moarte. Poate că tocmai acea trăsătură de personalitate, din sufletul ei de neînfrânt, o ţinuse întreagă la cap printre nebuni.

– Mai întâi îl căutăm pe comandantul Travis, a început Osla. Acum locuieşte în Surrey. Ne cunoaşte, iar cu conexiunile lui, putem lua legătura cu MI-5 şi…

– Nu, a întrerupt-o Beth. Nu îl pot contacta încă pe Travis şi nici MI-5.

Mab și-a luat ochii de la drum cât să se uite lung la ea.

– Trebuie să îți stabilim poziția cât se poate de repede. Deja ne-am asumat riscuri când te-am scos din…

– Din cauza voastră am ajuns acolo, a sărit Beth.

Atmosfera dintre ele a devenit extrem de încordată.

– Beth. Osla s-a întins spre mâna lui Beth, pe care o ținea pe despărțitorul dintre scaunele din față și bancheta din spate, apoi s-a răzgândit. Nu știam că aveau de gând să te interneze în sanatoriu. Dacă am fi știut atunci când ne-au interogat…

– Am pierdut trei ani și jumătate din viață pentru că erați voi supărate pe mine. Și-a flexat degetele și le-a deschis, apoi a repetat gestul. Vă convine acum cât am fost pedepsită? Aveți cea mai vagă idee cum este la Clockwell?

– Firește că nu. Mab a frânat brusc când au ajuns în intersecție, mai brutal decât era necesar, zdruncinându-se toate. A fost oribil ce ți s-a întâmplat și nu ți-aș fi dorit asta în veci, oricât ne-am fi certat. Tot ce spun este că, dacă vrei să împroști vina, putem s-o facem și noi, așa că hai să nu o facem, pentru că nu mai contează. Omul vinovat în acest moment de mârșăvie, adevărată mârșăvie, este Giles Talbot, iar eu și Osla vrem să te ajutăm în privința lui. Așadar, de ce nu putem merge imediat la autorități?

Beth a scos ceva din buzunar, între două degete: o cheiță de alamă.

– Pentru că încă mai am de descifrat codul cu numele Trandafirul.

Capitolul 76

Era trecut de zece când au traversat drumurile de țară, cufundate în beznă, din Buckinghamshire. De cincizeci de kilometri tăcuseră, cam pe când începuseră – după părerea lui Beth – să se apropie de Bletchley Park.

– N-am mai fost aici de când am plecat la amiralitate în toamna lui ’44, a spus Mab brusc. Era ca un stup care funcţiona ceas, aveam deja mii de angajaţi atunci. Vă aduceţi aminte la început, când totul părea în paragină şi îi recunoşteam pe toţi la schimbarea turei?

– Pe mine m-au disponibilizat în septembrie ’45, a spus Osla. Prin acel formular, scurt şi la obiect: „Pe seama încetării ostilităţilor etc., vă rugăm să vă luaţi catrafusele şi să vă căraţi, iar dacă vorbiţi vreodată despre activităţile prestate aici, vă spânzurăm şi vă facem bucăţi“. A oftat. Au început să elibereze proprietatea până să plec. Au trimis o parte dintre noi la fosta Baracă 4 şi ne-au pus să verificăm fiecare scândură în parte. Unii mai ascundeau criptograme în găurile pereţilor când trăgea curentul. A trebuit să le găsim pe fiecare în parte şi să le dăm foc.

Beth tânjea cumva să oprească la porţile Bletchley Park să arunce o privire, dar, pe de altă parte, se bucura că era prea periculos să riște să fie văzută în orașul natal. Nu știa dacă ar fi suportat să vadă pustietate și abandon în acel loc. „Ce lucruri extraordinare am făcut aici, dar nu va ști nimeni, niciodată!“

Au virat și au parcat în liniște, ieșind din mașină pe rând, înțepenite. Beth nu știa când fusese mai obosită: dimineață se trezise în celulă, la prânz fugise, traversaseră Anglia toată după-amiaza și seara. Chiar le făcuse pe toate într-o singură zi?

Mab a sunat la ușa casei cu luminile stinse de mult. În cele din urmă, s-a auzit o balama scârțâind.

– Ce s-a întâmplat? a întrebat speriată văduva lui Dilly Knox. Vreun accident?

– Nici un accident. Beth s-a arătat şi s-a uitat la femeia în vârstă care făcea ochii cât cepele. Îmi cer scuze că vă deranjez, doamnă Knox, dar este o urgenţă. Acum trei ani şi jumătate am pus ceva în seiful soţului dumneavoastră. Am venit să-l recuperez.

Beth îl simţea atât de puternic pe Dilly când a intrat în bibliotecă, încât era s-o podidească plânsul. „Nu te-am dezamăgit“, i-a spus în gând, trecând pe lângă fotoliul lui ponosit. „Nu m-am dat bătută.“ Osla şi Mab au rămas în urmă, urmărind-o pe Beth, care s-a dus să deschidă peretele fals.

A tras aer în piept, uitându-se la uşa seifului şi băgând cheia. A auzit sunetul slab atât în străfundul inimii, cât şi în urechi. Le-a auzit pe fete icnind când a băgat mâna şi a scos dosarul Trandafirul.

– Ăsta e? a şoptit Osla.

Beth s-a dus cu dosarul la biroul mare de stejar al lui Dilly şi a întins paginile pe el. La vederea grupurilor familiare de cinci litere ale Enigmei, la mirosul de lipici pe spatele colilor, amintirile i-au revenit cu o forţă care a ameţit-o. O parte din creierul ei adormit s-a trezit şi s-a întins ca o pisică flămândă. A răsfirat paginile, dându-şi seama că nu mai bâjbâia, ci se mişca rapid şi cu precizie. A pus în ordine mesajele în funcţie de dată, iar deasupra, unicul mesaj pe care-l decodase şi verificase în ultima ei zi la BP cu ajutorul maşinii Typex.

– Veniţi să vedeţi, le-a cerut, iar ele s-au supus, citind peste umărul ei cuvintele pe care le păstrase în memorie în aceşti ani. Mai întâi partea alambicată pe care nu reuşise s-o decodeze, apoi cuvintele clare, care săreau în ochi din toată harababura de litere.

Osla a fost prima care a deslușit problema.

– Suntem de-a dreptul consternate, a spus succint.

– Nu-i trecut numele lui. Mab stătea să scuipe. El şi-a dat seama?

– Nu știam ce am găsit. Beth a bătut cu degetul în cuvinte: sursa ta de la ISK. Fără nume, nu avem destule dovezi să-l distrugem.

– Dar, imediat ce ai găsit asta, a început să acționeze împotriva ta. Te-a internat ca să nu-i duci asta lui Travis. Mab a ridicat criptograma. Asta dovedește că el a făcut-o, nu?

– Poate spune că eu eram sursa din ISK. Că eu eram cea care voia să acționeze împotriva lui. Dacă o întoarce împotriva mea, sună la fel de plauzibil ca versiunea noastră. Și el este cel cu o carieră respectabilă, nu o femeie nevricoasă, fugită din azilul de nebuni.

– Dar acuzația l-ar defăima, chiar dacă nu i-ar dovedi vinovăția. Osla și-a rontăit unghia dată cu ojă. Genul ăsta de lucru distruge cariere. Mai ales după ce-i îndes smaraldul pe gât și spun că este vinovat fiecărui om influent pe care-l cunosc, iar eu cunosc o sumedenie.

– Ar putea să-și piardă locul de muncă. Ar putea trăi ascuns ca un șobolan. Dar eu tot la Clockwell aș ajunge și tot mi-ar face creierii praștie. Beth a ridicat privirea, din ce în ce mai hotărâtă. Avem nevoie de mai mult ca să mergem la MI-5 – eu am nevoie de mai mult. Vreau ceva care să conțină numele lui, ceva ce nu-i permite să mai mintă și să scape. Una din astea – a răsfirat mesajele nedecodate pe birou – poate conține informația. „Sper.“ Trebuie să le decodez și trebuie s-o fac acum.

Mab bătea din degete.

– În cât timp își va da seama că ai evadat?

– Azilul va anunța MI-5 că nu mai sunt acolo. Beth se gândise la toate. Dar Giles nu era numele de pe dosarul de la Clockwell. Altcineva se ocupă la MI-5 de cazul meu. Și dacă vor arunca plasele să mă prindă, Giles nu ar afla încă, cel puțin nu imediat. A tras aer în piept. Operația este programată a doua zi după nunta regală. A spus că va suna în acea dimineață la Clockwell și abia atunci va afla că am evadat.

– O săptămână. Osla s-a uitat la cele două. A doua zi după nuntă, mergem la prima oră la MI-5 cu ceea ce avem.

Șapte zile pentru a decoda Trandafirul și a dovedi vinovăția lui Giles Talbot. Beth decodase un singur mesaj, iar asta durase câteva luni. În fața ei se înălța un munte greu de străbătut.

Au tresărit toate auzind bătaia în uşă. Doamna Knox, în haine de casă, a intrat cu o tavă sprijinită de șold.

– Ceai, a spus căscând. V-am pregătit dormitoarele sus. Serviți, dragilor, orice aveți nevoie. Mă duc la culcare. Nu vreau să știu nimic.

Șase zile până la nunta regală

14 noiembrie 1947

Capitolul 77

– Face progrese? a întrebat Osla.

– Greu de spus.

Mab a clătinat din cap. Fusese fascinant și extrem de tulburător s-o urmărească pe Beth lucrând în ultimele două zile. Stătea aplecată peste biroul de stejar al lui Dilly și, pe fiecare suprafață plană din încăpere, făcând fâșii de carton numite axuri și liste de grupajuri aleatorii, rupea nenumărate creioane și bea ibrice întregi de cafea. Avea conversații lungi cu fostul mentor, de parcă acesta ar fi fost de față: „Dar dacă…?“, „Am încercat deja, Dilly“, „Ai încercat vreodată…?“, după care nu mai spunea nimic cu orele, într-o tăcere abstractă.

– Așa lucrau geniile în timpul războiului?

Nelămurită, Mab nu s-a putut abține să întrebe. De-a lungul lanțului de informații cu care jonglau la BP, trecuse prin multe stadii de lucru, dar niciodată nu fusese părtașă la primul dintre ele: încăperile în care creierele umane făceau primele incursiuni esențiale, înainte ca informațiile să fie trimise la mașinile-bombă. Sub privirea lui Mab, Beth scria ceva, ștergea, termina cafeaua din cană și o lua de la capăt. Făcea asta de aproape treizeci și șase de ore.

– Acum îmi dau seama de ce ne credeau agenții secreți duși cu capul, a spus Osla, strâmbându-se, apoi, fiindcă vorbise gura fără ea, numai că Beth nu auzise.

Mab nu era sigură că Beth ar fi băgat de seamă nici dacă se prăbușea casa peste ea. Își dăduse pe după urechi părul degradat, era oarecum îmbujorată, iar ochii îi scânteiau ca doi licurici. Sincer, nu părea întreagă la cap.

„Face ceva de fapt?“, se întreba Mab. „Sau ne uităm la o nebună care răsfoiește hârtii?“

– Au trecut două zile, a spus cu voce tare.

– Uneori, durează câteva luni.

Beth vorbise de la masă, fără să ridice ochii din diagrama pe care o crea dintr-un lanț de litere.

– Păi, nu avem câteva luni la dispoziție, a răspuns Mab. Chiar dacă găsești setările rotoarelor, cum le decodezi fără o mașină Enigma sau un Typex identic?

– Mașinile au fost luate de la BP la sfârșitul războiului, a spus meditativ Osla. Nu știu unde. Să le fi dezasamblat?

– Dintre mii de mașini Enigma, Typex și mașini-bombă, ai zice că cel puțin o parte au supraviețuit. Dar Mab nu știa cum să afle. Nu puteai să te-apuci să întrebi din senin unde se țineau mașinile de decodare ultrasecrete.

– Mă întreb dacă nu poate afla unchiul Dickie ceva. Acum este în India, dar poate foștii săi aghiotanți de la amiralitate…

Osla s-a întors foșnind din rochie și s-a îndreptat spre telefonul de pe hol.

Beth a ridicat ochii așa de brusc, încât a speriat-o pe Mab. I-a luat ceva să îi vadă chipul clar.

– Cafea?

– Imediat, Înălțimea Ta! a spus Mab cu ceva acreală, dar nu știa cum altfel să ajute.

Nu putea decoda Trandafirul, nu avea pile ca să tragă sfori, așa că putea măcar cafea să facă. „Ce caut aici?“, se întreba, mergând spre bucătăria casei din Courns Wood.

– Dacă fata aia nu mai vrea cafea, îmi mănânc șorțul, a spus doamna Knox de

la chiuvetă.

Femeia cunoștea metehnele criptanaliștilor.

– Asta vrea.

– Am pus deja la fiert. Mă ajuți cu vasele?

Mab și-a prins o cârpă de vase peste rochia bleu din bumbac. Odihniți-vă, că mă ocup eu, doamnă Knox. Măcar atât putem face dacă tot v-am invadat casa.

– Mă bucur să văd locul ăsta plin de viață. Gânditoare, doamna Knox ștergea o ceașcă de ceai. Au trecut patru ani de la moartea soțului meu.

– L-am cunoscut în trecere numai. Am lucrat la altă secție. Dar am auzit că era un om de soi.

– Era. Un om de soi, dar mă scotea din minți. Ca majoritatea oamenilor de soi. Cum umbla cu tutunul și cu stilourile… Și – vai! – cât venea factura la apă din cauza băilor lungi pe care le făcea când își bătea capul cu vreo problemă! Doamna Knox a clătinat din cap zâmbind. Îmi lipsește.

Mab și-a amintit cu durere de Francis, care se săpunea în oglinda hotelului din Keswick. A clipit ca să se întoarcă cu picioarele pe pământ, înghițind în sec.

– Mai aveți săpun?

– Mi-e teamă că doar fărâma asta. Ce-o să mă bucur când nu o să mai avem rație la săpun! Soția lui Dilly s-a uitat curioasă la Mab. Mi se tot pare că te-am cunoscut, doamnă Sharpe. Ne-am întâlnit cumva la vreun varieteu la Bletchley Park?

– Poate. Eram… doamna Gray atunci.

– Ah! Cu blândețe, doamna Knox i-a luat o cană din mână. Condoleanțe, draga mea! Mă bucur că ți-ai găsit din nou fericirea.

Mab s-a pierdut cu ochii în apă. „Eddie, Lucy“, se gândi ea. Numai că sub valul de dragoste pentru copiii ei se umfla un ocean de nepăsare cruntă. De cele mai multe ori, pur și simplu nu voia să recunoască faptul că nu simțea nimic.

– Știi, Dilly a fost a doua mea dragoste. Doamna Knox vorbea contemplativ. Am avut un logodnic, a murit în Franța în primul război. Doamne! Cât a trecut! Când am primit telegrama, am crezut că o să mor, fără doar și poate. Firește că nu așa se întâmplă. O vreme mi-am spus că n-o să mă mai atașez niciodată de nimeni. Dar nici asta n-ai cum. Când te rupi de viață, ești ca mort. Pe mine m-ar fi rupt de un anumit profesor cu capul în nori, care traducea papirusuri, avea un talent deosebit la decriptare și o manie pentru băi lungi. Ar fi fost tare păcat.

– Da, a spus Mab forțat, ușor agitată. Gata, ultima ceașcă. Mă duc să văd ce tot face Osla.

Ieșind pe coridor, Mab a rămas pe loc, ștergându-și mâinile de prosopul agățat peste rochie, după care a văzut-o pe Osla aplecată peste telefon. Mab s-a zbârlit. Ce s-a întâmplat?

Osla a ridicat privirea, zâmbind cu răutate.

– Mă gândesc dacă să-l sun sau nu pe Giles. Să găsesc o scuză pentru întârziere. Nu suport să-i aud vocea. Și-a plimbat degetul pe firul telefonului, iar smaraldul inelului de logodnă a scânteiat. M-am cam împușcat în picior singură când mi-am pus încrederea în el.

– Nu ești singura. Mab își amintea noaptea în care a ajuns beată în patul lui. Slavă Domnului că nu m-am culcat cu el.

– Ce noroc pe tine… Mori de plictiseală cu el în pat.

Mab a strâmbat din gură. Și Osla la fel, iar preț o clipă, au stat să râdă. Apoi, Osla a spus:

– N-are sens s-o amân.

A ridicat receptorul, iar Mab a intrat în bibliotecă, unde Beth de fâţâia de colo până colo.

– Zici că eşti o eroină gotică gata să se arunce în fântână, a remarcat Mab, dar Beth doar clătina din cap.

– Nu-i bine. Nu pot. Nu o să-l decodez la timp, mi-am pierdut mâna…

Mab a întrerupt-o.

– Sună-l pe Harry.

Beth a tresărit.

– Ce?

– Nu vrei să-l suni pe Harry, a spus Mab nerăbdătoare. Pentru că nu l-ai văzut de patru ani şi nu ştii dacă mai ţine la tine şi nu vrei să afli încă, dar ne mai trebuie un creier. Cineva care să te ajute să decodezi mesajele alea şi să nu te predea autorităţilor. Şi-a încrucişat braţele la piept. Sună-l pe Harry.

Beth nu a avut timp să răspundă înainte să intre Osla ca o furtună în bibliotecă, roşie toată de furie.

– Asta chiar le întrece pe toate, a mârâit. Eu şi Giles am primit o invitaţie şi trebuie să dau urgent fuga la Londra. Doamnă Knox, vă deranjează dacă mai rămân ele puţin? a întrebat când a venit văduva lui Dilly cu cafeaua.

– Nicidecum, dragă. Din Ziua Victoriei nu am văzut atâta viaţă, a spus ea liniştită şi a împărţit ceştile de cafea.

– Cine naiba te-a chemat la Londra? a întrebat-o Mab pe Osla.

– Îţi vine să crezi că Palatul?

Cinci zile până la nunta regală

15 noiembrie 1947

Capitolul 78

– Alteța Voastră.

Osla își dădea oarecum seama că Giles făcea o plecăciune, timp în care ceilalți oaspeți trepidau în micul salon privat în care fuseseră invitați. Osla habar nu avea cine erau aceștia, îi privea ca pe „camuflaj“, mai ales în timp ce făcea cuvenita plecăciune și își îndrepta umerii, privind rochia de un albastru-fumuriu, șiragul de perle, masca senină pe chip și ochii albaștri, neclintiți, la același nivel cu ai ei.

– Încântată! a murmurat prințesa Elizabeth.

Osla și-a amintit atunci când alerga să-l întâlnească pe Philip la gară, cu fața ridicată spre a lui, dându-și seama că uitase cât de albaștri erau ochii lui. „Vor avea copii frumoși, cu ochi albaștri.“

– Ce rochie elegantă, domnișoară Kendall! Nostima și drăgălașa prințesă Margaret, într-o rochie de culoarea untului, măsura îndrăzneț, din cap până-n picioare, rochia pe care o adusese mama Oslei de la Paris, din mătase creponată violacee, cu o fustă imensă și un brâu lat cu model floral impresionist, precum nuferii lui Monet. Dior? Încântător! Dragul domn Hartwell începe să se demodeze. Pe domnișoarele de onoare ale lui Lilibet le îmbracă în satin alb cu coronițe de flori, ca pe spiritele Wilis din baletul Giselle.

Prințesa Elizabeth i-a aruncat o privire surorii, un soi de aluzie și, urmând protocolul, Osla și Giles au fost conduși la locurile lor de la masa care sclipea de argintărie și cristaluri. Osla și prințesa Elizabeth s-au așezat față în față, afundându-se amândouă în faldurile rochiilor, fără să clipească.

„Fii prietenoasă“, și-a impus Osla. „Pentru asta am fost invitați masă.“ Cineva de la palat se săturase, în mod evident, de ziarele de scandal în care

tot apărea fosta iubită a lui Philip și a decis să aplice o strategie preemptivă: Osla și logodnicul ei iau masa de prânz cu prințesele, sunt prieteni cu toții, a doua zi se pomenește de bine în ziare. Osla nu știa dacă să râdă sau să plângă din cauza momentului atât de prost ales. Pe de-o parte, prefera să-și roadă unghiile decât să își îndese pe gât trei feluri de mâncare alături de logodnicul trădător și de oricine altcineva, darămite alături de viitoarea regină și soție a fostului ei iubit. Pe de altă parte, Giles urma să considere orice rigiditate din partea ei ca fiind emoții legate de Buckingham Palace, nu că-i dibuise jocul.

– Iar dacă este la palat, nu se va gândi la Beth, subliniase Mab. Stai cu ochii pe el, Os. Dacă pare îngrijorat…

Nu părea – era foarte încântat să fie la Buckingham, dar pe Olsa n-o dădea optimismul afară din casă doar fiindcă Beth bănuise corect: nu primise de veste că evadase.

– Arăți superb, i-a șoptit la ureche Oslei, în timp ce serveau primul fel. De unde atât noroc pe mine să mă aleg cu așa o comoară?

„Pentru că mi te-ai vârât pe sub piele într-un moment în care m-aș fi măritat și cu poștașul“, și-a spus Osla. Se gândise foarte mult la cererea lui, făcută la repezeală, de când aflase cine era de fapt logodnicul ei. O fi absolvit el Cambridge cu brio, însă Giles nu se învârtea în aceleași cercuri ca ea, cercuri din care era foarte dornic să facă parte. „Arivist“, și-a spus Osla, zâmbindu-i cu toată fața peste castronul cu supă de țestoasă. „Nu m-ai considerat nicicând o prietenă, doar o treaptă pe scara socială.“ Se bucura că nu era Philip la masă. Spre deosebire de logodnicul diabolic, el i-ar fi remarcat numaidecât dispoziția.

Viitoarea regină a luat prima lingură din vasul de porțelan de Coalport, iar toată lumea i-a urmat exemplul.

– Sper că îmi permiteți să vă felicit personal pentru căsătoria care urmează, doamnă, a spus Osla, luând taurul de coarne. Vă doresc multă fericire.

Ochii viitoarei regine s-au mai îmblânzit un pic.

– Mulțumesc.

– Câtă tevatură pe seama unei singure zile, a spus prinţesa Margaret cu nepăsare. Parcă-mi vine să fug de starea civilă când mi-o veni timpul. Cred că nici Philip n-ar refuza. Îi plac lucrurile fără prea multă ceremonie, domnişoară Kendall – nici nu vă închipuiţi cum ne prosteam în copilărie. Nici n-o să vă spun ce poreclă îmi dăduse, deloc măgulitoare. Apoi, cu un licăr răutăcios în privire, prinţesa Margaret a întrebat: Ce poreclă avea pentru dumneata?

Mai bine se arunca de la etaj decât să spună că Philip o striga „prinţesă“. A salvat-o Giles, care s-a lansat într-o poveste autoironică despre şotiile pe care le făcea la şcoală. Câţiva dintre bărbaţi au râs. Prinţesa Elizabeth s-a adresat unei doamne în vârstă, care şedea lângă ea. Supa de ţestoasă a fost înlocuită de potârniche rumenită cu cartofi. Prinţesa Elizabeth i-a răspuns Oslei cu un comentariu politicos despre vreme. Osla a răspuns şi a luat alt taur de coarne.

– Ziarele sunt neînduplecate când vine vorba despre nuntă. Cred că sunteţi uşurată că totul va reveni la normal în curând. Mai precis, în cinci zile.

– Jurnaliştii sunt enervanţi, a exclamat prinţesa Margaret, în vreme ce sora ei zâmbea neutru. Sincer, le-aş face vânt tuturor.

– Mai ales când inventează aiureli. Osla se uita drept în ochii prinţesei Elizabeth. Mie îmi pare stânjenitor, doamnă. Cred că şi dumneavoastră.

Voia să spună, preferabil cu litere de-o şchioapă: „Nu am venit să-ţi pun beţe în roate şi să-ţi stric planurile de nuntă. Putem sări peste desert, ca să mă duc acasă? Am pus mâna pe un trădător care stă aici şi bate apa-n piuă cu tinereţile lui!“

Una dintre celelalte doamne îl întreba pe Giles dacă stabiliseră data nunţii lor.

– Iunie, a zâmbit el, lipindu-şi genunchiul de al Oslei pe sub masă. Îi venea să-i înfigă în picior furculiţa din argint pentru desert. Nu vom fi deloc la modă, doamnă, având în vedere noua modă a nunţilor de iarnă.

I-a zâmbit mieros viitoarei regine. Osla a observat cum aceasta îşi încleşta maxilarul, căscând fără să deschidă gura. Numai respect puteai avea pentru o

femeie care putea căsca cu gura închisă.

– O nuntă în iunie! Prințesa Margaret a dat vinul pe gât. Câtă originalitate!

Cineva a menționat serviciile aduse în război de către prințesă, iar Osla s-a bucurat de schimbarea subiectului, în timp ce locul potârnichii a fost luat de niște clătite pufoase cu gem de caise.

– Înțeleg că erați în ATS în timpul ultimului război, doamnă. Ce schimbare trebuie să fi fost, să învățați să lucrați cu motoare și automobile.

Ochii albaștri ai prințesei au scânteiat.

– Poți face multe dacă ești bine instruit.

– Da, așa este, a spus Osla, cu gândul la Baraca 4.

Prințesa Elizabeth a înclinat capul într-o parte.

– Ați făcut armata, domnișoară Kendall?

– Da, doamnă, a răspuns, mușcând din clătită. Nu mi-aș fi îngăduit altfel.

– Bănuiesc că nu într-una dintre branșele femeilor?

– Aș vrea să pot spune mai multe, doamnă – înghițind gălușca –, dar mi-e teamă că nu-mi permite contractul de confidențialitate.

Viitoarea regină a părut să tresară. „Nu uita momentul ăsta, este prima oară când mă bucur de secretomania de la BP – la masă, la un cu totul alt BP.“

Prințesa Margaret ținea în mână alt pahar de vin când s-a terminat masa și a tras-o pe Osla la fereastră, să-i arate, pare-se, grădinile.

– Eu sunt cea care a vrut să te invite, să știi. Lilibet nu avea deloc chef. Îi sclipeau ochii ca unui drăcușor. Haide, scuipă tot. Cum este Philip când ești… doar cu el?

Osla a zâmbit dulce. Prințesa Elizabeth le-a aruncat o privire, apoi a continuat

să dea din cap la Giles, căruia nu-i mai tăcea gura.

– N-o fi bun la pat, dacă ți-ai văzut de viață. Margaret se uita la Giles. Logodnicul tău este destul de plăcut.

– Mori de plictiseală cu el.

Ciudat că un trădător putea fi totodată plictisitor.

Prințesa a râs.

– Atunci, fă-i vânt! Nevoia de a stabili data nunții este de înțeles, dar apoi…

– La asta mă gândeam și eu, a consimțit Osla.

Margaret a rânjit.

– Nu ești așa apă de ploaie cum pari. Nici nu credeam. Lui Philip nu-i plac neajutoratele.

– Sunt sigură că va fi foarte fericit cu sora ta.

– Dacă nu-l strică alții… Mama nu s-a bucurat prea tare. Margaret s-a uitat atent la Osla: Uite care-i treaba, tu îl cunoști. O să facă față? O să se descurce?

Osla și-a amintit ce-i spusese lui Philip ultima oară când se văzuseră la gara Euston: „Crezi că ești făcut pentru asta, să fii Albert al Victoriei? Nu prea cred.“ Și privirea lui apoi… Uitându-se acum la Margaret, Osla și-a dat seama că putea complica intrarea lui Philip în această familie cu câteva vorbe otrăvite, alese pe sprânceană.

– Puteți avea încredere în el, a spus Osla. Nu-i perfect și nu ar trebui să vă așteptați la asta. Dar este aproape orfan, ca mine, iar pentru oameni ca noi, familia reprezintă totul.

– Și țara? a întrebat Margaret cu îndoială. Știi că mama îi zice „nemțălău“.

– După propriile cuvinte, aproape că a comis crimă în nume-le Imperiului

Britanic. A zâmbit văzând expresia speriată a lui Margaret. Poate într-o zi, dacă va avea încredere în voi ca familie, vă va povesti despre experiențele lui la Matapan.

Familia era într-adevăr totul, și-a spus Osla. Și poate – tânjind să se întoarcă la Courns Wood – avea parte de așa ceva mai mult decât credea.

– A mers ca pe roate! Giles era vesel când au ieșit din salon. Parcă și văd ziarele de mâine: „Prințesele au luat masa în intimitate cu prieteni deosebiți, printre care Giles Talbot și logodnica sa, domnișoara Osla Kendall…“

Osla și-a căutat mănușile în poșetă, în speranța că Giles nu avea de gând s-o scoată în oraș la cocktailuri. Doamne! Dacă încerca s-o ademenească în patul lui, sigur avea să vomite.

– Mă scuzați, domnișoară Kendall! La jumătatea coridorului lustruit până în pânzele albe, i-a prins din urmă un paj, care a făcut o plecăciune. Aţi putea să vă întoarceți cu mine? Mănușile dumneavoastră…

Dar nici vorbă de mănuși când s-a întors Osla în salon, fără Giles. Doar Philip, cu mâinile în buzunar, lângă fereastră.

– Salutare! a spus, cu un zâmbet șui.

I s-a pus brusc un mare gol în stomac.

– Salutare! Nu prea știa cum să i se adreseze: în ziua nunții avea să primească rangul de duce, dar nu era încă în posesia titlului, renunțase la cetățenia greacă pentru a se căsători cu prințesa Angliei, așa că nu mai era Philip al Greciei.

Philip i-a făcut semn pajului să iasă, iar acesta a lăsat ușa întredeschisă, a observat Osla. Era așadar o întâlnire în doi, dar nu tocmai.

– Am vrut să te salut, dacă tot nu am apucat să vin la masă. Cum a fost?

– Sunt sigură că ai aflat deja. Ceva-i spunea că Philip vorbise deja cu logodnica lui. Sper că nu crede nimeni că am avut de-a face cu mizeriile din ziare.

– Os, te cunosc. Nu este stilul tău.

S-au privit intens. Philip arăta ciudat fără uniformă, iar părul lui deschis, în care nu se mai reflectau tresele aurii, scânteia chiar şi îmbrăcat cum era, într-un costum civil. Ochii i-au picat pe inelul cu smarald.

– Urăşti verdele.

După bombardamentul de la Café de Paris, coşmarurile îi erau înţesate de rochia verde pe care o purta, îmbibată în sânge.

– Am învăţat să-l suport. Ca multe alte lucruri.

– Margaret zice că logodnicul tău este un bou.

– Margaret vorbeşte prea mult.

– Mi-a povestit şi ce i-ai spus despre mine. Mulţumesc, a adăugat, după o clipă de tăcere. Puteai spune multe despre mine, ar fi ajuns la sora ei şi… În sfârşit, puteai complica lucrurile între mine şi logodnica mea. Nu te-aş fi învinovăţit, având în vedere cum au rămas lucrurile.

În oceanul lucrurilor nespuse s-a stârnit un curent. Poate „Nu m-am purtat cum trebuia“ sau „M-am ataşat mai mult decât trebuia şi te-am rănit“. Nu-şi spuseseră toate astea. Philip era mai stăpânit decât îşi aducea Osla aminte: viitorul consort îşi cântărea deja vorbele. A regretat pentru o clipă locotenentul din război cel năvalnic, care râdea şi vorbea necumpănit.

– Arăţi bine. Philip se uita atent la ea. Aş vrea să te văd şi fericită. Giles Talbot este util în acest sens?

– Nu cred că ai dreptul la o părere despre viitorul meu soţ, a spus monoton.

– Corect.

– Să nu crezi că mă macin în sinea mea, Philip. Chiar şi acum o mai trecea uneori un junghi de regret, dar Osla nu mai avea inima ţăndări. Acum nu o durea inima, ci… Apoi, şi-a găsit cumva cuvintele: Ce mă doare este că nu mi

s-a îngăduit nicicând să te uit. Când o să pot fi din nou Osla Kendall, şi nu fosta iubită a prinţului Philip? Şi-a răspuns singură. Ştiu că se va întâmpla în cele din urmă. Tu vei deveni soţul viitoarei regine, vor apărea mici prinţi şi prinţese cu ochi albaştri, iar eu voi avea soţul şi copiii mei, după care oamenii vor uita. Aş vrea doar să vină mai repede ziua în care să-mi recuperez numele şi să nu mai fiu doar cineva care le aduce aminte oamenilor de altcineva mai important.

Philip a strâmbat din gură.

– Cred că am o vagă idee cum te simţi.

Poate că da. Alesese o femeie cu un titlu mai marcant şi aşa avea să rămână pe veci. „Dacă te-ai fi însurat cu mine, ai fi fost locotenent în marină, poate deja căpitan, liber să rătăceşti pe mările lumii, iar eu aş fi fost pe veci soţia prinţului. Dar te vei căsători cu ea şi nu vei mai rătăci nicicând pe mări ca soldat, vei fi mereu soţul reginei.“

– Să ştii că poţi, a spus Osla. Ce am spus în gară, că nu ai putea niciodată să fii Albert al Victoriei pentru prinţesa Elizabeth. Ba poţi, Philip. Ştiu că poţi.

– Mulţumesc, a spus laconic. Mă face… fericit.

– Atunci, mă bucur că ţi-ai găsit locul în lume.

– Şi locul tău unde este, Os?

– Eu voi fi cea mai înţeleaptă şi mai proeminentă scriitoare de satiră la Tatler, a apus Osla. Voi avea propriul public pentru editorial până fac treizeci de ani.

O spusese într-o doară, dar şi-a dat seama că exact asta îşi dorea. Poate că nu-şi dăduse seama până atunci, fiindcă bărbaţii erau felicitaţi dacă îşi satirizau viaţa de zi cu zi, pe când, femeile erau lăudate că scriau prostioare. Numai că Osla a decis în acea clipă că voia să le scoată tuturor pe nas aroganţa asta. Avea de gând să obţină acel editorial şi să mai şi aibă ditamai succesul.

– Să dau un telefon la Tatler? a întrebat Philip. Aş putea să-ţi pun o vorbă bună.

– Nu, mă descurc, a decis Osla.

Imediat ce vedea terminată treaba cu trădătorul.

– Abia aştept să te citesc. Philip a şovăit. Rămânem prieteni, Os? Nu vreau să te pierd.

– N-o să mă pierzi.

– Atunci, ia asta, a spus, întinzându-i o bucată de hârtie. Este numărul meu personal de telefon la palat.

– O vampă distinsă ca mine are voie să sune un duce la Palatul Buckingham? l-a ironizat.

– Ştii prea bine că nu asta eşti. Philip a ezitat. Poate că nu-mi poţi spune, dar ştiu că în război ai făcut mai mult decât să dactilografiezi rapoarte.

– Poftim?

O lăsase mască.

– Oamenii care au luptat în război au suferit într-un fel care lasă urme. Se văd rănile. Am cunoscut băieţi care, după Matapan, nu mai suportau zgomotele, băieţi care au făcut tremor după ce ne-au bombardat în Mediterană. Nu ştiu ce ai făcut tu, Os, pe vremea aia nu m-am gândit, dar apoi, uitându-mă în urmă, mi-am dat seama… După cum tresăreai, sigur nu ai fost dactilografă. Deşi te pricepeai foarte bine să pretinzi asta, a adăugat, uitându-se pieziş. Osla îl privea fără să răsufle. Spune-mi un lucru, i-a cerut Philip. Ce-o fi fost, te pricepeai?

– Maestră de-a dreptul, i-a răspuns.

– Aşa, da! Prin urmare, s-a terminat cu debutanta prostuţă, nu?

Osla a zâmbit atât de larg, că mai avea un pic şi îşi înghiţea urechile.

– Consort fiind, despre mine vei putea afla într-o bună zi ce am făcut. Este posibil. Întreabă MI-5.

– Aşa o să fac. Philip s-a uitat la ceas. Trebuie să plec. Uite, nu ezita să suni dacă ai vreodată nevoie de ceva. Unul dintre oamenii mei va răspunde la orice oră.

– Acum ai oamenii tăi? l-a tachinat. El a rânjit, a venit s-o pupe pe obraz, iar ea i-a simţit parfumul nefamiliar. Mă bucur să te văd, Philip.

Când a fost condusă la Giles, care aştepta între o oglindă şi un tablou victorian hidos, cu natură moartă, acesta era binedispus.

– Pisoi, ai dispărut cam mult pentru o pereche de mănuşi. E cazul să fiu gelos?

Radia când l-a privit pe Giles, dezarmându-l înainte să i-o trântească:

– Tu eşti cel care a oferit informaţii despre mine ziarelor de scandal, nu-i aşa?

Era numai o presupunere, dar întemeiată.

– Doar o dată sau de două ori. A avut decenţa să pară supărat. La cât plătesc ziariştii pentru bârfe…

„Excelent“, şi-a zis Osla. Se putea certa cu el până la Knightsbridge, ca să nu mai aibă timp să se gândească s-o invite în oraş sau, Doamne fereşte, în pat, ci doar să-şi ceară scuze. Să fie prea stresat să se gândească la Beth.

– Giles Talbot, ce şobolan poţi să fii! a strigat Osla, scremându-se să lăcrimeze în timp ce cobora furioasă treptele interminabile ale palatului.

Până la lăsarea serii, voia să se întoarcă la Courn Wood, la Beth şi la Mab. La cei care contau pentru ea.

Capitolul 79

– Aud că-ţi trebuie un geniu.

Beth a săltat capul speriată. Harry stătea sprijinit de uşa bibliotecii, cu vechiul sacou aruncat peste umăr. Părul lui negru era tuns mai scurt, acum nu mai uita cu săptămânile să se ducă la frizer din cauza turelor pe care le făcea continuu ca să decodeze mesajele submarinelor. Uitase cât de masiv era.

– Ai venit, a spus, cu inima bubuindu-i.

A măsurat-o din priviri, iar ea s-a strâmbat de groază când a observat, pentru o clipă, în ochii lui impresia lăsată. Acum era curată, făcuse o baie lungă în cada doamnei Knox şi scăpase de mirosul de azil, dar nu putea ascunde nici cât de scheletică era, nici starea de degradare în care îi erau părul şi unghiile.

– Harry, a spus, auzindu-şi răguşeala perpetuă, instalată după atâţia ani în care vomitase zilnic.

– Mi-a dat drumul doamna Knox. Părea să stăvilească torente de cuvinte care implorau să se reverse, dar a rămas calm şi atent la ton, ca un bărbat care nu voia să sperie un animal sălbatic. Mab şi Osla sunt…?

– Mab face cafea, Osla a fost chemată la Londra.

Harry lucra ca profesor la fosta facultate de la Cambridge acum. Mab dăduse de el cu o zi în urmă. Beth simţea că-i venea să-şi ducă mâna la păr îngrijorată, dar s-a abţinut.

– Îmi erau datori cu nişte zile libere la serviciu. Harry a făcut un pas în faţă. Beth…

– Ce face Christopher? a izbucnit ea. Voia să ştie de ce nu se dusese niciodată

la Clockwell, însă nu știa dacă putea suporta răspunsul. Și Sheila?

Vizibil, Harry s-a retras de lângă abisul unei anume trăiri.

– Christopher… face bine. Tata s-a mai răzgândit în privința hotărârii de a nu-i călca pragul, l-a trimis pe Christopher la un specialist care să-i opereze glezna. Acum merge un pic mai bine. Sheila este în al nouălea cer.

– Ce bine! Beth a tras aer în piept. Ți-a povestit Mab despre Giles?

– Da. Harry a spus ceva sec și infam despre Giles Talbot. Cifrul ăsta pe care l-ai decodat – cum de vorbeau sovieticii despre Giles în engleză, prin intermediul unei mașini Enigma, dacă ei nu folosesc Enigma pentru transmisiunile lor?

Beth se întrebase și ea.

– Probabil au capturat o mașină a armatei germane. Poate comunicau cu superiorul lui din Anglia și aflau cum se folosește. Poate schimbau mesaje ca să vadă cum funcționează. Cine știe?

Harry și-a tras un scaun.

– Cum pot să te ajut?

I-a împins mesajele cu numele de cod Trandafirul peste masă. Harry a răsfoit paginile care conțineau transmisiunile Enigmei, cu un surâs în colțul gurii, iar Beth s-a emoționat.

– Ce aduceri-aminte! A inhalat mirosul hârtiei. Acum lucrez cu matematică teoretică, Conjectura lui Poincaré, care îmi lipsea la BP. Pură cercetare, nu pune vieți în pericol. Dar uneori mă uit în jur când stau în birou și îmi lipsesc turele de noapte, cafeaua de cicoare, disperarea din zori pe seama transmisiunilor submarinelor…

– Să lucrezi cot la cot în secția lui Knox, claie peste grămadă când veneau curierii…

Beth ar mai fi putut beneficia un an de toate astea dacă ar fi lucrat până la

sfârşitul războiului. Până şi de asta o privase Giles. S-a scuturat să se lepede de furie, nu avea timp de asta. Nu avem prea multe grupajuri.

I-a explicat lui Harry cum decodase primul mesaj din Trandafir, iar el s-a apucat de treabă fără să sufle o vorbă, ca şi ea, după ce a tras aer în piept ca să îşi păstreze calmul.

– Te-am căutat după ce am fost demobilizat, a spus după vreo oră, picurând cuvintele cu calm, în liniște. Mi-a spus mama ta că ai murit într-un azil. Nici n-a vrut să-mi spună unde erai înmormântată.

Beth a închis ochii strâns.

„Ah, mamă…“

– Nu mi-ai vorbit niciodată despre ea, nu ştiam destul cât să nu-i dau crezare. Te-am iubit şi te-am lăsat în locul ăla… a adăugat după o clipă de stres.

– Harry, l-a întrerupt Beth disperată. Hai să ne concentrăm, bine? Nu pot să…

A tăcut, iar el a expirat neregulat.

– Bine.

Beth s-a uitat la mesajul cifrat din față, fără să-l vadă în acel moment. „Te-am iubit.“ La trecut.

Păi, patru ani însemnau o veşnicie.

S-a întors cu greu la spiralele Trandafirului. A mai trecut o oră lungă, în care a lucrat la un potențial grupaj care nu ducea nicăieri. S-a sprijinit de spătar, o usturau ochii.

– De ce nu-mi iese? a şoptit. De trei zile mă chinui şi nimic. Nu-l văd ca pe vremuri.

– O să-l vezi.

– Și dacă nu? Întrebase cu mai multă disperare decât intenţionase. Dacă nu mai reușesc niciodată?

Asta o îngrozea cel mai tare, să rămână pe dinafară. Să cadă în viteză cu capul înainte în Țara Minunilor, în lumea literelor și tiparelor printre care cândva rătăcise fermecată. Acum bătea la porţile Țării Minunilor până îi sângerau pumnii, dar tot ferecate rămâneau.

– Oare cât din mintea mea a rămas acolo?

În azil se crezuse cea mai întreagă la cap. Acum, după ce ieșise, se simțea ca un nebun în cușcă, expus la circ.

Harry a întins mâna peste birou. Beth a ezitat, apoi i-a pus în palmă vârfurile degetelor cu unghiile roase până la sânge.

– Beth, nu ai lăsat nimic din mintea ta acolo. Se uita drept în ochii ei. Încă poți face asta.

Îi dădeau lacrimile, pentru că el era cald, întreg la minte și credea în ea.

– Harry, să nu te porți cu mănuși cu mine. În clipa asta nu am timp să fiu distrusă.

Mai târziu, după ce era prins Giles, putea să tremure și să plângă, să simtă toate nenorocirile pe care i le provocase azilul. Nu acum.

Harry i-a strâns mâna cu putere.

– Atunci, hai la treabă!

După încă o oră, Harry trecea prin fragmentele de cod, în vreme ce Beth încerca să urmeze filonul gândirii lui Dilly privind homarii și rotațiile. Amândoi au ridicat privirea auzind tocurile bocănind pe coridor.

– Am dat-o în bară, a strigat Osla, intrând ca o furtună în bibliotecă, gătită toată după masa la Buckingham. Nu am avut noroc… Harry!

– Salut, frumoaso! Harry s-a ridicat și a luat-o pe sus, scoțând-o din pantofii

scumpi de piele cu baretă. Credeam că eşti deja ducesă.

– Mai rău, dragule! M-am logodit cu un trădător, n-ai aflat? Osla s-a întors spre Beth, în timp ce Harry o aşeza la loc în pantofi, iar Mab a intrat în cameră ştergându-se pe mâini cu un prosop de bucătărie. Am sunat la toţi oamenii naşului meu din Londra. Nu am reuşit să aflu de unde facem rost de o maşină Enigma.

– Lasă Enigma deocamdată. Mai avem de decodat înainte să avem ce verifica la ea. Beth se trăgea de părul fragil. Şi nu o să ajungem prea repede în punctul ăla.

– Mai avem nevoie de oameni. Harry a căzut pe gânduri, bătând din degete. O să-l sun pe Prof, este la Cambridge, şi-a luat un an liber. Dacă ar putea veni să ne ajute câteva zile…

– Nu putem vorbi cu nimeni despre asta, a protestat Beth. Panica îi picura ca otrava în vene. Nu putem avea încredere…

– Ba da. Harry avea un ton calm şi foarte sigur pe el. Beth, nu mulţi oameni au prieteni cu acces la informaţii secrete şi întru totul capabili să ţină secrete, dar noi da. Şi cu nemiluita, cum avem noi! Avem un trădător în libertate şi doar o săptămână la dispoziţie să-l prindem. Hai să-i sunăm pe cei în care ne putem încrede.

– Am avut încredere în Giles, a subliniat Osla.

– Trebuie să credem că este singurul măr putred dintre cunoştinţele noastre. Am fost selecţionaţi. Am fost verificaţi. Una peste alta, trebuie să avem încredere că toate procedurile în acest sens au funcţionat. Altfel, BP nu ar fi avut ditamai succesul.

După o tăcere îndelungată, rozându-şi unghia degetului mare, Beth a întrebat:

– Ce le spunem?

– Că are legătură cu BP şi că este important, a răspuns Mab. Vor lăsa tot, vor veni degrabă, exact ca noi şi ca Harry. Asta au făcut pe toată durata

războiului. Le curge în vene.

– Mă duc să mai pregătesc nişte paturi, a spus doamna Knox, din spatele lui Mab. Cu toate că fac pariu că nu o să dormiţi prea mult. Doamne, ce interesant! Şi s-a dus, făcând semn că nu avea nevoie de ajutor. Ceilalţi s-au privit între ei.

– Chemaţi Pălărierii Nebuni! Osla s-a dus la telefon. Se trimit invitaţii la un ultim Ceai, absolut demenţial!

Capitolul 80

Cioc-cioc.

– Domnule Turing! l-a salutat Mab pe bărbatul brunet, puţin gârbovit, pe care-l văzuse hoinărind la BP, în şoaptele admiratorilor. Mulţumim că aţi venit la Courns Wood aşa din scurt. Poftiţi, vă rog… A pus mâna imediat pe cana cu cafea. Mai învăţase ceva zilele astea de când avea de-a face cu criptanalişti: dă-le cafea, pe urmă prezintă-le problema şi fă-te nevăzut. Aici este camera de lucru.

Proful s-a dus agale şi s-a aşezat faţă în faţă cu Beth şi Harry, iar Beth a împins spre el un teanc de mesaje deja marcate.

– Ia să vedem.

A început să fredoneze afon, iar Mab s-a abţinut să nu strige: „Încetează!“ Nu avea de gând să se răstească tocmai la marele Alan Turing doar pentru că îi era dor de familie şi îi venea să bată pe cineva. Mab sunase acasă în acea dimineaţă, ca să spună că mai întârzie câteva zile. Eddie şi Lucy gângăviseră fără griji în dialectul unic al gemenilor, pe care Mab îl numea „Jabberwock“[46], însă cu Mike avusese o discuţie cu tăceri mai spinoase şi cu întrebări pe care nu putea decât să le ocolească. „Vezi tu mai târziu“, şi-a spus.

Cioc-cioc.

– Eşti din echipa lui Dilly? a presupus Mab, uitându-se atent la femeia durdulie şi îmbujorată de pe coridor.

– Phyllida Kent.

– Intră, vezi tu…

Cioc-cioc.

– Bună ziua!

O femeie blondă, ca o coadă de mătură, s-a îndreptat de spate după ce o pupase pe obraji pe doamna Knox. Mab nu știa despre ea decât că făcuse parte din echipa lui Dilly: în jur de patruzeci de ani, sprintenă, într-un pulover făcut de mână. „Am crezut că ea era trădătoarea“, spusese Beth. „Slavă Domnului că nu-i, pentru că este o criptanalistă la fel de bună ca mine.“

– Peggy Rock sunt, am venit imediat ce-am putut. Ce aveți aici?

– Îi spunem Trandafirul. Harry i-a tras un scaun la insula geniilor, cum o denumise Mab deja: biroul și două mese puse laolaltă, pline de criptograme, creioane și axuri. Ca insula papagalilor-de-mare pe coasta Țării Galilor, unde o dusese Mike în luna de miere, doar că aici erau numai criptanaliști ciudați, în loc de păsări ciudate.

– Bună, tu! Peggy a salutat-o pe Beth, care lucra cu picioarele sub ea în fotoliul vechi al lui Dilly. Am crezut că ai avut o cădere nervoasă.

– Mi s-a înscenat, a răspuns Beth succint.

– Nenorocitul. Hai să văd… Nu știu cât pot rămâne, acum lucrez la GCHQ. Sediul de comunicații guvernamentale, i-a explicat Peggy, văzând expresia lui Beth. Nu se mai cheamă GC&CS, dar facem același lucru. Decodăm mesaje când nu suntem în război. S-a încruntat văzând mesajele cifrate. Pentru asta s-ar putea să ai nevoie de aprobare oficială. Poate rezolv ceva la birou. Operațiune semiavizată, care se ocupă de codurile rămase în scopuri de cercetare.

– Ai vreo șansă să pui mâna pe vreo mașină Enigma? a intervenit Mab. Doar n-au fost toate distruse după război.

Peggy părea să cugete și s-a îndreptat spre telefon.

– Mă duc să sun pe cineva…

Era extraordinar, și-a spus Mab. Bărbați și femei de la BP, care veneau și

plecau de la Courns Wood, o parte, Pălărierii Nebuni pe care-i privea ca pe familie, alții, vagi cunoștințe din turele de noapte sau de la cantină, toți de încredere. Peggy a lucrat patruzeci și opt de ore fără pauză, după care a plecat spunând ceva vag, cum că trebuia să vorbească și cu șeful ei de la GCHQ. Proful venea și pleca absent, două ore aici, patru dincolo, oricând putea fugi de la Cambridge. De la Oxford a apărut un istoric cu ochelari din Baraca 6, care avea deja un creion în mână, înainte ca Harry să apuce să-l prezinte:

– Asa, ce mă bucur să te văd! Îl știe toată lumea pe Asa Briggs?

Nimeni nu pronunța numele lui Giles. Nimeni nu vorbea despre trădarea lui și nimeni nu o întreba pe Beth despre azil. Nimeni nu trebuia avertizat la plecare să nu dezvăluie nimic.

– Îmi lipseau toate astea, a oftat Phyllida când a fost nevoită să plece și ea.

„Da, și mie“, se gândea Mab, chiar dacă munca nu era deloc lipsită de stres.

– Beth, a strigat Mab, observând că fosta colegă de cameră rupsese două creioane în ultima jumătate de oră. Fă o pauză de cinci minute. Hai să te tund!

– De ce? a întrebat Beth, clipind des.

– Pentru că trebuie să ai un pic grijă de tine ca să-ți recapeți concentrarea. Încă un lucru pe care-l învățase Mab zilele astea: ca să dea ce era mai bun în ei, trebuia să ai grijă de criptanaliști. Cu gândul la doamna Knox și la sarcasmul cu care își exprima indulgența față de ciudățeniile lui Dilly – și la felul în care le aducea neîncetat cafea – Mab a dus-o pe Beth la baie cu forța, a luat o foarfecă de la doamna Knox și a început să-i aranjeze părul blond măcelărit, în timp ce Beth revenea încet-încet cu picioarele pe pământ.

– De ce îți bați capul? a întrebat Beth, în timp ce Mab îi prindea părul într-o parte. Mă urăști, chiar dacă m-ai ajutat să evadez din azil.

– Nu te urăsc, Beth. Mab i-a tuns bretonul, străduindu-se să recreeze coafura Veronicăi Lake. În general, mă uit la tine și mă înfior. Dar nici o femeie nu ar trebui să umble ca și cum a dat secerătoarea peste ea.

Iar Beth s-a întors la lucru, aruncându-şi mulţumită bretonul într-o parte, şi într-o oră reușise să decodeze o setare a unuia dintre mesaje.

– Avem noroc.

Peggy Rock a dat năvală în bibliotecă surâzând, cu o cutie de lemn în braţe. Toată lumea a înlemnit şi s-au holbat în timp ce o aşeza şi îi scotea capacul. Mab simţea cum i se ridica părul pe ceafă. Nu mai văzuse în viaţa ei o maşină Enigma, doar pe cele Typex, mult mai mari şi mai voluminoase. Aceasta avea aceleaşi rânduri de taste, acelaşi set de rotoare pe margine, dar era mai fină, mai compactă… mai periculoasă.

– Cum? a icnit cineva.

– Hai să zicem că nu toate maşinile au fost distruse după război, a spus Peggy, tăinuitoare faţă de GCHQ. Există un buncăr subteran, nu contează unde. A trebuit să-i spun câte ceva şefului meu. A tras nişte sfori ca să-mi facă rost de-acolo de o maşină cu împrumut. A lucrat şi el la BP, ceea ce ajută. Când nu o folosim, trebuie ţinută sub cheie. Slavă Domnului că locul ăsta a primit aprobare pentru genul ăsta de lucruri în timpul războiului.

– Există vreo şansă ca în acel buncăr să fie şi o maşină-bombă? a întrebat Harry, când a închis Peggy cutia în seiful lui Dilly. Am scuti nişte zile de muncă.

– Crezi că pot face rost, ca prin magie, de o maşină-bombă la fel de uşor ca de Enigma? Ceva de două ori mai mare ca şifonierul?

– Da, au spus Beth, Osla şi Mab în cor.

– Fac pariu că ai întrebat deja de maşina-bombă, a adăugat Osla.

Peggy a zâmbit cu gura închisă, în stilul caracteristic, şi Mab a simţit un gol în stomac. O maşină-bombă – urâse bestiile alea când lucra cu ele în Baraca 11, dar la Courns Wood, în afară de faptul că o ajuta pe doamna Knox cu cafeaua, nu putea face mare lucru. Dacă puneau mâna pe o maşină…

– Poate că l-am întrebat pe şeful meu de la GCHQ, a spus Peggy. Poate că

există niște mașini undeva și poate că unele dintre ele se pot împrumuta pentru proiecte de cercetare de calcul.

– La un astfel de proiect lucrez la Manchester, a sărit Alan Turing. Nu știu să fie nici o mașină-bombă în laboratorul ăla.

– Nu, dar există una de împrumut din buncăr pentru un proiect de cercetare în Londra. Peggy a încetat să mai vorbească pe ocolite. În acest moment, se află într-un atelier de reparații și nu se poate scoate de-acolo, dar am putea avea acces la ea. Atelierul este închis zilele astea, până la nunta regală. Am acces prin GCHQ și vă pot duce acolo, dar stăm prost cu timpul. Am putea lucra în liniște doar până la nuntă.

Mab o vedea pe Beth cum se făcea mică la gândul de a pleca din biblioteca lui Dilly, dar tot a încuviințat.

– Ne-ar ajuta să ne mișcăm mai repede.

– Încă ceva, a adăugat Peggy. Fiind într-un atelier de reparații, nu avem nici o garanție că este în stare bună. Și nu se pricepe nici unul dintre noi la mentenanță.

– Păi, și cine se pricepe? voia Osla să știe. Tata mare?

– Inginerii RAF, a spus Harry. Uneori mai vorbeam cu ei în cantină. Stați să văd…

S-a dus la telefon.

– Mai avem nevoie de un tehnician, spunea altcineva. Un operator pentru blestemata aia de mașină.

Mab a rânjit cu gura până la urechi.

– Dacă merge strună, mă ocup eu de asta.

O discuție aprinsă pe coridor și, în cele din urmă, Harry a reapărut.

– Alfred este în Inverness, iar David, în vacanță la Penzance, dar mai este un

inginer RAF care poate veni mâine-seară.

– Să vină direct la Londra, a spus Peggy.

În zori, își luau deja rămas-bun de la doamna Knox și se urcau în tot soiul de mașini, Beth ascunsă cu Enigma sub o pătură, pe bancheta mașinii lui Mab. Un Bletchley Park mobil, în miniatură, se punea în mișcare.

Cioc-cioc.

Cei nou-sosiți au fost nevoiți să se ducă la ușa din spate, în capătul unui complex de depozite urâte aflat la periferia Londrei. Mab nici nu știa bine unde anume se aflau. Peggy, cu secretele ei de stat, refuza să divulge nume, dar a insistat să conducă prima mașină de la Bucks în Londra, în vreme ce restul o urmau ca niște copii legați la ochi, care se țineau de mâini. Atelierul răsuna de pustiu ce era, ferecat peste tot. La intrare, a apărut un necunoscut care a schimbat două vorbe cu Peggy, după care au așezat tabăra din nou în hala de mentenanță, plină de ustensile și de căni cu ceai neterminat.

– Bănuiesc că „n-avem noi treabă“ cu sforile pe care le-ai tras ca să putem face asta, i-a spus Mab lui Peggy, în timp ce Beth și ceilalți au început să unească mesele, să scoată dosarul Trandafirul și să reorganizeze Insula Geniilor în mijlocul spațiului gol.

Peggy era inexpresivă în timp ce despacheta Enigma.

– Nu lăsăm mașinile nesupravegheate, ușile se încuie mereu și nu intră picior de om dacă nu avem toți încredere în el.

Cioc-cioc, s-a auzit din nou, iar Peggy i-a deschis Oslei, care venise cu brațele pline de sandviciuri, biscuiți și țigări.

– Hrană, dragilor! A așezat mâncarea pe masă, lui Beth a trebuit să-i pună sandviciul în mână, că altfel nu mânca, și s-a dus la Mab, care lucra la ce aveau mai de preț – mașina-bombă împrumutată din buncărul misterios, care se înălța asemenea unui altar păgân în colț. Cum merge?

– Tamburii sunt praf. Mab și-a scuturat mâinile, o dureau și îi amorțiseră

degetele după nenumărate ore în care umblase la cabluri cu propria pensetă. A fost neglijată mulți ani și va trebui să facem mai mult decât să desfacem cablurile cu penseta ca să înceapă să ciripească. Mab s-a uitat neliniștită la tabloul de prize, la repartitoare, la cablurile cu douăzeci și șase de poziții și nu avea nici cea mai vagă idee ce să facă. Unde naiba este tehnicianul ăla?

– Se pare că întârzie. Stai să văd dacă mai pot aduce oameni să ne ajute cu cablarea între timp…

Cioc-cioc.

– Val Glassborow, a exclamat Mab recunoscătoare, în timp ce Peggy venea câteva ore mai târziu cu încă o figură familiară.

– Acum sunt Val Middleton. Aveți noroc că eram în oraș pentru nunta regală. Și-a dat la o parte coama de păr șaten sclipitor, trecând pe lângă Beth și geniile aplecate asupra mesajelor cifrate. Care-i treaba?

– Ia un tambur, draga mea! a strigat Osla de pe jos, unde stătea turcește, cu un tambur în poală. Îți explică regina Mab cum să folosești penseta.

Bula de la Bletchley Park se închisese în spațiul expus curentului, iar timpul trecea mai apăsător decât atunci când munceau ca sclavii la Bletchley Park.

Cioc-cioc. Mult după apus, Peggy a deschis ultimului sosit.

– Scuze de întârziere, s-a auzit vocea unui bărbat pe coridor. A trebuit să găsesc pe cineva să aibă grijă de copii.

Accentul australian i-a ajuns ceva mai târziu la urechi, căci Mab se concentra foarte tare la tamburul pe care-l ținea în poală. S-a încruntat și și-a îndreptat umerii tocmai când l-a auzit strigând:

– Mab?

În prag, cu valiza în mână, stătea soțul ei.

– Baraca 6, a spus Mab. Apoi 11 și 11A, apoi la Conac.

– Eu am lucrat la staţiile Eastcote şi Wavendon, a spus Mike. După ce am fost doborât, au aflat că eram inginer, mi-au trântit contractul de confidenţialitate în faţă şi m-au pus să repar maşinile-bombă. A clătinat din cap. Şi tu erai una dintre operatoare? Credeam că erau toate din Wrens.

– Eram substitut, pentru că eram înaltă. Pe urmă am făcut carieră.

Lucrau împreună lângă maşina-bombă. Osla era cu Valerie, luase pensetele şi un vraf de tamburi în cealaltă parte a camerei, oferindu-le intimitate lui Mab şi soţului ei. Mab desfăcea cablurile, iar Mike era băgat până în gât în spatele maşinii, în cămaşă cu bretele şi cu trusa de unelte deschisă lângă el. Vorbeau încet. Mab nici nu îndrăznea să-şi privească soţul în ochi, fusese complet luată prin surprindere.

Mike lucrase pentru Bletchley Park? Propriul soţ?

– Cum de nu ne-am întâlnit niciodată? El zâmbea, lucrând delicat cu un cleşte îngust. Uneori, mă chemau la BP. Aşa l-am cunoscut pe Harry, una dintre acele prietenii care se leagă la trei dimineaţa în cantină. Dacă te vedeam, mi-ai fi sărit în ochi.

– Când ai venit, în ’44? Pe-atunci erau deja mii la BP, iar eu lucram la Conac. Nu ni s-au întâlnit drumurile, atâta tot. Este foarte posibil, chiar probabil.

– Aşadar, de-asta ai zbughit-o aşa grăbită. Mike şi-a şters fruntea cu interiorul cotului. Tocmai m-am lămurit în multe privinţe.

– Nu-mi place că mint, a vrut Mab să precizeze. Dar nu am de ales. Ştii asta, pentru că şi tu minţi. Toate acele tăceri aspre şi conversaţii găunoase se explicau, în sfârşit.

– Nu ai de ales, a încuviinţat el.

– Când eşti ca noi, a consimţit ea.

– El ştia? Mike s-a uitat la ea. Francis.

– Da. S-a concentrat la tambur, desfăcând două cabluri lipite între ele. Nu lucra la BP, dar era la curent.

– Și era mai simplu?

– Nu… nu prea am avut timp să ne dăm seama.

– Dacă tot suntem la momentul adevărului… Mike avea acea expresie nesigură când venea vorba despre Francis. Când mă uit la tine, mă gândesc cât te iubesc. Când te uiți tu la mine, te gândești cât nu semăn cu el.

Mab se uita la tamburul din poală. Soțul ei avea un ton calm.

– Mă înșel?

– Da, a răspuns, în timp ce desfăcea două cabluri. Nu mă gândesc la el când mă uit la tine, pentru că am încercat să-l dau uitării cu totul. Doare mai puțin.

– Cred că ne-ai dat uitării pe amândoi, dintr-o lovitură.

Francis: mic și îndesat, tăcut, în permanență calm, ținând-o cu spatele la piept în pat, rar râzând. Mike: înalt și exuberant, ținând copiii în brațe, rar nezâmbind. Ochii i s-au umplut de lacrimi și n-a mai văzut cablurile tamburului.

– Poate că da, a spus Mab.

– Mi-a plăcut poezia lui. Mike s-a întins după o cheie franceză. I-am citit cartea când eram în RAF. Poate nu am luptat în același război, iar el nu era pilot, dar mi-am dat seama că pricepea. Războiul.

– Așa este.

A dat frâu liber lacrimilor. Nu un torent, doar cât să exprime durerea pură pentru bărbatul cu fetița în brațe, care stătea în ruinele din Coventry și privea spre viitorul amândurora.

– Nu mă deranjează să-mi povestești despre el… Ridicase tonul la sfârșit, lăsând declarația în aer. „Vreau doar să vorbești cu mine.“

– Într-o zi o să-ți povestesc despre el. Mab și-a șters lacrimile. Acum prefer

să vorbești despre tine. Cum era să repari mașini-bombă?

Soțul ei a acceptat diversiunea şi a schimbat macazul zâmbind în stilul lui laconic.

– Uneori, petreceam patruzeci şi opt de ore încercând să dibuiesc hiba, în timp ce fata din Wren de lângă tine intra în fibrilaţii. Aș zice că era haotic. La tine cum a fost?

– Anost. Interesant. Stresant. Plictisitor. Câte puțin din fiecare, zău! Mab a zâmbit cumva. Să-ți povestesc despre noaptea în care eu și toate din Wrens ne-am dezbrăcat și am lucrat în lenjerie?

– D-apăi cum?

Câteva ore mai târziu, Mab şi soțul ei s-au ridicat, s-au uitat în jur şi şi-au dat seama că plecase toată lumea, în afară de Beth.

Era miezul nopții, cu o zi înainte de nunta regală, iar mașina-bombă era gata să intre în funcţiune.

Nonsens

Capitolul 81

– Mâine, a spus Mab cu ochii scânteind. Sau chiar astăzi, mai târziu, o să vedem ce se întâmplă când o racordăm.

Ea şi soţul ei au plecat la braţ, unsuroşi, dar triumfători. Beth şi-a dat seama că rămăsese singură. Unu câte unul, Pălărierii extenuaţi se duseseră acasă la familiile neştiutoare, se târau obosiţi în apartamente neglijate, ca să doarmă câteva ore, sau se duceau cu Osla, care îi caza pe restul în apartamentul ei din Knightsbridge, în paturi improvizate.

– Dormi aici? o întrebase Harry pe Beth, punându-şi haina pe el.

Plecase primul, imediat după ce venise Mike Sharpe.

– Mi-am făcut un culcuş din pături în debara. Peggy nu vrea să lăsăm maşinile singure. Şi-apoi, Beth nu voia să se ducă afară, nici măcar la periferia Londrei, cât era Giles în oraş. Te întorci la Cambridge? Nu prea ţi-ai văzut familia de când a început toată nebunia.

– O să rămân până terminăm. Christopher ştie că tatăl lui are ceva important de făcut. Harry a zâmbit. Sheila îţi transmite toate cele bune.

Beth şi-a amintit dintr-odată.

– Pilotul ei a supravieţuit războiului?

– Da. Bun băiat. L-am cunoscut. Sheila se duce la el acasă, în Romford, în fiecare marţi şi joi.

Harry a dat din cap în loc de noapte bună şi a ieşit din atelier. Plecase toată lumea acum, iar Beth era singură în spaţiul pustiu, uitându-se la faţada impasibilă a maşinii-bombă.

– Ar fi bine să fii utilă, a spus cu voce tare.

Mai întâi dă-mi ceva util, şi-a-nchipuit ea răspunsul maşinii.

S-a întors la Insula Geniilor şi a răscolit din nou printre mesaje.

– Haide, Trandafirule, deschide-te!

Să găsească poziţiile rotoarelor era ca o luptă cu ghimpi. Beth şi-a amintit de ce numise codul „Trandafir“: după felul în care se închidea în sine, suprapunându-şi tainele. Îi luase câteva luni să descifreze Abwehr, dar nu avea atâta timp la dispoziţie pentru Trandafir. Nici măcar zile.

Câteva ore mai târziu, a auzit că bătea cineva la uşa de-afară, în timp ce dormea peste criptograme. A tresărit şi s-a ridicat.

– Eu sunt, spuse Harry. Ţi-am adus un prieten.

Harry a pus pe jos un coş acoperit şi a ridicat capacul. Boots a scos capul cenuşiu şi pătrăţos dinăuntru.

– O!

Beth s-a aruncat în genunchi şi a luat câinele în braţe, iar acesta s-a agitat şi a fornăit, încercând să sară pe picioarele scurte. Îi venea să plângă. Nu ştia cât timp trecuse stând cu câinele în braţe, spunându-i cât îl iubea, înainte să ridice privirea la Harry.

– Mi l-ai adus.

– Am fost până la Apsley Guise şi m-am întors. Proprietara se bucură că eşti bine, sănătoasă. Harry a ridicat coşul. Noapte bună, Beth!

– Rămâi! i-a cerut pe negândite. El s-a oprit, ca o umbră vastă conturată pe uşă. Sau poate că nu vrei, a continuat Beth repede. Toată săptămâna asta ai refuzat să te uiţi ca lumea la mine.

Harry a lăsat coşul, s-a întors dintr-un pas lung şi s-a pus pe jos lângă ea, întinzând încet mâna mare şi încălzindu-i gâtul cu ea.

– Nu știam dacă vei suporta să te uiți tu la mine, i-a zis încet.

– De ce?

– Pentru că te-am lăsat acolo. Vorbea calm, dar i-a băgat mâna în păr și a strâns. Când m-a dat mama ta afară din bucătărie, m-am dus ameţit acasă și am plâns pentru tine, în loc să fi încercat să dau de comandantul Travis sau de Mab, de Osla… Am crezut-o pe scorpia de maică-ta, în timp ce tu putrezeai acolo.

– Am nevoie de tine. Beth l-a cuprins cu mâinile de gât. Mă vrei? Mă iubești? Dacă îmi răspunzi „da“ la una din ele – nici măcar nu am nevoie de amândouă! – atunci, te rog, fă ceva!

Harry și-a îngropat fața în gâtul ei, hohotind. O clipă, ea a crezut că plângea, dar râdea.

– Da, doamnă! a spus, desfăcându-i primul nasture al rochiei, apoi următorul.

L-a ajutat și ea cu restul, voind să se cuibărească în brațele lui și să nu mai plece de-acolo. El s-a ridicat, a luat-o pe sus, s-a împiedicat de Boots, apoi s-a îndreptat spre mica debara, fără să-și desprindă buzele de ale ei. A trântit ușa, apoi a deschis-o din nou și l-a scos pe Boots:

– Îmi pare rău, băiete…

După care s-au aruncat pe salteaua improvizată din pături.

„Patru ani“, se gândea Beth, dar parcă nu se despărțiseră niciodată. Greutatea lui Harry peste ea, mâna care-i ținea încheieturile deasupra capului, își înfigea degetele de la picioare în spatele genunchilor lui, arcuindu-și spatele. Au rămas întinși în întuneric, cu pieptul lipit unul de altul, palmă peste palmă, fără să facă nimic altceva decât să respire.

– Îți știu privirea asta. Harry s-a ridicat să-l lase pe Boots înăuntru. Schnauzerul s-a băgat printre picioarele lor încâlcite și s-a ghemuit pe jos revoltat. La ce te gândești?

– La axuri și la homari, a spus Beth adormită.

– Mă gândeam eu. Pieptul lui Harry vibra de râs când a tras pătura pe ei. Doamne! Și tot te iubesc.

– Pune-ți o eșarfă, i-a spus Osla lui Beth a doua zi, când s-au întors și ceilalți Pălărieri. Pot să număr de câte ori v-ați pupat, stricato!

Beth, aplecată peste cod, cu părul prins cu două capete de creion peste gâtul pătat de săruturi, n-a auzit nimic. Se apucase de treabă de la trei dimineața. Boots sforăia la picioarele ei, iar ea se afundase în labirint.

De dimineață și până la amurgul zilei de iarnă, Beth a avut senzația pe care o avea uneori la Conac, că băgase mâna pe poarta Țării Minunilor și, cu cât trăgea mai tare, cu atât se deschidea mai mult. Trandafirul se opunea, dar îl ținea bine și se afunda tot mai mult în centrul lui. „Am învins Enigma italiană“, i-a spus Beth, pregătind rodul de bază din cilindrul de carton pentru rotorul central. „Am învins Enigma Spy. Nu te poți pune cu mine, Trandafirule.“ Nu se putea pune nici cu Harry, care se apucase și el de treabă la ora trei, aplecându-se din când în când să o sărute pe ceafă. Nici cu Proful, cu Peggy sau cu tipul de la Baraca 6, pe nume Asa, întors de la Oxford.

„În seara asta te deschidem,“ își spunea Beth cu calm, uitându-se la mesaje.

– Ne-ajunge, a spus Harry în cele din urmă, mult după ora cinei. În acea seară nu plecase nimeni să mănânce sau să doarmă, mai aveau doar puțin, timp nu mai aveau. Mașina poate porni cu asta. „Trebuie“, nu mai era nevoie să spună. Timpul se scurgea ca nisipul în clepsidră.

Mab se uita la haosul de pe mese, la perechile de litere, la cilindrele de axuri și la diagrame.

– Știe cineva să facă meniul mașinii? Beth s-a uitat absent la ea. Pentru numele lui Dumnezeu! Felul în care ne-au compartimentat capacitățile ne face o mare defavoare.

– Foarte, foarte neprevăzători, draga mea! a spus Osla. Să nu-și dea ei seama că, dacă apărea vreodată un caz de trădare, noi am avea nevoie urgent să înțelegem cum funcționează totul…

– Eu făceam meniuri la BP.

Asa se apucase deja să creeze diagrama din rezultatele lui Beth. Mab a încuviinţat când a luat-o, iar toată lumea s-a adunat fascinată, cu sufletul la gură. Soţul australian al lui Mab se uita cu un rânjet imens la soţia lui, care mânuia cu dibăcie marea complexă de cabluri şi de fire, asemenea unui îmblânzitor de şerpi care chema viperele în coş. Valerie Middleton făcuse ochii mari.

– Deci, aşa funcţionează…

– La o parte, le-a cerut Mab, trezind maşina la viaţă.

Tamburii au început să huruie şi să se învârtă, iar întreg spaţiul a răsunat, dându-i fiori lui Beth.

– Ce primitiv pare acum! a rostit Proful, stând lângă Harry. Prin comparaţie cu maşinile cu care lucrez de-atunci…

Tamburii au continuat să se învârtă, iar vuietul mecanic să se înteţească. În acelaşi timp, Mab a ridicat din sprâncene.

– Păi, apucaţi-vă de celelalte mesaje, i-a gonit ea pe ceilalţi. Durata medie de la început până la sfârşit este de aproximativ trei ore cu o cheie militară pentru trei rotoare ca ăsta. Să ştiţi că o să fac mai multe încercări. Când şi dacă primim un rezultat, tot nu avem garanţia că va fi ce ne trebuie.

Beth şi-a luat ochii dinspre maşina care huruia hipnotic şi s-a apucat de alt mesaj.

– Putem avea în vedere aceeaşi poziţie pentru primul rotor? Nu cred că au urmat prea riguros protocolul pentru rotaţii.

Nu ştia câte ore trecuseră, câte încercări făcuse Mab cu maşina-bombă în timp ce se fâţâiau ceilalţi. La un moment dat, Beth a ridicat ochii şi a văzut maşina inertă, tamburii încremeniţi şi lăsând o linişte care-i răsuna în urechi, iar Mab făcea o verificare complexă cu ajutorul Enigmei, care până atunci fusese neglijată.

– Trebuie să verific stopurile, a spus, mormăind ceva de ştechere. Să găsesc Ringstellung[47]… la Baraca 6 se ocupau de asta, dar nu am stat prea mult acolo.

Toată lumea era în suspans. În cele din urmă, Mab a ridicat privirea şi şi-a dat părul din ochi rânjind.

– E bun. Gata treaba, dezechiparea!

Au izbucnit cu toţii în urale care au răsunat în tot spaţiul. Valerie s-a aşezat la Enigma, a potrivit rotoarele, în timp ce Mab citea poziţiile rotoarelor pe care tocmai le decodase maşina-bombă. În timp ce-şi freca piciorul de spatele lui Boots, Beth şi-a dat seama că trecuse mult de miezul nopţii – de fapt, în curând se iveau zorii. Harry a luat-o în braţe din spate şi ea îi simţea inima bătându-i în piept. Asa îşi curăţa ochelarii, Peggy şi-a prins la loc agrafa în cocul blond, Osla se tot ridica pe vârfuri că nu avea stare. Proful se muta de pe un picior pe altul, Mab se sprijinea de o parte a maşinii-bombă, iar soţul ei, de cealaltă, amândoi încurajând maşina în şoaptă, în timp ce Val scria lent şi migălos mesajul cifrat al Trandafirului.

– Dă-l încoace!

Osla a înşfăcat textul cifrat înainte să iasă de tot din maşină. Era în engleză, Beth a văzut dintr-o privire, dar traducătorul de la BP, care era Osla, s-a apucat oricum de treabă: ăsta îi era locul în toată această orânduire, să pună mâna pe criptogramă şi să separe grupurile de cinci litere în cuvinte, cu câteva mişcări din creion. Beth nu mai putea sta locului şi a dat fuga să se uite peste umărul Oslei, vag conştientă că venise şi Mab în dreapta Oslei, iar toată lumea se adunase în spatele lor.

Buzele tuturor se mişcau pe muteşte, în timp ce citeau Trandafirul descifrat. Cu gândul la mutra roşcovanului Giles Talbot, Beth a spus calm şi cu satisfacţie:

– L-am prins!

Setarea inelelor alfabetice faţă de cablarea rotoarelor (în limba germană, în original)

Capitolul 82

– Giles, dragul meu! Osla vorbea la telefon cu un ton perfect firesc, salutându-l cu entuziasm. Era într-o cabină telefonică pe stradă, în faţa atelierului de reparaţii. Mab, care se înghesuise în cabină cu ea, a încuviinţat concis. Te-am trezit?

– Evident că m-ai trezit, s-a auzit vocea adormită a lui Giles la celălalt capăt al firului. Auzindu-i glasul, Beth a căpătat în privire licărul feroce care o neliniştea mereu pe Osla. După casa de nebuni, nu avea nimeni să se mai uite vreodată la Beth Finch şi să o creadă fragilă. E şase dimineaţa.

Osla i-a gonit cu un gest pe Pălărierii Nebuni adunaţi în jurul cabinei telefonice. Cum i-au oferit spaţiul necesar, a răbufnit:

– Nu îndrăzni să te enervezi, Giles, sunt încă furioasă că ai vorbit cu reporterii.

– Am zis că-mi pare rău. Avea un ton linguşitor. Doar n-ai de gând să mă perpeleşti iar, nu?

– Să ştii că aşa ar trebui. Făcea tot posibilul să pară arţăgoasă. Dar refuz să mă duc la nunta regală fără însoţitor, aşa că poţi să te consideri iertat. O să trec pe la tine în câteva ore şi plecăm.

– Aiurea, te iau eu. Ne vedem la tine, cu o oră înainte?

– Nu-i nevoie să…

– Draga mea, măcar atât pot face.

Osla a cedat. Dacă insista prea mult să se ducă ea la el, în loc să vină el la ea, putea deveni bănuitor.

– Dis-de-dimineaţă, a spus, menţionând ora.

– Cum zici tu, pisoi.

„Asta este ultima oară când îmi mai spui pisoi, nenorocitule!“ Osla a închis şi s-a uitat la Pălărierii Nebuni.

– Pasul doi a fost îndeplinit.

Pasul unu, desigur, fusese să sune la MI-5, indiferent de oră, dar liniile erau ocupate, telefoanele sunau neîntrerupt sau răspundeau nişte voci grăbite să ia mesaje în loc să asculte. Peggy nu a reuşit să ia legătura nici prin GCHQ.

– Şeful meu este plecat şi nu îndrăznesc să vorbesc cu nimeni altcineva despre asta. Osla nu se mirase. În acea zi, când se apropia nunta secolului cu viteza luminii, nimeni în toată Anglia – că erau serviciile secrete, forţele de ordine sau cele poliţieneşti – nu aveau timp să asculte pe nimeni.

– Mergem la Londra şi îl păzim pe Giles până se termină nunta, după care îl predăm la MI-5 cu dovezile pe care le avem, a spus Beth.

– De ce să-l păzim? Dacă nu bănuieşte nimic, nu pleacă nicăieri.

– Şi dacă decide să sune la azil cu o zi mai devreme şi află că nu mai sunt? În cazul în care nu-l putem aresta până după nuntă, vreau să nu aibă unde fugi.

Au măturat pentru ultima oară atelierul, ştergând orice urmă a prezenţei lor, şi au ieşit pe rând, atingând prietenește maşina-bombă pentru ultima oară.

– Mă întreb când vor observa că este dintr-odată în stare funcţională, a spus Mike.

O parte dintre Pălărierii Nebuni se întorceau acasă, acum că îşi încheiaseră rolul. Profu l se ducea la Cambridge, Asa la Oxford, Valerie a ieşind murmurând: „Habar n-am ce-i spun soţului, nu am nici cea mai vagă idee“, Peggy ducea Enigma înapoi la GCHQ, jurând să sune neîncetat până răspundea cineva de la MI-5 şi să asculte ceea ce avea de spus.

Cinci dintre ei s-au îngrămădit în Bentley-ul lui Mab şi s-au dus la Londra.

Mike conducea (şi Osla îl considera delicios – copiii lor urmau să fie cei mai înalţi din lume), Mab lângă el, cu Boots şi cu dosarul Trandafirul la picioare, iar Harry înghesuindu-se în spate cu Beth şi cu Osla.

– Asta îmi aminteşte de vremea când făceam autostopul la Londra cu piloţi RAF abţiguiţi, a spus Osla, încercând să-şi scoată cotul din urechea lui Harry. Îngrămădiţi ca sardinele, luând curbele pe orbecăite, complet praf. Mare minune că am supravieţuit războiului.

– Eu trebuia să dau o petrecere în cinstea nunţii regale azi, a spus Mab. Am învăţat să fac lebede din şervete.

Nu se ştie de ce, Oslei i s-a părut amuzant. Poate de nedormită ce era sau poate datorită euforiei că Giles Talbot urma să fie prins în ziua aia. Curând, toată lumea râdea în hohote, în timp ce se îndreptau cu maşina spre inima Londrei, unde s-au împotmolit în traficul luat cu asalt de cei veniţi să vadă nunta.

– În douăzeci de minute, îşi face Giles apariţia!

Osla a deschis brutal portiera şi nu s-a oprit până în dormitor. Pierduseră câteva ore bune târându-se prin oraş spre Knightsbridge. Abandonaseră maşina şi alergaseră ultimele şase străzi. Beth s-a prăbuşit acum cu Boots sub braţ, roşie ca focul, şi Mab s-a aplecat de spate, gâfâind.

– Poate acum te laşi de fumat, i-a spus Mike autoritar, venit ultimul, şchiopătând din cauza genunchiului rănit în război.

Osla îşi scosese deja în grabă fusta şi jacheta mototolită şi îşi punea rochia strâmtă din satin argintiu pe care o pregătise pentru nunta regală. Giles urma să bată la uşă, Osla să răspundă, pregătită să meargă la catedrală. Urma să-i ceară o ţigară, „sunt cu nervii întinşi, dragul meu“, iar imediat ce închidea uşa, Harry şi Mike puneau mâna pe el. Giles Talbot urma să-şi petreacă toată ziua şi noaptea acolo, păzit de toţi Pălărierii Nebuni, până ce îl puteau escorta, cu tot cu dosarul Trandafirul, la MI-5, a doua zi.

Osla a ieşit grăbită, trăgându-şi mănuşile albe, lungi, şi punându-şi agrafe cu diamant în păr.

– E prea devreme să beau?

Din strada aglomerată se auzeau urale și zgomote până la fereastră. Osla și-a pus câteva șiraguri de perle la gât, a luat sticluța de la Harry și a tras o dușcă. Așteptau cu toții să vină. Harry se fâțâia ca un leu cu coama neagră, Beth își rodea unghiile, Mab vorbea la telefon, încercând să dea de cineva la MI-5, GCHQ, oriunde. Mike își masa genunchiul, spunând:

– Pot să-l pocnesc pe nenorocitul ăsta?

– Eu primul, a mârâit Harry.

– Ba eu prima, a protestat Beth. Eu sunt cea pe care a închis-o la nebuni.

Minutele treceau. Mab a deschis radioul și au auzit comentatorii: „La Palatul Kensington, Înălțimea Sa ducele de Edinburgh…“, așadar, ăsta era noul titlu al lui Philip, și-a spus Osla… „și cavalerul de onoare, marchizul de Milford Haven, s-au uitat la ceas ca să pornească…“

– Giles întârzie. Mab și Osla s-au privit între ele. Nu întârzie niciodată.

– Din cauza traficului?

Osla nu îndrăznea să riște.

– Mike, stai aici! Dacă apare, pui mâna pe el.

Osla, Mab, Beth și Harry s-au îndreptat spre ușă. Osla a renunțat la etola de vulpe argintie pe care ar fi purtat-o dacă s-ar fi dus într-adevăr la nuntă, și-a luat paltonul vechi și de încredere al lui J.P.E.C. Cornwell și a fugit pe scări. Giles nu avea cum să fi mirosit ceva.

Apartamentul lui era foarte aproape de al ei, dar drumul lor trebuia să fie chiar prin centrul orașului și nu aveau nici o șansă să prindă un taxi. Oamenii se revărsau de pe trotuare în stradă, pe ici-colo mai înainta câte un automobil ca melcul, claxonând, însă puhoiul care se îndrepta spre catedrală era de nestăvilit. Harry a dat din coate în mulțime, cu Beth lângă el, Mab și Osla venind în spate. Cerul se întuneca și norii coborau. Oslei îi bubuia inima.

„Fuge deja?“

Și-au croit drum prin mulțime vreme de o oră. La Palatul Buckingham, era puzderie pe stradă, iar oamenii ridicau oglinzi în mâini ca să vadă mai bine. Vânturau drapele, fanioane, iar mulțimea a izbucnit în urale la vederea unei caleşti trase de cai, venind dinspre palat către catedrală: regina și prințesa Margaret. Osla a observat florile albe din părul negru al domnișoarei de onoare, după care caleașca s-a făcut nevăzută. Mulțimea a dat năvală, iar Harry le-a strigat, îndemnându-le să se prindă de mâini, ca să le tragă pe amândouă după el.

În sfârșit, au ieșit de pe arterele principale, intrând pe cele rezidențiale, unde oamenii încă își dădeau ghionturi să ajungă la catedrală. Casa lui Giles – Osla a simțit un junghi în coaste, dar a urcat câte două trepte deodată. De câte ori veniseră aici după întâlniri, vorbind amical… „Mori“, i-a spus în gând, bătând la ușă cu pumnii înmănușați, sperând că gâfâitul suna a entuziasm.

– Giles, dragul meu, nu mai pierde vremea! De ce întârzii?

Nimic.

– Eu sparg ușa, a spus Harry, forțând clanța. Ușa era însă descuiată și s-a deschis singură. Camera fusese răscolită, toate sertarele deschise, haine aruncate pe jos, parcă scoase și abandonate, un pumn de monede căzute la ușă, de parcă cineva numărase bani în fugă.

Beth a mârâit aproape inuman, fără să scoată o vorbă.

„Nu se poate să-i fi dat de înțeles“, și-a spus Osla disperată, ducându-se la telefon. Putea să jure că Giles nu simțise nimic alarmant în tonul ei. Dacă ea făcuse greșeala care făcea să eșueze operațiunea…

– Venea la tine. Harry a ridicat mănușile de pe pălăria impecabilă lăsată la ușă – articolul care făcea desăvârșit costumul unui domn la o nuntă importantă. Nu l-am speriat cu telefonul. Ce l-a făcut să…?

Mab a ridicat ziarul de lângă cana cu ceai. Pe prima pagină erau doar știrile despre nuntă, dar era împăturit la ultimele pagini, unde se afla fotografia cu

Beth, deloc zâmbitoare.

– Se oferă recompensă pentru orice veste despre femeia din fotografie. Sunați la următorul număr, familia este îngrijorată. Ăsta este număr de la MI-5, jur pe ce-am mai sfânt. Ultima oară a fost văzută la Buckinghamshire. Mama naibii, credeți că a văzut-o vreunul dintre vecinii lui Dilly?

– Ce contează cine a văzut-o? Giles știe că Beth a evadat. Osla avea un gust amar. Și știe că dacă a ajuns până la Bucks, și-a găsit prietenii de la BP. Oameni care ar crede-o.

Beth tăcea, tremurând furioasă.

– Bun, deci a șters-o, a spus Mab. Oricunde se duce, MI-5 îl prinde imediat. Ne ținem de plan, arătăm dovezile și să-l prindă ei.

– S-ar putea ca abia mâine-dimineață să se apuce de treaba asta. Dacă se folosește de agitația din jurul nunții ca să plece din Londra spre Canal? Dacă iese din țară…

S-au privit cu toții între ei.

– Nu are cum să fi ajuns prea departe. Osla a atins ceainicul de pe aragaz. Cald încă. Nu prinde taxi în mulțimea asta, așa că merge pe jos. Probabil se duce să ia primul tren să fugă din oraș. Osla știa pe dinafară orarul trenurilor după ce făcuse naveta către și dinspre Bletchley Park în război. Victoria este cea mai apropiată gară.

Nu aveau de ales decât să pătrundă din nou în mulțime. Mab sunase deja acasă la Osla și îi spusese lui Mike să se ducă la Victoria, dar Osla coborâse scările în fugă și era deja în gloată. Ceilalți au urmat-o pe arterele principale, unde s-au lovit de valuri de strigăte. Toată Londra înnebunise. Trecea o caleașcă aurită, trasă de doi cai albi care mergeau la trap, iar Osla a zărit pe geam un licăr de dantelă albă: mireasa lui Philip.

– Pe-aici! a strigat Osla, trăgându-și peste braț trena argintie de satin și gonind spre gară prin zidul ca de cărămidă al petrecăreților.

Capitolul 83

„O să scape.“

Cuvintele astea îi curgeau lui Beth prin vene ca otrava. Nu credea că MI-5 îl putea găsi dacă dispărea din Londra. Cine știe ce prieteni de la Moscova îl puteau ajuta să dispară peste hotare? Poate era o frică irațională, dar nu putea alunga gândul. Dacă scăpa acum, scăpa poate definitiv.

– Ar putea merge pe linia Chatham până la Dover. Mab se uita la orarul trenurilor. Să dispară peste Canal…

– Pleacă un tren cu douăzeci de minute mai repede spre Birghton, s-ar putea să încerce să ia primul tren.

– Verificați-le pe amândouă.

Mike și Mab s-au năpustit spre linia Brighton ca un cuplu de copoi cu picioare lungi. Harry s-a îndreptat spre Chatham, cu Osla după el în rochia de satin și plină de diamante și cu Beth în urmă. La gara Victoria, nebunia era mai mare decât la Clockwell când era lună plină. Din trenuri coborau femei îmbrăcate cu ce aveau mai bun pentru nuntă, cu flori și fanioane, bărbații împărțeau alcoolul în cinstea perechii regale, iar copiii țipau bucuroși. Valul mulțimii se umfla la suprafață asemenea unei bărci pe o mare furtunoasă. Beth și prietenii ei păreau singurii care se străduiau să intre, nu să iasă. Beth nu putea respira de frică să nu urle. „Nu o să scape, nu o să scape.“

Osla s-a oprit, iar trandafirii de diamant i s-au desprins din păr când și-a lungit gâtul. Arăta ca o domnișoară de onoare a prințesei, care fusese dată afară de la nuntă și care fugise de nebună – „nebună, nebună, nebună“, spunea mintea lui Beth. Și-au făcut loc până au ajuns pe ultimul peron și Harry verifica fiecare bancă, Beth, a intrat în toaleta bărbaților, uitându-se după un ciuf roșcat.

– Hei! a protestat un bărbat speriat, urinând pe pantofi.

Din nou afară, la intrarea în gară. Se golise ultimul tren, pasagerii îşi făceau loc să iasă la suprafaţă, iar mulţimea se rărea. Beth se uita ca un uliu. Nimic.

– Prea târziu, a spus cu gura împietrită.

– Mama lui de nenorocit! a mârâit Osla.

La ghişeul alăturat, o femeie avea radioul dat la maximum şi se auzeau comentatorii de la catedrală, acoperind zgomotul roţilor de tren: „Philip, o iei în căsătorie pe această femeie?“

– Nu-i prea târziu, a spus Osla feroce, ca o mică leoaică împodobită cu diamante, trăgând-o pe Beth după ea.

În valul de oameni care se îmbulzeau, lui Beth i se părea că îi vedea pe Mab şi pe Mike venind spre ele, fără să târască însă între ei un bărbat roşcovan. Îi venea să plângă.

Elizabeth Alexandra Mary, îl iei de soţ pe acest bărbat…

Mulţimea s-a răsfirat, iar Beth l-a zărit. O fracţiune de secundă a zărit un bărbat într-un pardesiu impecabil, bătând nervos din degete pe mânerul valizei, în timp ce se uita de-a lungul căii ferate, apoi o familie bucuroasă, în haine de duminică, a traversat peronul şi nu l-a mai văzut.

Dar era acolo.

– Giles, a şoptit Beth, după care s-a îndreptat spre el. Giles. A împins din calea ei un bărbat de două ori mai mare ca ea, dărâmând o vitrină cu fanioane pentru nuntă. Giles.

A săltat capul, simţind-o parcă, iar Beth i-a citit şocul pe faţă. Cu toată frica lui de a fi citit în ziar despre evadarea ei, destul cât să-l pună pe fugă şi să ia primul tren, nu se gândise niciodată că putea fi atât de aproape: Beth Finch, femeia pe care o nedreptăţise, nu mai era în spatele zidurilor în cămaşă de forţă, ci la câţiva metri, venind spre el asemenea unei săbii implântate. Iar în spatele ei, Osla, Mab, Harry, Mike, apropiindu-se ca nişte copoi.

„Să-ți fie frică“, i-a spus Beth în gând, cu părul venindu-i pe față odată cu pala de vânt adusă de alt tren, în timp ce înainta spre el. „Să-ți fie frică, trădătorule!“

Giles a lăsat valiza și a luat-o la fugă. Beth a pornit după el, iar Osla, la un pas în spate, a luat-o pe urmele ei, în rochia argintie care-i flutura în spate.

Un grup de școlari le-a tăiat calea lui Mike și Harry, încetinindu-i, dar Mab, înaltă cum era, a zbughit-o înaintea puhoiului. Beth l-a văzut pe Giles țipând, în clipa în care a observat capul de războinică legendară al lui Mab. A luat-o în stânga. Mab l-a apucat de cot și i-a rupt mâneca, însă, după ce s-a împiedicat, a fugit în continuare, strecurându-se printre pasagerii care coborau cu nemiluita din ultimul tren. Se îndrepta spre scările care urcau la suprafață.

Mab, Osla și Beth alergau cot la cot acum, Harry și Mike, undeva în spate, însă mulțimea era prea densă, iar ei obosiseră deja după toată goana până la gară. Mab gâfâia cât îi permiteau plămânii afumați de țigări, Osla avea pasul mai mic și rămânea în urmă, Beth a dat să gonească, însă plămânii îi erau încă fragili după pneumonie, iar Giles câștiga teren, gonind pe scări. Dacă se pierdea în vasta îngrămădeală de la suprafață…

Beth a văzut-o pe Osla îndreptându-se spre un bărbat care se sprijinea de zidul gării și care citea o carte voluminoasă. Osla i-a smuls-o din mâini și a azvârlit cartea ca la oină, într-un meci la Bletchley Park.

L-a nimerit pe Giles în umăr, iar acesta s-a clătinat. Atât i-a trebuit lui Mab, din trei pași lungi, cu picioarele ei interminabile, l-a prins din urmă, l-a apucat de cot și l-a târât din nou în gară, mârâind cu dinții la vedere.

Giles și-a smuls brațul, dar inerția l-a împins spre Beth. Pentru o clipă, părea să fi încetinit totul, destul cât să se adune și să îl atace. L-a pus la pământ urlând de furie, cu o durere care-i zgâria tot gâtlejul, reușind să îi facă pe toți cei din preajmă să întoarcă ochii.

În liniștea bruscă ce a urmat, Beth a auzit glasuri metalice la radioul din ghișeul de bilete: corul de la Westminster Abbey, vocile care se înălțau vesel

pe cântec de goarne. Cuplul regal se căsătorise.

Sub ea, Beth îl simțea pe Giles tremurând. S-a uitat la mutra lui de la câțiva centimetri și, când și-a dat seama că plângea, au apucat-o dezgustul și furia.

– Îmi pare rău, a șoptit el.

– Nu am nevoie de regretul tău, a scuipat Beth, gâfâind în continuare. Trădător prost, de doi bani și de mâna a doua.

– Nu sunt…

– Exact asta ești. Osla a apărut șchiopătând, gâfâind, fără un pantof, și s-a așezat ca un val de satin argintiu pe picioarele sucite ale lui Giles. Nici nu te gândi să te ridici. Și apropo, zise scoțându-și inelul, nu mai suntem logodiți. Oricum, nu mi-au plăcut niciodată pietrele verzi.

– Să-l străpung?

Mab și-a pus botina elegantă cu toc pe fruntea lui Giles, uitându-se urât la el. Nu se zbătea, dar lacrimile îi șiroiau pe obraji încontinuu. Spectatorii uluiți șușoteau.

– Ei, ce se petrece aici? Un polițist roșu la față, indignat, cea mai bine-venită ființă din lume. Faceți scandal în ziua nunții Alteței Sale? Așa ceva nu tolerez, nu în gara Victoria!

Mab a dat să-i explice, se auzea și vocea lui Harry, iar pe urmă oamenii au început să se bulucească și să vorbească tare. Un conductor de tren a dat s-o smulgă pe Mab de pe Giles, dar Mike l-a pocnit în față. Omul s-a prăvălit precum un sac de cartofi. Osla gesticula la polițistul care țipase la ea, iar Beth era singura care auzea șoaptele îngrozite ale lui Giles.

– Ce-o să se întâmple cu mine?

Beth s-a uitat în ochii lui. Bărbatul care-i fusese prieten și care îi furase ani din viață. Trădătorul prietenelor lui, trădător față de viitoarea regină, care tocmai semna registrul de stare civilă, trădător al bravului rege bâlbâit, care o condusese la altar. Trădător față de Churchill, care radia alături de noul prim-

ministru la catedrală, același Churchill care venise șchiopătând la Bletchley Park și le spusese că războiul nu se putea câștiga fără ei.

Trădător față de tot ceea ce însemna Bletchley Park și de tot ceea ce iubea Beth.

S-a îndepărtat amețită de Giles, nevoind să-l atingă.

– Orice ți s-ar întâmpla, nu va fi îndeajuns, a spus hârâit.

– Sunteți toți arestați pentru tulburarea liniștii publice, a anunțat polițistul, iar lumea a ajuns încă o dată în pragul nebuniei.

Capitolul 84

„Am ratat nunta secolului“, și-a spus Osla, uitându-se meditativ la gratiile celulei. „Asta e.“

Poliția i-a arestat până în final pe Giles, Osla, Mab, Beth, Harry, Mike, pe bărbatul cu cartea voluminoasă legată în piele și pe controlorul de bilete. Acum erau toți într-o celulă dedicată beților, cine știa pe unde, amenințați de polițist că vor sta toată noaptea sau până la terminarea festivităților, care venea mai întâi. Undeva pe coridor, Osla îi văzuse pe Mab și pe Mike intrând într-o singură celulă, pe Beth, Harry și Giles în alta. Giles protesta, dar nu foarte deslușit. Atunci când se agitau să-i scoată cătușele, se împiedicase de gheata lui Harry, căzuse lat și cumva se ridicase cu falca dislocată. Ce să vezi… Osla a zâmbit, privindu-și trena Dior distrusă, auzind gratiile zgâlțâindu-se și pe polițiști foindu-se de colo până colo. „Am reușit“, gândi ea.

Mă rog, aproape. Giles Talbot se putea ruga cât voia, era terminat. Nu putea convinge pe nimeni să-l scoată din celula aia înainte ca Peggy Rock să dea de cineva la GCHQ și să aducă ajutoare ori, în caz contrar, înainte ca Osla să scoată asul din mânecă.

– Domnule, dacă nu vă deranjează foarte tare, îmi permiteți să dau fuga la birou și să dau cel mai scurt telefon înainte să eliberați pe oricine din grupul nostru? se mâțâia la sergent, strecurându-i discret în mână o bancnotă de o liră. Dădea din gene, profitând de pronunția ei sofisticată: evident, o femeie dintr-o familie cu care nu vrei să te trezești în prag, vărsându-și mânia asupra ta, ca să-și salveze prințesa.

– Debutante proaste, murmurase sergentul, dar Osla doar rânjise.

Nu mai aveau nici un efect cuvintele astea. Oare o debutantă proastă putea prinde un trădător al coroanei? Nu. Și cei mai importanți oameni, familia ei

de la BP, consortul viitoarei regine și, curând, o parte dintre cei mai importanți agenți MI-5 aveau să afle ce făcuse. Dacă restul lumii avea de gând să o considere în continuare inferioară, ei bine, era pierderea lor. Osla Kendall le dovedise tuturor celor care contau cine era și ce putea.

– Sigur nu ești nevastă-mea, comenta o voce de cealaltă parte a gratiilor.

Osla a ridicat ochii și a văzut un ofițer înalt, în uniformă de pușcaș.

– Nici eu nu cred că sunt nevasta ta, a răspuns Osla. Mai puțin dacă am cine știe ce amnezie spectaculoasă.

Ofițerul s-a întors spre sergent.

– De ce anume am fost chemat de urgență pentru o femeie cu care nu sunt căsătorit?

Avea o voce familiară.

Sergentul i-a dat paltonul primit de la Osla.

– Numele dumneavoastră era pe etichetă, domnule maior Cornwell. Funcționarul ar fi trebuit să verifice… Sergentul a tăcut, auzind agitație pe coridor. O clipă, revin…

A plecat degrabă, iar Osla s-a uitat la paltonul uzat pe care-l păstrase după bombardamentul de la Café de Paris și la bărbatul care-l ținea în mână: brunet, cu trese de maior pe uniformă, Crucea Militară.

– Ești J.P.E.C. Cornwell. Bunul ei samaritean cu ton calm și liniștitor, ivit după explozie. „Ia loc, Ozma de Oz, să văd dacă ești rănită“. Osla s-a ridicat și s-a dus la gratii. De la ce sunt inițialele? De ani și ani vreau să știu.

– John Percival Edwin Charles Cornwell, a spus el, încă amuzat, salutând în glumă. Maior, brigada de pușcași. Întâi în Egipt, apoi cu partizanii în Cehoslovacia.

Osla s-a întins printre gratii și l-a apucat pe bunul samaritean de guler, i-a tras capul în jos și l-a sărutat afectuos pe gură printre gratii.

– Ți-am rămas datoare de când m-ai scos din ruinele de la Café de Paris, i-a explicat, zâmbind. Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cine-i Ozma de Oz!

– Prințesa pierdută a lui L. Frank Baum. Cartea mea preferată. A privit-o fără grabă și gânditor. Mă bucur să te cunosc, Osla Kendall. Dacă-mi permiți, ai un scris foarte frumos.

– Măi să fie! Chiar ai primit scrisorile mele?

Osla bănuia că misivele erau într-un soi de purgatoriu, având în vedere lipsa oricărui răspuns. Să scrie în gol devenise o confesiune unilaterală până la sfârșitul războiului. Nu mai scrisese nimic despre BP, și totuși…

– Le-a păstrat bătrâna mea proprietară până m-am întors, acum șase luni, în Londra. Atunci ți-am răspuns, dar adresa din Buckinghamshire nu mai era bună. S-a uitat la ea cu un zâmbet imperceptibil. L-ai uitat pe tipul care ți-a frânt inima?

Osla a dat din mână.

– Dragul meu, de mult!

– Bun. O vreme mi-ai părut foarte deprimată.

– În mod normal, sunt destul de energică. Doar că dai tu peste mine numai când sunt amărâtă. Cu inima frântă, proaspăt bombardată sau în închisoare.

– Da, chiar, de ce ești în închisoare?

– Mi-e teamă că nu pot spune. Legea informațiilor clasificate.

Maiorul John Cornwell și-a trecut mâna prin părul negru, din nou amuzat, dar l-a întrerupt vocea acră a sergentului.

– Puteți pleca, domnule! Îmi cer scuze de deranj. Și dumneata, domnișoară Kendall, ai permisiunea să dai telefon.

– Nu pleca nicăieri, i-a cerut Osla lui J.P.E.C. Cornwell cu un zâmbet

sclipitor, trecând pe lângă el în drum spre recepție, unde a pus pe masă asul din mânecă, formând un număr pe care-l știa pe dinafară:

– Un mesaj pentru prințul Philip, vă rog! Da, ducele de Edinburgh. Știu că este la nuntă. A coborât tonul și a murmurat ceva o vreme, în timp ce polițiștii care trăgeau cu urechea se uitau cu gura căscată. Nu, nu-i pot spune mai multe. Dar mi-a dat numărul ăsta pentru urgențe, iar acum am o urgență.

Capitolul 85

*****SECRET: EXCLUSIV DESTINATARULUI*****

conform sancţiunilor de urmărire penală sub Legea informaţiilor clasificate 1911 şi 1920

21 decembrie 1947

Băiatul nostru roşcovan a fost foarte vorbăreţ.

După ce aflăm tot ce putem de la el, recomand instituţia noastră din Scoţia, Kiloran Bay – pentru rezidenţii permanenţi este mult mai sigură, chiar dacă şi mai sumbră decât sanatoriul din care a fugit domnișoara Finch.

Un ultim gând… există indicii care sugerează faptul că individul cu părul roşu nu este singurul compromis în cercurile noastre. Odată încheiată problema de faţă, sugerez să ne îndreptăm eforturile spre aceste noi informaţii. Este timpul să ne reglăm conturile.

– Pare mort, a spus Mab.

– Nimic nu mişcă, a consimţit Osla.

Beth s-a uitat spre Conacul de la Bletchley Park, peste lacul năpădit de buruieni. Domul de cupru verde şi zidăria complexă se înălţau spre cerul cenuşiu al iernii, câţiva oameni intrau şi ieşeau, dar BP se schimbase. Clădirile lungi şi vechile barăci verzi aveau obloanele trase de Crăciun, peste tot era pustiu, dar nu era doar asta. În noul ei palton elegant din stofă ecosez

și cu eșarfă stacojie, Beth s-a cutremurat, aplecându-se să-l scarpine pe Boots pe cap. Brusc, se bucurase că nu venise singură.

– Nu-i așa pustiu de obicei. Acum, spațiul se închiriază pentru cursuri de formare și așa mai departe. Oslei îi ieșeau aburi din gură. În mantoul lung până la glezne, de culoarea fildeșului, cu blană de nurcă argintie pe margini și cu glugă de nurcă peste părul negru, arăta ca Zâna iernii. Dacă nu eram cu două zile înainte de Crăciun, forfotea.

– Nu ca pe vremea noastră. Mab se uita la Conac. Îți aduci aminte ziua în care am sosit și ai zis că este un lavabou gotic?

Beth încă nu scotea un cuvânt. Ușa dublă a Conacului, pe care o dăduse de perete în toiul nopții ploioase, cu planurile de luptă de la Matapan în mână, malul lacului unde Pălărierii Nebuni comentaseră atâtea cărți, Vila, care nu se vedea de-aici, văruită și intimă. În mintea ei a deschis ușa și l-a văzut pe Dilly Knox printre criptanalistele lui. Ai un creion? Spargem coduri germane.

I-au dat lacrimile.

– Hai să mergem!

Nici Osla, nici Mab nu au protestat. S-au întors, îndreptându-se spre poarta care nu mai era păzită de bărbați riguroși. Pe jos sclipea un strat subțire de chiciură.

– Am terminat, pare-mi-se, cu interogatoriile. Mab mergea cu pași mari, îmbrăcată în pantaloni kaki și un pardesiu lung de culoarea jadului, cu o pălărie bărbătească aplecată peste ochi. Cu siguranță nu ne mai cheamă MI-5 a doua oară.

– Mă îndoiesc, draga mea, a spus Osla.

– Ce credeți că s-a întâmplat cu Giles?

Mab se uita la lac, iar Beth știa că se gândea la momentul în care ea și Osla au pus prima oară ochii pe el, ieșind din apă în chiloți, zâmbind prietenos.

– Nu cred că vom afla vreodată, a spus Beth indiferentă.

– Mai mult, puțin îmi pasă, a declarat Osla. Atât timp cât nu mai este.

S-au îndepărtat de BP fără să se uite înapoi.

– Mergem toate la gară? a întrebat Osla în cele din urmă. Eu fug la Londra, Mab la York. Nu-mi spune că te duci în sat să-ți vezi familia, Beth.

– Nu. Familia Finch era foarte agitată: mai întâi fuga lui Beth și eliberarea de la Clockwell, pe urmă vestea că tatăl ei o părăsise pe doamna Finch din senin. Se mutase în Londra într-un bloc de nefamiliști și refuza să se întoarcă acasă. Casa, pare-se, urma să fie vândută. Mama căzuse la pat isterică, dar nici una dintre surorile lui Beth nu o voia în casă. Beth hotărâse că problema se putea rezolva fără ea. Rămân aici. Vine Harry de la Cambridge.

Osla a înclinat capul.

– Tu și Harry… sunteți încă împreună? Nu vrei ceva mai mult, nu știu, ceva normal?

Beth bănuia că se referea la copii. La căsătorie, la casă, la pantofii bărbatului așezați lângă ai ei la ușă. Beth a clătinat din cap, dar a zâmbit.

– Asta vreau și ne merge foarte bine.

– Și unde o să stai? Poți dormi cu mine la Knightsbridge cât dorești, să știi.

Beth i-a mulțumit în gând Oslei, dar a refuzat. După trei ani și jumătate la azil, voia să fie singură. Să aibă timp să se gândească la tot ce i s-a întâmplat, să lase coșmarurile să vină și să treacă cu bine peste ele. Harry să înțeleagă asta fără să fie nevoie de explicații. Îi făcuse rost de o slujbă la magazinul de muzică al lui Scopelli, în Cambridge, și de o cameră: „Domnul Scopelli zice că poți folosi fosta cameră din buncărul antiaerian până îți găsești un loc al tău“. Beth își imagina dimineți în care era singură cu Boots și cu o ceașcă de ceai, ascultând Bach, amiezi în care lucra liniștită la tejghea și își câștiga banii, dimineți de duminică la biserică, cu gândul la cifruri, cufundată în imnuri. Harry, venind cu mâncare în fiecare zi de la universitate, rămânând peste noapte când se putea lipsi familia de el. A zâmbit din nou. Deocamdată

părea foarte bine.

– Eu tot cred că MI-5 îți datorează bani, a spus Mab cu asprime. Te-au închis pe nedrept și tot ai reușit să le aduci un trădător la ușă? Ar putea măcar să-ți dea cât să îți închiriezi un apartament.

– E posibil să apară ceva până la urmă.

Beth știa că nu avea să lucreze mereu la magazinul de muzică. Dacă vrei genul de slujbă potrivit capacităților noastre, vino cu mine la GCHQ, îi spusese Peggy după ultima întâlnire. Și fără război, Anglia are nevoie de oameni ca noi. Ar sări în sus de bucurie să te aibă.

„Da“, și-a spus Beth. Munca era un drog pe care nu voia să și-l scoată vreodată din sistem, voia să se întoarcă mereu, dar nu încă. Nu mai era blocată în ceasornic, dar nici nu simțea că apucase să trăiască vreun pic în libertate.

– Până bagă mâna în buzunar zgârciții ăștia de la MI-5 – Osla a scos tabachera și, dintre țigările Gauloises, ceva verde – ia ăsta. Amanetează-l.

Beth s-a uitat la inelul cu un smarald imens.

– Ești sigură?

– Voiam să i-l arunc în față lui Giles când am fost arestați, dar, pe bune, de ce să ajungă la el? Altundeva decât în romane, cine mai aruncă de fapt inele cu smarald ca pe scoici? Prefer să îți închiriezi tu un apartament cu el.

Un apartament ori să plătească tratamentul pentru prietena ei cu care juca Go, încă prizonieră la Clockwell, poate mai izbutea să facă ceva pentru ea.

– Mulțumesc, Os!

– Dă-mi o țigară, a cerut Mab înainte ca Osla să pună tabachera deoparte. Și un foc… O, ce-i aia? S-a uitat mai bine la bricheta de argint a Oslei. J.P.E.C.C.?

– Onorabilul John Percival Edwin Charles Cornwell, a spus Osla, aprinzând

ţigările.

– Cum naiba intri în închisoare cu un trădător şi ieşi cu un lord?

– Nu-i încă lord. Tatăl lui este al şaptelea baron Cornwell, atâta tot. Au o casă absolut superbă în Hampshire. Mă duc de Revelion, după ce-mi negociez noul post la Tatler. Osla i-a dat ţigara lui Mab. Tu faci Crăciunul la York, regina mea?

– Mă întorc cât să apuc să-i pregătesc pe Lucy şi Eddie pentru prima bătaie cu bulgări. Nu o să vă vină să credeţi ce încântat este Mike de zăpadă. Aşa sunt australienii. Mab şi-a răsucit verigheta pe deget. O să fie bine acasă.

– Ciudat sentimentul ăsta legat de casă. Osla părea gânditoare, trăgând cu sete din ţigară. Mereu am crezut că nu am aşa ceva, nu la modul serios. Case, hoteluri, tot soiul de locuri, dar nu un loc al meu. Nu o familie adevărată. Nu îmi găseam nicăieri locul. S-a uitat înapoi spre Bletchley Park. Dar am locul ăsta.

– Locul ăsta este mort, a subliniat Beth.

– Tot al nostru este. Al tuturor. Uite cum au venit toţi când i-am chemat, chiar şi oameni ca Asa şi Alan, pe care abia de-i ştiam, au dat fuga la Cambridge fără să ne ceară socoteală. Este un fel de familie în sine. Osla a zâmbit şi, în acest timp, fulgii de zăpadă i se aşterneau pe genele negre. Nu-i genul de familie la care am visat în viaţa asta, dar tot se pune.

În ninsoarea delicată, trăgeau de timp, prelungind despărţirea. „Osla se întoarce la Londra, eu la Cambridge, Mab tocmai la York…“ Orice discurs ar fi ţinut Osla despre familie, care erau şansele să se mai întâlnească, dacă nu le mai aducea laolaltă munca de la Bletchley Park? Cele trei nu mai aveau nimic în comun. În cursul firesc al vieţii, nici nu s-ar fi întâlnit vreodată.

– Mulţumesc! a izbucnit Beth. Amândurora. Că m-aţi scos din azil, că m-aţi ascuns.

Trebuia s-o spună, meritau mulţumiri. Dacă nu se mai ivea niciodată ocazia?

– Nu am nevoie de mulţumiri. Mab a mai tras un fum din ţigară şi a aruncat chiştocul pe jos. Datorie, onoare, jurăminte… nu sunt doar pentru soldaţi. Nu doar pentru bărbaţi.

– Tot vreau să vă mulţumesc. Beth a tras aer în piept, cu ochii în lacrimi. Şi… şi îmi pare rău. Coventry. Că nu v-am avertizat.

Nu se putea uita în ochii lor. S-a uitat în schimb înapoi, spre Bletchley Park.

– Dă-o dracului, Beth! Mab a stins ţigara cu tocul botinei. Uneori nu te suport. Şi sunt lucruri pentru care nu vreau să te iert, pe tine sau pe Os, şi poate nici nu voi putea vreodată. Dar asta nu înseamnă că nu… A tăcut. A ridicat privirea, încruntată mai teribil ca niciodată.

Îmbrăţişarea celor trei a fost feroce, ostilă, stângace. Beth simţea pe obraz blana moale a Oslei şi adulmeca parfumul familiar al lui Mab.

– Ştiţi ce? Mab s-a încruntat când s-au desprins una de cealaltă. Ajung trenurile şi la York. Vă aştept pe amândouă.

– Am putea alege o carte, să o luăm de la capăt cu Pălărierii Nebuni. Osla s-a şters la ochi. Ne întâlnim la Bettys, facem ceai cu brioşe adevărate şi gem.

Beth şi-a dat părul pe după ureche.

– Citesc Principia Mathematica.

Isaac Newton i se părea monoton, dar uneori mai prindea nişte spirale interesante, când îi arăta Harry exerciţii complicate. Spirale din numere, în loc de grupuri de cinci litere.

– Aoleu, draga mea, nu ne pune cu burta pe cartea de matematică! a mormăit Osla. Ce ziceţi de Vrăjitorul din Oz? Îl devorez pe Baum.

– Prea de domeniul fantasticului, s-a plâns Mab. Apare curând un nou Hercule Poirot…

– Nu ne-am înţeles niciodată la cărţi, a spus Osla.

– Nu ne-am înţeles în nici o privinţă, a pufnit Mab şi s-a uitat la ceas. O să pierd trenul.

Au dat din cap, salutându-se pentru ultima oară, iar Beth s-a aşezat în faţa porţii cu Boots, care adulmeca pământul îngheţat, urmărind mantoul alb şi pe cel verde legănându-se pe drum.

– Osla! a strigat deodată, aproape urlând. Mab!

S-au întors deodată, acele două brunete deştepte, care în 1940 intraseră graţios în bucătăria familiei Finch şi în viaţa lui Beth. Beth a tras aer în piept:

– Cu creionul, pe hârtie…

Osla a continuat apoi:

– de la Bletchley ţi-au vestit

Pe urmă Mab:

– mândrele noastre şi declinul, şi zdrobirea

Şi au încheiat triumfător:

– însă tu n-ai auzit!

Şi, pentru ultima oară în ultimele decenii, la Bletchley Park a răsunat râsul criptanalistelor.

Epilog

Ducesa de Cambridge redeschide Bletchley Park

Iunie 2014

– Gata treaba, dezechiparea! Replica mașinii-bombă se oprește, iar ducesa de Cambridge zâmbește prezentatoarei în timpul excursiei la Bletchley Park, faimosul centru de criptanaliză al Angliei. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, această proprietate maiestuoasă forfotea de activități ultrasecrete, coordonate de mii de bărbați și de femei, care trudeau să descifreze codurile militare imbatabile ale Axei, realizare care, conform multor istorici, a scurtat războiul cu cel puțin doi ani.

Fosta Kate Middleton, superbă în costumul militar alcătuit din fustă și din bluză alb cu bleumarin create de Alexander McQueen, redeschide oficial Bletchley Park, după un proiect de restaurare care a durat un an și în urmă căruia Conacul și barăcile din jur au fost readuse la aspectul din timpul războiului. Locul s-a deteriorat, abandonat fiind după război, însă, în acest moment, găzduiește sute de mii de vizitatori în fiecare an. Ducesa are un motiv personal pentru a vizita BP: bunica ei, Valerie Middleton,

născută Glassborow, a fost angajată la Baraca 16. Mergând pe urmele bunicii, ducesa le-a cunoscut pe criptanalistele veterane, precum doamna Mab Sharpe, care lucrează cu jumătate de normă la BP ca prezentator al mașinii-bombă. Doamna Sharpe, cărunță, înaltă de un metru optzeci și perfect dreaptă la nouăzeci și șase de ani, i-a prezentat nepoatei fostei colege arta de a intercepta și de a descifra un cod Morse.

– Ce poveste incredibilă! a exclamat ducesa. O știam de mică și o întrebam mereu pe bunica despre asta, dar era foarte tăcută și nu spunea prea multe.

– Nu prea vorbeam pe vremea aceea, doamnă! Nici acum nu prea vorbim.

Întrebată dacă femei ca ea au fost chemate să-și pună talentele în practică după război, doamna Sharpe a zâmbit neutru:

– O, nu... Mi-ajunge să văd că se apreciază munca asta în ziua de azi.

Nu este un punct de vedere comun în rândul veteranilor de la Bletchley Park, nici măcar acum, când a expirat oficial contractul de confidențialitate. Doamna Sharpe, înconjurată de copii, nepoți și strănepoți înalți de peste un metru optzeci, pare bucuroasă să retrăiască poveștile pe care le împărtășește vizitatorilor la Bletchley Park. Alți veterani au refuzat să li se publice poveștile până după moarte – de exemplu, memoriile postume, cunoscute sub numele de Bâlbe de Bletchley, de Lady Corwnell, născută Osla Kendall, satirista premiată și jurnalistă la *Tatler*, ale cărei povestiri amuzante și emoționante de pe vremea când lucra ca traducător la Baraca 4 nu au fost publicate până după moartea ei, în 1974. Și alți veterani consideră jurământul valid pe veci. Domnișoara Beth Finch, fostă angajată a GCHQ, a fost una dintre puținele femei criptanaliste de la Bletchley Park, însă bătrâna încărunțită, de nouăzeci și opt de ani, în jachetă roz, refuză politicos să discute despre munca depusă

în timpul războiului: „Ar fi o încălcare a jurământului."

Codul discreției, păstrat printre angajații de la Bletchley Park, este tot atât de remarcabil precum realizările lor ca spărgători de coduri. Într-o epocă în care se poate publica orice, instantaneu, pe rețele sociale, este frapant să știi că miilor de bărbați și de femei li se încredința pur și simplu cel mai incendiar secret al războiului și îl și păstrau până la ultimul (sau ultima). Churchill i-a definit cu celebra expresie „Gâștele care au făcut ouă de aur, dar nu au gâgâit niciodată".

Astăzi, în ciuda aglomerației de la Bletchley Park - fotografi care nu contenesc să surprindă vizita regală, milioane de oameni veniți să se minuneze în fața mașinilor - predomină o liniște de neînchipuit pe această proprietate, întocmai ca o șoaptă în onoarea secretelor nespuse. Fără îndoială, încă există povești nespuse: povești ferecate în mințile de oțel ale criptanaliștilor cu limba legată.

Zidurile de la Bletchley Park au fost renovate. Numai de-ar putea vorbi...

Așa fiind, unele coduri nu vor fi nicicând sparte.